

ДИЙН

ТРИЛЪР

ЖУНИЩ

ДРАКОНОВИ СЪЛЗИ

PETER
STAN

ДИЙН КУНЦ ДРАКОНОВИ СЪЛЗИ

Превод: Вера Георгиева

chitanka.info

„Драконови сълзи“ — смайващо оригинален шедьовър на напрегнатото действие от автора на бестселъри заел първо място във всички световни класации.

Дийн Кунц — майсторът на повествованието... понякога насмешлив, понякога стряскащ, но винаги приковаващ вниманието, ни поднася най-новия си роман — изключително развлекателния.

„Драконови сълзи“ — едно истинско удоволствие за читателя.

ПЪРВА КНИГА

НА ГЛУПЦИТЕ ВЪВ ПАРАДА ВЕЧЕН

*Сънят ни винаги като река е,
течението му се мени.
Сънуващият в него плава
и по завоите върви.
Поуките от всичко преживяно,
на бъдещето неизвестността
ни карат да се борим
непрестанно
да не излезем на брега.*

*„Реката“, Гарт
Брукс, Виктория Шоу*

*Дали ще крачиш смело във
живота
или във къщи скрит ще чакаш
ти —
без разлика — доброто, а и
злото
съдбата няма никога да ти
спести.*

*Свири, танцувай, пей или играй,
във дрипи или със злато облечен
пий, весели се и страха познай
на глупците във парада вечен.*

„Книга
на
преброените тъги“

ПЪРВА ЧАСТ

1

Вторник беше прекрасен калифорнийски ден, слънчев и многообещаващ, докато на Хари Лайън не се наложи да застреля един човек по обяд.

На закуска, седнал до кухненската маса, той хапна препечени английски кифлички с лимонов мармалад и изпи чаша силно черно ямайско кафе. Щипка канела му придаваше особено приятен аромат.

От кухненския прозорец се виждаше зеленият пояс, обгърнал Лос Кабос — голям жилищен квартал в Търуин. Като председател на сдружението на жилищните собственици Хари строго следеше работата на градинарите, защото искаше дърветата, храстите и тревата да са спретнато подкастрирани като в детска приказка, сякаш ги поддържат цели взводове елфи-градинари със стотици миниатюрни ножички.

В детството си Хари обичаше приказките дори повече от останалите деца. В световите на братя Грим и Ханс Кристиан Андерсен пролетните хълмове винаги бяха безукорно зелени и кадифено меки. Навсякъде имаше ред. Злодеите неизменно получаваха заслуженото, а добродетелните биваха възнаградени, макар и понякога след жестоки страдания. Хензел и Гретел не намират смъртта си във фурната на вещицата, самата тя е опечена жива. Вместо да успее да открадне новородената царска дъщеря, джуджето Румпелшилцхен остава излъгано и в гнева си се разкъсва само.

В истинския живот през последното десетилетие на двайсети век джуджето вероятно би грабнало царската дъщеря. Несъмнено би я приучило към хероина, би я направило проститутка, би конфискувало парите ѝ, би я пребивало за собствено удоволствие, би я нарязало на парчета и би избягнало правосъдието с аргумента, че нетърпимостта на обществото към избухливите лоши джуджета го е накарала временно да загуби разсъдък.

Хари преглътна последните капки кафе и въздъхна. Както повечето хора и той желаше да живее в един по-добър свят.

Преди да тръгне за работа Хари изми съдовете и приборите, подсуши ги и ги прибра. Не обичаше като се прибере да завари къщата мръсна и разхвърляна.

Спря за миг пред огледалото в антрето до входната врата, за да оправи възела на вратовръзката. Навлече тъмносиния блейзър и провери дали кобурът не го издува издайнически отдолу.

Както всеки работен ден през последните шест месеца, Хари избягваше задръстените главни улици и заобикаляше по страничните до междуведомствения център за специални проекти в областта на правоприлагането В Лагуна Нигуел. Беше си набелязал най-краткия маршрут. В службата пристигаше между осем и петнайсет и осем и двайсет и осем, но никога не закъсняваше.

Онзи вторник Хари паркира своята „Хонда“ в сенчестия паркинг от западната страна на двуетажната сграда. Часовникът на таблото сочеше осем и двайсет и една. Ръчният му часовник показваше същия час. Всъщност всички часовници в дома на Хари и на бюрото му сега показваха осем и двайсет и една. Два пъти седмично ги сверяваше.

Изправи се до колата, пое дълбоко дъх и се отпусна. Превалелият през нощта дъжд бе освежил въздуха. Златистото утро грееше на мартенското слънце като зряла праскова.

За да се впише в архитектурния облик на Лагуна Нигуел, Центърът се помещаваше в триетажна сграда в средиземноморски стил с колонада. Обгърнат от сочни азалии и буйна зеленина, той никак не приличаше на повечето полицейски сгради. Някои от полицаите, които работеха по специалните проекти, го намираха за доста претенциозен, но Хари го харесваше.

Чиновническата обстановка отвътре рязко се различаваше от живописния външен вид. Сини пластмасови плочки по подовите. Бледосиви стени. Акустични тавани. Все пак атмосферата на подреденост и ефективност действуваше успокояващо.

Дори в този ранен час из фойето и коридорите се движеха хора, повечето мъже със здравото телосложение и самоувереността на професионалните ченгета. Само малцина бяха униформени. За работа по специалните проекти се привличаха цивилни детективи от отделите „Убийства“ и оперативни работници от федералните, щатските,

окръжните и градски служби, за да се улесни наказателното производство със сложна подсъдност. Работните групи по специалните проекти, които понякога се наричаха „специални екипи“, се занимаваха с убийствата при младежки банди, свързаните предумишлени убийства, изнасилвачите-рецидивисти и търговията с наркотици в големи мащаби.

Хари имаше кабинет на втория етаж заедно с Кони Гъливър. Неговата половина от стаята се омекотяваше от малка палма, китайски вечнозелени растения и други саксии. В нейната страна нямаше никакви растения. На неговото бюро имаше само попивателна, поставка за писалки и малък месингов часовник. Върху нейното се трупаха купища папки, отделни листове и снимки.

Кони изненадващо беше пристигнала на работа първа. Стоеше заглеждана през прозореца с гръб към Хари.

— Добро утро — поздрави той.

— Наистина ли е добро? — кисело му отвърна Кони.

Тя се обърна към Хари. Носеше охлузени маратонки „Рийбок“, джинси, блуза на червени и кафяви карета и кафяво кадифено сако. Сакото беше една от любимите ѝ дрехи — носеше го толкова често, че на места рипсеното кадифе беше изтъняло, ръкавите бяха с протъркани ръбове, а гънките по ръкавите вече не можеха да се изправят по никакъв начин и напомняха за проломи, изрязани в скалата от бързите речни води.

Кони държеше празна картонена чашка от кафе. Смачка я почти яростно и я хвърли на пода. Чашката отскочи и падна в половината на Хари.

— Хайде да се поразмърдаме по улиците — каза Кони и се запъти към вратата.

— Какво си се разбързала? — попита Хари, без да вдига поглед от чашката на пода.

— Нали сме ченгета? Тогава няма какво да си натискаме задниците по бюрата, трябва да си вършим полицейската работа.

Кони изчезна в коридора, а Хари продължи да гледа чашката от *неговата* страна на стаята. После я побутна с крак през невидимата граница в средата на кабинета.

Тръгна към вратата след Кони, но се спря на прага. Пак извърна поглед към картонената чашка.

Кони сигурно вече беше стигнала до края на коридора и може би вече слизаше по стълбите.

Хари се поколеба, върна се до смачканата чашка, взе я и я хвърли в кошчето за отпадъци. Прибра и другите две чаши.

Настигна Кони на паркинга. Тя отвори вратата откъм шофьорското място на служебната кола без отличителни знаци. Хари се качи от другата страна. Кони завъртя ключа толкова яростно, сякаш искаше да го счупи.

— Да не си прекарала лошо нощта? — попита Хари.

Кони рязко включи на скорост.

— Глава ли те боли? — не отстъпваше той.

Тя бързо превключи на задна скорост, за да излезе от паркинга.

— Светът ли ти е крив?

Колата се стрелна към улицата.

Хари сложи предпазния колан, въпреки че не се страхуваше от нейното шофиране. С колите Кони се справяше по-добре, отколкото с хората.

— Искаш ли да поговорим за това, което те притеснява?

— Не.

За човек, който винаги е изложен на опасности, безстрашен пред лицето на заплахите, увлечен от парашутизъм и лудешко колоездене по черни пътища в почивните дни, Кони Гъливър беше смайващо неразговорчива, когато се стигнеше до лични откровения. Работеха заедно от шест месеца, но макар и да беше научил доста неща за нея, Хари понякога си мислеше, че всъщност не знае нищо *важно*.

— Може да ти олекне като поприказваме — предложи Хари.

— Няма да помогне.

Хари скришом я поглеждаше, докато тя караше колата. Чудеше се дали гневът ѝ се дължеше на проблеми с мъжете. Беше полицаи от петнайсет години и беше видял достатъчно човешки низости и нещастия, за да се убеди, че мъжете най-често са причината за женските тревоги. Но той не знаеше нищо за интимния живот на Кони и дори не знаеше дали тя изобщо има такъв.

— Свързано ли е с този случай?

— Не.

Хари ѝ повярва. Кони се стремеше и то с явен успех да не се омърси от гадостите, в които полицейската работа я караше да тъне.

— Страшно ми се иска обаче да хванем натясно онова копеле Дърнър — обади се тя. — Струва ми се, че почти сме успели.

Търсеха Дойл Дърнър, скитник, който се движеше в съмнителни среди на сърфисти, за да го разпитат във връзка с поредица от изнасилвания. Случаите ставаха все по-тежки, при последния инцидент жертвата беше пребита до смърт. Шестнайсетгодишна ученичка.

Главният заподозрян беше Дърнър, защото се знаеше, че се е подложил на операция за увеличаване на обиколката на пениса със собствена тъкан. Един пластичен хирург от Нюпорт Бийч беше изтеглил подкожни мазнини от кръста му, за да ги инжектира в члена му и да увеличи обиколката му. Естествено, операцията не се препоръчваше от Асоциацията на американските медици, но ако хирургът е притиснат от изплащането на жилищен заем, а пациентът — вманиачен на тема размери, пазарните сили ще надделеят над тревогите за евентуалните усложнения след операцията. Обиколката на мъжествеността на Дърнър беше увеличена с петдесет процента. Рязкото разширяване беше толкова голямо, че сигурно от време на време му причиняваше неудобства. Според всички сведения обаче Дърнър беше напълно доволен от резултата, не защото би направил впечатление на жените, а защото нарастваше вероятността да им причини болка. Това беше истинската причина. Описанията на жертвите за особеностите на нападателя насочиха полицията към Дърнър. И трите бяха забелязали татуирана змия върху слабините му, а този белег беше отразен в полицейското му досие при предишната му присъда за две изнасилвания в Санта Барбара преди осем години.

До обяд в онзи вторник Хари и Кони разговаряха със служителите и клиентите на три места, популярни сред сърфистите и другите от постоянното присъствие на плажа в Лагуна: магазин за сърфове и принадлежности за сърфисти, магазин за кисело мляко и екологични храни и полутъмен бар, където десетина клиенти пиеха мексиканска бира още в единайсет часа сутринта. Ако човек беше достатъчно неразумен да вярва на приказките им, щеше да излезе, че никога не са чували за Дойл Дърнър и не могат да разпознаят снимката му.

Докато се придвижваха от едно място на друго, Кони осведоми Хари за най-новите придобивки в колекцията ѝ от ужасии.

— Чу ли за жената във Филаделфия? Намерили в апартамента двете ѝ дечица умрели от глад и разхвърляни навсякъде опаковки от крек-кокаин. Била толкова надрусана, че децата ѝ умрели от гладна смърт. И можеш ли да си представиш в какво единствено могат да я обвинят? Излагане на опасност поради непредпазливост.

Хари само въздъхна. Когато Кони изпаднаше в настроение да говори за това, което понякога наричаше „постоянната криза“ или по-саркастично „парадът отпреди новата ера“, а в най-мрачните моменти „новото тъмно средновековие“, от Хари не се очакваше да отговаря. Кони напълно се задоволяваше с монолога. Тя продължи:

— Един тип от Ню Йорк убил двегодишната дъщеричка на приятелката си. Повалил я на земята с юмруци и я ритал, защото танцувала пред телевизора и му пречела да гледа. Сигурно е гледал „Колелото на съдбата“, не е искал да пропусне страхотните крака на Ванна Уайт.

Като повечето ченгета Кони имаше изострено чувство към черния хумор. Това беше защитен механизъм. Без него човек би полудял или би се стопил от безкрайните сблъсъци с човешките злини и извратености, които заемат централно място в работата. За хората, които си съставяха представа за полицаите от нескопосаните телевизионни предавания, хуморът на истинското ченге би изглеждал недодялан и груб, въпреки че истинският полицай пет пари не дава за мнението на другите, освен ако не са му колеги.

— Или пък Центърът за предотвратяване на самоубийствата в Сакраменто — продължи Кони и натисна спирачките на светофара. — На един от консултантите му писнало да разговаря непрекъснато с депресиран възрастен човек, отишъл със свой приятел в апартамента на дядката, притиснали го и му прерязали китките и гърлото.

Понякога под най-черния хумор на Кони Хари долавяше огорчение, което не беше типично за полицаите. Може би дори беше нещо повече от огорчение. Можеше да е отчаяние. Кони така добре се владееше, че човек не би могъл да е сигурен какво преживява.

За разлика от нея Хари беше оптимист. Но за да запази оптимизма си, избягваше да се задълбочава в човешката глупост и злоба, както правеше Кони.

Хари се помъчи да смени темата:

— Няма ли да обядваме? Знам една чудесна италианска тратория с мушамы по масите, свещи, втъкнати в бутилки и страхотна кухня.

Кони се намръщи:

— Не. По-добре да купим пътем по една мексиканска питка и да я изядем в движение.

Споразумяха се като компромис да отидат в една закусвалня на половин пресечка северно от Тихоокеанската магистрала. Имаше десетина клиенти. Украсата беше в югозападен стил. Остърганите дървени маси бяха покрити с един пръст пластмасов плот. Столовете бяха тапицирани с плат на бледи фигури като пламъци. Кактуси в саксии. Литографии от Гормън и Перкисън. По-логично беше да продават бобена чорба и говеждо на скара, отколкото сандвичи и пържени картофи.

Хари и Кони седнаха на масичка до стената. Той Взе сух сандвич с печено пиле. Кони предпочете пържени картофи и ароматен, сочен сандвич със сирене. Както се хранеха, в закусвалнята влезе един човек и стъклената врата отрази ослепителен слънчев лъч. Мъжът застана до тезгяха и се огледа.

Беше спретнат и добре облечен — светлосиви кадифени панталони, бяла риза и тъмносиво велурено сако — но нещо във външността му обезпокои Хари. Беглата усмивка и леко разсеяното изражение странно му придаваха професорски вид. Лицето му беше кръгло и меко, с неизразителна брадичка и бледи устни. Изглеждаше плах, а не застрашителен. Въпреки всичко Хари настръхна. Инстинкт на ченге.

Сами Шамроу стана известен с прозвището „Сам Шамара“, когато беше ръководител на рекламна агенция в Лос Анджелис, благословен със забележителен творчески талант и прокълнат с пристрастеност към кокаина. Това беше преди три години. Цяла вечност.

Сега изпълзя от сандъка, в който живееше, като повлече след себе си парцалите и смачканите вестници — неговата постеля. Спря пред надвисналите клони на олеандровия храст, който растеше на края на празния парцел и почти изцяло прикриваше празния сандък. Известно време постоя на четири крака, с наведена глава, втрещен в настилката на алеята.

Много отдавна бе изгубил финансови възможности да си купува скъпите наркотици, които го погубиха. Сега страдаше от махмурлук заради напиване с евтино вино. Имаше чувството, че черепът му се е пръснал в съня и вятърът е довял върху оголения мозък шепа бодливи семенца.

Изобщо не беше изгубил ориентация. Слънчевата светлина падаше отвесно върху алеята и сенки се образуваха само близо до задните стени на сградите от северната страна. Оттук Сами заключи, че приближава пладнe. Макар и от три години да не беше носил часовник, не беше виждал календар, работил или имал среща, винаги знаеше сезона, месеца и деня. Вторник. С болезнена яснота осъзнаваше къде се намира (Лагуна Бийч), как е стигнал дотам (всяка грешка, всяка неразумна проява, всяка глупава саморазрушителна постъпка до най-малките подробности) и какво можеше да очаква до края на живота си (позор, лишения, борба, съжаления).

Най-лошото в неговото пропадане беше упорито ясният разсъдък, който дори огромните количества алкохол успяваха да замъглят само временно. Игличките на главоболието от махмурлука представляваха само незначително неудобство в сравнение с острите пробуждания на паметта и самопреценката, които се забиваха все по-дълбоко в ума.

Дочу, че се приближава някой. Тежки стъпки. Съвсем леко накуцване: единият крак се провлачваше по паважа. Познаваше тази походка. Разтрепери се. Остана с наведена глава и затвори очи. Искаше му се стъпките да заглъхнат и да потънат в тишината. Но те ставаха все по-силни и се приближаваха... после спряха точно пред него.

— Реши ли?

Гласът беше дълбок и стържещ. Напоследък се явяваше в кошмарите на Сами. Но сега той беше буден. Това не беше чудовището от неспокойните му сънища. Пред него стоеше *истинското* същество, предизвикало кошмарите.

Сами неохотно отвори зачервените си очи и вдигна поглед.

Човекът с плъховете стоеше ухилен над него.

— Реши ли?

Човекът с плъховете беше ужасяваща фигура — висок, едър, разрошена буйна коса, невчесана брада, осеяна с неопределени парченца и остатъци, които бяха прекалено отвратителни, за да се разгадава произходът им. Там, където брадата не скриваше лицето, се виждаше, че то е изкривено от белези, сякаш беше мушкано и удряно с нажежено до бяло желязо. Големият нос беше крив и увиснал, устните — покрити с разчовъркани рани. На болезнено потъмнелите венци зъбите стърчаха като изпочупени, пожълтели от времето мраморни надгробни плочи.

Стържещият глас се повиши:

— Може би вече си мъртъв.

Единственото обикновено нещо у човека с плъховете бяха дрехите — обувки за тенис, панталони защитен цвят от магазин за бедни, памучна риза и много износен черен шлифер. По тях личаха безброй петна и гънки. Това беше униформата на бездомниците, които по своя вина или не, бяха пропаднали през дупките на ситото на съвременното общество долу в тъмните подземия.

Гласът рязко се смекчи, когато човекът с плъховете се наведе напред и доближи Сами:

— Вече мъртъв и в ада? Възможно ли е?

Много необичайни неща имаше в човека с плъховете, но най-страшни бяха очите. Яркозелени, необикновено зелени, но най-странна беше формата им на зениците — овални като на котка или влечуго. Заради очите тялото изглеждаше само като прикритие, като гумена

престилка, сякаш отдолу надничаше нещо неописуемо, което още не беше дошло на този свят, но го жадуваше.

Човекът с плъховете понижи глас до прегракнал шепот:

— Мъртъв, в ада и аз, демонът, имам задачата да те измъчвам?

Сами знаеше какво ще последва, не му се случваше за пръв път. Помъчи се да се изправи на крака. Но човекът с плъховете беше бърз като вятъра и го изрита, преди да се отмести. Ритникът го улучи в лявото рамо, едва не удари лицето. Сякаш не беше обут със спортна обувка, а с подкован ботуш. Кракът в него като че ли беше направен изцяло от кост, рог или от черупка. Сами се сви като зародиш в утроба и се помъчи да закрие главата си с ръце. Човекът с плъховете го изрита отново, после още веднъж, и още веднъж, с левия крак, с десния, с левия, сякаш танцуваше особен танц като джигата, едно-ритник-и-две-ритник-и-едно-ритник-и-две. Действуваше съвсем безшумно, не се кривеше от гняв, не се смееше презрително, не се задъхваше въпреки физическото усилие.

Ритането спря.

Сами се сви още повече на топка, сякаш се уви около болката.

Тишината по алеята беше неестествено тиха, нарушаваше се само от тихия плач на Сами, за който той се презираше. Шумът от движението по близките улици бе съвсем заглъхнал. Олеандровият храст зад него вече не шумолеше на вятъра. Сами ядно си заповяда да се държи мъжки, преглътна хлипанията и тишината стана мъртворешка.

Събра смелост да отвори очи и да надникне през ръцете към далечния край на алеята. Примигна, за да проясни замъгленото от сълзите зрение, и видя на улицата отзад да спират две коли. Шофьорите, неразличими сенки, седяха и чакаха безмълвно.

По-наблизо, точно пред лицето му, бе замръзнала безкрила щипалка с дължина два-три сантиметра, която явно се беше запътила да пресича алеята. Изглеждаше странно извън естествената си среда от гниещо дърво и мрак. Двете рогца отзад изглеждаха страшни и опасни, бяха завити нагоре като жилото на скорпион, въпреки че в действителност насекомото беше съвършено безобидно. Някои от шестте крачета докосваха настилната, други бяха вдигнати за следващата крачка. Дори съчленените антени не се движеха. Насекомото изглеждаше замръзнало от страх или готово за нападение.

Сами премести поглед към края на алеята. На улицата колите не бяха помръднали. Хората в тях седяха като манекени.

Пак насекомото. Неподвижно. Сякаш мъртво и прикрепено с карфица към дъската на ентомолога.

Сами предпазливо свали ръце от главата си. Изпъшка, претърколи се по гръб и неохотно погледна нападателя.

Отдолу човекът с плъховете изглеждаше поне сто стъпки висок. Изучаваше Сами с тържествена заинтересованост.

— Искаш ли да живееш? — попита той.

Сами се изненада не от въпроса, а от неспособността си да отговори. Чувстваше се уловен в капана между страха от смъртта и потребността да умре. Всяка сутрин разочаровано се събуждаше, за да установи, че все още е между живите. Всяка нощ се свиваше в постелята си от хартии и картон с надеждата за вечен сън. Въпреки това ден след ден се бореше да намери достатъчно храна, да открие топло убежище в редките студени нощи, когато климатичната благодат на Калифорния го изоставяше, да се скрие на сушина при дъжд, за да не се разболее от пневмония, а при пресичане се оглеждаше и в двете посоки.

Може би не желаше живота, а искаше само наказанието да живее.

— Предпочитам да поискаш да живееш — тихо каза човекът с плъховете, — ще се забавлявам повече.

Сърцето на Сами биеше лудешки. Ударите отекваха най-болезнено в натъртените от жестоките ритници места.

— Имаш още тридесет и шест часа живот. По-добре да направиш нещо, нали така? Ммм? Часовникът върви. Тик-так, тик-так.

— Защо постъпваш така с мене? — умолително попита Сами.

Вместо да отговори, човекът с плъховете каза:

— Утре в полунощ плъховете ще дойдат за тебе.

— Не съм ти направил нищо лошо.

Белезите по грубото лице на мъчителя му посиняха от гняв:

— ... ще изядат очите ти...

— Моля ти се.

Бледите устни се присвиха, прогнилите зъби се разкриваха повече:

— ... ще разкъсат устните ти, докато крещиш, ще изгризат езика ти...

Възбудата на човека с плъховете растеше, той ставаше трескав, но продължаваше да е все така студен. Очите на влечуго сякаш излъчваха студенина, която пронизваше Сами и достигаше до най-съкровените му мисли.

— Кой си ти? — попита Сами за кой ли път.

Човекът с плъховете не отговори. Побесня. Дебелите му мръсни пръсти се свиха в юмрук, отпуснаха се, пак се свиха и се отпуснаха. Месеше въздуха, сякаш искаше да изстиска кръв от него.

„Какво си ти?“ — чудеше се Сами, но не смееше да попита.

— Плъховете — изсъска човекът.

Уплашен от предстоящото, като че ли вече се беше случвало, Сами се повлече обратно към олеандровия храст, скрил част от сандъка в желанието си да се отдалечи от извисилия се над него скитник.

— Плъховете — повтори човекът и се разтрепери.

Започваше.

Сами замръзна. Ужасът го бе сковал изцяло.

Треперенето на човека с плъховете премина в гърчове, а те се засилиха и човекът започна силно да се тресе. Мазната му коса се развяваше около главата, ръцете му потръпваха, краката се тресяха, черният шлифер плющеше, сякаш бе попаднал в циклон, макар и да не се долавяше и най-лекият полъх. Мартенският въздух не трепваше както преди появата на тромавия скитник. Като че ли целият свят не беше нищо друго, освен рисуван декор и единствените актьори бяха те двамата.

Опрян на купчина асфалт, Сами Шамроу най-накрая се изправи. Стъпи на крака от страх, че скоро ще го залее прииждащата вълна от нокти, остри зъби и червени очи.

Тялото на човека с плъховете под дрехите бушуваше като чувал, пълен с побеснели гърмящи змии. Той се... *променяше*. Лицето му се топеше и преобразяваше, сякаш го моделираше някакво полудяло божество, което правеше поредица от чудовища, едно от друго по-ужасни. Изчезнаха тъмните белези, очите на влечуго, рошавата брада, разбърканата коса, жестоката уста. За миг лицето му беше само купчина безформена плът, буца протекла каша, червена от кръвта, а

после червеникавокафява и още по-тъмна, проблясваща, като че полята с консерва кучешка храна. Изведнъж тъканта се втвърди. Главата се превърна в притиснати един до друг плъхове, цяла топка гризачи с увиснали опашки като камшици и жестоки очи като капки прясна алена кръв. Там, където от ръкавите трябваше да се подават ръце, напиреха плъхове. Между копчетата на издутата риза се промушваха главите на още гризачи.

Въпреки че не за пръв път се сблъскваше с тази гледка, Сами се опита да изкрещи. Подутият му език опря небцето на пресъхналата уста и затова от гърлото му излезе само приглушено паническо хъркане. Пък и виковете нямаше да помогнат. При предишните срещи с мъчителя си крещя, но никой не откликна.

Човекът с плъховете се разпадна като разнебитено плашило при силна буря. Тялото му се разлетя на части, които при докосването на земята се превръщаха в отделни плъхове. Отблъскващите същества с мустаци, влажни носове и остри зъби пицяха, трупаха се едно върху друго и дългите им опашки биеха като камшици наляво и надясно. От ризата и от крачолите избираха още плъхове, много повече, отколкото биха побрали дрехите — двайсет, четирийсет, осемдесет, над сто.

Дрехите бавно се свлякоха на пътя като балон в човешка форма, от който е изпуснат въздухът. После и те се преобразиха. От измачканата купчина се подадоха глави и ръце, оформиха се нови гризачи, докато човекът и вонящият му гардероб не се превърнаха без остатък в гъмжило от плъхове, които се катереха един върху друг с характерната за вида невероятна пъргавост.

Сами се задъхваше. Въздухът още повече натежа като олово. Вятърът бе утихнал и сега се разстиляше неестествена неподвижност на по-дълбоките пластове на природата, докато движението на кислородните и азотните молекули се забави рязко. Сякаш атмосферата почваше да се втечнява и всяко вдишване му струваше неимоверни усилия.

След разпадането на десетки щъкащи звяра преобразеното тяло бързо се разпръсна. Тлъстите, лъскави плъхове изскочиха от купчината и се разбягаха във всички посоки. Някои отбягваха Сами, други прииждаха към него, по обувките и между краката. Омразният жив прилив се разля под сенките покрай сградите й в празния парцел,

където или потънаха в стените на сградите и в земята, в невидими за Сами дупки, или просто изчезнаха.

Внезапен вятър понесе сухи, мъртви листа и хартии пред него. От края на алеята долетя свистенето на гуми и боботенето на колите по улицата. Пред лицето на Сами забръмча пчела.

Отново можеше да диша. Изправи се задъхан под яркото обедно слънце.

Лошото беше, че всичко това се случваше на дневна светлина, под слънцето — без дим, огледала, хитроумно осветление, копринени конци, скрити капаци и всички останали средства на илюзионистите.

Сами бе изпъзлял от сандъка с доброто намерение да започне деня въпреки махмурлука. Може би щеше да потърси изхвърлени алуминиеви кутии, за да ги върне в пункта за вторични суровини или да изпроси нещо по улиците. Сега вече махмурлукът беше преминал, но Сами не изпитваше никакво желание да се изправи лице в лице със света.

С несигурна походка се върна до олеандровия храст. Клоните бяха отрупани с червени цветове. Сами ги отмести с ръка и се загледа в големия дървен сандък под тях.

Взе пръчка и разрови парцалите и вестниците вътре в сандъка. Очакваше оттам да изскочат няколко плъха. Но те бяха отишли другаде.

Сами се свлече на колене и пропъзля в убежището си. Завесата на олеандъра се спусна зад него.

От купчината оскъдни вещи в дъното на сандъка измъкна неначената бутилка евтино бургундско и извади тапата. Отпи голяма глътка от блудкаво топлото питие.

Сами опря гръб на страничната дъска, хванал бутилката с две ръце и се помъчи да забрави видяното. От много време забравата беше единственият начин да оцелее. Повече не можеше да се справя с проблемите на ежедневието. Как можеше тогава да се справи с нещо толкова необикновено като човека с плъховете?

Ако мозъкът е киснат в много грамове кокаин, поръсван е обилно с най-различни други наркотици и е Маринован в алкохол, той може да създаде невероятна менажерия от халюцинации. А когато съвестта му все пак надделяваше и Сами се мъчеше да изпълни поредната си клетва за трезвеност, отказът от пиенето водеше до делириум тременс,

населен от още по-ярки и страховити фантасмагории и зверове. Но нищо не беше така запаметяващо се и ужасяващо като човека с плъховете.

Отпи още една голяма глътка вино и облегна глава на дъсчената стена, като не изпускаше бутилката от двете си ръце.

Година след година, ден след ден за Сами ставаше все по-трудно да различи действителността от фантазията. Отдавна бе престанал да вярва на възприятията си. В едно нещо обаче беше смайващо сигурен: човекът с плъховете беше истински. Невъзможен, фантастичен, необясним и все пак истински.

Сами не вярваше, че ще може да намери отговор на въпросите, които го измъчваха. Въпреки всичко не можеше да не се пита що за същество е това, откъде идва, защо ще иска да измъчва и да убие такъв смачкан и невзрачен бездомник, чиято смърт или продължаващо съществуване нямаше да има никакво или почти никакво значение за света?

Пийна още вино.

Тридесет и шест часа. Тик-так. Тик-так.

Инстинкт на ченге.

Когато човекът със сивите кадифени панталони, бялата риза и тъмносивото сако влезе в ресторанта, Кони го забеляза и разбра, че има нещо. Видя, че и Хари го забеляза. Интересът ѝ още повече се увеличи, защото на нюха на Хари можеше да завиди всяка хрътка.

Инстинктът на ченгето е не толкова инстинкт, колкото изострен талант за наблюдение и добър усет към правилно тълкуване на наблюденията. При Кони беше по-скоро подсъзнателно усещане, а не толкова пресметнато следене на всеки, който попадеше в ползрението ѝ.

Подозрителният човек стоеше точно до вратата, близо до касата и чакаше сервитьорката да настани една млада двойка на маса близо до големите витрини.

На пръв поглед беше обикновен, дори безобиден. Но при повнимателно вглеждане Кони забеляза несъответствията, които бяха събудили подсъзнателното ѝ усещане, за да го разгледа отблизо. По доста мекото му лице не се виждаха никакви признаци на напрегнатост, стойката му беше спокойна, но отпуснатите встрани ръце бяха здраво стиснати в юмруци, сякаш едва се удържаше да не удари някого. Беглата му усмивка затвърждаваше впечатлението за разсеяност, но тя ту се появяваше, ту изчезваше, трептеше несигурно като сигурен признак за вътрешно неспокойствие. Спортното сако беше закопчано — твърде необичайно, защото нямаше вратовръзка, а и времето беше топло. И нещо още по-важно, сакото не падаше свободно. Вътрешните и външните джобове като че ли бяха пълни с нещо тежко, което го правеше безформено и провиснало над токата на колана. Изглеждаше, че е пхнал пистолет отдолу на кръста.

Разбира се, на инстинкта на ченге не можеше винаги да се разчита. Можеше полицаят да е възрастен или да не е във форма. Човекът можеше да е само разсеян преподавател, какъвто изглеждаше, и тогава в джобовете му можеше да няма нищо зловещо, само лула, торбичка тютюн, линейка, калкулатор, бележки за лекциите и всякакви други предмети, пхнати в джоба почти несъзнателно.

Хари млъкна на средата на изречението и бавно остави пилешкия сандвич. Взираше се напрегнато в човека с безформеното сако.

Кони пусна в чинията пържените картофи, които държеше и избърса мазните си пръсти в салфетката. През това време се мъчеше да не изпуска от око новодошлия клиент, без открито да се заяпва в него.

Сервитьорката, дребничка блондинка на двајсетина години, се върна към вратата, след като настани двойката до прозореца. Човекът във велуреното сако се усмихна. Тя го заговори, той отвърна. Блондинката се засмя учтиво, сякаш мъжът бе казал нещо забавно.

Той добави нещо, тя пак се засмя. Кони леко се отпусна и посегна към пържените картофи.

Новодошлият сграбчи сервитьорката за колана, дръпна я към себе си и я хвана за блузата. Нападението бе толкова внезапно и неочаквано, а движенията котешки, че той успя да я повдигне от пода, преди да е успяла да изкрещи. Мъжът я метна встрани като че ли беше безтегловна.

— О, по дяволите.

Кони скочи иззад масата, бръкна под сакото и извади револвера си от кобура на гърба.

Хари също се изправи с револвер в ръка.

— Полиция!

Предупреждението му се заглуши от трясъка, с който младата руса сервитьорка се блъсна в една маса и я прекатури. Клиентите наскочаха от местата си. Задрънчаха чаши. Всички вдигнаха поглед от чиниите си, стреснати от шума.

Безразсъдността и жестокостта на непознатия можеха да са само признак, че е наркоман, но не беше изключено да е психопат.

Кони предпочете да не разчита на вероятностите, зае позиция за стрелба и вдигна оръжието:

— Полиция!

Човекът или вече беше чул първото предупреждение на Хари, или ги бе видял с периферното зрение, защото хукна между масите към дъното на ресторанта.

Той също беше въоръжен. Сигурно имаше деветмилиметров браунинг, ако можеше да се съди от звука и беглия поглед. Човекът

стреляше напосоки и изстрелите отекваха оглушително в затвореното пространство на ресторанта.

Една от цветните теракотени саксии до Кони се пръсна на парчета. Върху нея се посипаха парченцата. Цветето се прекатури и я притисна с дългите си, тесни листа. Кони се сниши още повече и се скри зад една маса наблизно.

Искаше ѝ се направо да застреля този мръсник, но рискът да улучи някой от другите посетители беше прекалено голям. Кони оглеждаше ресторанта от височината на децата. Смяташе, че с добре премерен изстрел може да пръсне коляното му, защото го виждаше как се влачи през залата. Но за съжаление между него и нея се бяха изпречили изпаднали в паника хора с широко отворени очи, които бяха потърсили убежище под масите.

— По дяволите!

Кони го преследваше, като внимаваше да открива тялото си минимално. Знаеше, че Хари го дебне от друга посока.

Хората пицяха от страх, от рани или от болка. Пистолетът на оня ненормален тип стреляше прекалено често. Или сменяше пълнителите с нечовешка бързина, или имаше още един пистолет.

Една от големите витрини беше улучена и се разпадна с трясък. По студените плочки на пода се посипа водопад от стъкла.

Кони пълзеше от маса към маса, като стъпваше по смачкани пържени картофи, кетчуп, горчица, парчета разкъсани кактуси и хрускащи стъкла. Заобикаляше ранените, те викаха или простираха отчаяно ръце за помощ.

Беше ѝ страшно неприятно, че ги подминава, но трябваше да се дърпа, да не спира дебненето на гнусния като хрчка тип във велуреното сако. Първата помощ, която можеше да окаже, нямаше да облекчи хората. Нищо не можеше да направи за ужаса и болката, причинени от онова гадно копеле, но ако беше на място, може би щеше да успее да му попречи да направи още бели.

Кони вдигна глава, въпреки опасността да ѝ пръсне черепа. Забеляза мръсника в дъното на ресторанта, изправен до летящата врата със стъклено прозорче в средата. С ухилена физиономия стреляше по всичко, което привличаше вниманието му. Очевидно му доставяше еднакво удоволствие да стреля по саксии и по хора. Външно продължаваше да изглежда вбесяващо обикновен — с кръгло и меко

лице, неизразителна брадичка и отпусната уста. Дори ухилен не приличаше на луд — сякаш се усмихваше широко и жизнерадостно на някой хитър клоунски номер. Нямаше обаче никакво съмнение, че е луд и опасен, защото стреля по голям кактус, после по един мъж с карирана риза и пак по кактуса. *Наистина* имаше два пистолета, по един във всяка ръка.

Добре дошли в деветдесетте години на двайсети век.

Кони излезе от прикритието си, за да се прицели.

Хари също побърза да се възползува от внезапното зализване на психопата с кактуса. Той се изправи в друга част на ресторанта и стреля. Кони стреля два пъти. От дървената рамка до главата на психопата се разлетяха трески, стъклото се разби. Изстрелите на двамата бяха попаднали само на няколко пръста един от друг.

Човекът изчезна през летящата врата, в която попаднаха следващите изстрели на Хари и Кони. Тя продължи да се люшка. Ако можеше да се съди по размера на дупките от куршумите, вратата беше куха и най-вероятно изстрелите бяха преминали през нея и бяха настигнали психопата от другата страна.

Кони затича към кухнята. На места се хлъзгаше по разсипаната по пода храна. Съмняваше се, че ще имат късмета да го намерят ранен и гърчещ се като размазана хлебарка зад вратата. По-вероятно беше да ги дебне оттам. Но Кони не беше в състояние да спре. Не беше изключено дори да се хвърли срещу нея откъм кухнята като наближи. Но на Кони ѝ беше накупяло и пет пари не даваше за опасността. Когато ѝ беше накупяло, тя се втурваше с главата напред и дори нямаше значение, че почти през цялото време е в такова състояние.

Господи, колко обичаше работата си.

Хари мразеше подобни каубойски истории.

Ако си ченге, знаеш, че рано или късно ще се сблъскаш с насилието. Може изведнъж да се озовеш сред вълци, които са далеч по-опасни от вълка на Червената шапчица. Но ако това е част от работата, то не доставя удоволствие.

Освен ако не си Кони Гъливър. Хари затича приведен и готов за стрелба към кухненската врата. Той чуваше стъпките ѝ зад себе си — дебнещи, притаени, но решителни и напористи. Хари знаеше, че ако се обърне, ще я види ухилена, почти като маниака, стрелял в ресторанта. Макар и да му беше ясно какво означава усмивката, тя винаги го объркваше.

Хари спря рязко пред вратата, ритна я и веднага отскочи встрани, защото очакваше в отговор порой от куршуми.

Но вратата се отвори широко назад, после полетя напред, без да последват изстрели. Затова при следващото отваряне назад Кони прелетя покрай него и нахълта в кухнята. Хари я последва, като проклинаше шепнешком, защото никога не го правеше гласно.

Във влажното, клаустрофобично кухненско помещение на скарите съскаха парчета месо, а в дълбоките тигани мазнината правеше мехурчета. Върху печката вряха тенджери с вода. От газовите фурни се чуваше пукане и прашене заради високите температури, а многобройните микровълнови печки тихичко бръмчаха.

Сред кухненското оборудване стояха изправени или приведени пет-шест готвачи и помощници. Бяха облечени с бели панталони и тениски, косите им бяха прибрани под здраво забързани шапки, а лицата им бяха мъртвешки бледи. Обгърнати от вълните пара и дим от месото, те приличаха повече на призраци, отколкото на живи хора. Когато влетяха Кони и Хари, те се обърнаха към вратата почти като един.

— Къде? — прошепна Хари.

Един от служителите посочи към полуотворената врата в задната част на кухнята.

Хари тръгна по тясната пътека вдясно от полиците с тенджери и прибори. От другата страна бяха наредени месарски дъски, машина за рязане на обелени картофи и още една за рязане на салатата.

Пътеката се разширяваше пред дълбоките мивки и големите машини за миене на съдове покрай стената отляво. Полуотворената врата се намираше на около двайсет стъпки напред до мивките.

Кони се доближи до Хари, но внимаваше да не скъсява прекалено разстоянието, за да не станат двамата едновременно мишена за нападателя.

Тъмнината зад вратата тревожеше Хари. Вероятно отзад имаше склад без прозорци. Усмихнатият, кръглолик смахнат можеше да стане още по-опасен, когато го притиснат.

Кони и Хари застанаха от двете страни на вратата и за миг спряха да помислят. Хари с радост би размишлявал половин ден, докато смахнатият се пържи вътре. Но не се правеше така. От ченгетата се искаше да действуват, а не да реагират. Ако имаше изход от склада, всяко забавяне щеше да даде възможност на престъпника да избяга.

Освен това с партньор като Кони Гъливър човек не можеше да си позволи лукса да размишлява. Тя никога не проявяваше безразсъдство, действията ѝ бяха професионални и предпазливи, но толкова бързи и агресивни, сякаш беше дошла в отдел „Убийства“ от корпуса за бързо реагиране.

Кони грабна една метла, облежната до стената. Хвана я ниско долу и бутна с нея дръжката на полуотворената врата, която се отвори навътре с продължително скърцане. Когато се отвори достатъчно широко, Кони хвърли метлата вътре в помещението. Тя изтрака върху покрития с плочки под като стари кокали.

Хари и Кони се спогледаха напрегнато от двете страни на вратата.

Вътре цареше тишина.

Без да открива тялото си, Хари погледна навътре, но не се виждаше нищо друго, освен тясна ивица мрак.

Чуваше се единствено съскането и пращенето на тенджерите и тиганите в кухнята и бръмченето на вентилаторите на тавана.

Очите на Хари свикнаха с тъмнината и той различи някакви геометрични форми, които изглеждаха тъмносиви на фона на

непрогледния мрак. Изведнъж Хари разбра, че зад вратата няма склад, а площадка на стълбище.

Пак прокле полугласно.

— Какво? — прошепна Кони.

— Стълби.

Хари прекрачи прага не по-малко безразсъдно от Кони, защото нямаше друг начин. Стълбищата бяха тесни капани, където човек трудно можеше да избегне куршума, а тъмните стълбища бяха още по-опасни. Толкова беше тъмно, че не можеше да се разбере дали смахнатият се намира горе. Хари напълно съзнаваше, че е отлична мишена на фона на осветената кухня. Предпочиташе да блокира входа и да потърси друг път към втория етаж, но дотогава нападателят щеше или да изчезне, или да се барикадира така добре, че да се пожертвува животът на няколко полицаи, за да го измъкнат от скривалището.

Нямаше друг избор, освен да тръгне нагоре по стълбите колкото е възможно по-бързо. Спираше само за да се притисне до стената, където стъпалата бяха най-здрави и нямаше да скърцат. Стигна до тясна площадка и слепешком напипа стената.

Хари примигваше в непрогледния мрак и се чудеше как вторият етаж може да е тъмен като мазе.

Отгоре се разнесе тих смях.

Хари замръзна на площадката. Беше сигурен, че вече не е осветен отзад. Притисна се до стената още по-плътно.

Кони се блъсна в него и също замря.

Хари изчака да чуе зловецкия смях още веднъж. Надяваше се, че ще успее да различи посоката, за да има основания да рискува да стреля и да разкрие по такъв начин местоположението си.

Нищо.

Хари пое дълбоко дъх и притихна.

Чу се глух удар. Изтракване. Пак глух удар. Изтракване. Глух удар.

Явно по стъпалата надолу към тях се търкаляше и удряше някакъв предмет. Какъв? Хари нямаше представа. Въображението му го изостави.

Глух удар. Тракане. Глух удар.

Хари интуитивно усещаше, че каквото и да се търкаляше надолу по стълбите, не беше хубаво. Затова смахнатият се бе изсмял. Не беше

голямо, ако се съдеше по звука, но въпреки всичко беше смъртоносно. Хари се ядосваше на себе си, че не е в състояние да *мисли* да си представи нагледно предметът. Чувстваше се оглупял и безполезен. Изведнъж го изби студена пот.

Предметът стигна до площадката, изтъркаля се и спря до левия крак на Хари. Той се отдръпна, но после веднага приклезна, опипа пода слепешком и намери проклетия предмет. Беше по-голям от яйце, но приблизително с яйцевидна форма. Имаше сложната геометрична повърхност на шишарка, но тежеше повече. Отгоре имаше дръжка.

— Залягай!

Хари се изправи и хвърли ръчната граната обратно към горната площадка. После изпълни командата си и се просна на пода.

Чу как гранатата се удари в нещо горе.

Надяваше се да я е хвърлил достатъчно силно, за да достигне до втория етаж. Но не беше изключено да е отскочила и сега пак да лети надолу, само една-две секунди преди да избухне. А може би беше стигнала до горната площадка, но смахнатият пак я бе изритал обратно.

Взривът беше оглушителен. Яркостта му ги заслепи. Всичко се разтресе. В ушите на Хари взривната вълна отекуна болезнено, сякаш всяка частица от тялото му затрептя и пулсът му се ускори още повече, макар и преди сърцето му да биеше лудо. Върху него се посипаха дърво, мазилка и други парчета. Стълбището се изпълни с острата миризма на изгорял барут, както след големите фойерверки на четвърти юли.

Ясно си представяше какво би се случило, ако бе закъснял само с две секунди. Гранатата щеше да избухне в ръката му, щеше да плисне кръв, ръката щеше да се откъсне от тялото, лицето му щеше да бъде разкъсано...

— *Какво става по дяволите?* — запита Кони настойчиво.

Тя стоеше наблизо, но гласът сякаш долиташе отдалече, защото ушите на Хари още пищяха от взрива.

— Граната — каза той и с мъка се изправи.

— Граната? *Що за тип* е този?

Хари нямаше представа за самоличността или мотивите на нападателя, но вече знаеше защо велуреното сако висеше

обезформено. Ако смахнатият беше мушнал вътре една граната, защо да няма още една? Или две, или три?

След мигновеното осветяване от взрива стълбището пак потъна в непрогледен мрак.

Хари забрави всякаква предпазливост и се засили към втората площадка. Знаеше, че Кони го следва по петите. При такива обстоятелства предпазливостта едва ли беше проява на благоразумие. Винаги имаше шанс да избегне куршума, но ако лудият носеше гранати, предпазливостта нямаше да има никакво значение при взрива.

Хари знаеше това не от опит. За пръв път преживяваше нападение с гранати.

Надяваше се психопатът да е изчакавал да чуе как взривът ги убива и да е бил изненадан от бумеранговия удар. Всеки път, когато полицаи убиваше престъпник, падаше голямо писане, но Хари нямаше нищо против да трака на машината дни наред, стига оня тип с велуреното сако да се е превърнал в мокро петно.

По дългия коридор на горния етаж нямаше прозорци и сигурно преди взрива е било тъмно като в рог. Но гранатата беше изкъртила една врата от пантите, а друга беше направила на решето. През прозорците на невидими стаи в коридора се процеждаше оскъдна дневна светлинка.

Взривът бе причинил значителни щети. Сградата беше стара, с паянтова конструкция, а не масивен строеж. На места прозираха гредите като през отвори в изсъхналата плът на фараонска мумия. На пода стърчаха разбити летви. Парчета от тях бяха пръснати по коридора. Тук-таме се виждаха дупки по пода и овъглени греди.

Не беше избухнал пожар. Силната взривна вълна бе предотвратила подпалването. Лекият дим не пречеше на видимостта, само лютеше на очите и ги насълзяваше.

Психопатът не се виждаше.

Хари пое дълбоко въздух, за да не кихне. Острият дим му загорча.

В коридора имаше осем врати, по четири от всяка страна, включително изкъртената от пантите. Хари и Кони се разбираха само от един поглед, координираха движенията си, като внимаваха да не пропаднат в дупките по пода по пътя към зейналата врата. Трябваше бързо да разгледат втория етаж. Практически от всеки прозорец

можеше да се избяга, а освен това сградата сигурно имаше задно стълбище.

— *Елвис!*

Викът долетя от стаята без врата, към която се приближаваха.

Хари погледна Кони и двамата се поколебаха, защото им прозвуча странно и смущаващо.

— *Елвис!*

Не беше изключено на втория етаж да е имало други хора, преди да се качи там психопатът, но Хари беше сигурен, че вика точно той.

— *Кралят! Господарят на Мемфис!*

Хари и Кони застанаха от двете страни на вратата, също както на долната площадка.

Лудият почна да крещи заглавията на хитовете на Пресли:

— „Хотел Разбити сърца“, „Сини велурени обувки“, „Хрътката“, „Пари, мила“, „Затворнически рок“...

Хари погледна Кони и повдигна вежди. Тя сви рамене.

— „Винаги с тебе“, „Сестричка“, „Късмет, чаровнице“...

Хари даде знак на Кони, че ще прекрачи пръв прага, като се сними, за да може тя да стреля над главата му при появата му в стаята.

— „Самотна ли си тази вечер“, „Объркан блус“, „В гетото“!

Тъкмо Хари се канеше да тръгне, когато през вратата прелетя още една граната. Тя отскочи на пода в коридора между Хари и Кони, търкулна се и изчезна в една дупка от първия взрив.

Нямаше време да я търсят между дъските. Нямаше също време да се върнат на стълбището. Ако се забавеха, коридорът щеше да гръмне около тях.

Противно на плановете на Хари, Кони влетя първа през разбитата врата, приведе се и стреля няколко пъти. Хари я последва, стреля два пъти над главата ѝ и двамата нахълтаха през прага на вратата, разбита от първата експлозия. Кашони. Кутии. Складът беше задръстен. Нямаше и следа от психопата. Двамата паднаха на пода или по-точно се хвърлиха между натрупаните кашони.

Още не се бяха изправили, когато коридорът се разби с гръм и трясък зад тях. Хари мушна глава под ръката, за да предпази лицето си.

Внезапен горещ вихър донесе куп трески и парчета от коридора. Лампата на тавана се разби на стотици стъклца.

Хари вдъхна пак миризмата на изгоряло и вдигна глава. Едно зловещо парче дърво почти с размера на касапски нож, но по-дебело и почти толкова остро, се бе забило като снаряд само на три-четири пръста от главата му в голям кашон с хартиени салфетки.

Потта, покрила лицето му, беше студена като лед.

Той извади празните гилзи от револвера, бръкна за нов пълнител, бързо зареди, превъртя цилиндъра и го щракна.

— „Да се върне на получателя“, „Подозрителни мисли“, „Предай се“!

Хари изпита остър копнеж по обикновените, откровени и разбираеми злодеи на братя Грим като примерно злата царица, изяла сърцето на глигана вместо сърцето на доведената си дъщеря Снежанка, защото завиждала на красотата ѝ и наредила да я убият.

Кони вдигна глава и погледна Хари, който лежеше до нея. Той беше покрит с прах, трески и лъскави парчета стъкло, също както нея без съмнение.

Виждаше, че Хари не възприема нещата като нея. Хари обичаше полицейската работа. За него тя беше символ на реда и справедливостта. Лудост като сегашната му причиняваше болка, защото редът можеше да се възстанови само чрез същото насилие като насилието на престъпника. А истинската справедливост за жертвите никога не можеше да се изтръгне от подобен психопат, който не можеше да изпитва угризения или да се страхува от възмездие.

Смахнатият пак се разкрещя:

— „Дългокрако момиче“, „Всичко е разтърсено“, „Не се вкопчвай в мене, скъпа“!

— Елвис Пресли не изпълнява „Не се вкопчвай в мене, скъпа“ — прошепна Кони.

— Какво? — примигна Хари.

— Това е песен на Макдейвис, за Бога.

— „Рок и хула, скъпа“, „Дъжд в Кентъки“, „Горяща звезда“, „Толкова ми е зле“!

Гласът на психопата сякаш идваше някъде отгоре.

Кони предпазливо се надигна от пода с револвер в ръка. Надникна между складираните кашони, после над тях.

В далечния край на стаята, близо до ъгъла имаше отворен капак на тавана. Оттам се спускаше подвижна стълба.

— „Голямо парче любов“, „Целуни ме бързо“, „Китаристът“!

Гнусният тип се беше покатерил по стълбата и им крещеше от тъмния таван.

Искаше й се да го сграбчи и да размаже физиономията му, което разбира се не беше премерена полицейска реакция, но беше искрено желание.

Хари забеляза стълбата едновременно с Кони и също се изправи до нея. Кони беше напрегната, готова пак да се хвърли на пода в очакване на нова граната от отвора в тавана.

— „Както ме желаеш“, „Бедно момче“, „Тичаща мечка“!

— По дяволите, и това не беше Елвис — каза Кони, без повече да се старае да шепне. — „Тичаща мечка“ пее Джони Престън.

— Какво значение има това?

— Оня е тъпанар — ядосано процеди тя, което всъщност не беше отговор. В действителност не знаеше защо я интересуваха дали психопатът познава най-известните заглавия на Елвис.

— „Ти си преоблечен дявол“, „Не плачи, татко“, „Млъкни“!

— „Млъкни“? — запита Хари.

Кони примигна:

— Да, страхувам се, че тя *наистина* е на Елвис.

При счупването на лампата се бе получило късо съединение и сега прелитаха искри, докато Хари и Кони обхождаха от двете страни склада с натрупаните кашони до височината на кръста, за да стигнат до отвора към тавана.

От външния свят зад изцапаните прозорци долетя воят на далечни сирени. Подкрепления и линейки.

Кони се поколеба. След като психопатът се скри на тавана, може би беше най-добре да се действа със сълзотворен газ, да се хвърли газова граната, за да бъде упоен и просто да се изчакат подкрепления.

Тя обаче отхвърли мисълта за предпазливи действия. За нея и за Хари щеше да е по-безопасно, но би могло да е много по-рисковано за всички останали в Лагуна Бийч. От тавана можеше да има друг изход. Психопатът можеше да се измъкне през капандура на покрива.

Очевидно Хари мислеше същото. Той явно се поколеба частица от секундата по-малко от Кони и тръгна пръв по стълбата.

Кони не възрази той да поведе, защото Хари не проявяваше излишен защитен жест по отношение на колежката в опасна ситуация. Предишния път тя мина първа през вратата, сега пръв тръгна Хари. Дватама интуитивно споделяха риска и точно заради това бяха добър екип, въпреки различията.

Разбира се, макар и сърцето ѝ да биеше лудо и стомахът и да бе свит на топка, тя би *предпочела* да е първа. Пресичането на стабилен каменен мост никога не носи такова удовлетворение като ходенето по тънко въже.

Кони също тръгна по стълбата. Хари се спря за миг преди да потъне в тъмнината отгоре. Не отекна изстрел, взрив не разтърси

сградата и Кони също влезе на тавана.

Хари беше излязъл от слабо осветеното поле около отвора и стоеше приведен на няколко стъпки встрани до една мъртва гола жена.

При по-внимателно оглеждане жената се оказа манекен с широко отворени, покрити с прах очи и неестествено спокойна усмивка. Беше плешива, по гипсовия ѝ череп личеше мокро петно.

На тавана беше тъмно, но мракът не беше съвсем непрогледен. Бледа дневна светлина се процеждаше от редица покрити отдушници до стрехите и по-големи вентилатори по външните стени. Виждаха се украсените с резба греди под заострения покрив. Височината в средата беше достатъчна да се изправи едър мъж, но в краищата трябваше да се навежда. Навсякъде се мяркаха сенки, в купищата сандъци и кашони имаше безброй удобни скривалища.

Сякаш на това високо място се беше събрало тайно братство, за да извърши сатанинската си церемония. Обширното помещение бе изпълнено с полуосветени силуети на мъже и жени. Върху някои светлината падаше странично, при други идваше отзад, повечето бяха едва различими. Имаше изправени, облежнати и полегнали фигури. Всички бяха безмълвни и неподвижни.

Това бяха манекени като онзи, до който бе застанал Хари. Въпреки всичко Кони усещаше втренчените им погледи и я побиваха тръпки.

Един от тях вероятно можеше да я види — този, който беше не от гипс, а от плът, кръв и кости.

Времето сякаш бе спряло в крепостта на манекените. Във влажния въздух се носеше прах, остър дъх на пожълтели от старост вестници, мухлясващ картон и плесен, която се простираше по тъмните ъгли и щеше да изчезне в края на дъждовния сезон. Гипсовите фигури ги наблюдаваха безмълвно.

Хари се помъчи да си припомни какви бяха съседните сгради до ресторанта, но не можа да се сети на кого биха могли да принадлежат манекените.

От източния край на дългото помещение долиташе бясно блъскане на метал върху метал. Сигурно психопатът се опитваше да разбие някой от по-големите отдушници на външната стена, за да се измъкне, въпреки риска да падне върху алея, шосе или улица.

Пет-шест уплашени прилепи напуснаха убежищата си и се замятаха из дългия таван. Търсеха сигурно място, но не желаеха да напуснат мрака и да излязат на ярката дневна светлина. Писъците им бяха достатъчно пронизителни, за да се чуят, въпреки засилващия се вой на сирените. Прилепите се приближиха и Хари трепна от острото свистене на кожестите им криле.

Искаше да изчака подкрепление.

Психопатът блъскаше още по-силно.

Металът скърцаше, сякаш поддаваше.

Не можеха да чакат, не смееха да чакат.

Без да се изправя, Хари запълзя между купищата кутии към южната стена. Кони тръгна в обратната посока. Щяха да заобиколят психопата от две страни. Хари стигна до южния ъгъл, доколкото му позволяваше наклоненият таван и после зави към източния край, откъдето се чуваше блъскането.

От Всички страни го заобикаляха манекени, застинали във вечни пози. Гладките им закръглени крайници сякаш поглъщаха и усилваха оскъдната светлина, която се процеждаше от отдушниците. Ако не ги обгръщаха сенки, твърдата им плът би излъчвала свръхестествен алабастров отблясък.

Блъскането спря. Не последва никакво изтракване или последен звук от падане или отвинтване, за да подсказе, че отдушникът най-накрая е отворен.

Хари спря и зачака. Чувахе само сирените отвън и писъка на прелитащите покрай него прилепи.

Леко се наклони напред. На двайсестина стъпки по-нататък, в края на мрачния проход отляво идваше бледа пепелива светлина от неизвестен източник. Сигурно беше големият отдушник, по който сблъскаше лудият. А това означаваше, че той си е на мястото. Ако психопатът бе успял да го разбие, дневната светлина би нахлула и осветила този ъгъл на тавана.

Една по една сирените долу замлъкнаха. Общо шест.

Хари запълзя напред и се натъкна на купчина призрачно осветени откъснати крайници в една от тъмните ниши между две греди. Той трепна и едва не извика. Отрязани до лакътя ръце. Други ампутирани до китките. Прострени пръсти, които сякаш търсеха помощ, молеха, търсеха нещо. Хари замря, но после осъзна, че зловещата колекция представлява само части от манекени.

Продължи да пълзи и стигна на по-малко от десет стъпки от края на тесния проход. Мъчително усещаше издайническото стържение на подметките си по прашния под. Раздразнените прилепи млъкнаха като сирените. От улицата навън долитаха откъслечни викове и прашене на полицейски радиопредаватели, но звуците им бяха далечни и нереални, сякаш в кошмар, от който се събуждаше или в който попадеше. Хари спираше на всеки няколко крачки, заслушан за евентуални звуци от лудия, но той като че ли беше онемял.

Хари стигна до края на пътеката, на около пет крачки от източната стена на тавана и пак спря. Отдушникът, върху който блъскаше психопатът, сигурно беше зад последната купчина кутии.

Хари пое дълбоко дъх и се послуша за дишането на плячката си. Нищо.

Тръгна напред, огледа кутиите, стигна до края на прохода и излезе на разчистеното пространство пред източната стена. Психопатът беше изчезнал.

Не се беше измъкнал пред отдушника, повърхността му беше по-малко от един квадратен метър. Отдушникът беше повреден, но капакът му беше на мястото си и през него преминаваха тънки,

неравни лъчи дневна светлина, които падаха върху оставените от лудия следи по прашния под.

Някакво движение в северния край на тавана привлече вниманието на Хари. Пръстът му върху спусъка се напрегна. Кони надникна иззад купчина кутии в тази част на тавана.

Двамата се спогледаха през голямото разстояние.

Психопатът ги беше заобиколил изотзад.

Въпреки че Кони почти не се виждаше в сянката, Хари я познаваше достатъчно добре, за да знае какво си повтаря в момента: „По дяволите, по дяволите“.

Кони се показва от северния ъгъл и запълзя през откритото пространство в източния край към Хари. Надничаше внимателно в останалите пътеки, оформени от купищата кутии и манекени.

Хари тръгна към нея и занадничва в проходите от неговата страна. Таванът беше толкова широк и претъпкан със стоки, че приличаше на истински лабиринт. А в него се намираше чудовище, достойно за всяка митология.

Някъде от друго място в тавана долетя вече познатият глас:

— „Всичко е разтърсено“, „Толкова ми е зле“, „Блус на парахода“!

Хари здраво стисна очи. Искаше му се да е някъде другаде. Може би в царството на „дванайсетте танцуващи принцеси“ с неговите дванайсет прекрасни млади наследнички на трона, подземни дворци от светлина, дървета със златни или диамантени листа, вълшебни бални зали с великолепна музика... Да, там всичко щеше да е наред. Това беше една от по-нежните приказки на братя Грим. В нея никой не е изяден или умъртвен от злобно джудже.

— Предай се!

Този път гласът беше на Кони.

Хари отвори очи и се намръщи. Страхуваше се, че тя ще издаде местоположението им. Вярно, самият той не бе успял да определи по звука къде се намира психопатът — по таваните звукът се отразява особено и в този случай помагаше както на тях, така и на лудия. Въпреки всичко по-разумно беше да се мълчи.

Психопатът изкрещя отново:

— „Объркан блус“, „Хотел Разбити сърца“!

— Предай се! — повтори Кони.

— „Върви си, момиченце“!

Кони направи гримаса:

— Това не беше Елвис, тъпако! Песента е на Стив Лорънс.

Предай се!

— „Махни се“.

— Предай се!

Потта се стичаше в очите на Хари. Той примигна и хвърли недоумяващ поглед на Кони. Никога преди не се бе чувствал толкова безпомощен. Нещо ставаше между Кони и смахнатия, но Хари не разбираше какво.

— „Не ме интересува дали слънцето грее“.

— Предай се!

Изведнъж Хари се сети, че „Предай се“ е заглавието на една от класическите песни на Елвис.

— „Махни се“.

Хари предположи, че това също е заглавие на песен на Елвис.

Кони се мушна в една от пътеките. Хари вече не я виждаше, когато пак чу гласа ѝ:

— „Сега или никога“.

— „Какво да кажа“!

Изгубена в лабиринта, Кони отговори на лудия с две заглавия на Пресли:

— Предай се! Моля те!

— „Толкова ми е зле“!

Кони се поколеба за миг и продължи:

— „Кажки защо“?

— „Не ме питай защо“.

Беше установен диалог. Със заглавия на песни на Пресли. Като в странно телевизионно състезание, където няма награди за верните отговори, но има много опасности при погрешните.

Хари припъзля в друга пътека. По лицето му полепна паяжина. Той я махна и продължи нататък в охраняваните от манекените сенки.

Кони повтори вече използвано заглавие:

— „Предай се“!

— „Махни се“!

— „Самотен ли си тази вечер“?

Психопатът се поколеба, преди да отговори:

— „Самотник“.

Хари все още не можеше да определи откъде идва гласът. Потта вече се стичаше на струйки, лепкави остатъци от паяжината се оплитаха в косата му и го гъделичкаха по веждите, вкусът в устата му беше като в хаванче от лабораторията на Франкенщайн. Имаше усещането, че е прекрачил отвъд действителността и се намира в мрачните халюцинации на наркоман.

— „Отпусни се“ — посъветва го Кони.

— „Толкова ми е зле“ — повтори психопатът.

Хари разбираше, че не бива да се обърква от странните завои на преследването. В края на краищата всичко това се случваше през деветдесетте години на двайсети век — века на не-разума, ако изобщо има разум, когато странното става толкова широко разпространено, че се налага да се даде ново определение на нормалността. Както например нападателите в един магазин за готови храни, заплашили служителите не с оръжие, а със спринцовки кръв, заражена с вируса на СПИН.

Кони извика към смахнатия:

— „Позволи ми да съм твоето мече“.

Хари се учуди на този обрат в разговора чрез заглавия на песни.

Но гласът на психопата веднага откликна, изпълнен с копнеж и подозрение:

— „Не ме познаваш“.

На Кони й трябваша само няколко секунди да намери подходящо продължение:

— „Не мислиш ли, че е време“?

Пак за странното. Ричард Рамирес, масовият убиец с прозвището „Нощния нападател“, бе редовно посещаван в затвора от непрестанен поток привлекателни млади жени, които го намираха за интересна, вълнуваща и романтична фигура. Или пък съвсем неотдавна оня тип от Уисконсин, който си готвел части от жертвите си за вечеря, държал отрязани глави в хладилника си, а съседите му казвали, че от апартамента му от години се носела особена миризма, от време на време чували писъци и стърженето на електрически трион, но писъците бързо замлъкваха, пък и човекът бил много приятен, грижовен. Деветдесетте години. Няма друго десетилетие като тях.

— „Прекалено много“ — отрязва най-накрая смахнатият, очевидно без да повярва в изразената от Кони романтична заинтересованост.

— „Бедно момче“ — не се предаде тя с подчертано искрено съчувствие.

— „Надолу“ — отекна гласът сред потъналите в паяжини греди, сега нарочно плачлив, сякаш признаваше липсата на самочувствие, типично извинение през деветдесетте години.

— „Носи пръстена ми около шията си“ — гальовно го увещаваха Кони, докато пълзеше през лабиринта, явно с намерението да му пръсне черепа в мига, в който го зърне.

Психопатът не отговори.

Хари също не спираше. Старателно претърсваше всяка пролука, но се чувстваше безполезен. Никога не му бе минавало през ума, че през последното десетилетие на този странен век ще се наложи да е специалист по рокендрол, за да си върши полицейската работа.

Мразеше такива глупости, но Кони ги обожаваше. Тя приемаше хаоса на съвремението — в нея имаше нещо тъмно и диво.

Хари стигна до перпендикулярна на неговата пътека. Беше пуста, с изключение на няколко голи манекена, отдавна захвърлени небрежно един върху друг. Приведен в защитна поза Хари продължи напред.

— „Носи пръстена ми около шията си“ — повтори Кони от друго място в лабиринта.

Може би смахнатият се колебаеше, защото смяташе, че момчето трябва да прави предложения на момичето, а не обратно. Макар и човек от деветдесетте години, може би това копеле имаше старомодни представи за ролята на половете.

— „Дръж се добре с мене“ — обади се Кони.

Никакъв отговор.

— „Обичай ме нежно“ — настоя тя.

Психопатът пак не отговори и Хари се разтревожи, че разговорът се превръща в монолог. Не беше изключено психопатът да е близо до Кони и да я оставя да говори, само за да разбере къде е и да се справи по-лесно с нея.

Хари се канеше да я предупреди гласно, когато сградата пак се разтърси от взрив. Той замръзна и захлупи лицето си с ръце, за да се предпази. Но взривът не беше на тавана — там не проблесна нищо.

От долния етаж долитаха викове на агонизиращи и ужасени хора, объркани гласове, разгневени крясъци.

Очевидно другите полицаи бяха стигнали до долната стая, където бе спусната стълбата за тавана и психопатът ги беше чул и хвърлил гранатата през отвора долу.

Тягостните писъци предизвикаха ярка картина в съзнанието на Хари — човек, който с две ръце притиска разкъсания си корем, откъдето се подават червата му.

Знаеше, че двамата с Кони преживяват рядък момент на пълно единомислие, еднакъв ужас и гняв. Вече не го интересуваха законните права на психопата, злоупотребата със сила и инструкциите за действие. Единственото, което желаше, бе смъртта на този гаден тип.

Кони се помъчи да надвика писъците и да продължи диалога:

— „Обичай ме нежно“.

— „Кажи ми защо“ — настоя психопатът, все още изпълнен със съмнения за нейната искреност.

— „Любимият ме изостави“ — каза Кони.

Писъците долу утихнаха. Или раненият умираше, или другите го изнасяха вън от помещението, където бе избухнала гранатата.

— „Както ме желаеш“ — продължи Кони.

Смахнатият млъкна за миг. После гласът му отека в стаята, вбесяващо без посока:

— „Толкова ми е зле“!

— „Твоя съм“ — увери го Кони.

Хари се удиви на бързината, с която тя се сещаше за най-подходящото заглавие.

— „Самотник“ — обади се лудият и гласът му прозвуча наистина нещастно.

— „Имам нещичко за тебе, скъпи“ — побърза да отговори Кони.

„Гениална е! — помисли с възхищение Хари, — И сериозно си пада по Пресли.“

Понеже разчиташе, че психопатът е увлечен от странно прелъстителните думи на Кони, Хари рискува да се покаже. Намираше се точно под най-високата точка на покрива и затова бавно се изправи в цял ръст и се огледа на всички страни.

Някои от купчините кутии му стигаха до раменете, но повечето бяха на височината на кръста. От сенките в него се виждаха

многобройни човешки форми, натикани между кашоните и дори седнали върху тях. Но сигурно всички без изключение бяха манекени, защото нито една не помръдна и не стреля срещу него.

— „Самотник“. „Всичко е разтърсено“ — каза отчаяно лудият.

— „Винаги съм до тебе“.

— „Моля те не спирай да ме обичаш“!

— „Не мога да не се влюбя“ — отвърна Кони.

Изправената стойка помогна на Хари да се ориентира по-добре откъде идват гласовете. Кони и смахнатият бяха някъде пред него, но не можеше да прецени дали са близо един до друг. Останалите проходи между кашоните не се виждаха.

— „Не бъди жестока“ — примоли се психопатът.

— „Обичай ме“ — настоя Кони.

— „Имам нужда от твоята любов тази вечер“.

Двамата бяха в западния ъгъл на тавана, по-скоро в южния и наистина бяха близо един до друг.

— „Вкопчена в тебе“ — не отстъпваше Кони.

— „Не бъди жестока“!

Хари усещаше, че напрежението в диалога се засилва. Долавяше го от тона на нападателя, от скоростта на отговорите и от повторенията.

— „Имам нужда от твоята любов тази вечер“.

— „Не бъди жестока“!

Хари забрави, че най-важното правило е предпазливостта. Забърза в посока към гласовете. Там бяха струпани повече манекени, на цели групи, сблъскани между кутиите. Бледи рамене, изящни ръце, протегнати или вдигнати длани, сякаш за поздрав. Незрящи в мрака нарисувани очи, боядисани устни, полуотворени във вечна усмивка, в неизречен поздрав, в безстрастна еротична въздишка.

И паяците тук бяха повече, ако се съдеше по паяжините, които се оплитаха в косата му и се прилепваха по дрехите му. Хари ги бършеше от лицето си, без да спира. Те попадаха по езика и устните му. Доповръща му се, устата му се напълни със слюнка. Задави се и изплю паяжините.

— „Сега или никога“ — обещавахе Кони някъде наблизо.

Познатите три думи в отговор прозвучаха по-скоро като молба, отколкото като предупреждение:

— „Не бъди жестока“.

Хари имаше чувството, че оня тип изобщо не се поддава, а само се готви за нов взрив.

Направи още няколко крачки и спря. Завъртя глава и се заслуша напрегнато. Страхуваше се да не пропусне някой звук заради оглушителното туптене на сърцето в ушите му.

— „Твоя съм“, „Кукла на конци“, „Отпусни се“ — каза Кони, като сниши гласа си до сценичен шепот, за да създаде фалшиво чувство за интимност у плячката си.

Хари уважаваше уменията и инстинктите на Кони, но все пак се уплаши, че желанието ѝ да подмами психопата не ѝ позволяваше да забележи как всъщност той се мъчи да я подмами.

— „Игра на сериозно“, „Едно разбито сърце за продан“ — каза Кони.

Гласът ѝ долиташе някъде съвсем наблизо, отдясно на Хари — може би през една пътека успоредно с него.

— „Това не е ли любов, мила“, „Плач в параклиса“ — шепотът на Кони вече беше по-скоро яростен, отколкото прелъстителен, сякаш и тя разбираше, че диалогът се обърка.

Хари се напрегна в очакване на отговора, промъкна се напред, после се извърна да погледне назад, защото си представи, че усмихнатият кръглолик убиец се прокрадва зад него.

Таванът сякаш бе не просто притихнал, а източник на цялата тишина в света както слънцето е източник на светлината. Невидимите паяци се движеха ловко през тъмните ъгли на помещението. Милионите прашинки се движеха безшумно като планетите и астероидите в безвъздушното пространство. От двете страни на Хари стояха манекени и гледаха, без да виждат, слушаха, без да чуват, позираха, без да разбират.

Шепотът на Кони вече се процеждаше между стиснатите ѝ зъби и не подканяше, а предизвикваше. Припяването ѝ престана да е само от заглавия на песни:

— „Както ме желаеш“, гадино, ела, ела при мама. „Отпусни се“, мръсно.

Никакъв отговор.

На тавана беше тихо и неестествено спокойно. Цареше неподвижност като в главата на мъртвец.

Хари изпита странното усещане, че се превръща в един от манекените около него — плътта му се превръща в гипс, костите в стоманени пръчки, сухожилията и ставите в снопчета проводници. Само погледът му се плъзгаше по неодушевените обитатели на тавана.

Оцветени очи. Бледи гърди с вечно щръкнали зърна, закръглени бедра, стегнати задници, които се губеха в мрака. Тела без нито едно косъмче. Мъже и жени. Плешиви глави или смачкани, прашни перуки.

Боядисани устни. Присвити сякаш за въздушна целувка, капризно нацупени, полуотворени като че ли от еротична тръпка при докосване от любовник, други със срамежливи усмивки, лукави или по-широко засмени, матов блясък на зъби — някъде в замислена усмивка, другаде във вечен смях. Не. Грешка. Матов блясък на зъби. Зъбите на манекените не блестят. По зъбите на манекените няма слюнка.

Ето го там, в дъното на нишата зад четири истински манекена. Хитър мим, надничащ между плешивите глави и перуките, почти изгубен в сенките, но с блеснали влажни очи на не повече от шест стъпки, лице в лице. Пред очите на Хари усмивката почна да се разтяга по-широко, но безчувствено като рана. Безизразната брадичка, кръглото като луна лице и още едно заглавие, едва доловимо: „Тъжна луна“. Хари забеляза всичко това само за миг, докато вдигаше револвера и натискаше спусъка.

Психопатът откри огън частица от секундата преди Хари. Таванът се изпълни с пукот и ехо от изстрелите. Видя пламъчето от дулото на пистолета, насочен право към гърдите му, о, Господи, не! Изпразни револвера по-бързо, отколкото смяташе, че е възможно — не по-дълго от едно примигване, ако изобщо смееше да примигне. Оръжието сякаш щеше да отхвъркне от ръката му.

Нещо го удари силно в корема. Разбра, че е улучен, макар и още да не усещаше болка, само остър натиск и прилив на горещина. Преди да последва болката, Хари политна назад. Манекените се стовариха върху него и го блъснаха до края на пътеката. Наредените кутии се залюляха, част от тях се разместиха в друга посока на лабиринта. Хари падна на пода сред счупени гипсови крайници и твърди бледи тела. Остана затиснат под тях. Едва успяваше да поеме дъх. Искеше да извика за помощ, но от устата му излизаше само хъркане. Различа характерната металическа миризма на кръв.

Някой включи осветлението на тавана — дълга верига от малки крушки точно под най-високата част на покрива, но видимостта се подобри само за секунда-две, колкото Хари да забележи, че психопатът е част от тежестта, която го притиска към пода. Кръглото лице висеше надолу от върха на купчината, между голите преплетени крайници и плешивите черепи на манекените. Очите му вече не виждаха също както техните. Усмивката бе изчезнала. Устните бяха боядисани като на манекените, но с кръв.

Хари разбираше, че светлините не угасват, но му притъмня. Помъчи се да извика за помощ. От гърдите му пак се изтръгна само хъркане. Погледът му се плъзна от кръглото лице към избледняващите крушки под покрива. Последното нещо, което видя, беше греда, обвита с разкъсани паяжини. Паяжините се ветрееха като знамена на изчезнали държави. После потъна в мрак като мъртвешки сън.

От северозапад се трупаха зловещи облаци като безмълвни батальони под командването на силния вятър. Близко до земята времето все още беше тихо и приятно топло, но синьото небе бързо се скриваше зад буреносните облаци.

Джанет Марко паркира раздрънкания си Додж В единия край на алеята. Заедно с петгодишния си син Дани и уличното куче, което от известно време се бе привързало към тях, тя зави по тясната задна уличка и почна да рови в боклукчийските кофи, за да намери спасение в изхвърленото от другите.

От източната страна на алеята имаше тясна, но дълбока падина с огромни евкалиптови дървета и изсъхнали храсталаци, а от западната страна се редяха един до друг гаражи за по две и три коли с порти от ковано желязо и боядисано дърво. Зад някои порти Джанет успяваше да зърне вътрешните дворове и посипаните с чакъл алеи на градините с палми, магнолии, фикуси и австралийски папрати, които цъфтяха на океанския въздух. Всички къщи бяха обърнати с лице към Тихоокеанското крайбрежие над покривите на другите сгради в по-ниските части на възвишенията в Лагуна. Повечето бяха триетажни — вертикални конструкции от камък и зидария с обрулени от вятъра кедрови греди, предназначени за максимално оползотворяване на скъпите недвижими имоти.

В този квартал живееха заможни хора, но находките в боклука не се различаваха от всички останали места — алуминиеви консервени кутии и бутилки, които можеха да се върнат в пункта за вторични суровини срещу дребна сума. Все пак от време на време Джанет попадеше на съкровище — торби с дрехи, които изглеждаха излезли от мода, но неупотребявани, счупени домакински уреди, за които можеше да получи няколко долара във вехтошарските магазини, ако им трябваше само дребна поправка, непотребни маскарадни украшения, книги или старомодни плочи за фонограф, които можеха да се препродадат в специализираните магазини за колекционери.

Дани влачеше найлонов плик, където Джанет пускаше алуминиевите консервни кутии. За бутилките носеше друга торба.

Докато вървяха по алеята под бързо помрачняващото небе, Джанет непрекъснато се обръщаше да погледне колата. Тревожеше се за Доджа и се стараеше никога да не се отдалечава на повече от две пресечки и по възможност да не го изпуска от очи. Колата беше не само превозно средство, беше също подслон при пек и дъжд, склад за оскъдното им имущество. Беше техният дом.

Джанет живееше в непрекъснат страх от непоправима механична повреда или повреда извън възможностите ѝ за поправка, което всъщност беше едно и също. Но най-много се страхуваше от кражба, защото без колата нямаше да имат покрив над главата и подслон да спят.

Знаеше, че никой не би откраднал такава таратайка. Отчаянието на крадеца трябваше да е още по-голямо от това на Джанет, а тя не можеше да си представи по-отчаян човек от себе си.

От голяма кафява пластмасова торба за боклук извади пет-шест алуминиеви консерви, които някой вече беше сплескал, за да се върнат на вторични суровини. Сложи ги в плика на Дани.

Момчето я наблюдаваше тържествено. Не каза нищо. Беше тихо дете. Баща му толкова го бе наплашил, че то се държеше почти като нямо, а една година откакто Джанет бе освободила живота им от този мръсник, Дани не се беше отпуснал особено.

Джанет погледна назад към колата. Още беше на мястото си.

Сенките на облаците паднаха върху алеята, надигна се лек, солен бриз. Някъде далече над морето се разнесе гръмотевица.

Джанет забърза към следващата кофа. Дани тръгна след нея.

Кучето, което Дани бе кръстил Рошльо, подуши кофите, приближи до една порта и мушна нос между железните решетки. Въртеше опашка непрестанно. Беше дружелюбен пес и се държеше сравнително добре. На ръст беше колкото ловджийско куче, с черно-кафява козина и сладка муцуна. Джанет се съгласяваше да го храни, само защото през последните няколко дни само то успяваше да разсмее момчето. Преди да се появи Рошльо, Джанет почти бе забравила как се усмихва Дани.

Пак погледна очукания Додж. Всичко беше наред.

Обърна се към другия край на алеята, после към обраслата падина и олющените дънери на огромните евкалипти от отсрещната страна. Страхуваше се не само от крадци на коли и от жителите на

квартала, които биха я пропъдили да не рови в боклука им. Изпитваше страх и от ченгето, което наскоро почна да я преследва. Не. Не беше ченге. Това същество само се преструваше на ченге. Тези странни очи, любезното луничаво лице, което можеше за миг да се превърне във видение от кошмарите...

* * *

Джанет Марко имаше една религия: страха. Беше родена с тази жестока вяра, без дори да я осъзнава, изпълнена със способността на всяко дете да се възхищава и удивлява. Но родителите ѝ бяха алкохолици и причастието им от дестилиран спирт разбуждаше в тях несправеден гняв и садистични наклонности. Те строго я възпитаваха в учението и догмите на култа към страха. Познаваше само един бог, който не беше нито конкретно лице, нито някаква сила. За нея бог бе единствено властта и всеки, който я притежаваше, автоматично се издигаше до пиедестала на божество.

Затова никак не беше чудно, че щом порасна достатъчно голяма, за да избяга от родителите си, попадна в лапите на побойника и мошеника Винс Марко. Вече се бе посветила на жертвеността и изпитваше потребност да бъде потискана. Винс беше мързелив, отпуснат, пияница, комарджия и женкар, но проявяваше особени умения и енергичност, когато ставаше дума да прекърши жена си.

Осем години обикаляха из запада. Никога не се задържаха повече от шест месеца в един и същ град, докато Винс намираще някакъв начин да изкарва прехраната, невинаги почтен. Не искаше Джанет да завързва приятелства. Ако бе останал единственото постоянно присъствие в живота ѝ, Винс щеше да я контролира изцяло, защото нямаше кой да я съветва и насърчава да се възпротиви.

Когато Джанет беше напълно покорна и показваше страха си, побоищата и тормозът бяха по-малко жестоки, отколкото в случаите, при които проявяваше стоицизъм и не му доставяше удоволствието да се забавлява с нейното страдание. Богът на страха ценеше видимия израз на всеотдайността на своя последовател също както християнският бог на любовта. Парадоксално, но страхът се превърна

в нейно убежище и единствена защита срещу още по-големи изстъпления.

Можеше да прекара живота си като треперещо, тероризирано животно, скрито в дупката си... но се появи Дани, за да я спаси. След раждането на бебето Джанет почна да се страхува за него не по-малко, отколкото за себе си. Какво щеше да се случи с Дани, ако Винс изпаднаше в крайност някоя нощ и в пиянска лудост я пребиеше до смърт? Как щеше Дани да се справи сам, толкова мъничък и беззащитен? С течение на времето започна да се страхува за Дани повече, отколкото за себе си. Можеше да се очаква, че това още повече ще утежни бремето ѝ, но в действителност тя се почувства освободена. Винс не забеляза, но той престана да бъде единственото постоянно присъствие в живота ѝ. Детето ѝ със самото си съществуване се превръщаше в аргумент за бунт и източник на смелост.

И все пак Джанет можеше никога да не събере дързост да отхвърли хомота, ако Винс не бе вдигнал ръка срещу детето. Една нощ преди година в окаяна къща под наем с пустинно кафява морава в предградията на Тъксън, Винс се върна вонящ на бира, пот и парфюм на чужда жена и наби Джанет за удоволствие. Тогава Дани беше четиригодишен — прекалено малък да защити майка си, но достатъчно голям да почувства, че е длъжен да я защити. Когато детето се появи по пижамка и се опита да се намеси, баща му го наби злобно, блъсна го на земята и почна да го рита, докато Дани не се изтъркаля в предния двор потънал в сълзи и ужасен.

Джанет изтърпя побоя, но по-късно, когато мъжът и момчето заспаха, тя отиде в кухнята и взе нож от поставката над печката. Напълно безстрашна за пръв и може би за последен път в живота си тя се върна в спалнята и почна да мушка Винс в гърлото, врата, гърдите и корема. Той се събуди при първото пробождање, помъчи се да изкрещи, но се задави, защото устата му се напълни с кръв. Съпротивата му беше кратка и безполезна.

Джанет провери в съседната стая дали Дани не се е събудил и се върна да увие тялото на Винс в окървавените чаршафи. Затегна ги около глезените и врата с въжето за пране, повлече го през къщата през кухненската врата към задния двор.

Луната високо в небето ту избледняваше, ту ставаше по-ярка заради облаците, които плуваха като галеони на изток, но Джанет не се

интересуваше дали ще я видят. Жалките къщи покрай щатското шосе бяха разпръснати на голямо разстояние, а в двете най-близки беше тъмно.

Джанет мрачно осъзнаваше, че полицията може да лиши Дани от нея, също както можеше да направи Винс и затова повлече трупа към края на двора и оттам по нощната пустиня, която се простираше безлюдна до планините в далечината. С мъка го дърпаше през мескистовите храсти, и жилавите треви, по мекия пясък на някои места и по твърдите камъни на други.

Когато изплуваше, студеното лице на луната осветяваше враждебен пейзаж от остри сенки и резки алабастрови форми. В една от по-дълбоките сенки, в дъре, изровено от пороищата през вековете, Джанет изостави трупа.

Свали чаршафите и ги закопа, но не изрови гроб за самото тяло, защото се надяваше чакалите и лешоядите да разнесат костите по-бързо, ако го остави открит. След като обитателите на пустинята успееха да изгризат меките възглавнички на пръстите на Винс, след като слънцето и лешоядите свършеха своето, самоличността му можеше да се установи само по зъбите. Но тъй като Винс рядко ходеше на зъболекар и никога при един и същ, полицията нямаше да открие здравен картон, за да го идентифицира. С малко повече късмет никой нямаше да открие трупа до следващия дъждовен сезон, когато жалките останки щяха да бъдат отнесени далеч от това място, да се разчупят и размесят с купищата други боклуци, където щяха да изчезнат завинаги.

Същата нощ прибра оскъдното им имущество и отпътува с Дани в стария Додж. Не знаеше дори накъде пътуват, докато не прекоси щатската граница и не стигна чак до окръг Ориндж. *Трябваше* да спре там, защото не можеше да си позволи да харчи повече пари за бензин, само за да бяга от мъртвеца в пустинята.

Никой в Тъксън нямаше да се запита къде ли се е дянал Винс. В края на краищата той беше известен пройдоха. За него изчезването и преместването бяха начин на живот.

Но Джанет смъртно се страхуваше да подаде молба за социални помощи или нещо подобно. Можеха да я попитат къде е съпругът ѝ, а тя нямаше вяра на способността си да лъже убедително.

Освен това въпреки лешоядите и изсушаващо жестокото слънце в Аризона, някой можеше случайно да се е натъкнал на тялото на

Винс, преди да е станало неузнаваемо. Ако вдовицата и синът му изведнъж се появят в Калифорния с молба за помощ от държавата, вероятно в някой компютър можеха да свържат нещата и бдителните социални работници щяха да се обалят на ченгетата. Поради склонността си да се подчинява на всяка власт — дълбоко вкоренена черта, която убийството на съпруга ѝ не успя да промени — Джанет нямаше почти никакви шансове да издържи на полицейския разпит, без да почне да се самообвинява.

Тогава щяха да ѝ отнемат Дани.

Не можеше да го допусне. *Нямаше да го допусне.*

Бездомна скитница, ако се изключи ръждясалият и раздрънкан Додж, Джанет Марко откри, че притежава талант за оцеляване. Не беше глупава, просто никога преди не бе имала възможност да упражнява ума си. От обществото, чиито отпадъци можеха да нахранят немалка част от третия свят, Джанет успяваше да докопа оскъдно препитание, колкото двамата със сина ѝ да се хранят възможно по-рядко в благотворителните кухни.

Джанет разбра, че страхът, в който отдавна бе затънала, невинаги я парализираше. Той можеше да подтиква и към действие.

* * *

Бризът стана по-студен и се превърна в поривист вятър. Тътенът на гръмотевиците все още се чуваше отдалече, но по-силно от преди. На изток светлееше само една тясна ивица синьо небе, но и тя избледняваше бързо като надеждите.

Джанет и Дани прегледаха боклукчийските кофи на две пресечки и тръгнаха обратно към колата с Рошльо пред тях.

Бяха изминали повече от половината път, когато кучето внезапно спря и наостри уши за нещо различно от воя на вятъра и хоровото шумолене на евкалиптовите листа. То изръмжа объркано, обърна се и погледна покрай Джанет. Оголи зъби и ръмженето премина в тих лай.

Джанет знаеше какво е привлякло вниманието му. Нямаше нужда да се обръща.

Все пак беше принудена да се обърне с лице към заплахата поне заради Дани, ако не заради себе си. Ченгето от Лагуна Бийч, онова

ченге, стоеше на около осем стъпки от нея.

Той се усмихваше. Винаги бе така в началото. Усмивката му беше приветлива, лицето му имаше меки черти и сините му очи бяха красиви.

Както винаги, не се виждаше полицейска кола, не беше ясно как се е появил в алеята. Сякаш бе лежал скрит сред олющените дънери на евкалиптите с ясновидската увереност, че ровенето из боклуците ще я доведе точно тук, точно в този час, точно в този ден.

— Как сте, госпожо? — попита той.

Гласът му в началото беше мек, почти музикален.

Джанет не отговори.

За пръв път я заговори миналата седмица. Тя отговори плахо, нервно, като избягваше погледа му и проявяваше невероятната си почитителност към властта както през целия си живот, с изключение на онази кървава нощ в покрайнините на Тъксън. После обаче бързо разбра, че той всъщност не е това, което изглежда и че предпочита монолога пред диалога.

— Като че ли ще завали дъждец — продължи той и вдигна поглед към небето.

Дани се доближи до Джанет. Тя го прегърна със свободната си ръка и го притисна още по-плътно. Детето трепереше.

Тя също. Надяваше се Дани да не забележи.

Кучето продължаваше да стои с оголени зъби и да ръмжи.

Ченгето свали поглед от облаците надолу към Джанет и заговори с все същия весел глас:

— Е, добре, хайде стига глупости. Време е за истинска веселба. Затова сега ще... имаш време до зазоряване. Разбра ли? Мм? На зазоряване ще убия тебе и момчето ти.

Заплахата не изненада Джанет. Всеки с власт над нея беше като божество — винаги свиреп, никога благосклонен. Тя очакваше насилие, страдания и скорошна смърт. Би се изненадала само от проява на доброта от някой с власт над нея, защото добротата беше много по-рядка от омразата и жестокостта.

Всъщност страхът ѝ, който вече почти я бе парализирал, можеше да е още по-голям заради необичайната проява на любезност в началото. Струваше ѝ се, че любезността не е нищо повече от опит да се прикрие невъобразимо зловещ мотив.

Ченгето все още се усмихваше, но луничавото му ирландско лице вече не излъчваше дружелюбност. Беше по-студено от хладния океански въздух, предвестник на бурята.

— Чу ли ме, няма кучко?

Джанет не каза нищо.

— Да не си въобразяваш, че трябва да бягаш, да се махнеш от града, може би да отидеш чак в Лос Анжелис, където не мога да те намеря?

Тя обмисляше нещо подобно — или Лос Анжелис, или на юг към Сан Диего.

— Да, да, моля, опитай се да бягаш — подкани я таи — Само още повече ще ме развеселиш. Бягай, съпротивлявай се! Ще те намеря, където и да отидеш, но ще е много *по-възнуващо*.

Джанет му вярваше. Успя да избяга от родителите си, избяга от Винс като го уби, но сега стоеше не просто пред някой от многобройните богове на страха, които я владееха, а пред *самия* Бог на страха, чиято мощ бе неразгадаема.

Очите му се променяха — потъмняха и от сини станаха яркозелени.

Внезапно по алеята се втурна силен вятър и понесе пред себе си мъртви листа и хартии.

Очите на ченгето бяха вече толкова искрящо зелени, сякаш зад тях имаше източник на светлина, пожар вътре в черепа му. Зениците също се промениха, удължиха се и странно придобиха котешки вид.

Лаят на кучето премина в уплашено скимтене.

В близката падина евкалиптите се огъваха под напора на вятъра. Тихите им въздишки постепенно се усилиха като вик на разгневена тълпа.

За миг Джанет помисли, че преоблеченото като ченге същество е наредило на вятъра да се надигне, за да придаде още по-голяма драматичност на заплахата, но разбира се той не беше чак толкова могъщ.

— Когато дойда за вас при изгрев-слънце, ще разкъсам телата ви и ще изям сърцата.

Гласът се промени изцяло също както очите. Сега стана дълбок и стържещ — злобен глас сякаш от ада.

Той направи една крачка към тях.

Джанет отстъпи две и дръпна Дани със себе си. Сърцето ѝ биеше така лудо, че мъчителят ѝ със сигурност го чуваше.

Кучето също отстъпи с подвита опашка и ту скимтеше, ту ръмжеше.

— Призори, жалка кучко. Ти и твоят сополанко. Шестнайсет часа. Само шестнайсет часа, мръснице. Тик-так... тик-так... тик-так...

Вятърът мигом утихна. Целият свят потъна в тишина. Дърветата не шумоляха. Нямаше далечни гръмотевици.

Клонче с пет-шест продълговати евкалиптови листа висеше във въздуха на няколко пръста вдясно от нея и на около една стъпка пред лицето ѝ. Беше неподвижно, изоставено от виещия вятър, който го носеше, но продължаваше необяснимо да стои във въздуха като мъртвите скорпиони в прозрачната пластмасова тежест за притискане на хартии, която Винс веднъж купи на един паркинг за камиони в Аризона.

Луничавото лице на ченгето се разтегна и изду с невероятна еластичност, като надута под налягане гумена маска. Зелените котешки очи сякаш щяха да изскочат от обезобразения до неузнаваемост череп.

Джанет изпитваше желание да затича към колата, нейното убежище, нейния дом, и да я подкара лудо, но не можеше, не смееше да му обърне гръб. Знаеше, че тогава ще я повали и разкъса въпреки обещаната шестнайсетчасова отсрочка, защото той искаше от нея, настояваше да гледа преобразяването му и отказът ѝ би го вбесил.

Силните са страшно горди от властта си. Боговете на страха имаха нужда от възхищение и преклонение, искаха да видят как властта им унижава и ужасява безпомощните.

Разтегнатото лице на ченгето се разтопи. Чертите му се сляха. Очите се втечняха в червени локвички от нагорещено масло, което потече надолу по подпухналите бузи. Очите изтекоха, носът се плъзна в устата, устните се разпростряха върху брадичката и бузите и вече нямаше брадичка и бузи, само водниста маса. Но от восъчната плът не излизаше пара, нито потече надолу, затова сигурно впечатлението за горещина бе измамно.

Може би всичко беше измама, илюзия, хипноза. Това щеше да обясни много неща. Вярно, щеше да повдигне нови въпроси, но щеше да обясни много.

Тялото му пулсираше, гърчеше се, променяше се вътре в дрехите. После дрехите потънаха в тялото, сякаш никога не са били отделно, а само част от *самия него*. За миг новата му форма се покри с остра черна козина. Над мощния врат се издигна огромна удължена глава. Раменете се приведоха и сгърчиха, проблеснаха зли жълти очи, жестоки зъби и дълги два пръста нокти като на върколак от филмите. Джанет беше гледала филма, чийто герой изобразяваше, защото Винс обичаше историите на ужасите и се отъждествяваше с убийците и зверовете, но не помнеше заглавието.

При предишните четири появявания съществото всеки път приемаше различен образ, сякаш да я впечатли с репертоара си. Но Джанет бе неподготвена за сегашното му преобразяване. Превъплъщението във вълк изчезна още преди тялото да се оформи напълно и пак прие човешки вид, но вече не на ченгето. Винс. Чертите на лицето бяха още само загатнати, когато Джанет разбра, че пред нея ще се изправи мъртвият ѝ съпруг.

Възкресението на Винс, погребан под пясъците на Аризона преди цяла година, потресе Джанет повече от всичко досегашни постъпки или превъплъщения на съществото. Тя най-накрая изкрещя от страх. Дани също извика и се притисна още по-плътено до нея.

Кучето не прояви обичайната страхливост на уличните помияри. То спря да скимти и реагира така, сякаш Джанет и Дани го бяха отгледали от кутренце — оголи зъби, изръмжа и изтрака челюсти във въздуха в знак на предупреждение.

Съществото вече беше точно копие на Винс — гол както в мига, когато Джанет го бе нападнала в съня. По гърлото, гърдите и корема изпъкваха настръхнали морави петна, които сякаш блестяха на фона на бледата кожа. После Джанет осъзна, че тесните следи не са контузии, а са раните от кухненския нож, с който го уби. Зейналите рани не кървяха, но разкъсаната плът изглеждаше ужасно.

Винс протегна ръка към нея.

Кучето го нападна. Свободният живот по улиците не го беше направил слабак или страхливец. Рошльо беше силен и мускулист и се стрелна към привидението като птица.

Ръмженето му изведнъж спря и той целият увисна във въздуха като по чудо. Тялото остана извито в дъга за нападение. Сякаш беше образ на видеолента, спрял с едно натискане на копчето. Спрял кадър.

По устните и по козината около муцуната имаше пяна, а зъбите блестяха студено като редица малки и остри ледени висулки.

Евкалиптовото клонче със сребристорозелените листа висеше във въздуха от лявата страна на Джанет, кучето от дясната. Сякаш атмосферата бе кристализирала и запечатала мига на храброст на Рошльо за вечността и все пак Джанет успя да поеме въздух, когато се сети да опита.

Винс пристъпи към нея, без да обръща внимание на кучето.

Джанет се обърна и хукна, като повлече Дани след себе си. Очакваше да замръзне всеки миг. Какво ли щеше да почувства? Щеше ли пред очите ѝ да падне тъмна пелена или щеше да вижда как Винс застава очи в очи с нея? Щеше ли да потъне в тишина или щеше да чува омразния глас на мъртвеца? Щеше ли да изпита болката от всички посипали се върху нея удари или щеше да е безчувствена като увисналото евкалиптово клонче?

През алеята профуча бесен вятър като водна стена при наводнение и едва не я повали на земята. Светът пак се изпълни със звуци.

Джанет се обърна точно навреме, за да види как Рошльо оживява и довършва прекъснатия си скок. Нямаше обаче кого да напада. Винс бе изчезнал. Кучето се приземи на паважа, подхлъзна се, олюля се и се прекатури. После пак скочи на крака и разтърси глава уплашено и объркано. Търсеше плякката си, която бе изчезнала пред очите му.

Дани плачеше.

Заплахата като че ли беше преминала. На задната уличка нямаше никого, освен Джанет, сина ѝ и кучето. Въпреки това тя задърпа Дани към колата. Изпитваше огромно желание да се махне и непрекъснато поглеждаше обраслата падина и дълбоките сенки между грамадните дървета, покрай които минаваше. Не изключваше възможността духът да изпълзи отново от леговището си, за да се нахрани със сърцата им по-рано от обещания срок.

Проблесна светкавица. Тътенът на гръмотевиците се засили и приближи.

Въздухът миришеше на приближаваща се буря. Дъхът на озон напомни на Джанет за острата миризма на гореща кръв.

Хари Лайън седеше на една маса в задната част на закусвалнята. С дясната ръка здраво стискаше чаша вода, а лявата беше свита в юмрук върху бедрото. От време на време отпиваше вода. Всяка глътка му се струваше все по-студена, сякаш чашата попиваше от дланта му мраз, а не топлина.

Плъзна поглед по преобърнатите мебели, разбитите саксии, счупените стъкла, разпиляната храна и засъхващата кръв. Девет ранени бяха откарани, но две мъртви тела лежаха още там, където бяха паднали. Работеха полицейският фотограф и лаборантите.

Хари виждаше помещението, хората в него и периодичното проблясване на светкавицата на фотоапарата, но по-ярката картина пред очите му беше кръглото като луна лице на нападателя, увиснало през преплетените крайници на манекените. Окървавените полуотворени устни. Очите като прозорци с изглед към ада.

Хари продължаваше да е изненадан от оцеляването си също както в момента, когато го издърпаха изпод трупа и манекените. Още усещаше тъпа болка в стомаха от удара на гипсова ръка на манекен, върху който падна тялото на психопата. Тогава помисли, че е прострелян. Смахнатият бе стрелял два пъти почти в упор, но очевидно и двата пъти куршумите са рикоширали от гипсовите тела и крайници.

Поне три от петте изстрела на Хари бяха смъртоносни.

Цивилни детективи и лаборанти влизаха и излизаха през надупчената от куршуми кухненска врата към втория етаж и тавана. Някои го заговаряха или го тупаха по рамото.

— Добре се справи, Хари.

— Хари, добре ли си?

— Браво, приятелче.

— Имаш ли нужда от нещо, Хари?

— Гадна история, а, Хари?

Той промърморваше „благодаря“, „да“ или „не“ или просто поклащаше глава. Не му се говореше с никого и в никакъв случай не беше подготвен да бъде герой.

Отвън се беше събрала тълпа. Хората се притискаха към полицейските кордони и любопитно оглеждаха счупените и здравите прозорци. Хари се мъчеше да не им обръща внимание, защото прекалено много лица му напомняха за лудия с трескавите си погледи и приятните им обикновени лица, които не криеха странните им копнежи.

Кони се появи през летящата врата на кухнята, изправи един преобърнат стол и седна на масата до Хари. Държеше малък бележник, откъдето прочете:

— Казвал се е Джейсън Ордегард. Възраст тридесет и една години. Неженен. Местожителство в Лагуна. Инженер. Няма полицейско досие. Няма отбелязани дори пътнотранспортни произшествия.

— Каква е връзката му с това място? Да не е работела тук бивша съпруга или приятелка?

— Не. Дотук не може да се установи връзка. Никой от персонала не помни да го е виждал преди.

— Намерили ли са бележка, че ще се самоубие?

— Не. Прилича на безпричинен изблик на насилие.

— Говорили ли са с колегите му?

Кони кимна:

— Да, изумени са. Бил добър работник, щастлив...

— Обичайният образцов гражданин.

— Така казват.

Фотографът направи още няколко снимки на най-близкия труп — жена на около тридесет години. Светкавицата на фотоапарата беше ослепително ярка и чак сега Хари забеляза, че навън се е заоблачило, откакто двамата с Кони влязоха да обядват.

— Има ли приятели, семейство? — попита Хари.

— Разполагаме с имената им, но още не сме разговаряли с тях. Също и със съседите.

Кони затвори бележника и попита:

— Как си?

— Оправям се.

— Как ти е шкембето?

— Не е зле, почти нормално. Утре ще е много по-зле. Откъде по дяволите е взел гранатите?

— Ще разберем — сви рамене Кони.

Третата граната, хвърлена през капандурата в долното помещение, бе изненадала един полицаи от Лагуна. Сега той беше в болницата „Хоуг“ с опасност за живота.

— Гранати — все още не можеше да повярва Хари, — чувала ли си за подобно нещо?

Веднага съжали, че е задал въпроса. Разбра, че е предизвикал Кони да подхване любимата си тема — парадът отпреди новата ера, продължаващата криза в новото тъмно средновековие.

— Миналата година в Нашвил — побърза да отвърне Кони, — една жена уби приятеля си инвалид като подпали инвалидната му количка.

Хари въздъхна.

— Осем младежи в Бостън изнасилиха и убиха една жена — не спираше Кони. — И знаеш ли какво беше извинението им? Било им скучно. Скучно. Разбираш ли, градът е виновен, че не прави нищо за развлечението на горките деца.

Хари хвърли поглед към тълпата зад кордоните около витрините, после бързо отмести очи.

— Защо събираш всички тези ужасии? — попита той.

— Виж, Хари, живеем във века на хаоса. Трябва да влезеш в крак с времето.

— Май предпочитам да остана старомоден.

— За да бъдеш добър полицаи през деветдесетте години, трябва да *принадлежиш* на своето десетилетие. Трябва да се синхронизираш с ритъма на разрушението. Цивилизацията се разпада пред очите ни. Всички искат свобода на действие, никой не желае да поеме отговорност и центърът пропада. Трябва да знаеш кога да нарушиш правилата, за да запазиш системата и как да се плъзгаш по гребена на всяка случайна вълна на лудостта.

Хари само я изгледа, което беше доста лесно или поне много по-лесно, отколкото да се замисли върху думите ѝ, защото се плашеше от мисълта, че Кони може да се окаже права. Кони Гъливър не отговаряше на създадените от телевизионните реклами представи за великолепна жена, не притежаваше сладникавото екзотично излъчване на рок певиците с разголен бюст и пет кила сценичен грим, по които лудееше цяло поколение младежи, но въпреки това беше

привлекателна. Или поне Хари смяташе така. Не че изпитваше романтичен интерес към нея. Кони не вълнуваше чувствата му. Но той беше мъж, тя жена и двамата работеха заедно. Затова беше съвсем естествено да забележи нейната красива, гъста, тъмнокестенява, почти черна коса с копринен отблясък, въпреки че Кони я бе подстригала късо и я приглаждаше с пръсти. Очите ѝ бяха особено сини, почти виолетови, когато светлината падаше под определен ъгъл и можеха да са неудържимо съблазнителни, ако нямаша наблюдателната подозрителност на всеки полицаи.

Беше на трийсет и три години, с четири години по-млада от Хари. В редките моменти на отпускане изглеждаше двайсет и пет годишна. Но натрупаната в полицейската работа мрачна мъдрост почти винаги ѝ придаваше вид на по-възрастна.

— Какво гледаш? — попита тя.

— Просто се чудя дали и отвътре си толкова твърда, колкото изглеждаш.

— Би трябвало вече да си разбрал.

— Точно така, би трябвало.

— Не се прави на фройдист спрямо мене, Хари.

— Не се правя — каза Хари и отпи от чашата.

— В теб ми харесва това, че не се опитваш да подлагаш на психоанализа всеки. Това натоварва полицаи.

— Точно така.

Хари не се изненадваше от близостта на възгледите. Въпреки многобройните им различия, двамата си приличаха достатъчно, за да работят в екип. Но тъй като Кони избягваше да изпада в откровения, Хари нямаше никаква представа дали еднаквото им отношение се дължи на едни и същи или на противоположни мотиви.

Понякога му се струваше важно да разбере защо тя се придържа към определени убеждения. Друг път беше сигурен, че ако настоява за по-голяма близост, отношенията им ще се усложнят. Мразеше усложненията. В повечето случаи беше най-добре в службата да се избягва фамилиарността, да се спазва известна дистанция, буферна зона, особено когато работата изисква да си въоръжен.

В далечината отекна гръмотевица.

През счупената витрина лъхна студен вятър и премина по цялото помещение. Изпопадалите хартиени салфетки зашумоляха по пода.

Хари се зарадва, че ще вали. Светът имаше нужда от очистване и освежаване.

— Ще ходиш ли на умствен масаж? — попита Кони.

След произшествия със стрелба ги насърчаваха да проведат няколко срещи с психолог.

— Не — отговори Хари. — Чувствам се добре.

— Защо не се изметеш оттук, по-добре да се прибереш.

— Не мога да те оставя да вършиш цялата работа.

— Тук мога да се справя.

— Ами писането?

— И с него ще се оправя.

— Да, но рапортите ти винаги са пълни с печатни грешки.

Кони поклати глава:

— Излишно се натягаш, Хари.

— Компютърът ти ги проверява, но те мързи да пуснеш програмата за печатните грешки.

— Току-що преживях да хвърлят срещу мене гранати. Програмата беше пълна.

Хари кимна и се изправи:

— Ще отида в службата и ще почна да пиша рапорта.

След продължителен, глух тътен на гръмотевица двама санитарии от моргата се приближиха до мъртвата жена. Под контрола на помощник съдебния лекар се приготвиха да отнесат жертвата.

Кони подаде бележника си на Хари. Щеше да се нуждае от записаните факти за рапорта.

— Ще се видим после — каза тя.

— После.

Единият от санитарите отвори непрозрачен чувал за трупа. Беше толкова стегнато опакован, че пластмасата се разтвори с пукот — лепкав, неприятно органичен шум.

На Хари внезапно му призля.

Мъртвата жена лежеше по корем с извърната на другата страна глава. Един детектив каза, че е простреляна в гърдите и лицето. Не искаше да я види, когато я претъркалят, за да я сложат в чувала.

С усилие на волята потисна гаденето, обърна се и тръгна към изхода.

— Хари? — извика Кони.

Той неохотно се обърна.

— Благодаря ти — каза тя.

— И на тебе.

Може би нямаше никога да кажат нищо друго за това, че оцеляха, защото бяха добър екип.

Хари продължи към вратата. Плашеше го мисълта за зяпачите отвън.

Зад него се разнесе звук като отлепване на вакуум — съсирената кръв под трупа на жената почти я беше залепила за пода.

Понякога не можеше да си представи как се е съгласил да стане полицай. Струваше му се, че е било не избор на професия, а проява на лудост.

Размишляваше какво би правил, ако не беше започнал работа в полицията, но не успяваше да измисли нищо. Може би все пак *съществува* съдба и тя беше неизмеримо по-могъща от силата, която въртеше земята около слънцето, държеше планетите в орбитите им и движеше хората в животът като шахматни фигурки. Може би свободната воля не беше нищо друго, освен отчаяна илюзия.

Униформеният полицай при входа му направи път.

— Истински зверилник — каза той.

Хари не разбра дали полицаят говори за живота въобще или за тълпата зяпачи.

Отвън доста бе застудяло, откакто Хари и Кони влязоха да обядват. Небето над дърветата изглеждаше сиво като гранитна надгробна плоча.

Зад полицейските кордони и жълтите бариери, които ограждаха местопрестъплението, се трупаха шейсет-осемдесет души и протягаха шии да видят по-добре кървавата гледка. Младежи с прически „ню уейв“ стояха рамо до рамо с възрастни граждани, бизнесмени с костюми до момчета по плажни шорти и хавайски ризи. Някои дъвчеха шоколадови бисквити, купени от съседната сладкарница. Изглеждаха в добро настроение, сякаш никой от тях нямаше да умре.

Хари с неприязън усети, че излизането му от ресторанта привлича вниманието на тълпата. Избягваше да среща погледите. Не желаше да види евентуалната празнота в очите им.

Зави надясно и мина покрай първата витрина, която бе останала невредима. От следващата рамка стърчаха само няколко парчета

стъкло като изпочупени зъби. Бетонът отпред бе осеян със стъкла.

Тротоарът между полицейските бариери и сградата беше празен. Изведнъж един двайсетина годишен младеж се промъкна под жълтото въже, опънато между две дървета на тротоара. Сякаш не забелязваше Хари, вниманието му беше изцяло погълнато от нещо вътре в ресторанта.

— Моля Върнете се зад бариерата — каза Хари.

Мъжът — или по-скоро момчето — В износени маратонки, джинси и тениска с рекламен надпис на бирата „Тикейт“ спря пред разбития прозорец, без да показва с нищо, че е чул предупреждението. Наведе се през рамката, погълнат от нещо вътре в помещението.

Хари хвърли поглед към ресторанта. Санитарите от моргата прибираха трупа на жената в чувала.

— Казах ви да минете зад бариерата.

Двамата вече бяха съвсем близо един до друг. Момчето беше тричетири пръста по-ниско от шестте фута на Хари, слабо, с гъста черна коса. Гледаше трупа и лъщящите латексови ръкавици на санитарите, които почервенияха. Сякаш не усещаше присъствието на надвесения над него Хари.

— Чухте ли ме?

Момчето не отговори. С полуотворени устни то бе затаило дъх в очакване. Изцъклените очи бяха като на хипнотизиран.

Хари сложи ръка на рамото на момчето.

То бавно отмести очи от кървавата гледка, но погледът му беше все още отнесен, сякаш момчето гледаше през Хари. Очите му бяха сиви като леко потъмняло сребро. Розовият му език бавно облиза долната устна, като че ли току-що беше изяло нещо вкусно.

Нито хулиганското неподчинение, нито арогантният празен поглед вбесиха Хари. Може би ирационално, но гневът избликна точно заради езика, заради неприличния розов език, който остави влажна следа върху възпълните устни. Внезапно Хари изпита желание да смаже лицето му, да разбие устните, да изпочупи зъбите, да го накара да падне на колене, да разтърси невъзмутимостта му и да му покаже какво означава животът и почитта към мъртвите.

Хари сграбчи момчето и още преди да осъзнае какво прави, го повлече обратно през тротоара. Може би удари нахалника, не беше сигурен, не допускаше да го е направил, но все пак се държа с него

грубо, сякаш го бе хванал на местопрестъплението. Удари го с коляно в слабините, извъртя го, блъсна го, преви го на две и със сила го изхвърли зад жълтата полицейска бариера.

Пънкарят падна на четири крака и тълпата отстъпи малко, за да му направи място. Той задъхано се търкулна на една страна и хвърли яростен поглед към Хари. Косата му падна върху лицето. Тениската беше разкъсана. Сега вече погледът му беше фокусиран. Хари успя да привлече вниманието му най-накрая.

Зяпачите зашепнаха възбудено. Сцената в ресторанта беше пасивно зрелище, убиецът вече беше ликвидиран, когато те пристигнаха, но сега действието се развиваше пред очите им. Сякаш някакъв телевизионен екран се беше разтегнал достатъчно, за да им даде възможност да преминат през стъклото и да се превърнат в част от истинска полицейска драма, да попаднат право в центъра на вълнуващи преживявания. По израженията Хари разбра надеждите им сценарият да е ярък и изпълнен с насилие, да е история, която заслужава да се разкаже на семействата и приятелите по време на вечерята.

Изведнъж му стана неприятно от собственото му поведение и обърна гръб на момчето. Забърза към ъгъла на сградата в края на пресечката и се мушна под жълтата бариера, където нямаше тълпа.

Служебната кола беше паркирана зад ъгъла, по-надолу по пряката също с дървета. Зяпачите останаха зад него, вече не се виждаха. Хари се разтрепери. Треперенето се усили и той силно се разтресе.

На половината път до колата Хари спря и се облегна на грапавото стъбло на едно дърво. Започна да поема дъх бавно и дълбоко.

Някъде над листака небето се разтърси от гръмотевица.

Пръснатите по улицата мъртви листа и боклуци се завъртяха в призрачен танц в прегръдките на вихъра.

Беше се отнесъл прекалено грубо с момчето. Реагира не на постъпката на момчето, а на всичко, което се случи в ресторанта и на тавана. Синдромът на забавения стрес.

Имаше и още нещо: имаше нужда да удари нещо или някого, Бог или човек, за да изрази протеста си против нелепостта на всичко, против несправедливостта и сляпата жестокост на съдбата. Като

мрачни, отчаяни птици мислите му кръжаха над двамата мъртви в ресторанта, ранените, издъхващия полицаи в болницата „Хоуг“, измъчените им съпруги, съпрузи и родители, ужасените им деца, тъгуващите приятели — многобройните звена в ужасната верига на скръбта, причинена от всяка смърт.

Момчето просто попадна пред очите му в този момент.

Хари знаеше, че трябва да се върне и да се извини, но не можеше. Страхуваше се да се изправи не толкова пред момчето, колкото пред ожесточената тълпа.

— Онова хулиганче си го търсеше — каза си той, за да се оправдае пред себе си.

Беше се отнесъл към момчето както по-скоро би постъпила Кони. Дори думите му прозвучаха като нейните.

„...трябва да се синхронизираш с ритъма на разрушението... цивилизацията се разпада пред очите ни... трябва да знаеш кога да нарушиш правилата, за да запазиш системата... да се плъзгаш по гребена на всяка случайна вълна на лудостта...“

Хари мразеше подобно отношение.

Насилието, лудостта, завистта и омразата не можеха да погубят всички. Състраданието, разумът и разбирателството неизбежно щяха да надделят. Тежки Времена? Разбира се, светът е преживявал много тежки времена, стотици милиони са умирали във войни и погроми, в официалната убийствена лудост на фашизма и комунизма, но е имало и скъпоценни мирни периоди и общества, поне за малко. Затова винаги имаше надежда.

Престана да се обляга на дървото. Протегна се, за да раздвижи схванатите мускули.

Денят започна много добре, но само за миг се обърна с главата надолу.

Твърдо бе решил да го върне в релсите. Писането щеше да му помогне. Нищо не успява да придаде на света толкова ред и рационалност, колкото писането на официални рапорти и формуляри в три екземпляра.

Вихърът събра още прах и боклуци. Преди малко невидимият танцьор се въртеше във валс, а сега танцуваше лудешка джига. Хари се отдалечи от дървото. Вдигнатият от вятъра стълб смени посоката на

движение, стрелна се към него и го удари. Хари изненадано затвори очи, за да ги предпази.

За миг му се стори, че вихърът ще го подеме като Дороти и ще го отнесе в Оз. Дърветата скърцаха и се олюляваха над главата му. От короните им падаха листа. Глухото ръмжене на вятъра за миг изтъня до пронизителен вой, но веднага всичко потъна в гробна тишина.

Някой проговори право пред Хари с нисък, стържещ и странен глас:

— Тик-так, тик-так...

Хари отвори очи и мигом съжали.

Пред него на не повече от две стъпки стоеше окаян, дрипав скитник с приведени рамене от високия ръст. Лицето му беше обезобразено от белези и незараснали рани. Присвитите гурелясали очи изглеждаха като цепки. Дъхът, който излизаше между прогнилите зъби и напуканите устни на скитника, беше толкова отвратителен, че Хари се задави от вонята.

— Тик-так, тик-так — повтори скитникът.

Говореше тихо, но ефектът бе зашеметяващ, защото в света сякаш нямаше друг звук. Всичко тънеше в предвечна тишина.

Хари отстъпи назад, уплашен от размерите и необикновената мръсотия на непознатия. По мазната му коса бяха полепнали мръсотии, стръкчета трева и разкъсани листа. В рошовата брада се виждаха остатъци от храна и още по-големи гадости. Ръцете му чернееха от мръсотия, под изпочупените дълги нокти имаше дебел пласт чернилка. Скитникът му заприлича на лабораторен съд, където се съхраняват всички известни на човечеството смъртоносни болести, инкубатор на нови вирусни и бактериални ужаси.

— Тик-так, тик-так — ухили се скитникът. — След шестнайсет часа ще си мъртъв.

— Назад! — предупреди го Хари.

— Мъртъв на зазоряване.

Скитникът разтвори присвитите очи. Бяха аленочервени от край до край, без ирис или зеница, сякаш на мястото на очите имаше само стъкла, а черепът беше пълен единствено с кръв.

— Мъртъв на зазоряване — повтори скитникът.

После избухна. Усещането съвсем не беше като при взрив на граната, нямаше смъртоносни ударни или топлинни вълни, нямаше

оглушителна експлозия. Просто неестественият покой се прекъсна и вятърът нахлу внезапно, със свистене. Скитникът сякаш почна да се разпада, но не на парчета плът и капки кръв, а на камъчета, прах и листа, клончета, листчета от цветя, сухи буци пръст, стари парцали и парчета пожълтели вестници, капачки от бутилки, лъскави стъклъца, скъсани театрални билети, перца от птици, връвчици, обвивки от бонбони и дъвки, изкривени и ръждясали пирони, смачкани картонени чашки, изгубени копчета...

Завихреният стълб от боклуци премина стремително покрай Хари. Пак се наложи да затвори очи, докато не преминаха съвсем обикновените наглед остатъци от фантастичния скитник.

След като можеше пак да отвори очи, без да рискува да ги нарани, Хари се завъртя, огледа се във всички посоки, но понесените от вятъра боклуци бяха изчезнали, пръснати навсякъде. Нямаше вихър. Нямаше призрачен танцор. Нямаше скитник, беше потънал вдън земя.

Хари още веднъж се завъртя със зяпнала уста. Не можеше да повярва.

Сърцето му биеше лудо.

От съседната улица дочу клаксон. На ъгъла зави камион и с рев се приближи. По другия тротоар вървеше млада двойка. Бяха хванати за ръка и смехът на момичето звучеше като сребърни звънчета.

Изведнъж Хари осъзна колко неестествено бе занемял светът между появата и изчезването на парцаливия гигант. С изключение на стържещия злобен глас и лекото прошумоляване от движенията на скитника, улицата бе потънала в тишина, сякаш беше дълбоко на морското дъно или в безвъздушното пространство между галактиките.

Проблесна светкавица. По тротоара до него се замятаха сенките на дърветата.

По опънатото небе отекна тътенът на гръмотевица, после още веднъж, този път по-силно. Небето почерня, сякаш светкавиците го овъглиха. Температурата като че спадна с десет градуса само за един миг. Оловните облаци се разкъсаха. Редки оловни капки заудряха по листата на дърветата, отскачаха от покривите на паркираните коли, оставяха тъмни петна по дрехите на Хари, разплискваха се по лицето му и смразяваха кръвта му.

ВТОРА ЧАСТ

1

Светът сякаш се разтваряше зад стъклото на паркираната кола. От облаците като че ли се изливаха потоци универсален разтворител. По стъклото се стичаше сребриста вода, а дърветата се размиваха бързо като зелени боички. Забързаните пешеходци се сливаха с цветните си чадъри и изчезваха в сивия порой.

На Хари Лайън му се струваше, че също ще се втечни, ще се превърне в безчувствен разтвор и бързо ще изтече нанякъде. Удобният му свят от гранитен разум и желязна логика се разпадаше, а той беше безсилен да направи каквото и да било.

Не беше сигурен дали наистина е видял мрачния скитник или само така му се е сторило.

Бог беше свидетел колко декласирани бедняци населяваха съвременния американски пейзаж. Колкото повече средства отделяше правителството, за да намали броя им, толкова по-голям ставаше броят им, сякаш скитниците не бяха резултат от наличието или липсата на определена държавна политика, а бич божи. Както мнозина други, Хари бе свикнал да извърща поглед или да гледа през тях, защото изглеждаше, че нищо не може да направи... и защото самото им съществуване повдигаше тревожни въпроси за сигурността на собственото му бъдеще. Повечето изглеждаха жалки и безобидни. Но някои бяха несъмнено особени, лицата им се оживяваха от нервни тикове и движения, тласкаха ги натрапчиви потребности, в очите им проблясваха пламъчета на лудостта, в непрекъснатото напрежение на телата прозираше способността да прибегнат до насилие. Дори в град като Лагуна Бийч, който пътеводителите описваха като Тихоокеанската перла и поредния калифорнийски рай, Хари несъмнено можеше да намери поне неколцина бездомници, чийто вид и поведение биха били не по-малко враждебни, отколкото на излезлия от вихъра.

Не вярваше обаче някой от тях да има алени очи без ириси и зеници. Не вярваше също така, че може да срещне по улицата човек, който да се появи като дявол от праха или да се разпръсне на най-обикновени улични отпадъци и да отлети с вятъра.

Вероятно си бе въобразил, че е имало такава среща.

Беше му крайно неприятно да мисли, че съществува и тази възможност. Преследването и убийството на Джейсън Ордегард наистина можеха да причинят психическа травма, но не му се щеше да допусне, че кървавата вакханалия на Ордегард е била достатъчно стресова, за да причини халюцинации за мръсни нокти и смъртни заплахи.

И ако гадният гигант съществуваше в действителност, откъде се беше взел? Къде отиде, какъв беше, каква болест или вроден дефект бяха изкривили очите му така ужасно?

„Тик-так, тик-так, ще си мъртъв на зазоряване.“

Хари завъртя ключа и запали двигателя.

Чакаше го успокоително еднообразно писане — попълване на формуляри и отбелязване на предварително посочени отговори. Чистичко написаният рапорт щеше да превърне случая с Ордегард в спретнати пасажки на лъскава бяла хартия и тогава нямаше да изглежда така необясним както в момента.

Разбира се, нямаше да включи в рапорта скитника с алените очи. Той нямаше нищо общо с Ордегард. Освен това не желаше да дава повод на Кони или на останалите колеги в центъра да се шегуват за негова сметка. И без това често ставаше мишена на техния хумор заради безупречните костюми и вратовръзките, с които неизменно се явяваше на работа, заради стриктното му придържане към инструкциите и подредеността на всички негови дела. Обаче по-късно, вече въкъси можеше да напише рапорт за скитника заради себе си, за да сложи ред в невероятното преживяване и да го забрави.

— Лайън — каза си той, като хвърли поглед към огледалото за обратно виждане, — ти *наистина* си рядък екземпляр.

Включи чистачките и топящият се свят се втвърди.

Следобедното небе беше така прихлупено от черни облаци, че уличните лампи, които се задействуваха автоматично със светлочувствителна клетка, се подлъгаха от фалшивия здрач. Черният

паваж блестеше. Канавките бяха препълнени със забързани потоци мръсна вода.

Хари тръгна на юг по Тихоокеанската крайбрежна магистрала, но вместо да завие наляво по Краун Вали Паркуей към службата, той продължи направо. Мина покрай Риц Коув, после заобиколи хотел „Риц-Карлтън“ и стигна чак до Дана Пойнт.

Спря пред къщата на Енрике Естефан малко изненадан, въпреки че подсъзнателно беше разбрал накъде се е запътил.

Къщата бе една от очарователните едноетажни постройките от края на четиридесетте или началото на петдесетте години, още преди бездушните сгради с хоросанова замазка да се превърнат в най-модната архитектура. Декоративните капаци на прозорците, украсената с мидички фасада и стъпаловидният покрив ѝ придаваха самобитен вид. По листата на палмите в предния двор се стичаха дъждовни капки.

При едно кратко затишие на пороя Хари излезе от колата и изтича по алеята. Докато изкачи трите тухлени стъпала до входната площадка, дъждът заплющя отново. Вече не духаше вятър, сякаш тежестта на дъжда го бе смазала.

На терасата отпред се гушеха сенки като добри стари приятели сред люлката и белите дървени столове със зелени платнени възглавници. Дори при слънчево време на терасата бе приятно прохладно, защото я закриваха гъсти бугенвиллии с червени цветове и преплетени клони, които се увиваха около решетките и стигаха до покрива.

Хари натисна с палец звънеца. Въпреки барабаненето на дъжда отвътре долетя звукът на камбанката.

Почти петнайсет сантиметров гущер се стрелна по пода на терасата към стъпалата и изчезна навън в бурята.

Хари търпеливо зачака. Енрике Естефан или Рики, както го наричаха приятелите, вече не можеше да се движи бързо.

Вътрешната врата се отвори и през прозорчето надникна Рики, който явно никак не беше доволен от неочакваното посещение. Но после се засмя широко и възкликна:

— Хари, радвам се да те видя.

Отвори външната врата и отстъпи встрани да му направи място да влезе:

— *Наистина* много се радвам да те видя.

— Мокър съм до кости — каза Хари, събу обувките си и ги остави на площадката.

— Няма нужда — обади се Рики.

Хари влезе в къщата по чорапи.

— Все същия най-внимателен човек, когото познавам — отбеляза Рики.

— Точно така. Майсторът на добрите обноски с оръжие и белезници.

Двамата се здрависаха. Ръката на Енрике Естефан стисна неговата здраво, въпреки че беше гореща, суха като кожа, измършавяла, почти съсухрена, само кокалчета и фаланги. Човек оставаше с чувството, че се здрависва със скелет.

— Влез в кухнята — покани го Рики.

Хари го последва по лъснатия дъбов паркет. Рики ситнеше, без да повдига крака.

Късият коридор се осветяваше само от кухненската лампа в края и от оброчна свещ, която трептеше зад рубинено стъкло в малък иконостас на Богородица. Зад него имаше огледало в сребърна рамка. Пламъчетата се отразяваха от среброто и играеха по огледалната повърхност.

— Как си, Рики?

— Не се оплаквам. А ти?

— Имало е и по-добри дни — призна Хари.

Макар и двамата да бяха еднакви на ръст, Рики изглеждаше доста по-нисък от Хари, защото беше прегърбен сякаш под напора на вятъра, раменете му бяха отпуснати, а лопатките се очертаваха ясно под бледожълтата риза. Вратът му отзад изглеждаше мършав, а черепът — крехък като на новородено бебе.

Кухнята се оказа по-голяма, отколкото би предположил човек отвън и много по-приветлива от коридора: мексикански плочки по пода, чамови мебели, голям прозорец с изглед към обширния заден двор. Радиото беше пуснато. Във въздуха се носеше аромат на кафе.

— Искаш ли една чаша? — попита Рики.

— Ако не те затруднява.

— Ни най-малко. Току-що направих.

Докато Рики Вадеше чаша и чинийка от шкафа и наливаше кафето, Хари го наблюдаваше. Видът на Рики го разтревожи.

Лицето му беше измършавяло, изпито, с дълбоки бръчки около очите и устата. Кожата сякаш бе изгубила всякаква еластичност. Очите му сълзяха. Дали като отблясък от ризата или не, но бялата му коса имаше нездрав жълтеникав оттенък. По лицето и бялото на очите личаха леки признаци на жълтеница.

Беше отслабнал още повече. Дрехите му висяха от всички страни. Коланът бе закопчан на последната дупка, а дъното на панталоните висеше като празно.

Енрике Естефан беше старец. Беше само на тридесет и шест години, една година по-млад от Хари, и все пак беше старец.

По-голямата част от времето сляпата жена прекарваше не просто в мрак, а в съвсем различен свят от този, в който се беше родила. Понякога вътрешният ѝ свят се превръщаше в царство на най-ярки фантазии с розови и кехлибарени дворци, нефритени замъци, луксозни апартаменти в нови сгради и имоти в Бел Еър с огромни пищни морави. Там тя беше кралица и всевластна господарка или пък прочута актриса, манекенка, известна писателка или балерина. Преживяваше вълнуващи, романтични, вдъхновяващи приключения. Друг път обаче вътрешният свят ставаше империя на злото с мрачни коптори, усойни влажни катакомби, пълни с разлагащи се трупове, опустошени сиви и унили пейзажи като лунни, кратери, обитавани от чудовищни, зли същества. Тогава тя винаги бягаше, криеше се и се страхуваше, никога не беше могъща или прочута, а най-често беше гола и трепереше от студ.

От време на време вътрешният ѝ свят губеше конкретни очертания. Превръщаше се в мъгла от цветове, звуци и аромати, без форма, без повърхност. Тя се носеше през него замаяна. Често пъти чуваше музика — Елтън Джон, „Три Дог Найт“, Нилсон, Марвин Гей, Джим Крос, гласовете от нейното време. Цветовете се въртяха и избухваха в такт с песните. В реалния свят никога не би могла да се получи такава ослепителна игра на светлината.

Но дори през аморфните фази вълшебната измислена страна потъмняваше и ставаше страшна. Цветовете помътняваха, музикалните тонове се объркваха и почваха да звучат зловещо. Струваше ѝ се, че я отнася ледена, вихрена река, която я задавяше с горчивите си води. Тя се бореше да поеме дъх, не успяваше, после внезапно се издигаше на повърхността, поемаше глътка въздух с кисел вкус, плачеше в паника и се молеше за спасение на топъл, сух бряг.

От време на време, както сега, успяваше да изплува от измислените светове и осъзнаваше заобикалящата я действителност. Приглушени гласове в съседни стаи и коридори. Скърцане на гумени подметки. Боров дъх на дезинфекционни средства, мирис на лекарства и понякога (но не сега) остра миризма на урина. Усещаше хладния

допир на чисти колосани чаршафи до пламналата си плът. Когато освобождаваше дясната си ръка от завивките и я протягаше пипнешком, усещаше стоманените предпазни решетки до болничното легло.

Отначало се напегна да различи някакъв непознат звук. Не се опита да се изправи, а се хвана за решетката и замря, напегнато заслушана в това, което ѝ се стори, че е рев на огромна тълпа на далечна арена. Не. Не беше тълпа. Пожар. Пращане, шумолене и съскане от унищожителни пламъци. Сърцето и заби лудо, но най-накрая разбра, че звукът не е от пожар, а напротив — оглушителен порой, буря.

Изпита известно облекчение, но после нещо прошумоля до нея и пак се напегна.

— Кой е? — попита тя и се изненада от пресипналия си, неуверен глас.

— А, Дженифър, с нас си.

„Дженифър, казвам се Дженифър.“

Отговори ѝ женски глас. Жената сигурно бе прехвърлила средната възраст, говореше професионално, но внимателно.

Дженифър почти разпозна гласа, беше сигурна, че го е чувала и преди, но не се успокои.

— Коя сте вие? — настойчиво попита тя, притеснена, че не може да произнася думите ясно.

— Аз съм Маргарет, мила.

Към леглото се приближи скърцането на гумени подметки.

Дженифър се сви, очакваше едва ли не удар, макар и да не знаеше точно защо.

Една ръка я хвана за китката. Дженифър изтръпна.

— Спокойно, миличка. Само искам да премеря пулса ти.

Дженифър се отпусна и се заслуша в дъжда.

След малко Маргарет пусна ръката ѝ:

— Ускорен, но ясен и ритмичен.

Паметта на Дженифър бавно почна да се прояснява.

— Ти си Маргарет?

— Точно така.

— Дневната сестра.

— Да, миличка.

— Значи е сутрин?

— Почти три часа следобед. Дежурството ми свършва след един час. После ще те поеме Анджелина.

— Защо винаги се чувствам толкова объркана, когато... се събуждам?

— Не се тревожи, миличка. Нищо не можеш да промениш. Пресъхнало ли ти е гърлото? Искаш ли нещо за пиене?

— Да, ако обичаш.

— Портокалов сок, „Пепси“, „Спрайт“?

— Един сок.

— Ей сегичка ще се върна.

Стъпките заглъхнаха. Отвори се врата. Остана отворена. През шума на дъжда долетяха забързаните звуци от вътрешността на сградата, различни хора тичаха по задачите си.

Дженифър се помъчи да се намести по-удобно в леглото и разбра не само колко е отслабнала, но и че лявата ѝ страна е парализирана. Не можеше да помръдне левия си крак и дори само пръстите. Лявата ѝ ръка беше безчувствена.

Обзе я дълбок, ужасен страх. Почувства се безпомощна и изоставена. Отчаяно се помъчи да си припомни как се е озовала в това положение и на това място.

Повдигна дясната си ръка. Знаеше, че трябва да е тънка и крехка, но ѝ се стори тежка.

С дясната ръка опипа брадичката и устата. Устните ѝ бяха сухи и напукани. А някога не бяха такива. Мъжете ги целуваха.

В обърканата ѝ памет проблесна спомен — нежна целувка, прошепнати любовни думи. Беше само частица, без подробности, без никаква връзка.

Докосна дясната буза и носа. После провери лявата страна на лицето — усещаше допира с върхчетата на пръстите, но бузата не чувстваше нищо. Мускулите отляво сякаш бяха... извити.

След кратко колебание прокара ръка по очите. Проследи контурите с пръсти и усети, че треперят.

Внезапно си спомни не само как се е озовала на това място, но и всичко останало. Целият ѝ живот още от детството премина през ума ѝ за миг — повече отколкото искаше да си спомни, повече отколкото можеше да понесе.

Махна ръката си от очите и изпъшка отчаяно. Чувстваше се смазана под тежестта на спомените.

Маргарет се върна с тихо проскърцване на обувките.

Чашата издрънка, когато сестрата я остави на нощното шкафче.

— Само ще повдигна леглото, за да ти е по-удобно да пиеш.

Моторчето забръмча, леглото под главата на Дженифър се повдигна, докато не я постави в седнало положение.

Бръмченето спря. Маргарет попита:

— Какво има, мила? Струва ми се, че си се мъчила да плачеш... ако можеше.

— Още ли идва? — прошепна Дженифър с разтреперан глас.

— Разбира се. Най-малко два пъти седмично. Преди няколко дни ти дори усети посещенията му. Не помниш ли?

— Не. Аз... аз...

— Много е предан.

Сърцето на Дженифър сякаш щеше да изхвъркне. Нещо притисна гърдите ѝ. Гърлото ѝ така се сви от страх, че едва успя да проговори:

— Не искам... не искам...

— Какво има, Джени?

— ... не искам повече да идва!

— О, не, не ти вярвам.

— Не го пускай.

— Но той е толкова всеотдаен.

— Не. Той е... той е...

— Най-малко два пъти седмично, седи при тебе по няколко часа, все едно дали си с нас или си вгълбена в себе си.

Дженифър потръпна при мисълта, че той стои в стаята, до леглото ѝ, когато тя е унесена.

Напипа ръката на Маргарет и я стисна с всички сили.

— Той не е като теб и мен — разгорещено каза Дженифър.

— Джени, не се разстройвай излишно.

— Той е различен.

Маргарет сложи длан върху ръката ѝ и лекичко я стисна, за да я ободри:

— Хайде, Джени, стига вече.

— Той не е човек.

— Как така? Ти не знаеш какво говориш.

— Той е чудовище.

— Миличката. Хайде, скъпа, отпусни се.

Една ръка докосна челото на Дженифър, почна да оглажда бръчките и да отмята назад косите.

— Не се вълнувай. Всичко ще е наред. Ще се справиш, миличка. Само сега се успокой, отпусни се, тук си на сигурно място, ние те обичаме и ще се погрижим за тебе...

След малко Дженифър се поуспокои, но страхът ѝ не намаля.

От аромата на портокали устата ѝ се напълни със слюнка. Маргарет задържа чашата, а Дженифър изпи сока със сламка. Устата ѝ трудно се подчиняваше. От време на време преглъщаше с усилие, но сокът беше студен и вкусен.

Изпразни чашата и сестрата попи устните ѝ с хартиена салфетка.

Заслуша се в успокоителното трополене на дъжда. Надяваше се, че той ще действа добре на нервите ѝ. Излъга се.

— Да пусна ли радиото? — попита Маргарет.

— Не, благодаря ти.

— Мога да ти почета, ако искаш. Стихове. Винаги ти е приятно да слушаш поезия.

— Хубаво.

Маргарет придърпа един стол до леглото и седна. Търсеше нещо определено в книгата, шумоленето на страниците при обръщането звучеше приятно.

— Маргарет? — каза Дженифър, преди сестрата да почне да чете.

— Да?

— Когато той дойде на посещение...

— Какво има, миличка?

— Ще останеш в стаята с нас, нали?

— Разбира се, ако желаеш.

— Добре.

— Сега искаш ли да послушаш малко Емили Дикинсън?

— Маргарет?

— Мммм?

— Когато той дойде на посещение и аз съм... унесена... никога не ме оставяш насаме с него, нали?

Маргарет замълча. Дженифър си представяше неодобрителното ѝ изражение.

— Нали така? — настоя Дженифър.

— Не, миличка. Никога.

Дженифър разбра, че сестрата лъже.

— Моля те, Маргарет. Струва ми се, че си добър човек. Моля те.

— Но, миличка, той наистина те обича. Идва постоянно, защото те обича. Твоят Брайън изобщо не те заплашва с нищо.

Тя потръпна при споменаването на неговото име.

— Зная какво си мислиш — че съм полудяла... объркана...

— Малко стихове от Емили Дикинсън ще ти се отразят добре.

— *Наистина* съм объркана за много неща — продължи Дженифър и с изненада установи колко бързо отслабва гласът ѝ, — но не по този въпрос. По него изобщо не съм объркана.

Сестрата почна да чете с прекалено изкуствен глас, който не разкриваше изцяло мощната, скрита ъгловатост на Дикинсън: „За Любовта не знаем друго, освен че друго няма...“

Половината от голямата маса в просторната кухня на Рики Естефан беше покрита с мушама и върху нея се виждаха мъничките златарски инструменти, които използваше за направата на сребърни украшения — ръчна бормашинка, гравьорски инструмент, точило, буфер и други, по-малко известни сечива. От едната страна бяха спретнато подредени шишенца с течности и кутии със загадъчни вещества, а до тях четчици за рисуване, памук и стоманена тел.

Хари прекъсна работата на Рики върху два предмета: изумително богато украсена брошка със скарабей и масивна тока за колан с индиански символи, вероятно мотиви на племето навахо или хопи. Втората му кариера.

В гаража стоеше пресата и матриците. Но Рики обичаше да довършва ръчно детайлите. Често сядаше да работи до кухненския прозорец, където можеше да се наслаждава на розовата градина.

Отвън въпреки мрачния сив порой, пищните цветове блестяха жълти, алени и кораловочервени. Някои бяха едри като грейпфрути.

Хари остави кафето си на свободния край на масата и седна. Рики постави чашата си между кутийките, шишенцата и инструментите. Бавно се намести на стола като престарял човек, измъчван от жесток артрит.

Само преди три години Рики Естефан беше полицаи, един от най-добрите и партньор на Хари. Освен това беше хубавец, с гъста черна коса, а не като сега с жълтеникавобели кичури.

Животът му се промени в мига, когато случайно влезе в магазин за готови храни в момент на обир. Нападателят беше наркоман, който се нуждаеше от пари. Той може би подуши присъствието на ченге още щом Рики пристъпи прага или може би беше в настроение да премахне всеки, който би забавил прехвърлянето на парите от касата в джобовете му. Каквато и да беше причината, нападателят изстреля четири куршума срещу Рики. Единият не улучи, друг попадна в лявото бедро и още два в корема.

— Как ти върви търговията с накитите? — попита Хари.

— Доста добре. Продавам всичко изработено, а поръчките за токи са повече, отколкото мога да изработя.

Рики отпи от кафето и го задържа в устата да се наслади на вкуса, преди да преглътне. Диетата му не включваше кафе. Ако прекаляваше с него, можеше да съсипе стомаха си или каквото бе останало от него.

Лесно е да те прострелят, но да оцелееш е ужасно. Имаше късмет, че нападателят разполага с малокалибрен пистолет, но за беля стреля почти от упор. Първо Рики изгуби далака си, част от черния дроб и малка част от дебелото черво. Хирургите положиха много усилия да изчистят коремната кухина, но куршумите разнесоха фекални частици и Рики бързо разви остър дифузен травматичен перитонит. Едва оцеля. Получи газова гангрена, не можаха да я овладеят с антибиотици и се наложи втора операция, при която загуби жлъчката и част от стомаха. Последва инфекция на кръвта. Температурата му беше като на осветената страна на Меркурий. Още веднъж перитонит и отстраняване на нова част от червото. През цялото време Рики запази забележително присъствие на духа и в края на краищата се почувства щастлив, че е запазил достатъчно голяма част от стомашно-чревната си система, за да си спести унижението да ходи с прикрепена пластмасова торбичка до края на живота си.

Когато влезе в магазина, Рики не беше на работа. Носеше оръжие, но не очакваше да се сблъска с такава неприятност. Беше обещал на жена си Анита да купи на връщане от работа четвърт мляко и тубичка мек маргарин.

Нападателят така и не го съдиха. Докато вниманието му бе отвлечено от Рики, собственикът на магазина, господин Во Тай Хан, грабна пистолета си изпод тезгяха и пръсна черепа на нападателя със смъртоносен изстрел.

Разбира се, с това историята не свърши, нали беше последното десетилетие от хилядолетието. Родителите на наркомана съдиха господин Хан за това, че ги е лишил от любовта, присъствието и финансовата подкрепа на починалия им син. Нямаше никакво значение, че убитият наркоман не беше в състояние да им предложи нищо подобно.

Хари отпи глътка кафе. Беше ароматно и силно.

— Имаш ли новини от господин Хан?

— Да. Съвсем сигурен е, че ще спечели при обжалването.

Хари поклати глава:

— Човек никога не знае какво могат да направят съдебните заседатели.

Рики се поусмихна:

— Прав си. Имам късмет, че не съдиха и мене.

Едва ли имаше късмет в нещо друго. Когато го простреляха, двамата с Анита бяха женени само от осем месеца. Тя остана при него още една година, докато той се изправи на крака, но после разбра, че до края на живота си Рики ще е грохнал старец и го изостави. Беше на двайсет и шест години. Живееше й се. Освен това старото брачно условие „при болест и здраве, докато смъртта ни раздели“ вече не се смяташе за задължително до изтичането на доста дълъг изпитателен срок, примерно десет години — също както нямаш право на пенсия, ако си работил във фирмата по-малко от пет години. Последните две години Рики прекара сам.

Сигурно беше заради Кени Дж. Дей. По радиото пуснаха още една негова песен, не толкова мелодична като първата. Хари се почувства неспокоен от нея. Може би всяка песен щеше да го накара да се почувства неспокоен в този момент.

— Какво става? — попита Рики.

— Откъде знаеш, че става нещо?

— Ти ли ще тръгнеш на гости по приятели през работно време без причина? Кога си пропускаш да се отчетеш пред данъкоплатците със съзнателност?

— Наистина ли съм толкова изпълнителен?

— Сериозно ли ме питаш?

— Сигурно е било адски досадно да се работи с мене.

— Понякога — усмихна се Рики.

Хари му разказа за Джеймс Ордегард и смъртта сред манекените.

Рики слушаше. Почти не говореше, но малкото му приказки бяха съвсем уместни. Знаеше какво значи да си добър приятел.

Хари спря и се загледа в розите под дъжда, като си даваше вид, че е свършил.

— Това не е всичко — отбеляза Рики.

— Не — призна Хари, Взе кафеника, доля чашите и пак седна, — имаше и един скитник.

Рики го изслуша също толкова сериозно, колкото и при предишната история. Нямаше вид, че не му вярва. В погледа и в отношението му не проличаваше и капка съмнение. Търпеливо изчака края на историята и попита:

— Какво мислиш?

— Може да ми се е привидяло, да е халюцинация.

— Възможно ли е? На тебе?

— Но, за Бога, Рики, може ли да е било наистина?

— Беше ли скитникът по-странен от нападателя в ресторанта?

В кухнята беше топло, но Хари го побиха тръпки. Обви с две ръце чашата кафе.

— Да. Беше по-странен. Не кой знае колко по-различен, но изглеждаше по-лошо. Работата е там... мислиш ли, че трябва да помоля за отпуск по болест, за да направя няколко сеанса при психиатър?

— Откога повярва, че тези промивачи на мозъци знаят какво вършат?

— Изобщо не съм повярвал. Но не ми допада мисълта, че някое ченге може да се разхожда с пистолет в ръка и да има халюцинации.

— Опасен си единствено за себе си, Хари. Рано или късно ще се съсипеш от тревоги. Виж, що се отнася до оня тип с червените очи — случва се на всеки поне веднъж в живота да се сблъска с необяснимото, да се докосне до неизвестното.

— Не на мене — твърдо заяви Хари и поклати глава.

— Дори и на тебе. Е, ако този тип почне да ти се явява с вихър час по час и да те пита може ли да се срещнете в интимна обстановка или да те целуне в устата, тогава може би ще имаш проблеми.

По покрива на къщата трополеше пороят.

— Много съм натегнат — каза Хари, — признавам си.

— Точно така. Натегнат си. По тебе няма хлабава гайка, човече.

Двамата с Рики се загледаха безмълвно в дъжда за няколко минути.

Накрая Рики сложи предпазни очила и се зае със сребърната тока. Включи ръчния буфер с размер на електрическа четка за зъби, който не пречеше на разговора и почна да почиства пастата и почти невидимите сребърни стружки от гравирания детайл.

След малко Хари въздъхна:

— Благодаря, Рики.

— Моля ти се.

Хари занесе чашата и чинийката в мивката, изплакна ги и ги остави в машината за миене на съдове.

Хари Коник младши пееше по радиото за любов.

Над мивката имаше още един прозорец. Силният дъжд шибаше розите. По измокрената поляна се пръскаха ярки листенца като конфети.

Хари се върна пак до масата, Рики угаси буфера и се надигна.

— Недей, Рики, сам ще се оправя — каза Хари.

Рики кимна. Изглеждаше изтощен.

— До скоро.

— Още малко и ще почне сезонът — каза Рики.

— Хайде да отидем на мач на „Ейнджълс“ през първата седмица.

— С удоволствие — съгласи се Рики.

Двамата обичаха бейзбола. В структурата и развитието на играта имаше успокоителна, логичност — противоотрова срещу ежедневието.

На предната площадка Хари сложи обувките си и завърза връзките. От облегалката на най-близкия стол го наблюдаваше гуцера, който бе изплашил при идването си или друг точно като него. По всяка змийска извивка на тялото проблясваха лъскави зелени и пурпурни люспи, сякаш върху бялото дърво някой бе пръснал шепа полускъпоценни камъни.

Хари се усмихна на малкото драконче.

Беше възвърнал равновесието си и се чувстваше спокоен.

Излезе под дъжда като мина от последното стъпало на тротоара. Погледна към колата и забеляза, че някой е седнал на седалката до шофьора. Тъмна, приведена фигура. Буйна коса и рошава брада. Натрапникът гледаше в друга посока, но после се обърна към Хари. Макар и през измокреното от дъжда стъкло и на разстояние около трийсет стъпки, скитникът можеше да бъде разпознат безпогрешно.

Хари понечи да се върне към къщата и да повика Рики Естефан, но промени решението си като се сети колко внезапно изчезна скитникът предишния път.

Пак погледна колата с надеждата, че привидението се е изпарило. Но натрапникът продължаваше да седи вътре.

В широкия черен шлифер той изглеждаше прекалено едър за колата, сякаш се намираше в увеселителна количка в лунапарк.

Хари бързо закрачи по тротоара, като прескачаше сивите локви. Когато наближи колата, успя да различи вече добре познатите белези на маниакалното лице и червените очи.

— Какво правиш тук? — попита Хари като доближи колата.

Отговорът на скитника се чуваше ясно дори през затворения прозорец:

— Тик-так, тик-так, тик-так...

— Махай се! — заповяда Хари.

— Тик-так, тик-так...

Хари се поколеба заради нещо неопределено и все пак вбесяващо в усмивката на скитника:

— ... тик-так...

Хари измъкна револвера си и обърна дулото към небето. Сложи лявата си ръка върху дръжката на вратата.

— ... тик-так...

Течните червени очи плашиха Хари. Приличаха на кървави мехури, които можеха да се пръснат и да потекат по мръсното лице. Нечовешкият им вид влудяваше.

Хари рязко отвори вратата, преди да се е изпарила смелостта му.

Отвътре го блъсна силен студен вятър и той отстъпи две крачки назад. Духаше от колата, сякаш вътре бе затворена полярна буря. Затвори насълзените от вятъра очи.

Вихърът премина след няколко секунди. Зад отворената врата на колата седалката до шофьора беше празна.

Хари виждаше достатъчно от мястото си, за да разбере, че скитникът вече не е вътре, но въпреки това обиколи колата и погледна през всички прозорци.

Спря отзад, извади от джоба ключовете, отвори багажника и веднага насочи към него револвера. Нищо: резервна гума, крик, гаечен ключ, чантичка с инструменти.

Хари огледа тихия квартал и бавно усети дъжда, който за малко бе забравил. От небето направо се изливаше отвесна река. Беше прогизнал до кости.

Блъсна капака на багажника, после предната врата. Заобиколи откъм мястото на шофьора и седна зад волана. Дрехите му жвакнаха

при сядането.

При първата среща на улицата в Лагуна Бийч скитникът издаваше нечистоплътна миризма, дъхът му вонеше отвратително. Но в колата нямаше и следа от миризмата му.

Хари заключи вратите. Пъхна револвера в кобура на рамото под мокрото спортно сако.

Трепереше.

Потегли от улицата пред къщата на Енрике Естефан и включи силно отоплението. От мократа му коса се стичаха вадички по врата. Обувките набъбнаха и го стегнаха.

Спомни си мекия блясък на червените очи през прозореца на колата, сълзящите рани по мръсното, изпъстрено с белези лице, изпочупените жълти зъби и внезапно разбра какво го влуди в усмивката на скитника, когато се спря миг преди да отвори вратата. Заплашителният му вид не се дължеше на явно лудост. Това не беше ухилената физиономия на ненормален човек. Беше усмивка на хищник, на стрелнала се акула, на дебнеща пантера, на вълк, излязъл под лунната светлина, на нещо много по-ужасно и смъртоносно от обикновен ненормален скитник.

По целия път до Центъра за специални проекти В Лагуна Нигуел пейзажът и улиците изглеждаха познати. Нямаше нищо загадъчно в колите около него, нищо извънземно в играта на фаровете в металния блясък на дъжда или в металния тропот на студените капки върху колата, нищо зловещо в силуетите на палмите на фона на оловното небе. Въпреки всичко Хари бе обхванат от чувство за нещо необичайно, мъчеше се да избегне мисълта, че се е сблъскал с нещо... свръхестествено.

Тик-так, тик-так...

Замисли се върху другите думи на скитника при появата му във вихъра: „Ще си мъртъв при зазоряване.“

Погледна ръчния си часовник. Стъклото беше замъглено от влагата и циферблатът трудно се различаваше, но се виждаше колко е часът — три и двайсет и осем.

Кога изгриваше слънцето? В шест часа? В шест и половина? Някъде по това време. Оставаха най-много петнайсет часа.

Метрономът на чистачките зазвуча като зловещия ритъм на погребални тъпани.

Невероятно. Скитникът не можеше да го е проследил чак до къщата на Енрике от Лагуна Бийч. Значи той не беше реален, беше измислен и затова не представляваше никаква опасност.

Хари не изпита облекчение от тази мисъл. Ако скитникът беше въображаем, нямаше опасност да умре на зазоряване. Но доколкото виждаше, оставаше само едно възможно обяснение, а то никак не го успокояваше — преживяваше психически срив.

Половината от кабинета на Хари изглеждаше успокоително. Попивателната и поставката за писалки стояха точно под прав ъгъл успоредно на ръба на бюрото. Месинговият часовник показваше същото време като ръчния. Чистите листа на палмата, на китайските вечнозелени растения и на останалите цветя в саксиите блестяха.

Синият екран на монитора също вдъхваше успокоение. Всички служебни формуляри се съхраняваха в паметта на компютъра. Хари можеше да ги попълни и разпечата, без да използва пишеща машина. С подобна остаряла техника разстоянието между редовете неизбежно се получаваше неравномерно.

Хари се справяше с писането отлично, а изреченията успяваше да съчини почти със скоростта на писане. Всеки можеше да попълва празните места във формулярите и да отбелязва с кръстчета нужния отговор, но не всеки умееше да пише тази част, която Хари наричаше „изпит по съчинение“. Никой друг детектив не можеше да се мери с Хари по яркост и сбитост на изложението.

Пръстите му летяха по клавиатурата. На екрана се изписваха стегнати изречения. Хари Лайън за пръв път се почувства спокоен, откакто сутринта закушваше в дома си английски кифлички с лимонов мармалад и се радваше на гледката с безупречно поддържаната зеленина в квартала. Когато задъханото преследване на Джеймс Ордегард беше описано в ясна проза, без оценъчни глаголи и прилагателни, епизодът вече не изглеждаше и наполовина толкова странен, колкото при реалното му преживяване. Хари ковеше думите, а те успокояваха.

Успя да се отпусне дотолкова, че да си позволи малко повече небрежност от обичайното. Разкопча яката на ризата и леко разхлаби възела на вратовръзката.

Спря писането само за да отиде в края на коридора и да вземе чаша кафе от автомата. Дрехите му все още бяха влажни и безнадеждно измачкани, но вледененият му мозък се отпусна.

По пътя обратно към кабинета с чашата кафе в ръка пак забеляза скитника в другия край, където се пресичаха два коридора. Минаваше

отляво надясно по напречния коридор и гледаше съсредоточено напред, без да се обръща към Хари, сякаш беше в сградата по друга работа. Само с няколко крачки се скри зад ъгъла.

Хари забърза по коридора, за да види къде изчезна човекът, като внимаваше да не разлее кафето. Повтаряше си, че не е видял същия човек. Имаше само бегла прилика, нищо повече. Останалото довършиха въображението и разклатените нерви.

Аргументите му звучаха неубедително. Фигурата в края на коридора имаше същия ръст като неговия отмъстител, същите мечешки плещи, същия огромен гръден кош, същата мръсна коса и невчесана брада. Дългият черен шлифер се развяваше като мантия. Лъвското му самообладание напомняше за някакъв луд пророк, изскочил направо от времената на Стария завет в съвременността.

Хари рязко спря в края на коридора, олюля се, примигна и усети как горещото кафе се разлива по ръката му. Погледна надясно, където изчезна преди малко скитникът. Единствените хора в коридора бяха Боб Уонг и Луис Янси, дошли временно на работа в центъра от службата на шерифа на окръг Ориндж. Двамата се съветваха, надвесени над кафява картонена папка.

— Къде отиде? — попита ги Хари.

Те замигаха.

— Кой? — проговори Боб Уонг.

— Оня рошавият с черния шлифер, скитникът.

Двамата мъже изглеждаха объркани.

— Скитникът? — повтори Янси.

— Е, ако не сте го видели, поне сте го помирисали.

— Сега ли? — попита Уонг.

— Ами да. Преди две секунди.

— Никой не е идвал насам — отсече Янси.

Хари знаеше, че не го лъжат, че не участвуват в някакъв грандиозен заговор. Все пак му се прииска да ги подмине и да провери всички стаи по коридора.

Въздържа се, само защото двамата вече го загледаха любопитно. Хари подозираше, че представлява прекрасна гледка — раздърпан, блед, с безумен поглед.

Полудяваше от мисълта за външния си вид. Целият му живот се основаваше на принципите на умереността, реда и самообладанието.

Неохотно се върна в кабинета си. От горното чекмедже извади коркова подложка, сложи я върху попивателната и остави мократа чашка кафе.

В долното чекмедже на единия от шкафове с папки държеше хартиени салфетки и шишенце почистваща течност. С няколко салфетки избърса ръцете си от кафето, после подсуши и чашата.

С удоволствие забеляза, че ръцете му не треперят.

Каквото и да ставаше, Хари щеше да го разгадае и да се справи с него в крайна сметка. Можеше да се справи с всичко. Както винаги досега. И винаги занапред. Самообладание. Ето разковничето.

Няколко пъти пое дъх бавно и дълбоко. Приглади косата си с две ръце.

Притъмнялото оловно небе беше докарало здрача по-рано от обикновено. Беше само няколко минути след пет часа, имаше още цял час до залеза, но денят се бе изгубил в продължително смрачаване. Хари включи флуоресцентното осветление.

Постоя минута-две до замъгления прозорец. Тонове дъжд се изливаха върху паркинга. Гръмотевиците и светкавиците отдавна бяха отминали. Поройният дъжд спираше вятъра. Тропическата му сила напомняше с неумолимостта си за дребните митове за божии наказания, ковчези и потънали континенти под разбушували се морета.

Малко поуспокоен Хари се върна до бюрото, седна на стола и се обърна към компютъра. Тъкмо се канеше да извика от паметта на компютъра документа, който пишеше, преди да отиде за кафе, когато забеляза, че всъщност екранът не беше празен както би трябвало да се очаква.

В негово отсъствие някой бе създал нов документ. Той се състоеше от една-единствена дума, разположена в средата на екрана: „ТИК-ТАК“.

Беше почти шест часът, когато Кони Гъливър се върна в службата от мястото на произшествието. Използва служебната кола на полицейския участък в Лагуна Бийч. Ядосваше се на журналистите и особено на един телевизионен репортер, който нарече нея и Хари „Жената и мъжа прилепи“ по аналогия с филмовия герой Батман, човекът-прилеп, поради кой знае каква причина. Може би защото отчаяното преследване на Джеймс Ордегард вдигна много шум или просто защото таванът, където засякоха онзи мръсник, беше пълен с прилепи. Журналистите от електронните медии невинаги имаха ясни логични причини или убедителни аргументи за някои казани или направени от тях неща. За тях новинарството не беше свещенодействие или обществен дълг, а шоубизнес там се искаше повече шумотевица и блясък, отколкото цифри и факти. Кони знаеше всичко това от опит и трябваше да се примири, но все пак се ядосваше и почна да излива яда си Върху Хари в мига, когато пристъпи прага на кабинета.

Хари почти бе привършил писането. Последния половин час се размотаваше и я чакаше. Беше решил да ѝ разкаже за скитника с червените очи, отчасти защото тя беше негов партньор, а Хари ненавиждаше криенето на тайни от партньора. Дватамата с Рики Естефан винаги си споделяха всичко. Точно това бе една от причините да го посети, преди да се върне в службата. Другата причина беше, че Хари ценеше прозорливостта и съветите на Рики. Кони също имаше право да научи, все едно дали скитникът беше истински или беше симптом на психически срыв.

Ако мръсната, призрачна фигура *беше* въображаема, може би разговорът с някого щеше да пукне балона на илюзията и скитникът повече никога да не се появи.

Освен това Хари искаше да ѝ разкаже, защото това му даваше мотив да прекара с нея известно време извън службата. Общуването между партньорите се препоръчваше, защото укрепваше връзката между полицаите, чийто живот зависеше от колегата. Трябваше да поговорят за следобедната случка, да я възстановят заедно и по такъв

начин да я превърнат от болезнено преживяване в завършен анекдот, с който да забавляват новодошлите години наред.

В действителност му се искаше да прекара известно време с Кони, защото беше почнал да се интересува от нея не само като колега, но и като жена. Самият той се изненадваше. Двамата бяха пълни противоположности. Непрекъснато си повтаряше, че тя го вбесява. Но сега не можеше да не мисли за очите ѝ, за лъскавата коса, за сочната уста. Не искаше да си признае, но новото му отношение напоследък все повече си пробиваше път и днес окончателно се оформи в главата му.

В това нямаше нищо чудно. Едва не го убиха. И то неведнъж. Нищо не прояснява мислите и чувствата така, както докосването до смъртта. А днес Хари не само докосна смъртта — тя го прегърна и притисна здраво.

Рядко му се случваше да преживява толкова различни и силни чувства едновременно: самотност, страх, болезнени съмнения в себе си, радост от оцеляването, силно желание, което изпълваше сърцето и учестваше дишането малко повече от обикновено.

— Къде да се подпиша? — попита Кони, когато той ѝ каза, че е написал рапорта.

Хари разстла разпечатаните формуляри върху бюрото, включително собствения доклад на Кони. Беше ѝ го написал както винаги, което противоречеше на служебните инструкции. Това беше едно от малкото правила, които Хари нарушаваше. Двамата обаче разпределяха работата според уменията и предпочитанията си и Хари просто го биваше повече в писането. Нейните изложения бяха по-скоро гневни, отколкото тържествено неутрални, сякаш всяко престъпление представляваше лично посегателство срещу нея. Понякога Кони използваше думи като „тъпак“ и „лайнар“ вместо „заподозрения“ и „арестувания“, което със сигурност щеше да даде възможност на адвокатата му да се развихри в съдебната зала.

Кони подписа всички книжа на бюрото, включително чисто написания от нейно име рапорт, без да ги чете. Това допадаше на Хари. Значи тя му имаше доверие.

Докато Кони драскаше подписа си, Хари реши да отидат на някое специално място, въпреки че дрехите му бяха омачкани и влажни. Може би в уютен бар с богато тапицирани сепарета, дискретно

осветление, свещи по масите и потпури на пиано, но не с някой от зализаните пианисти, които свиреха кръчмарски аранжimenti на популярни мелодии и на всеки половин час пееха „Чувства“ — химнът на опиянените и оглупели от сантименталност във всички петдесет щата.

Кони не преставаше да беснее, че са я сравнили с Батман и изобщо, че е попаднала в ръцете на журналистите и затова Хари доста трудно намери пауза да вмъкне поканата си да пийнат по нещо и да вечерят. Но така имаше достатъчно време да я наблюдава. Кони в никакъв случай не ставаше по-малко привлекателна от дългото вглеждане в нея. Напротив, Хари разгледа чертите ѝ една по една и установи, че е много по-хубава, отколкото му се струваше. Лошото беше, че умората пролича още по-ясно — зачервени очи, бледо лице, тъмни сенки, прегърбени от тежкия ден рамене. Хари се усъмни, че ще поиска да пийнат по нещо и да поговорят за случката по обяд. Колкото повече забелязваше изтощението ѝ, толкова по-уморен се чувстваше самият той.

Гневът ѝ от склонността на репортерите да превръщат трагедията в забавление му напомни, че Кони започна деня ядосана от нещо, което не пожела да сподели.

Ентусиазмът на Хари се поохлади. Той се зачуди дали всъщност трябва да има романтични чувства към колега. В службата разделяха екипите, в които отношенията се сближаваха прекалено извън работно време, все едно дали бяха хомосексуални или между мъж и жена. Утвърдените правила обикновено се основаваха на дългогодишен горчив опит.

Кони подписа документите и го погледна от горе до долу.

— Като че ли за пръв път си се отказал от твърдото решение да пазаруваш в „Брукс Брадърс“ и си минал на вехтошари.

После го прегърна. Прегръдката би могла да разпали отново страстта му, ако не беше чисто приятелски жест.

— Как ти е коремът?

„Само тъпа болка, нищо повече, благодаря. Нищо, което да ми попречи, да те любя страстно, разгорещено, до изпотяване.“

— Добре — отговори гласно Хари.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Божичко, колко съм изморена.

— Аз също.

— Струва ми се, че ще спя сто часа.

— Поне десет.

Кони се усмихна и за негова изненада нежно го щипна по бузата:

— До утре сутрин, Хари.

Той я изпрати с поглед. Кони още беше облечена в износените спортни обувки, сините джинси, блузата на кафяви и червени карета и кафявото кадифено сако, но след десет часа носене, дрехите изглеждаха още по-зле. И все пак не би изглеждала по-съблазнителна дори в прилепнала рокля с пайети и дълбоко изрязано деколте.

Стаята опустя без нея. Под флуоресцентните лампи мебелите и листата на растенията хвърляха студени, остро очертани сенки.

Зад замъгления прозорец здрачът отстъпваше на вечерния мрак, но границата между тях беше едва забележима заради навъсеното, дъждовно време. Дъждът продължаваше и в тъмнината.

Хари бе преминал пълния кръг от физическо и умствено изтощение през страстни желания и отново до изтощението. Сякаш се бе върнал в пубертета.

Изключи компютъра, угаси лампите, затвори вратата и занесе екземпляри от рапортите в дежурната стая.

По пътя под потискащия дъжд се молеше на Бога да успее да заспи без сънища. Тогава щеше да се събуди на сутринта освежен и може би да намери очевидния отговор на загадката на скитника с алените очи.

На половината път до дома посегна да пусне радиото, за да послуша музика. Но точно преди да натисне бутона, ръката му замря. Уплаши се, че вместо шлагер от някоя класация ще чуе припяването на скитника: *тик-так, тик-так, тик-так...*

Дженифър сигурно беше задрямала. Сънят обаче беше обикновен, не делириумът на измислените светове, които така често ѝ предлагаха убежище. Когато се събуди, не се налагаше да се отърсва от натрапчиви видения — храмове със смарагди, диаманти и сапфири или възторжена публика, очарована от виртуозния и глас в измисления „Карнеги Хол“. Чувстваше кожата си лепкава от влагата, а в устата ѝ киселееше от портокаловия сок и тежкия сън.

Продължаваше да вали. Дъждът барабанеше сложни ритми по покрива на болницата. Или на частния санаториум по-точно. Към ритмите се присъединяваха атоналните мелодии на шумоленето, гъргоренето и плискането на пороя.

Лишена от зрение, Дженифър нямаше как да разбере точния час или сезона. Но двайсетгодишната слепота беше развила остро ѝ чувство към денонощните ритми, затова можеше да отгатне годишното време и деня с изумителна точност.

Дженифър знаеше, че пролетта наближава. Сигурно беше март, краят на дъждовния сезон в южна Калифорния. Не само знаеше деня от седмицата, но и подозираше, че е привечер, между шест и осем часа.

Може би вече бе вечеряла, макар и да не помнеше. Понякога съзнанието ѝ се проясняваше само дотолкова, че да гълта, когато я хранят с лъжица, но не достатъчно, за да усеща вкуса на храната. Но при тежките кататонични състояния я хранеха с венозни системи.

Стаята тънеше в тишина и все пак Дженифър усещаше чуждо присъствие поради някакво неопределимо изменение в налягането или поради подсъзнателно възприемана миризма. Остана неподвижна, мъчеше се да диша като дълбоко заспала. Чакаше непознатия да се раздвижи, да се изкашля или въздъхне, за да ѝ подсказе кой е.

Гостът не я улесни. Постепенно Дженифър заподозря, че е насаме с него.

Знаеше, че е най-добре да се преструва на заспала.

С мъка запазваше пълно спокойствие.

Накрая повече не можеше да понася неизвестността и се обади:

— Маргарет?

Никакъв отговор.

Разбираше, че тишината е измамна. Помъчи се да си спомни името на сестрата от следващата смяна:

— Анджелина?

Никой не отговори. Чувахе се само дъждът.

Той я измъчваше. Тормозът беше психически, но представляваше най-ефикасното му оръжие срещу нея. Дженифър бе преживяла толкова физически и емоционални страдания, че вече имаше никакви вътрешни средства за защита против тях.

— Кой е? — настоя Дженифър.

— Аз съм — отвърна той.

Брайън. Нейният Брайън.

Гласът му беше мек, нежен, дори музикален и в никакъв случай не заплашителен и въпреки това кръвта ѝ се смрази.

— Къде е сестрата? — попита Дженифър.

— Помолих я да ни остави двамата насаме.

— Какво искаш?

— Само да съм с тебе.

— Защо?

— Защото те обичам.

Думите звучаха искрено, но Дженифър знаеше, че не е така. Той не беше способен на искреност.

— Иди си — помоли го тя.

— Защо ме нараняваш?

— Зная какво си.

— Какво съм?

Дженифър замълча.

— Как можеш да знаеш какво съм? — продължи той.

— Кой знае по-добре от мене? — възкликна прегракнало Дженифър, обзета от огорчение, самопрезрение, омраза и отчаяние.

Ако се съдеше по гласа, той стоеше някъде до прозореца, поблизо до пляска на дъжда, отколкото до тихите звуци от коридора. Дженифър се ужаси, че той може да дойде до леглото, да поеме ръката ѝ и да докосне бузата или челото ѝ.

— Искам да дойде Анджелина — каза тя.

— Още не.

— Моля те.

— Не.

— Тогава си иди.

— Защо ме измъчваш? — попита той отново.

Гласът му оставаше нежен както винаги, мелодичен като на певец, без сянка от гняв или досада, изпълнен единствено с тъга.

— Идвам два пъти седмично. Седя до тебе. Какво ще съм без тебе? Нищо. Напълно го съзнавам.

Дженифър прехапа устни и не отговори.

Изведнъж усети, че той се движи. Не чу нито стъпки, нито шумолене на дрехи. Можеше да е по-тих от котка, когато пожелаеше.

Знаеше, че се приближава до леглото.

Отчаяно се молеше да изпадне пак в унес, да се затвори в ярките си фантазии или мрачните кошмари, нямаше значение в кой от измислените светове на увредения ѝ мозък, само не в ужасната действителност в прекалено уединената стая в санаториума. Но Дженифър не можеше *съзнателно* да се пренесе във виденията. Може би най-жестокото проклятие на жалката ѝ обездвиженост бяха периодичните приливи на ясно съзнание.

Разтрепери се и зачака.

Слухът ѝ се напрегна.

Той беше безшумен като привидение.

Оглушителните удари на дъжда върху покрива се накъсаха, но Дженифър разбираше, че не са престанали. Светът внезапно попадна в лапите на свръхестествена тишина.

Страх обзе цялото ѝ същество, дори парализираните крайници от лявата страна.

Той я хвана за лявата ръка.

Дженифър пое уплашено дъх и се помъчи да се освободи.

— Не — каза той и стисна по-здраво.

Беше силен.

Тя повика сестрата, макар и да разбираше, че е безсмислено.

Той я държеше с една ръка и галеше пръстите ѝ с другата. Нежно масажираше китката. Галеше набръчканата кожа над лакътя.

Дженифър сляпо изчакваше и се мъчеше да не мисли какви жестокости могат да последват.

Той я оципа по ръката. От гърдите ѝ се изтръгна неволна молба за милост. Но той я оципа по-силно и после още веднъж. Все пак се стараяше да не оставя синини.

Дженифър търпеше и се чудеше как ли изглежда лицето му — грозно, обикновено или красиво. Интуитивно долавяше, че няма да ѝ хареса, ако по чудо зрението ѝ се върнеше, за да погледне за миг в омразните му очи.

Той пъхна пръст в ухото ѝ. Нокътят беше дълъг и остър като игла. Завъртя го и застърга, натискаше с всички сили, докато болката от натиска стана непоносима.

Дженифър запищя, но никой не отговори.

Той докосна съсухрените ѝ гърди, които бяха изгубили някогашната си форма от продължителното лежане и венозното хранене. Но дори с изгубената си сексуалност зърната бяха източник на болка, а той знаеше как да причинява агонизиращи страдания.

Въпросът обаче не беше толкова в болките, които ѝ причиняваше... а в това, което можеше да измисли по-нататък. Той беше безкрайно изобретателен. Истинският ужас се дължеше на очакването пред неизвестността.

Дженифър викаше някого, който и да е, викаше за помощ, за избавление. Молеше се на Бога да ѝ прати смърт.

Письците и молбите ѝ потъваха в небитието.

Най-накрая притихна и се примири.

Той я пусна, но Дженифър остро усещаше присъствието му до леглото.

— Обичай ме — каза Брайън.

— Моля те, иди си.

И още по-нежно:

— Обичай ме.

Ако от очите на Дженифър можеха да се отронят сълзи, тя щеше да заплаче.

— Обичай ме и няма да има защо повече да ти причинявам болка. От теб искам само да ме обичаш.

Дженифър беше също толкова неспособна да го обича, колкото да се разплаче с повредените си очи. По-лесно бе да заобича усойница, скала или студеното, безразлично междузвездно пространство.

— Имам нужда само от любов — настоя той.

Дженифър знаеше, че той не може да обича. Всъщност нямаше представа какво означава да обичаш. Искаше го, само защото бе невъзможно да го получи, защото беше загадка за него, великото неизвестно. Дори да беше в състояние да го заобича и да го убеди в любовта си, Дженифър нямаше да се избави, защото получената най-накрая любов нямаше да го трогне, щеше да се превърне в отрицание на самата себе си и той щеше да продължи да я измъчва просто по навик.

Изведнъж трополенето на дъжда се възобнови. Гласове в коридора. Скърцащи колела на количките, с които разнасяха вечерята.

Мъчението свърши. Засега.

— Тази вечер не мога да остана по-дълго — обади се Брайън. — Не обичайната вечност.

Той се изсмя на забележката си, очевидно доволен от остроумието си, но за Дженифър тя прозвуча като мрачно и предизвикателно ръмжение.

— Работата най-неочаквано се разрасна — обясни той. — Толкова много се натрупа. Страхувам се, че е време да бягам.

Както винаги преди тръгване той се наведе над парапета на леглото и я целуна по безчувствената лява страна. Дженифър не можеше да усети натиска или повърхността на устните му по бузата, а само лека прохлада като докосване на крилце на пеперуда. Подозираше, че по все още чувствителната дясна страна целувката щеше да ѝ се стори същата, може би само малко по-студена.

На тръгване той реши да излезе шумно. Дженифър се заслуша в отдалечаващите се стъпки.

След малко Анджелина дойде да ѝ даде вечерята. Меки храни. Картофено пюре със сос. Пюре от говеждо. Пюре от грах. Ябълков сос с канела и карамелизирана захар. Сладолед. Все неща, които се преглъщат лесно.

Дженифър не сподели нищо за преживяното. От горчив опит знаеше, че никой няма да ѝ повярва.

Сигурно имаше ангелска външност, защото всички, с изключение на нея му се доверяваха от пръв поглед и му приписваха само най-благородни подбуди и най-добри намерения.

Не знаеше дали някога ще има край на мъките.

Рики Естефан изпразни половин кутия макарони в голяма тенджерата с вряща вода. Надигна се облак пара и апетитна миризма. На другото колело на печката къкреше по-малка тенджерата с ухаещ сос за спагети.

Рики регулира газовия пламък и точно тогава дочу странен шум от предната част на къщата. Нещо тупна, не особено силно, но съвсем отчетливо. Той наостри слух и зачака. Тъкмо реши, че така му се е сторило, когато пак чу шума: *туп*.

Тръгна по коридора към предната врата, запали лампата на предната площадка и погледна през шпионката. Не се виждаше жива душа.

Отключи вратата, отвори я и предпазливо подаде глава да се огледа наоколо. Мебелите по терасата не бяха изпадали. Не духаше вятър и окачената на вериги люлка висеше неподвижно.

Дъждът продължаваше да плющи. На улицата под синкавата светлина на живачните лампи се стичаха потоци почти на равнището на тротоарите. Те блестяха на осветлението като разтопено сребро, потекло към шахтите в края на улицата.

Рики се разтревожи, че шумът е бил признак на причинена от бурята повреда, но тя едва ли би била възможна в безветрено време.

Затвори вратата, заключи и пусна резето и веригата. Беше развил здравословна параноя след раняването и оцеляването по чудо. Е, здравословна или не, параноята беше безспорен факт, доказан по най-различни начини. Непрекъснато се заключваше, вечер пускаше пердетата плътно да не би някой да надникне през прозорците.

Страхът го притесняваше. Някога беше толкова силен, способен и самоуверен. Когато Хари си тръгна, Рики се преструваше, че е вгълбен в работата си над тока до кухненската маса. Но щом чу изщракването на входната врата, той се прокрадна по коридора да спусне резето още докато приятелят му се намираше на площадката. Лицето му гореше от срам, но мисълта да остави вратата незаклучена дори за няколко минути го ужасяваше.

Сега се обърна с гръб към вратата и пак чу загадъчния шум. *Туп*.

Този път му се стори, че идва от дневната. Запъти се да провери.

В дневната бяха запалени две настолни лампи. Кехлибарената им светлина създаваше уют. По сводестия таван се мяркаха сенките на абажурите и поддържащите ги жици.

Рики обичаше цялата къща да е осветена, докато не отиде да си легне. Вече му беше неприятно да влезе в тъмна стая и *чак тогава* да запали осветлението.

Всичко беше наред. Надникна дори зад канапетото, за да се увери... е, да се увери, че нищо не липсва.

Туп.

В спалнята?

От дневната се минаваше в малък вестибюл със семпло, но красиво украсен таван. Оттам три врати водеха към банята за гости, тясната спалня за гости и неговата скромна спалня. И в трите помещения светеше по една лампа. Рики провери навсякъде, дори в шкафовете, но не намери нищо, което би могло да причини шума.

Дръпна подред пердетата, за да види дали прозорците са добре затворени и дали стъклата са на място. Всичко беше наред.

Туп.

Този път като че ли звукът идваше от гаража.

От нощното шкафче до леглото Рики грабна револвер. „Смит и Уесън“, трийсет и осем милиметров, „Чийфс Спешъл“. Знаеше, че е зареден. Завъртя барабана и провери за всеки случай. И петте гнезда бяха пълни с куршуми.

Туп.

Усети остра болка в долната лява част на корема, болезнено дърпане и извиване, което му беше добре познато. Въпреки че къщата беше малка, потрябва му цяла минута да стигне до вътрешната врата към гаража в края на коридора, точно до кухнята. Облегна се на вратата, долепи ухо до ключалката и се заслуша.

Туп.

Звукът определено идваше от гаража.

Внимателно подхвана резето с палеца и показалеца... после се поколеба. Не му се влизаше в гаража.

По челото му избиха капки пот.

„Хайде, хайде“ — помъчи се да си даде кураж, но сам не си повярва.

Мразеше се. Помнеше ужасната болка от куршумите, пронизали корема и червата му, не забравяше агонията при последвалите инфекции и мъчителните месеци в болницата под сянката на смъртта, знаеше колко много мъже и жени при същата ситуация са се предавали, а той е издържал и въпреки всичко се мразеше.

Туп.

Като се проклинаше, Рики отключи, отвори вратата и напипа ключа на осветлението. Пристъпи прага на гаража.

Вътре имаше достатъчно място за две коли. Синята му „Мицубиши“ беше паркирана в далечния край. Пред нея имаше работна маса, лавици с инструменти, шкафове с провизии и газова горелка за малките отливки, които използваше за токите.

Тук дъждът трополеше по-силно, защото покривът на гаража нямаше двойна изолация. От бетонния под лъхаше студ.

В по-близката половина на гаража нямаше никой. Нито един от шкафовете не беше достатъчно голям, за да се скрие вътре човек.

С револвера в ръка Рики обиколи колата, погледна вътре в нея и дори се наведе и надникна отдолу. Нямаше никой.

Външната врата на гаража беше заключена отвътре. Също и единственото прозорче, но през него и без това можеше да мине не повече от петгодишно дете.

Зачуди се дали шумът не идва от покрива. Изчака до колата една-две минути, загледан нагоре в гредите. Нищо. Само дъжд, дъжд, дъжд, безспирно барабанене на дъждовни капки.

Рики се почувства глупаво. Върна се обратно и заключи вътрешната врата към гаража. Отиде в кухнята с револвера и го сложи върху телефонния секретар.

Пламъците под тенджерите бяха угаснали. За миг помисли, че газта е свършила, но после забеляза, че регулиращите кранове са в изключено положение.

Беше сигурен, че газта беше пусната, когато излезе от кухнята. Пак завъртя крановете. Сините пламъци изсъскаха под тенджерите. Регулира височината им и се загледа в тях. Пламъците не намаляха от само себе си.

Някой си правеше шеги с него.

Върна се до телефона, взе револвера и реши пак да претърси къщата. Но след като веднъж беше проверил всяко кътче, вече знаеше

със сигурност, че е сам.

След кратко колебание пак претърси навсякъде, но резултатът беше същият.

Пак отиде в кухнята. Този път никой не беше спрял газта. Сосът вреше силно, дори беше почнал да залепва по дъното. Рики остави револвера настрани. Взе вилица, набодне парченце от макароните, подуха, за да изстине и го опита. Бяха малко преварени, но не бяха лоши.

Изтърси съдържанието на тенджерата в голяма цедка над мивката, разтърси я, за да се оттече водата, после изсипа макароните в чиния и ги заля със соса.

Някой си правеше шеги с него.

Но кой?

Дъждът се процеждаше през олеандровите листа, капеше по пластмасовите чували за боклук, които Сами беше опънал над сандъка и се оттичаше към празния парцел или към алеята. Под парцаливите постелки също беше постлал пластмасови чували, така че бедният му дом беше относително сух.

Но дори и да бе затънал във вода до кръста, Сами Шамроу пак не би забелязал, защото вече беше привършил двулитрова бутилка вино и започваше втора. Не усещаше никаква болка или поне така си внушаваше.

Всъщност се чувстваше доста добре. Евтиното вино го сгриваше, освобождаваше го временно от самопрезрението и угризенията и му напомняше за невинните преживявания и наивните надежди от детството. Две дебели свещи с аромат на боровинки, отмъкнати от нечий боклук и забучени в тиган, изпълваха убежището му с приятно ухание и мека светлина, не по-малко уютна от сиянието на скъпите антикварни лампи от „Тифани“. Тясното пространство в сандъка беше по-скоро успокояващо, отколкото клаустрофобично. Непрестанният тропот на дъжда приспиваше. Ако не бяха свещите, можеше да се почувства като в утроба — удобно сгушен, безтегловен в околплодната течност, обграден от тихия звук на майчиното кръвообращение във вените и артериите, не само безгрижен за бъдещето, но напълно незапознат с него.

Дори когато човекът с плъховете отмести висящия парцал, който служеше за завеса на единствения отвор в сандъка, Сами не изплува от фалшивото вътреутробно блаженство. Някъде дълбоко в себе си усещаше, че е изпаднал в беда, но беше прекалено упоен, за да изпитва страх.

Сандъкът беше с размери осем на шест стъпки, колкото голям килер. Дори едрият човек с плъховете можеше да се промъкне покрай Сами, без да блъсне свещите, но той предпочете да остане приведен на входа, като придържаше завесата с една ръка.

Очите му изглеждаха съвсем различно от преди. Лъскаво черни. Без бяло. Искрящи жълти зеници като точици в средата. Приличаха на

далечни фарове по нощната магистрала към ада.

— Как си, Сами? — попита човекът с плъхове.

Гласът му звучеше необичайно заинтересован:

— Справяш се, нали?

Макар и винената пелена да беше притъпила инстинкта на самосъхранение на Сами Шамроу дотолкова, че да го откъсне от чувството за страх, той знаеше, че *би трябвало* да се страхува. Затова остана неподвижен. Само впери поглед към входа, сякаш в сандъка се беше промъкнала гърмяща змия.

Човекът с плъхове проговори:

— Само исках да ти кажа, че няма да се появявам известно време. Имам много работа. Затрупан съм. Първо трябва да се погрижа за по-неотложни дела. А като свърша, ще съм толкова изтощен, че ще спя цял ден.

Липсата на чувство за страх не означаваше, че Сами е станал смел. Не дръзваше да проговори.

— Можеш ли да си представиш колко ме изтощава тази работа, Сами? Не? Прочистване на стадото, отделяне на сакатите и болните — никак не е приятно, уверявам те.

Човекът с плъхове се усмихна и поклати глава. От брадата му се разлетяха блестящи дъждовни капчици и опръскаха Сами.

Дори в успокоителната утроба на виненото замайване, Сами все пак успя да се учуди на внезапната словоохотливост на човека с плъхове. Но колкото и да беше изненадващ, монологът на огромния мъж странно напомняше нещо познато, дочуто отдавна на друго място, но не можеше да се сети кога, къде и от кого. Сами изпита усещането за нещо вече преживяно не от стържещия глас или от самите думи, а от тона на откровенията, необичайната сериозност, ритъма на речта.

— Да се справя с напад като вас е много изтощително — заяви човекът с плъхове. — Повярвай ми. Изтощително. Щеше да е много по-лесно да ви ликвидирам още при първата среща, да ви накарам да пламнете от само себе си или да се взривите. Нали би било чудесно?

„Не! Ярко, вълнуващо, разбира се интересно, но не и чудесно“ — помисли Сами, въпреки че страхът му още се таеше потиснат.

— Но за да изпълня повелята на съдбата си — продължи човекът с плъхове, — да стана това, което се иска от мене, трябва да ви

покажа гнева си, да ви накарам да треперите и да се унижавате пред мене, да разберете смисъла на проклятието си.

Сами си спомни къде бе чувал подобни приказки. От друг скитник. Може би преди година и половина или две години В Лос Анжелис. Един тип на име Майк имаше месиански комплекс, вярваше, че е избран от Бога, за да накара света да плати за греховете си. Най-накрая си повярва дотам, че намушка с нож трима-четирима души, които чакаха на опашка пред едно кино, където прожектираха първоначалната режисьорска версия на „Прекрасните приключения на Бил и Тед“ с двайсет минути изрязан дотогава материал.

— Знаеш ли в какво се превръщам, Сами?

Сами само се вкопчи във втората двулитрова бутилка.

— Превръщам се в нов бог — не дочака отговор човекът с плъховете. — Необходим е нов бог. Аз съм избран. Предишният бог беше прекалено милостив. Нещата се изплъзнаха от контрол. Мой дълг е да Стана и след Ставането да управлявам по-строго.

На светлината на свещите дъждовните капчици по косата, веждите и брадата на човека с плъховете блестяха, сякаш объркан занаятчия го бе украсил със скъпоценни камъни като яйце на Фаберже.

— Като се справя с по-неотложните присъди и си почина, ще те навестя пак — обеща човекът с плъховете. — Просто не исках да останеш с впечатлението, че съм те забравил. Не ми се ще да се чувстваш изоставен и пренебрегнат. Бедният, бедният Сами. Няма да те забравя. Това не е празно обещание, това е свещеното слово на новия бог.

После човекът с плъховете сътвори зловещо чудо, за да докаже, че той не е забравен дори в безпаметната забрава на винения океан. Затвори очи и когато пак повдигна клепачи, очите вече не бяха в абаносово черно и жълто, а представляваха снопчета мазни бели червеи, които се гърчеха в кухите орбити. Отвори уста и се разкриха остри като бръснач зъби. От тях капеше отрова, лъскав черен език трепкаше като на раздразнена змия. Отвътре изригна дъхът му с отвратителна воня на разлагаща се плът. Главата и тялото набъбнаха, пукнаха се, но този път не се разпаднаха на орда плъхове. Вместо това човекът с плъховете и дрехите му се разпиляха на стотици хиляди черни мухи, които изпълниха сандъка, забръмчаха злобно и се

заблъскаха в лицето на Сами. Крилата им свистяха толкова силно, че дори заглушиха плющението на дъжда и после...

Изчезнаха.

Изпариха се.

Завесата увисна надолу — тежка и мокра.

Колебливите пламъчета на свещите заиграха по дървените стени.

Въздухът ухаеше на восък с дъх на боровинки.

Сами отпи няколко едри глътки направо от бутилката, вместо да отлее в мазния буркан от конфитюр, който използваше като чаша. Виното се разля по наболата четина на брадата му, но това не му направи впечатление.

Единственото му желание бе да остане безчувствен, отчужден. Ако през последните десет минути бе запазил връзка с чувството си за страх, несъмнено щеше да се подмокри.

Освен това смяташе, че е много важно да запази позицията на отчужден наблюдател, за да помисли върху току-що изреченото от човека с плъховете без излишни емоции. При предишните срещи съществото почти не говореше и никога не разкриваше мотивите или намеренията си. А сега бърбореше за прочистване на стадото, съд, божественост.

Ценна беше информацията, че умът на човека с плъховете е изпълнен с налудничави мисли също както задръстената глава на стария Майк, убиеца на киномани. Въпреки способността си да се появява от небитието и да се разтваря във въздуха, въпреки нечовешките си очи и превъплъщението в различни форми, този разбърбил се бог вече не изглеждаше по-особен от безбройните наследници на Чарлс Мансън и Ричард Рамирес, които чуваха вътрешни гласове, убиваха за удоволствие и пълнеха хладилници с отрязаните глави на жертвите си. Ако в основата си беше като останалите психопати, тогава дори с необикновените си таланти той оставаше уязвим като тях.

Дори през замъгленото от виното съзнание Сами разбираше, че това прозрение може да се окаже полезно средство за оцеляване. Проблемът обаче беше, че никога не се беше справял добре с оцеляването.

От мислите за човека с плъховете го заболя глава. По дяволите, самата перспектива да оцелее му причиняваше мигрена. Кой искаше да

оцелее? И защо? Само щеше да отложи смъртта за по-късно. Всяко оцеляване не е нищо друго, освен краткосрочно тържествуване. Накрая всички чака забрава. И единствено болка междувременно. Според Сами най-ужасното при човека с плъховете не беше това, че убива хората, а че явно му харесва да ги кара първо да страдат и ги подлага на страдания, вместо тихо да отстрани жертвите си от света.

Сами наклони бутилката и наля вино в бурканчето на пода, което притискаше с краката си, за да не се разлее. После го поднесе към устните си. В блещукащата рубинена течност потърси непрогледен, спокоен, съвършен мрак.

Мики Чан седеше сам в едно сепаре в дъното и гледаше съсредоточено супата.

Кони го забеляза веднага щом бутна входната врата на китайското ресторантче в Нюпорт Бийч и се запъти към него между черните лакирани столове и масите със сребристосиви покривки. Между лампите на тавана се извиваше рисуван дракон в червено и златно.

Дори и да я беше виждал, Мики се преструваше, че не я забелязва. Загребваше внимателно от супата, преглъщаше и после пак загребваше с лъжицата, без да отделя поглед от чинията.

Беше дребен, но жилав. Наближаваше петдесетте. Косата му беше късо подстригана. Кожата му имаше цвят на дребен пергамент.

Оставяше кавказките си клиенти да вярват, че е китаец, но всъщност беше бежанец в Съединените щати от Виетнам след падането на Сайгон. Според слуховете бил детектив в отдел „Убийства“ в сайгонската полиция или офицер в южновиетнамската държавна сигурност, което сигурно отговаряше на истината.

Някои твърдяха, че в стаята за разпити бил кошмарен, прибегвал до всякакви средства, за да пречупи волята на заподозрян престъпник или комунист, но Кони се съмняваше в истинността на тези истории. Мики й харесваше. Беше твърд, но имаше излъчване на човек, който е преживял огромна загуба и е способен на дълбоко съчувствие.

Кони приближи до масата. Мики проговори, без да вдига поглед от супата:

— Добър вечер, Кони.

Тя седна в сепарето срещу него.

— Загледал си се в чинията, сякаш там е смисълът на живота ти.

— Така е — отвърна той все още с лъжица в ръка.

— Наистина ли? Според мен там има само супа.

— Смисълът на живота може да се открие и в чиния супа. Супата винаги почва с някакъв бульон, който е като жизнения сок на дните ни.

— Бульон?

— Понякога в него има фиде, друг път зеленчуци, белтък, парчета пилешко или скариди, гъби, може би ориз.

Мики така и не вдигаше поглед към Кони и тя осъзна, че е почнала да се вглежда в супата му почти също толкова напрегнато.

— Понякога е горещ, понякога студен — продължи Мики. — Случва се нарочно да е студен и тогава е вкусен, дори без следа от топлина. Но ако трябва да се сервира горещ, а е изстинал, вкусът му е неприятен или се пресича в стомаха, а може би и двете.

Силният му, но мек глас имаше хипнотизиращ ефект. Кони очарована гледаше гладката повърхност на супата, забравила всичко друго в ресторанта.

— Помисли си — каза Мики, — преди да се изяде, супата има стойност и смисъл. А след като бъде погълната, губи стойност за всички, освен за този, който я е изял. Тя престава да съществува, след като постигне целта си. Остава само празната чиния. А чинията символизира или недостиг и нужда, или приятно очакване на още супа.

Кони го зачака да продължи. Едва премести поглед от супата му, когато усети, че сега Мики я наблюдава. Тя срещна погледа му и попита:

— Това ли е?

— Да.

— Смисълът на живота?

— Целият.

Кони се намръщи:

— Не разбирам.

— И аз — сви рамене Мики. — Измислям си разни такива работи както ми хрумне.

Кони примигна:

— Какво?

— Ами нали това се очаква от китайски частен детектив — ухили се Мики, — пророчески думи, непроницаеми философски наблюдения, неразгадаеми поговорки.

Не беше китаец, нито пък истинското му име беше Мики Чан. Когато пристигна в Съединените щати и реши да използва опита си в полицията, за да стане частен детектив, той усети, че вьетнамските имена звучат прекалено екзотично, не вдъхват доверие и западняците не могат да ги произнесат. А очевидно не можеше да разчита на

приличен доход само от клиенти с вьетнамски произход. Две от любимите му американски неща бяха филмчетата за Мики Маус и филмите с Чарли Чан, пък и имаше смисъл официално да промени името си. Заради Дисни и Руни, Мантъл и Спилейн американците харесваха хората на име Мики, а благодарение на немалко стари филми името Чан подсъзнателно се свързваше със следователски гений. Очевидно Мики добре си знаеше работата, защото фирмата му процъфтяваше, радваше се на безупречна репутация и имаше десет служители.

— Побърка ме — каза Кони и посочи супата.

— Не си първата.

— Ако можех да натисна където трябва — развесели се Кони, — щях да накарам съда да смени името ти на Чарли Маус. Щях да те видя тогава.

— Радвам се, че все още можеш да се усмихваш — отбеляза Мики.

Красива млада сервитьорка с гарвановочерна коса и бадемови очи се появи до масата и попита Кони дали ще поръча вечеря.

— Само бутилка „Дин Тао“, моля — каза Кони и се обърна към Мики, — Хич не ми е до усмивки, честно казано. Направо ми съсипа деня с този телефонен разговор рано сутринта.

— Да съм ти съсипал деня? Аз?

— Че кой друг?

— Не беше ли един господин с „Браунинг“ и няколко гранати?

— Значи вече си чул.

— Кой не е? Дори в южна Калифорния подобни истории се появяват преди прегледа на спорта.

— Може би, ако няма кой знае какви други събития.

Мики довърши супата.

Сервитьорката донесе бирата.

Кони внимателно наля в изстудената халба, за да не се образува пяна, отпи и въздъхна.

— Съжалявам — искрено каза Мики. — Зная колко ти се искаше да имаш семейство.

— Но аз *наистина* имах. Само че всички са си отишли.

Между третата и осемнайсетата си година Кони израсна по детски домове и временни приемни родители, един от друг потчайващи и засилващи необходимостта да е твърда и да не се предава. Характерът ѝ отблъскваше евентуалните осиновители и затова не можеше да се спаси чрез осиновяване. Някои от чертите ѝ, които самата тя смяташе за положителни, тревожеха останалите. От най-ранна възраст проявяваше самостоятелност, сериозността ѝ не отговаряше на възрастта. Всъщност не можеше да бъде дете. За да съответствува на възрастта си, трябваше да се преструва на дете, защото в действителност беше възрастен човек в детско тяло.

Допреди седем месеца не се беше замисляла кои са нейните родители. Никога не бе познала родителска грижа. Каквато и да е била причината, бяха я изоставили като съвсем малка и тя нямаше никакви спомени от тях.

Но в един слънчев неделен следобед, когато отиде да скача с парашут на пистата в Перис, механизмът заяде. Падаше от височина четири хиляди стъпки към голата като ада кафеникава пустиня отдолу, напълно убедена, че вече е мъртва и остава само мигът на смъртта. Парашутът се отвори в последната секунда преди забавянето да стане фатално. Приземи се тежко, но имаше късмет — отърва се само с изкълчен глезен, одраскана лява ръка, натъртвания и внезапно желание да разбере нещо за произхода си.

Всеки излизаше от живота без ни най-малка представа накъде се е запътил, затова ѝ се стори изключително важно да научи поне как е влязла в него.

В извънработно време можеше да използва служебните канали, връзки и компютри, за да проучи миналото си, но предпочете Мики Чан. Не искаше да намесва колегите си в търсенето, да им създава допълнителна работа и да събуди любопитството им, ако се натъкнеше на нещо, което не би желала да сподели с тях.

Както се оказа, след шестмесечно ровене в служебните папки, откритото от Мики никак не беше приятно.

Когато ѝ подаваше доклада си в изискания офис на Фашън Айлънд с френски мебели от деветнайсети век и в стил Бидермайер,

Мики ѝ каза:

— Ще бъда в съседния кабинет, трябва да продиктувам няколко писма. Обади ми се, като приключиш.

Азиатската му съдържаност и подтекстът, че може би ще има нужда да е сама, само бегло успяха да ѝ подскажат колко горчива е истината.

Според доклада на Мики съдът я отнел от родителите ѝ заради системен физически тормоз. Наказвали я за неизвестни простъпки, или може би само за това, че е жива — биели я, обръснали ѝ главата, слагали ѝ кърпа през очите, връзвали я, заключвали я в килера по осемнайсет часа, счупили три пръста на ръцете.

Когато съдът лишил родителите ѝ от права върху нея, тя още не можела да говори, защото те не я научили или пък не желали да я научат. Но после бързо наваксала, сякаш се опиянявала от бунта, олицетворяван от самото проговаряне.

Така и не успяла обаче да застане лице в лице с майка си и баща си и да ги обвини открито. Двамата решили да се спасят от прокурора с бягство и загинали при катастрофа с челен удар близо до границата между Калифорния и Аризона.

Кони прочете първия доклад на Мики с мрачен интерес. Повечето хора биха се почувствали много по-потресени от съдържанието му, но тя имаше достатъчен полицейски опит и се беше сблъсквала с подобни и дори още по-страшни неща безброй пъти. Не остана с впечатлението, че насочената срещу нея омраза се е дължала на нейни лоши черти или недостатъци в сравнение с останалите деца. Просто понякога така се случваше. И то доста често. Поне разбра най-накрая защо дори на крехката тригодишна възраст е била прекалено сериозна и умна за годините си, прекалено самостоятелна, просто ужасно твърда, за да отговори на представите на осиновителите за сладко и миличко момиченце.

Не беше изключено тормозът да е бил още по-жесток, отколкото го описваше сухият език на доклада. Обикновено съдилищата проявяваха доста голяма търпимост към родителската жестокост, преди да предприемат мерки. Освен това Кони беше изгубила всички спомени за преживяното и за сестра си, което очевидно беше проява на отчаяние.

Повечето деца след подобни преживявания израстваха много объркани и дори неадекватни заради потиснатите спомени и чувството за малоценност. Кони имаше късмета да е от силните. Не се съмняваше в човешките си достойнства и в индивидуалните си качества. Нямаше да е лошо, ако беше по-нежна, по-спокойна, не толкова цинична и позасмяна, но Кони се харесваше и такава, каквато бе сега.

В доклада на Мики се съдържаха не само лоши вести. Кони за пръв път научи, че е имала сестра. Колийн. Констанс Мери и Колийн Мари Гъливър, родени с разлика от три минути. Еднояйчни близначки. Съвършено еднакви. И двете тормозени, и двете отнети от родителите, но изпратени в различни детски домове и тръгнали всяка по своя път.

Когато точно преди месец седеше в офиса пред бюрото на Мики, радостна тръпка обзе Кони при мисълта, че съществува толкова близко до нея същество. Еднояйчни близначки. Изведнъж разбра защо понякога сънува, че е двама души едновременно и се раздвоява в сънищата си. Мики все още търсеше следите на Колийн, но Кони вече се надяваше, че не е сама на този свят.

* * *

Но сега, няколко седмици по-късно, съдбата на Колийн стана известна. Била осиновена, израсла в Санта Барбара и умряла преди пет години на двайсет и осем годишна възраст.

Сутринта, когато научи, че е загубила сестра си за втори път и то завинаги, Кони изпита непозната дотогава мъка.

Не заплака.

Рядко плачеше.

Вместо това се справи с мъката както обикновено се, справяше с всички разочарования, неуспехи и загуби — намери си работа, съзнателно се затрупа с работа и се ядоса. Горкият Хари. Цяла сутрин търпеше изблиците ѝ на гняв, без да има ни най-малка представа на какво се дължи. Учтивият, разумен, миролюбив и търпелив Хари. Нямаше да разбере колко перверзно благодарна беше за възможността да преследва оня тип с кръглото лице, Джеймс Ордегард. Кони намери по-подходяща мишена за гнева си и изля натрупаната енергия, която не можеше да освободи с плач.

Сега отпи от бирата и каза:

— Сутринта спомена за снимки.

Прислужникът отнесе празната чиния от супата.

Мики постави на масата кафяв плик.

— Сигурна ли си, че искаш да ги видиш?

— Защо не?

— Така или иначе никога няма да я видиш. Образът може да засили чувството на загуба.

— Вече я приех.

Кони отвори плика. От него се изсипаха десетина снимки.

На тях се виждаше Колийн от пет-шест годишна до около двайсет и пет години, почти на колкото е била в края на живота си. Дрехите ѝ бяха съвсем различни от гардероба на Кони, прическата нямаше нищо общо с нейната, беше снимана в дневни, кухни, морави и плажове, които Кони никога не бе виждала. Но в основното — височина, тегло, цвят, черти на лицето, дори изражение и несъзнателни стойки на тялото — Колийн беше свършената двойничка на Кони.

Кони изпитваше особеното чувство, че разглежда собствени снимки от живот, който не помни.

— Откъде ги намери? — обърна се тя към Мики Чан.

— От Ладбрукови. Денис и Лорейн Ладбрук. Семейството, осиновило Колийн.

Кони пак почна да прехвърля снимките. Неизменната усмивка или смях на Колийн я порази. Кони притежаваше съвсем малко снимки. Повечето бяха групови снимки на децата от дома. Като че ли нямаше снимка, на която е само тя и се усмихва.

— Какви са Ладбрукови? — интересува се Кони.

— Занимават се с търговия. Работят заедно, имат собствен магазин за канцеларски материали в Санта Барбара. Приятни хора според мене — тихи и непретенциозни. Не могли да имат собствени деца, осиновили Колийн и я обожавали.

Кони помръкна от ревност. Мечтаеше за любовта и годините нормален живот, които е имала Колийн. Ирационално чувство, да завижда на мъртвата си сестра. И срамно. Но не можеше да се овладее.

— Ладбрукови не могат да се съвземат от смъртта ѝ, въпреки че са минали пет години — обясни Мики. — Не са знаели, че е близначка, от детския дом не са им дали информация.

Кони сложи снимките обратно в плика. Не беше в състояние да ги гледа повече. Ненавиждаше самосъжалението, но завистта ѝ бързо се превръщаше точно в такова чувство. Душеше я нещо, сякаш върху гърдите ѝ бяха струпани камъни. По-късно в уединението на апартамента си може би щеше да пожелае да прекара по-дълго време с прекрасната усмивка на сестра ѝ.

Сервитьорката пристигна с китайско ястие „мо го гай пан“ и ориз за Мики.

Той не обърна никакво внимание на пръчиците за хранене и взе поставената до тях вилица.

— Кони, Ладбрукови искат да се срещнат с тебе.

— Защо?

— Както ти казах, не знаели, че Колийн има близначка.

— Не съм убедена, че идеята е добра. Не мога да им заместя Колийн. Различна съм.

— Не вярвам, че искат точно това.

Кони отпи от бирата и каза:

— Ще си помисля.

Мики се съсредоточи в поднесеното ястие, сякаш беше най-вкусното нещо, приготвено и сервирано някъде в западното полукълбо.

На Кони ѝ призля от вида и миризмата на яденето. Знаеше, че не храната, а реакцията ѝ не е наред. Имаше куп причини да е в подобно настроение. Беше преживяла тежък ден.

Най-накрая се осмели да зададе последния ужасен въпрос:

— Как е умряла Колийн?

Мики се вгледа в нея преди да отговори:

— Канех се да ти съобщя още сутринта.

— Не бях подготвена.

— При раждане.

Кони очакваше да чуе която и да е от глупавите и безсмислени причини, поради които смъртта може да покоси привлекателна двайсет и осем годишна жена в мрачните последни години на хилядолетието. Но тъкмо за такъв отговор не беше подготвена и се сепна.

— Имала е съпруг.

Мики поклати глава:

— Не. Била е самотна майка. Не зная подробности или кой е бащата, но ми се струва, че Ладбрукови не се притесняват от това, не смятат, че хвърля сянка върху паметта ѝ. В техните очи Колийн е светица.

— А детето?

— Момиченце.

— Оцеляло ли е?

— Да.

Мики остави вилницата, пи вода, попи уста с червена салфетка, като през цялото време следеше Кони с поглед. После продължи:

— Казва се Елинон. Елинон Ладбрук. Наричат я Ели.

— Ели — механично повтори Кони.

— Много прилича на тебе.

— Защо не ми каза сутринта?

— Ти не ми даде. Нали ми затвори телефона?

— Не е вярно.

— Е, почти го направи. Беше много рязка. Искаше да ти разкажа останалото вечерта.

— Извинявай. Когато разбрах за смъртта на Колийн, реших, че всичко е свършило.

— Сега имаш семейство. Леля си.

Кони възприе факта на съществуването на Ели, но все още не разбираше какво значение би имал за собствения ѝ живот, за бъдещето. След толкова години самота беше изумена от новината, че със сигурност има друг човек от нейната плът и кръв в огромния и бурен свят.

— Съвсем различно е да имаш семейство, макар и само един роднина — каза Мики.

Кони предполагаше, че разликата ще е огромна. По ирония на съдбата по обяд едва не я убиха, преди да разбере, че има още една изключително важна причина да оцелее.

Мики сложи още един кафяв плик на масата:

— Окончателният доклад. Адресът и телефонният номер на Ладбрукови, когато ти потърбват.

— Благодаря ти, Мики.

— И сметката. Тя също е вътре.

— Все пак ти благодаря — усмихна се Кони.

Кони почна да се измъква към края на сепарето, за да стане.

— Странно нещо е животът — отбеляза Мики. — Толкова сме свързани с хора, за чието съществуване дори не подозираме, невидими нишки водят до отдавна забравени лица, до хора, с които не се срещаме с години... и дори никога.

— Да. Странно.

— И още нещо, Кони.

— Какво?

— Има една китайска поговорка: „Понякога животът е горчив като драконови сълзи...“

— Поредната ти измишльотина?

— О, не. Поговорката е истинска.

Седнал в голямото сепаре, дребничкият Мики Чан с нежното си лице, бръчките и бликащите от добро настроение очи й заприлича на малък Буда.

— Но това е само част от поговорката — тази, която разбираш. Тя обаче продължава... „Понякога животът е горчив като драконови сълзи. Дали обаче драконовите сълзи са горчиви или сладки, зависи изцяло от начина, по който човек възприема вкуса им.“ С други думи, животът е труден, понякога жесток, но той е също това, което ти самият направиш от него.

Мики допря тънки длани, без да преплита пръсти като за източна молитва и кимна към Кони с престорена тържественост:

— Нищо чудно мъдростта да пробие път в ума ти на твърдоглав янки.

— Всичко е възможно — съгласи се тя.

Кони си тръгна с двата кафяви плика. Уловената от фотоапарата усмивка на сестра й. Обещанието за племенница.

Отвън дъждът продължаваше да плющи с такава сила, че тя се замисли дали някъде по света не се е появил нов Ной, който вече подкарва двойките животни по стълбичката към ковчега.

Ресторантът се намираше в нов търговски център. Голям навес пазеше тротоара от дъжда. Отляво на изхода стоеше мъж. С периферното зрение Кони забеляза, че е висок и едър, но всъщност не го погледна, докато той не я заговори.

— Смите се над бедния човек, моля ви! Смите се над бедния човек, госпожо.

Кони тъкмо се канеше да излезе на дъжда и да пресече, но гласът му я спря. Беше мек, нежен, дори музикален и рязко контрастираше с размерите на човека, когото бе зърнала с крайчеца на окото.

Обърна се и се изненада колко едър и грозен е мъжът. Зачуди се как успява да преживее с просия при тази външност. Необикновените размери, невчесаната коса и рошавата брада напомняха за Распутин, макар че лудият руски свещеник би изглеждал като хубавичко момче пред него. Лицето му бе обезобразено от ужасни, лошо зарасли белези, закривеният нос бе изпъстрен от спукани капиляри. По устните зееха рани. Само бегъл поглед към болните зъби и венци ѝ напомниха за един труп, който се наложи да ексхумират заради изследвания за отрова девет години след погребението. И най-вече очите. С перде. Плътни, мръснобели мембрани. Отдолу едва се виждаха тъмните кръгли ириса. Външността му беше толкова отблъскваща, че според Кони повечето хора биха се уплашили и избягали от него вместо да се доближат и да пуснат пари в протегнатата ръка.

— Смилете се над бедния човек! Смилете се над слепеца! Подайте на по-нещастния от вас!

Гласът дори сам по себе си беше необикновен, но от човек с подобна външност ставаше два пъти по-необикновен. Ясен и мелодичен, той принадлежеше на роден певец, който би могъл да изпее и най-лиричната песен. Може би само заради гласа мъжът успяваше да преживее като просяк, въпреки външния си вид.

При други обстоятелства, независимо от гласа Кони би му наредила да се маха, макар и не толкова учтиво. Някои просяци оставаха без дом не по своя вина. В прекараното по обществени заведения детство тя бе изпитала на гърба си какво значи да си бездомен в известен смисъл и затова изпитваше състрадание към невинните жертви. Но в ежедневната си работа се сблъскваше с достатъчно много хора от улицата, за да няма никакви илюзии за тях. Мнозина от тях бяха с тежки психически отклонения и така или иначе трябваше да попаднат в психиатриите, където ги насочваха доброжелатели. Други бяха стигнали до окаяното си съществуване заради алкохол, наркотици или хазарт.

Кони подозираше, че във всяка обществена прослойка, от най-богатите до бездомните, истински невинните са подчертано малцинство.

Застаналият пред нея просяк явно бе направил всичко възможно сам да се докара дотук и все пак Кони кой знае защо забърка в джобовете на сакото. Намери няколко двайсет и петцентови монети и омекнала от стоенето десетдоларова банкнота. За още по-голямо свое учудване тя му подаде десетте долара и задържа монетите.

— Бог да ви благослови, госпожо. Бог да ви благослови, да ви съхрани и да ви озари със сияйното си лице!

Учудена от себе си Кони се обърна с гръб към него и забърза към колата си под дъжда.

Замисли се какво я беше прихванало. Всъщност не беше трудно да се сети. През деня получи не един подарък. При преследването на Ордегард животът ѝ бе пощаден. Психопатът си получи заслуженото. Освен това се появи петгодишната Елинор Ладбрук. Ели. Племенницата ѝ. Кони не помнеше много други толкова добри дни и затова предположи, че късметът ѝ я предразположи да подари нещо при първа възможност.

Собственият ѝ живот, ликвидираният психопат и новата насока за бъдещето — нелоша сделка за десет долара.

Влезе в колата и тръшна вратата. Вече държеше ключовете в дясната ръка. Запали двигателя и натисна енергично съединителя, защото колата сякаш протестираше против лошото време.

Изведнъж усети, че лявата ѝ ръка е стисната здраво в юмрук. Не помнеше да я е свивала. Сякаш ръката сама се бе затворила с мигновен спазъм.

В ръката ѝ имаше нещо.

Кони разтвори пръсти да види какво държи.

Лампите на паркинга хвърляха достатъчно светлина през мокрото предно стъкло, за да различи смачкания предмет.

Десетдоларова банкнота. Омекнала от старост.

Кони я загледа отначало с объркване, после с растящо недоверие. Сигурно беше същата банкнота, която даде на просяка.

Но нали я даде на скитника, нали видя как мръсната му лапа ги стиска, докато бърбеше някакви думи на благодарност.

Ужасена погледна през страничния прозорец на колата към китайския ресторант. Просякът го нямаше там.

Огледа целия тротоар. Никъде не го видя.

Постепенно доброто ѝ настроение изчезна. Обзе я страх.

Нямаше представа защо трябва да се страхува. Но после съобрази. Инстинкт на ченге.

Пътят от службата до дома се оказа по-дълъг, отколкото очакваше Хари. Уличното движение вървеше бавно, по оживените кръстовища имаше големи задръствания.

Още повече време загуби, когато спря да купи нещо за вечеря в „7-Илевън“. Един хляб. Горчица.

При всяко влизане в магазин за хранителни стоки Хари се сещаше за Рики Естефан, който бе влязъл за четвърт мляко, но всъщност купи огромна промяна на целия си живот. Сега обаче не се случи нищо, само чу историята за бебето и рождения ден.

На касата стоеше малко телевизорче за развлечение, когато няма много клиенти. Редът на Хари дойде по време на новините. Млада майка от Чикаго беше обвинена в убийството на бебето си. Роднините ѝ организирали голямо тържество по случай рожден ден, но бавачката не дошла и майката решила, че няма да може да отиде на рождения ден и да се позабавлява. Затова хвърлила двумесечното си бебе в шахтата за отпадъци, излязла и танцувала до припадък. Адвокатът ѝ заявил, че тезата на защитата ще бъде депресия след раздяла.

Още един пример за продължаващата криза в колекцията на Кони от ужасии и жестокости.

На касата работеше млад слаб мъж с тъжни тъмни очи. С ирански акцент той възкликна:

— Накъде е тръгнала тази страна?

— Понякога и аз се чудя — отвърна Хари, — но пък във вашата бивша страна не позволяват на лудите да се разхождат, а ги затварят.

— Вярно е — съгласи се продавачът, — но и тук понякога е същото.

— Не мога да споря.

Докато минаваше през едната от двете летящи стъклени врати с хляба и горчицата в пластмасова торба, Хари изведнъж осъзна, че под дясната мишница носи сгънат вестник. Спря на изхода, измъкна вестника и се загледа в него с недоумение. Беше сигурен, че не е вземал вестник, още по-малко да го е сгъвал и слагал под мишница.

Върна се при касата. Остави го там и той се разгъна.

— Платих ли за него? — попита Хари.

Продавачът озадачен отговори:

— Не, господине. Дори не съм видял кога сте го взели.

— Не помня да съм го вземал.

— Искяхте ли го?

— Не, всъщност не.

После забеляза заглавието отгоре на първа страница: „ПРЕСТРЕЛКА В РЕСТОРАНТ В ЛАГУНА БИЙЧ“. И подзаглавието: „ДВАМА УБИТИ, ДЕСЕТ РАНЕНИ“. Беше вечерният вестник, който пръв разказваше за кървавата оргия на Ордегард.

— Почакайте — промени решението си Хари. — Да. Да, май ще го взема.

Хари никога не четеше за себе си във вестниците, когато неговите случаи се появяваха в новините. Беше ченге, не знаменитост.

Даде на продавача двацет и пет цента и прибра вечерния вестник.

Все още не проумяваше как вестникът се е озовал сгънат под мишницата му. Загуба на паметта? Или нещо по-особено, по-пряко свързано с другите необясними събития през деня?

* * *

Когато Хари отвори входната врата и пристъпи мокър в антрето на жилището, домът му се стори приветлив както никога преди. Беше спретнато и подредено убежище, до което хаосът на външния свят нямаше достъп.

Събу обувките си. Бяха прогизнали и сигурно съсипани. Може би трябваше да вземе галоши, но според прогнозата щеше да завали чак вечерта.

Чорапите също бяха мокри, но не ги махна. Реши да забърше плочките в антрето след като се преоблече с чисти и сухи дрехи.

Спря в кухнята да остави хляба и горчицата на шкафа до дъската за рязане. По-късно щеше да си направи сандвичи със студено пилешко. Умираще от глад.

Кухнята блестеше. Хари се радваше, че отдели време сутринта да почисти след закуската. Гледката на неприбраните съдове щеше да му

е неприятна сега.

От кухнята мина в трапезарията и после по късия коридор към спалнята с вечерния вестник в ръка. Спря на прага, запали лампите... и откри скитника на леглото си.

Заешката дупка, в която бе попаднала Алиса, изобщо не можеше да се сравнява с усещането за потъване в пропаст при вида на скитника.

Изглеждаше още по-едър от предишните срещи навън и по коридора в службата. По-мръсен. По-отвратителен. Не беше полупрозрачен като привидение. Всъщност с буйната рошава коса и брада, с наслоените пластове мръсотия и набразденото от белези лице и с тъмните дрехи, които бяха толкова измачкани и зацапани, че напомняха за платното, увито около египетските мумии, той изглеждаше по-реален от самата стая. Приличаше на фигура, нарисувана до най-малката подробност от фотореалист и наложена върху картина на художник-минималист, изобразяваща спалня.

Скитникът отвори очи. Бяха като кървави локви.

Той се изправи и каза:

— Въобразяваш си, че си нещо особено. Но и ти си само едно животно, ходеща мръвка като всички останали.

Хари пусна вестника, издърпа револвера от кобура и извика:

— Не мърдай!

Натрапникът не му обърна никакво внимание, праметна крака и стана.

По покривката, възглавниците и дюшека останаха отпечатъците от главата и тялото на скитника. Призраците можеха да вървят през снега, без да оставят следи, а халюцинациите бяха безтегловни.

— Още едно болно животно.

Ако не друго, поне гласът му беше по-дълбок и стържещ, отколкото на улицата в Лагуна Бийч — гърленият глас на звяр, който се е научил да говори с големи усилия.

— Смяташ се за герой, а? Голяма работа! Голям герой! Ама ти си нищо, пикльо, ето това си ти. Нищо!

Хари не можеше да повярва, че ще се случи пак същото. Не беше възможно да се повтори само за един ден и, за Бога, не в собствената му спалня.

Отстъпи крачка назад от прага и каза:

— Ако не легнеш веднага на пода по корем с ръце на гърба, веднага, Бог ми е свидетел, че ще ти пръсна черепа.

Скитникът заобиколи леглото и тръгна към Хари.

— Въобразяваш си, че можеш да застреляш, когото си поискаш, да блъскаш, когото ти хрумне и няма кой да те спре, но с мен номерът няма да мине, мен не можеш да застреляш и това да е краят.

— Спри! Веднага! Чуваш ли?

Натрапникът не спря. Огромната му сянка се движеше по стената.

— Ще ти разпоря корема, ще извадя червата и ще те накарам да ги помиришеш преди да пукнеш.

Хари държеше револвера с две ръце. Стойка на стрелец. Знаеше какво прави. Стреляше добре. На такова малко разстояние можеше да улучи пърхащо врабче, какво остава за тази горила. Имаше една-единствена възможна развръзка. Натрапникът щеше да се плъосне като парче месо, по стената щеше да се разплиска кръв. Друг сценарий беше невъзможен. И все пак Хари чувстваше, че никога не е бил изложен на такава опасност. Беше много по-уязвим, отколкото сред манекените в лабиринта на тавана.

— Вие хората — каза скитникът, докато заобикаляше края на леглото, — сте много забавна играчка.

Хари за последен път му заповяда да спре.

Но той продължаваше. Беше може би на десет стъпки, осем, шест.

Хари откри огън. Изстрелите следваха един след друг бързо и уверено, без пауза, през която откатът да отклони дулото. Един, два, три, четири. Трясъкът в малката спалня беше оглушителен. Хари беше сигурен, че всеки изстрел попада в целта — три в тялото, четвъртият в основата на гърлото от разстояние не повече от една ръка, от който главата се завъртя като в комичен трик.

Скитникът не падна, не се олюля назад. Само леко се поклащаше при всеки изстрел. Изстрелът в гърлото почти от упор разтвори ужасна рана. Куршумът сигурно го бе пронизал докрай с още по-кошмарна рана отзад на врата и със счупване или разкъсване на гръбнака. Кръв обаче не бликна, не потече, дори не се процеди, сякаш сърцето отдавна бе спряло да тупти и кръвта се беше втвърдила по съдовете. Скитникът продължаваше да се приближава. Не можеше да бъде спрял, както не

може да се спре експресен влак. Налетя на Хари, изкара му въздуха, повдигна го, понесе го назад и го блъсна в стената на коридора. Ударът беше толкова силен, че зъбите на Хари изтракаха шумно и револверът падна от ръката му.

Болката се разпространи от кръста към раменете на Хари като разтварящо се японско ветрило. За миг му се стори, че ще изгуби съзнание, но ужасът предотврати припадъка. Притиснат до стената, с висящи във въздуха крака, замаян от разрушителната сила на удара, Хари се чувстваше безпомощен като дете в желязната хватка на нападателя. Ако успееше обаче да запази съзнание, може би щеше да възвърне силите си или да измисли нещо да се спаси, каквото и да е — ход, номер, нещо за отвлечане на вниманието.

Скитникът се надвеси над Хари и го притисна още по-силно. Кошмарното лице се доближи до неговото. Около незаздравелите белези се виждаха разширени пори с размер на главичката на кибритена клечка, задръстени от мръсотия. От разширените ноздри стърчаха твърди черни косми.

Дъхът на нападателя вонеше на масов гроб, от който излизат газове при разлагане. Хари се задави от отвращение.

— Уплаши ли се, малко човече? — попита скитникът.

На способността му да говори явно не се бяха отразили нито дупката в гърлото, нито разкъсаните гласни струни.

— Уплаши се, а?

Да, Хари беше уплашен, би бил идиот, ако не се уплаши. Никаква стрелкова подготовка или полицейски опит не можеха да го подготвят за срещата лице в лице с този отвратителен тип и Хари нямаше нищо против да си признае, беше готов да го изкрещи от покрива, ако скитникът пожелаеше, но не можеше да проговори.

— Изгрев-слънце е след единайсет часа — каза скитникът. — Тик-так.

В рошавата му брада нещо мърдаше. Пълзеше. Сигурно някакви буболечки.

Скитникът разтърси Хари и го блъсна още веднъж в стената.

Хари се помъчи да повдигне ръце и да го отблъсне, да се освободи от хватката му. Все едно да се мъчи да отмести бетонен зид.

— Първо всичко и всички, които обичаш — изхили се скитникът.

После се обърна, без да изпуска Хари и го метна през прага на спалнята.

— *А после тебе!*

Задъхан и замаян, Хари вдигна очи и видя скитника, запълнил цялата врата, с втренчен поглед. Революерът се търкаляше в краката му. Той го изрита в стаята към Хари. Революерът се завъртя и спря до килима. Не можеше да го достигне.

Хари се замисли дали ще успее да стигне до оръжието преди това мръсно копеле. После реши, че няма смисъл. Четири изстрела, четири попадения, нито следа от кръв.

— Чу ли ме? — настоя скитникът. — Чу ли ме? Чу ли ме, герой такъв? Чу ли ме?

Не спираше за отговор, непрекъснато повтаряше въпроса с все по-гневен и странно присмехулен тон, все по-силно и по-силно:

— Чу ли ме, герой такъв? Чу ли ме, чу ли ме, чу ли, чу ли? Чу ли ме? ЧУ ЛИ МЕ, ЧУ ЛИ, ЧУ ЛИ, ЧУ ЛИ, ГЕРОЙ ТАКЪВ, ЧУ ЛИ, ЧУ ЛИ?

Скитникът се тресеше силно. Лицето му потъмня от ярост и омраза. Вече дори не гледаше към Хари. Обърна очи към тавана и продължаваше:

— ЧУ ЛИ МЕ, ЧУ ЛИ МЕ?

Яростта му сякаш бе станала толкова голяма, че вече не се насочваше само към един човек. Като че ли крещеше на целия свят и на отвъдните светове. Гласът варираше между гръмотевичен бас и пронизителен писък.

Хари се помъчи да се изправи на крака, като се подпираше на леглото.

Скитникът повдигна дясната си ръка и между пръстите му прехвърча зелена искра. Над дланта затрептя светлина и изведнъж ръката му пламна.

Тръсна китка и хвърли огнено кълбо в стаята. То улучи пердетата и ги подпали.

Очите му вече не приличаха на кървави локви. От орбитите изскачаха огнени езици и облизваха веждите. Сякаш беше само сламено чучело, гореше отвътре.

Хари се изправи. Краката му трепереха.

Единственото му желание беше да се махне оттам. Пердетата горяха на прозореца. На вратата стоеше скитникът. Нямаше спасение.

Нападателят се обърна и тръсна китка като фокусник с гълъби в цирка. Още едно нагорещено до бяло кълбо се завъртя в стаята, удари се в нощното шкафче и се пръсна като коктейл „Молотов“. Посипаха се пламъци. Огледалото се разклати. Дървото се разцепи, чекмеджетата се отвориха, пожарът плъзна по тях.

От брадата на скитника се заизвива пушек, от ноздрите му излязоха пламъци. Закривеният му нос се пукна и почна да се топи. Устата му беше разтворена като за вик, но от нея излизаха само съскане, пукане и прашене от пожар. Дъхът му се превърна в истински фойерверк. Посипаха се искри във всички цветове на дъгата, а после от устата изригнаха пламъци. Устните му се свиха и овъглиха като парченца прегоряла сланина. Тлеещите зъби се оголиха.

Хари видя как пламъците от нощното шкафче се извиват към тавана. Килимът също гореше на места.

Горещината стана непоносима. Скоро въздухът щеше да се изпълни със задушлив дим.

От трите дупки от куршумите в гърдите на скитника изригнаха ярки пламъци в червено и златно вместо кръв. Той още веднъж тръсна китка и в ръката му се появи трето съскащо огнено кълбо.

Запрати го към Хари. Той се сниши. Кълбото мина над главата му на съвсем малко разстояние. Хари закри лице с ръка и извика, когато изпепеляващата маса профуча покрай него. Леглото се подпали, сякаш завивките бяха напоени с бензин.

Когато Хари вдигна поглед, на прага нямаше никой. Скитникът бе изчезнал.

Грабна револвера от пода и хукна към коридора. Пламъците по килима близнаха обутите му крака. Зарадва се, че чорапите му бяха прогизнали.

Коридорът беше празен, което беше хубаво, защото никак не му се искаше нов сблъсък с... с каквото и по дяволите вече да се беше сблъскал, при положение, че куршумите не помагаха. Кухнята беше отляво. Поколеба се, после се изправи на прага, готов за стрелба. Огън обгръщаше шкафовете. Пердетата се виеха като полите на танцьорки в ада. Кълба дим се носеха към него. Хари не спря. Антрето отпред, дневната отдясно, където можеше да е онова нещо, *нещо*, не скитник.

Не му се минаваше под свода. Страхуваше се, че съществото ще се нахвърли върху него и ще го сграбчи с горящите си ръце, но трябваше да действа бързо — всичко се изпълваше с дим и той се закашля от недостига на чист въздух.

Хари се запромъква към антрето с долепен до стената гръб и с лице към свода. Държеше оръжието пред себе си по-скоро по заучен навик, отколкото заради вяра в неговата ефикасност. Пък и в барабана оставаше един-единствен куршум.

Дневната също гореше. В средата стоеше огнената фигура, обгърната отвсякъде от пламъци, с прострени ръце да обхване разбушувалата се стихия. Очевидно не изпитваше болка, може би дори беше във възторг. Сякаш всяко изгарящо докосване на огъня му доставяше извратено удоволствие.

Хари беше сигурен, че съществото го наблюдава сред пламъците. Страхуваше се, че може внезапно да се хвърли пак срещу него и както бе разперило ръце да го притисне до стената.

Промъкна се странично през свода в малкото антре. Обви го задушлив и заслепяващ пушек откъм спалнята. Последното, което Хари успя да види, бяха прогизналите обувки. Грабна ги със същата ръка, с която държеше револвера. От гъстия дим в антрето не проникваше никаква светлина дори от буйните пламъци зад него. Очите му пареха и се насълзиха. Принуди се да ги затвори здраво. В непрогледния мрак имаше опасност да загуби чувство за ориентация дори в тясното пространство на антрето.

Мъчеше се да не вдишва. Отровният въздух щеше да го накара да падне на колене, да се задави и да му се завие свят. Но откакто излезе от спалнята, не беше вдишал дори глътка чист въздух, затова нямаше да издържи дълго, най-много няколко секунди. В мига, когато грабна обувките, Хари заопипва за бравата, но не можа да я намери в тъмнината. Трескаво я затърси, почти изпадна в паника, но с лявата ръка я напипа. Заключена. Беше пуснато и резето. Дробовете го пареха като подпалени. Гърдите го боляха. Къде ли беше резето? Трябваше да е над бравата. Искаше да диша, намери резето, *трябваше* да диша, не можеше, отключи резето, усети пълзящ вътрешен мрак, много по-опасен от външния, рязко отвори вратата и се хвърли навън. Още бе обгърнат от дима, излязъл през вратата в хладната нощ. Наложил се да

завие надясно, за да намери чист въздух. Усети първото вдишване, студено като лед, в дробовете.

В градината на двора, където се виеха алеи между азалиите, живия плет и лехите със сочни английски иглики, заобиколени от П-образната сграда, Хари енергично запримигва, за да проясни зрението си. Забеляза няколко съседни да излизат от апартаментите си на първия етаж, а на площадката към апартаментите на втория етаж стояха още двама. Вероятно вниманието им бе привлечено от изстрелите, защото в този квартал стрелбата не беше нещо обичайно. Гледаха го изумени от виещия се гъст дим през входната врата, но му се стори, че не чува никой да вика „пожар“ и затова се развика. Останалите подеха неговия вик.

Хари се втурна към една от двете алармени инсталации на площадката на първия етаж. Пусна револвера и обувките и натисна лоста, за да счупи матовото стъкло. Чу се тревожен звън.

От дясната му страна прозорецът на собствената му дневна, който гледаше към двора, се пръсна. По бетонената площадка се посипаха стъкла. Избиха се стълбове пушек и пламъци. Хари очакваше горящия човек да прескочи счупения прозорец и да продължи преследването.

Изведнъж нелепо му хрумна песента от един филм: „На кого ще се обадиш? НА ЛОВЦИТЕ НА ДУХОВЕ!“

Сякаш се намираше във филм на Дан Акройд. Сигурно би се разсмял, ако не беше толкова уплашен, че сърцето му едва не изхвъркна.

В далечината се чува сирени. Воят им бързо приближаваше.

Хари затича от врата на врата и ги заблъска с юмруци. Още приглушени взривове. Странно стържене на метал. Непрекъснат сигнал за тревога. Последователно чупене на стъкла, сякаш полудялата буря блъскаше със стотици чукове. Хари не се огледа за източника на звуците. Тичаше да обиколи вратите.

Когато воят на сирените заглуши всички останали звуци и вече се доближи само на няколко пресечки, Хари се увери, че всички в сградата са предупредени и са излезли. Хората се бяха пръснали из градината в двора. Някои бяха втренчени в покрива, други се оглеждаха към улицата за пожарната — ужасени, уплашени, онемели или разплакани.

Хари хукна обратно към първата алармена инсталация и грабна оставените там обувки. Грабна револвера, прескочи азалиите, мина през разцъфтелите иглики и шляпна през няколко локви по бетонената пътека.

Чак тогава забеляза, че дъждът е спрял през няколкото минути, които прекара в апартамента си. От фикусите и палмите още се процеждаше вода, храстите също бяха мокри. Разрастващият се пожар хвърляше отблясъци, от които хилядите капчици по листата изглеждаха рубинени.

Хари се обърна и погледна като съседите си сградата. Беше изумен колко бързо се разпространява пожарът. Вече беше обхванал апартамента над неговия. През счупените прозорци се извиваха кървави пламъци, които облизваха стърчащите остатъци от стъкло по рамките. Кълбеше се дим, ужасяваща светлина пулсираше и се разпръскваше сред мрака на нощта.

Хари обърна поглед към улицата и с облекчение видя, че пожарните вече са пристигнали в обширния комплекс Лос Кабос. На по-малко от една пресечка разстояние сирените млъкнаха, но светлините продължаваха.

На улицата се струпаха хора от съседни сгради, но бързо направиха път на пристигащите линейки.

Силна горещина привлече вниманието на Хари пак към неговата сграда. Пожарът разруши покрива.

Като в страшна приказка от върха се издигаше огънят. Силуетът му се открояваше като фигура на дракон на фона на тъмното небе. Опашката му сияеше в жълто, оранжево и пурпурно, разперените огромни криле имаха червеникав оттенък, люспите блестяха, а алените очи искряха и отправяха предизвикателство към всички рицари и бъдещи преследвачи.

На път към къщи Кони спря да купи пица с чушки и гъби. Изяде я на кухненската маса. Залъците преглъщаше с бира „Коорс“ от кутия.

От седем години живееше в малък апартамент в Коста Меза. В спалнята имаше само легло, нощно шкафче и лампа. Нямахме гардероб — дрехите й бяха толкова малко, че спокойно можеше да ги прибере заедно с обувките в единствения шкаф. В дневната имаше голямо черно кожено кресло, лампа на пода за четене от едната страна и опряна до стената маса от другата. Срещу креслото на масичка с колелца стояха телевизорът и видеото. Отделената за хранене част от кухнята беше мебелирана с обикновена маса и четири сгъваеми стола с възглавнички. Повечето шкафове бяха празни, в тях държеше само минимален брой съдове за готвене на бързи ястия, няколко купички, четири големи чинии, четири чинии за салата, четири чаши с чинийки, четири стъклени чаши — все по четири, защото такъв беше размерът на най-малките сервиси на пазара и консерви. Никога не посрещаше гости.

Вещите не я интересуваха. Беше израсла без тях. Преминаваше от един детски дом в друг и от едни приемни родители при други само с ожулен платнен куфар.

Всъщност вещите я караха да се чувства обременена, обвързана, хваната в капан. Не притежаваше никакви украшения. Единствената украса по стените беше един афиш в кухнята — снимка, направена от парашутист от пет хиляди стъпки височина, със зелени полета, безкрайни хълмове, пресъхнало речно корито, тук-таме дървета, две шосета и два черни пътя като тънки нишки, които се пресичаха като линии в абстрактна картина. Четеше жадно, но всички книги взимаше от библиотеката. Всички видеокасети взимаше под наем.

Имаше кола, но тя беше колкото средство за свобода, толкова и стоманен албатрос.

Търсеше и жадуваше единствено свобода, а не накити, дрехи, антикварни предмети или произведения на изкуството, но понякога се оказваше, че свободата се намира по-трудно от оригинал на Рембранд. Усещаше свободата в дългото, опияняващо свободно падане преди

разтварянето на парашута. Яхнала мощен мотоциклет на пуста магистрала също изпитваше чувство за известна свобода, но още по-добре се чувстваше на велосипед сред огромната пустиня, където от всички страни се виждаха единствено пясъци, самотни скали и обрулени храсти чак до хоризонта.

Докато ядеше пицата и пиеше бирата, извади снимките от плика и пак ги разгледа внимателно. Милата ѝ сестра, толкова си приличаха.

Замисли се за Ели, детето на сестра ѝ, което живееше в Санта Барбара с Ладбрукови. Нямаше я на снимките, но сигурно приличаше на Кони не по-малко от самата Колийн. Помъчи се да си изясни какви чувства изпитва от съобщението, че има племенница. Както каза Мики Чан, беше чудесно да имаш семейство, да знаеш, че не си сам на този свят, след като цял живот не си имал никого. Обзе я приятно вълнение при мисълта за Ели, но то изчезна заради страха, че племенницата може да се окаже по-тежко бреме от всички вещи на този свят.

Ами ако се срещне с Ели и я хареса?

Не. Въпросът не беше в харесването. И преди се беше случвало да бъде мила с хората и да получава от тях същото. Любовта. Ето какво я тревожеше.

Подозираше, че любовта, макар и благословено чувство, може да е и тежка верига. Губи ли се свободата, когато обичаш или когато те обичат? Не знаеше, защото никога не беше давала и получавала такова силно и дълбоко чувство като любовта или най-малкото онова чувство, за което бе чела в безброй велики романи. Там пишеше, че любовта може да е капан, жесток затвор, а и в живота се беше сблъсквала със сломени от нея хора.

Толкова дълго беше живяла сама.

Но в самотата се чувстваше добре.

Промяната предполагаше ужасен риск.

Загледа се в усмихнатото лице на сестра си с почти истински цветове на снимката „Кодак“. Отделяха я само лъскавата повърхност на фотографията и... петте дълги години след смъртта ѝ.

Най-тъжните думи, изречени или написани в света,
са тези: „а можело е и да се случи.“

Никога нямаше да се види със сестра си. Можеше обаче да се запознае с племенницата си. Но трябваше да събере смелост.

Извади от хладилника още една бира, върна се до масата и седна да погледа още малко лицето на Колийн. Но то беше закрито от вестник. „Реджистър“, Едно заглавие привлече вниманието ѝ: „ПРЕСТРЕЛКА В РЕСТОРАНТ В ЛАГУНА БИЙЧ... ДВАМА УБИТИ, ДЕСЕТ РАНЕНИ“

Загледа се продължително и стреснато във вестника. Само преди минута не беше там, не беше никъде в дома ѝ, защото изобщо не го беше купувала.

Когато отиде за втората бира до хладилника, изобщо не се обърна с гръб към масата. Беше сигурна, че в апартамента няма никой друг. Но дори някой да се беше промъкнал, не можеше да не го забележи в кухнята.

Кони докосна вестника. Беше истински, но допирът я смрази, сякаш докосна бучка лед.

Взе го в ръце.

Миришеше на пушек. Страниците бяха потъмнели до кафяво по разрязаните ръбове, към средата цветът ставаше жълтеникав и съвсем избледняваше. Сякаш вестникът беше измъкнат от пожар миг преди да пламне.

Короните и на най-високите палми се губеха във виещия се пушек.

Изумените и разплакани жители бързо се отдръпнаха пред пожарникарите в защитни облекла в черно и жълто и високи гумени ботуши. Те бързо разгънаха маркучите и ги задърпаха през алеите и цветните лехи. Дотичаха още пожарникари с брадви в ръце. Някои носеха кислородни апарати, за да влязат в изпълнената с дим сграда. Бързото им пристигане означаваше, че повечето апартаменти ще бъдат спасени.

Хари Лайън погледна към неговото крило в южната част на сградата. Прониза го остра болка от загубата. Всичко пропадна. Подредените по азбучен ред книги, компактдиските на спретнати купчинки в чекмеджета според вида музика и после според името на автора или изпълнителя, чистата бяла кухня, внимателно гледаните растения, двайсет и деветте тома на дневника, който си водеше ежедневно от деветгодишна възраст (отделен том за всяка година)... Всичко пропадна. Прилоша му от мисълта как хищният огън си пробива път през стаите и над малкото оцелели предмети се трупат сажди и как светещата чистота се превръща в разпиляна мръсотия.

Спомни си за „Хондата“ в гаража зад сградата и се запъти натам, но спря, защото му се стори глупаво да рискува живота си, за да спасява колата. Освен това беше председател на сдружението на жилищните собственици. В такъв момент трябваше да остане със съседите, да ги успокои, да ги утеши, да ги посъветва за застраховките и други неща.

Пъхна револвера, за да не уплаши пожарникарите и изведнъж се сети за думите на скитника, когато го притискаше до стената и не му даваше да диша: „Първо всичко и всички, които обичаш... а после тебе!“

Замисли се върху казаното и възможните последствия. По гърба му пропълзя ледена тръпка, по-страшна от всяка дотогавашна уплаха, толкова черна, колкото беше ярък пожарът.

Все пак тръгна към гаражите. Внезапно изпита отчаяна нужда от колата.

Хари заобикаляше пожарникарите и когато зави покрай сградата, въздухът беше изпълнен с хиляди горящи частици като пърхащи светулки в завихрените от горещината въздушни течения. Някъде горе на покрива нещо изпраця зловещо. Последва оглушителен трясък. По тротоара и храстите се посипа порой от горящи отломки.

Хари закри с ръце главата си. Страхуваше се, че косата му ще се подпали. Надяваше се дрехите му да са още влажни. Измъкна се от падащия огън невредим и блъсна желязната врата, която беше още студена от дъжда.

Мократа алея зад сградата беше осеяна със стъкла от изпочупените задни прозорци и с дъждовни локви, където се отразяваха медночервените отблясъци от неукротимата стихия под покрива на сградата. Хари се затича сред змиевидните отражения.

Задната алея беше все още празна, когато стигна до вратата на гаража и я отвори рязко. Само след миг обаче се появи пожарникар и му извика да се дръпне.

— Полиция! — отговори Хари.

Надяваше се по такъв начин да спечели няколкото секунди, от които се нуждаеше, въпреки че не спря да покаже полицейската си значка.

Дългият покрив на гаражите вече се бе подпалил на места от падащите отломки. Тънък дим се процеждаше в неговия двоен гараж през напоената с катран хартия между гредите.

Ключовете. Хари изведнъж се уплаши, че ги е оставил на масичката в антрето или в кухнята. Закашля се от лютивата струйка дим, отчаяно потупа джобовете си и с облекчение дочу дрънкането на ключовете в джоба на спортното сако.

„Първо всичко и всички, които обичашш...“

Излезе на заден ход от гаража, смени скоростите, зави покрай пожарникаря и избяга по алеята две секунди преди приближаващата се пожарна кола да я блокира. Броните им едва не се удариха, когато Хари излетя с „Хондата“ на улицата.

Мина три-четири пресечки с нехарактерна за него безразсъдност — промушваше се между другите коли, минаваше на червено.

Изведнъж радиото се включи от само себе си. Сепна го дълбокия, стържещ глас на скитника от колоните:

— *Сега трябва почивка, герой такъв. Трябва почивка.*

— Какво по дяволите?

Отвърна му само съскането на статично електричество в радиото.

Хари отпусна съединителя. Посегна да изключи радиото, но се поколеба.

— *Много съм уморен... малко ще дремна...*

Съскане.

— *Така че разполагаш с един час...*

Съскане.

— *...но ще се върна...*

Съскане.

Хари не можеше да се съсредоточи в оживеното движение по улицата, непрекъснато гледаше към осветеното радио. То грееше в мека зелена светлина, но му напомни за ярките червени очи на скитника — първо кървави, после огнени.

— *...голям герой... просто ходеща мръвка...*

Съскане.

— *...стреляй по когото си искаш... много си важен... но да стреляш по мене... никога... не по мене... не по мене...*

Съскане. Съскане. Съскане.

Колата премина през пълна с вода дупка в платното. Фосфоресциращи бели струи плиснаха около колата като ангелски крила.

Хари докосна радиото. Не изключваше възможността да го удари ток или нещо по-лошо, но не се случи нещо. Изключи радиото и съскането спря.

Не се опита да мине на червено при следващия светофар. Бавно се нареди в чакащата редица коли. Мъчеше се да подреди мислите си за преживяното през последните няколко часа.

На кого ще се обадиш?

Не вярваше в призраци или преследвачи на призраци.

Въпреки всичко трепереше и то не само от влажните дрехи. Включи отоплението.

На кого ще се обадиш?

Призрак или не, поне скитникът не беше халюцинация. Не беше признак на умопомрачение. Беше истински. Може би не човек, но истински.

Тази мисъл беше странно успокояваща. Хари се страхуваше най-много не от свръхестественото или от неизвестното, а от вътрешния хаос на лудостта. Сега обаче заплахата изглеждаше, че идва от външен противник — безкрайно необичаен и ужасяващо могъщ — но поне външен.

Светна зелено, колите потеглиха и той огледа улиците на Нюпорт Бийч. Забеляза, че е тръгнал на запад към крайбрежието и на север от Ървин. За пръв път осъзна накъде се е запътил. Коста Меза. Апартаментата на Кони Гъливър.

Изненада се. Горещото привидение обеща да унищожи всичко и всички, които Хари обичаше и то преди да съмне. Все пак Хари предпочете да отиде при Кони преди да се обади на родителите си в Кармел Вали. Преди известно време бе забелязал, че интересът му към нея е по-голям, отколкото имаше желание да признае, но може би това не изразяваше цялата сложност на чувствата му дори пред самия него. Знаеше, че я харесва, макар и причината да представляваше загадка за него, като се има предвид колко различни един от друг бяха двамата и колко затворена в себе си е Кони. Хари не беше сигурен също и в дълбочината на чувството, знаеше, само че е дълбоко — достатъчно дълбоко, за да се превърне в най-голямото откровение в ден изпълнен с откровения.

Мина покрай пристанището Нюпорт Харбър. През пролуците между търговските сгради от лявата страна забеляза високите мачти на яхтите, които се люшкаха в мрака и платната им плющяха. Приличаха на гора от заострени върхове на църкви. Напомняха, че както мнозина други от неговото поколение той е израсъл без определена вяра, а вече като възрастен така и не бе успял да открие вяра за себе си. Не че отричаше съществуването на Бога, но не намираше начин да повярва.

Когато се сблъскаш със свръхестественото, на кого иде се обадиш? Ако не на Ловците на духове, тогава на Бога. Ако не на Бога... на кого ще се обадиш?

През по-голямата част от живота си Хари насочваше вярата си към реда, но редът беше само условие, а не сила, която можеш да призовеш на помощ. Въпреки жестокостите, с които го сблъскваше

работата му, той продължаваше въпреки всичко да вярва в човешката почтеност и смелост. Това го крепеше и сега. Отиваше при Кони Гъливър не само да я предупреди, но и да потърси от нея съвет, да я помоли за помощ в обгърналия го мрак.

На кого ще се обадиш? На партньора си.

Спря на следващия червен светофар и пак се изненада, но този път не от себе си. Колата се бе затоплила и вече не трепереше така силно. Все пак усещаше някаква твърда студенина над сърцето. Последната изненада беше в джоба на ризата му, до гърдите — не емоции, а нещо осезаемо, което можеше да извади и да погледне. Четири безформени тъмни бучки. Метал. Олово. Не можеше да проумее как се бяха озовали в джоба, но знаеше какво представляват тези предмети — изстреляните в скитника куршуми, четири оловни парчета, обезобразени от сблъсъка при висока скорост с плът, кости и хрущял.

Хари свали самото, връзката и ризата, за да се изчисти колкото е възможно в банята на Кони. Ръцете му бяха толкова мръсни, че се сети за ръцете на скитника и яростно ги затърка. Изми косата, лицето, гърдите и ръцете си в мивката. Част от умората сякаш се отми заедно със саждите и пепелта. После приглади косата си с нейния гребен.

Не можеше да направи кой знае какво с дрехите. Избърса ги със суха кърпа, за да почисти падналата върху тях мръсотия, но петната и гънките останаха. Бялата риза сивееше и миришеше съвсем слабо на пот и по-остро на дим, но се наложи да я сложи отново, защото нямаше с какво да се преоблече. Не помнеше някога да се е появявал в толкова раздърпан вид.

Помъчи се да спаси достойнството си като закопча горното копче на ризата и затегна възела на вратовръзката.

Физическото му състояние го тревожеше повече от смайващия вид на дрехите. Коремът го болеше там, където се беше забила ръката на манекена. Тъпа болка пулсираше ниско долу в кръста и стигаше чак до средата на гръбначния стълб — спомен от силата, с която скитникът го блъсна в стената. Лявата ръка отзад по трицепса също беше натъртена, защото падна върху нея, когато нападателят го хвърли от коридора в спалнята.

Докато бягаше, за да спаси живота си, адреналинът в кръвта му заглушаваше болките, но сега неподвижността ги събуди. Тревожеше се, че мускулите ѝ ставите могат да почнат да се сковават. А беше сигурен, че до края на нощта ще трябва още много пъти да проявява гъвкавост и подвижност с надеждата, че ще го спасят.

В шкафчето за лекарства намери шишенце „Анацин“. Изтърси четири болкоуспокояващи таблетки върху дланта си, после запуши шишенцето и го пхна в джоба на самото.

Върна се в кухнята и помоли Кони да му даде чаша вода, за да изпие хапчетата, но тя му подаде кутия „Коорс“.

Хари отказа:

— Трябва мисълта ми да е ясна.

— Една бира няма да ти попречи. Може дори да помогне.

— Не пия много.

— Не те карам да се наливаш с водка венозно.

— Предпочитам вода.

— О, не бъди инат, за Бога.

Той кимна, прие бирата и преглътна четирите таблетки с голяма глътка от студената течност. Вкусът му се стори прекрасен. Може би имаше нужда точно от това.

Беше изгладнял. Взе парче студена пица от отворената кутия върху шкафа. Отхапа голям залък и задъвка енергично, забравил обичайните си добри обноски.

За пръв път влизаше в апартамента ѝ и забеляза спартанската обстановка.

— Как наричат този стил във вътрешната архитектура — ранномонашески?

— Кой се интересува от вътрешна архитектура? Просто проявявам известна любезност към хазяина. Ако пукна при изпълнение на служебния дълг, ще може само за един час да почисти и още на следващия ден да го даде под наем.

Кони се върна до кухненската маса и се загледа в подредените върху нея шест предмета. Омекнала от старост десетдоларова банкнота. Вестник с променен от топлината цвят и обгорял край. Четири безформени оловни парчета.

Хари се доближи до нея и попита:

— Е, какво ще кажеш?

— Не вярвам в духове, призраци, демони и други подобни глупости.

— Аз също.

— Видях онзи тип. Беше само просяк.

— Още не мога да повярвам, че си ми дала десет долара — каза Хари.

Кони наистина се изчерви. Никога преди не я беше виждал да се изчервява. Първото нещо, което я притесни в негово присъствие, беше тази проява на състрадание от нейна страна.

— Беше някак си... магнетичен.

— Значи не е бил „само просяк“.

— Сигурно, щом успя да измъкне десетачка.

— Едно нещо искам да ти кажа — заяви Хари и натъпка последното парче пица в устата си.

— Казвай.

— Видях го как гори жив в моята дневна — поде Хари още с пълна уста, — но не вярвам, че там ще намерят овъглени кости. Дори и да не се беше обадил по радиото в колата, пак щях да съм сигурен, че ще го видя отново — също толкова огромен, мръсен, странен и недокоснат от огъня.

Хари посегна за още едно парче пица.

— Май току-що ми каза, че не вярваш в духове — отбеляза Кони.

— Така е.

— Тогава какво?

Той се загледа в нея замислено, докато дъвчеше:

— Тогава вярваш ли ми?

— Част от всичко това се случи на мене, нали?

— Да. Дано да е достатъчно, за да ми повярваш.

— Тогава какво? — повтори Кони.

Искаше му се да седне, да отпусне крака, но смяташе, че на стола по-бързо ще се схване. Затова се облегна на шкафа до мивката.

— Мислех си... всеки ден работим по разследвания, ходим по улиците, срещаме се с хора, които не са като нас, които смятат, че законът е само измислица за принудително подчинение на невежите маси. Те се интересуват единствено от себе си, задоволяват собствените си желания, без да ги е грижа какво ще причинят на останалите.

— Мошеници, мръсници — това ни е работата — съгласи се Кони.

— Престъпни типове, социопати. Имат много имена. Като хората от шушулките от „Нахлуването на крадците на тела“ — ходят сред нас и се преструват на цивилизовани, обикновени човешки същества. Но колкото и да са на брой, все пак са нищожно малцинство и изобщо не са обикновени. Тяхната цивилизованост е само лустро, фасада, която прикрива люспестата, пълзяща жестока действителност, от която сме произлезли — съзнанието на древните влечуги.

— Е, и какво? Това не е ново — прекъсна го нетърпеливо Кони. — Намираме се на тънкия ръб между реда и хаоса. Всеки ден гледаме надолу в бездната. Да се закрепя на ръба, да проверя себе си, да

докажа, че не съм от тях, да не падна долу в хаоса, да не стана, да не мога да стана като тях — ето защо работата е толкова вълнуваща. Затова съм ченге.

— Така ли? — изненада се Хари.

Той беше станал ченге по съвсем други причини. Да пази истински цивилизованите, да ги защитава от мръсниците сред тях, да поддържа спокойствието и красотата на реда, да осигурява приемственост и напредък — това бяха причините, поради които Хари бе станал полицаи или поне част от тях. В никакъв случай обаче сред причините не беше намерението да доказва, че не е от хората с оживяло съзнание на древни влечуги.

Докато говореше, Кони отмести очи от Хари и се загледа в кафяв плик с размери девет на дванайсет, който лежеше на един от столовете. Хари се зачуди какво ли съдържа.

— Когато не знаеш откъде си, когато не знаеш дали можеш да обичаш — тихо промълви Кони, сякаш повече на себе си, — когато искаш единствено свобода, трябва да си наложиш да поемеш отговорност, голяма отговорност. Свободата без отговорност е чиста проба диващина.

Гласът ѝ беше не само тих, беше кобен.

— Може и да произлизаш от диваци, не е сигурно, но все пак знаеш със сигурност, че можеш да мразиш истински, дори когато не можеш да обичаш и това те плаши, защото показва, че и ти можеш да пропаднеш в бездната...

Хари спря да дъвче пицата, приковал поглед върху Кони.

Знаеше, че тя се разкрива както никога преди. Само не разбираше какво точно разкрива.

Кони като че ли се събуди от транс, премести поглед от плика към Хари и в нежния ѝ глас прозвучаха твърди нотки:

— Е, добре, светът е пълен с такива лайнари, мръсници, социопати, все едно как ги наричаш. Какво искаш да кажеш?

Хари преглътна пицата.

— И така, представи си, че най-обикновено ченге си върши работата и изведнъж се натъква на социопат, който е много по-лош от обикновените мръсници, несравнимо по-лош.

Кони междувременно отиде до хладилника и извади още една бира.

— По-лош? В какъв смисъл?

— Този тип има...

— Какво?

— Има... дар.

— Какъв дар? Да не би да си играем на загадки? Хайде, изплюй камъчето, Хари.

Той пристъпи към масата и прокара пръст по четирите оловни парчета. Те изтракаха по пластмасовата повърхност. Звукът сякаш отекна във вечността.

— Хари?

Искаше му се да сподели теорията си, но не му се почваше. Каквото и да кажеше, то несъмнено щеше завинаги да разруши образа му на олицетворение на невъзмутимостта.

Отпи голяма глътка от бирата, пое дълбоко дъх и почна:

— Представи си, че имаш работа със социопат, може би дори социопат с психични отклонения, който притежава паранормални способности и всеки опит да му се противопоставиш е все едно да се бориш почти с божество. Психични способности.

Кони зяпна. Забрави да дръпне пръстена на кутията с бира, за да я отвори, въпреки че беше пъхнала показалеца си в него. Сякаш позираше на художник.

Хари продължи, преди Кони да успее да го прекъсне:

— Не искам да кажа, че може да отгатне произволно избрана карта от колодата, да каже кой ще е новият световен шампион по футбол или с поглед да повдигне във въздуха молив. Не става дума за такива дреболии. Може би той е способен да се появява от нищото и да се разтваря във въздуха. Да разпалва пожари, да гори, без да изгаря, да поема куршуми, без да умира. Може би е способен да ти сложи психичен датчик също както в резерватите слагат електронни датчици на елените и така да те следи, дори когато си извън полезрението му, все едно къде се намиращ или накъде бягаш. Зная, зная, абсурдно е, лудост е, все едно да попаднеш във филм на Спилбърг, само че помрачен, може би в нещо от Джеймс Камерън по Дейвид Линч. И все пак може да е истина.

Кони недоверчиво поклати глава. Отвори хладилника, прибра обратно бирата и каза:

— Май тази вечер не бива да пия повече от две.

Хари отчаяно искаше да я убеди. Усещаше колко бързо лети нощта, колко бързо приближава зората.

Кони се обърна с гръб към хладилника и попита:

— И откъде може да има такива смайващи способности?

— Кой знае? Може да е живял продължително време под електропроводи с високо напрежение и магнитните полета са причинили промени в мозъка му. Може в млякото му като бебе да е имало прекалено много диоксин или е ял ябълки, заразени с особен отровен препарат, къщата му да е точно под дупка в озоновия слой, с него да експериментират извънземни, за да подготвят хубава статия за „Нашънъл Инкуайърър“, да се е тъпчел с шоколади, да е прекалил с рап музиката! Откъде да знам каква е шибаната причина?

Кони го гледаше втренчено. Поне вече не беше зяпнала.

— Говориш сериозно.

— Да.

— Знам, защото за пръв път през тези шест месеца, откакто работим заедно, употребяваш мръсна дума.

— О, съжалявам.

— Разбира се — каза Кони, като успя да пусне саркастична нотка дори при тези обстоятелства. — Но този тип... той е само просяк.

— Не вярвам това да е истинският му вид. Мисля, че може да се превръща в каквото пожелае, да се появява във всякакви форми, защото външният вид не е неговата същност... а само привидност, която иска ние да видим.

— Е това не е ли вече призрак? — попита Кони. — И не се ли съгласихме, че и двамата не вярваме в призраци?

Хари грабна десетдоларовата банкнота от масата.

— Ако толкова греша, как ще ми обясниш това?

— Дори и да си прав... как ти ще го обясниш?

— Телекинеза.

— Това пък какво е?

— Способност да преместваш предмети в пространството и времето само с налягане на ума.

— Тогава защо не видях банкнотата да лети във въздуха към ръката ми?

— То не става така. Повече прилича на телепортирането. Премества се от едно място на друго мигновено, без да изминава

физическото разстояние между двете.

Кони разпери ръце с досада.

— Просвети ме, Скоти!

Той погледна ръчния си часовник. Осем и тридесет и осем. Тик-так... Тик-так...

Знаеше, че говори като лунатик, по-подходящ за следобедните телевизионни програми или нощните открити линии по радиото, отколкото за полицейска работа. Но освен това знаеше, че е прав или че поне се върти около истината, дори и да не е стигнал до същинския ѝ център.

— Виж какво — разсърди се Хари, грабна обгорелия вестник и го размаха под носа ѝ, — още не съм го чел, но ако го прехвърлиш, сигурно ще намериш какво да прибавиш към колекцията си от чудовищни истории за новите тъмни векове.

Хвърли вестника, от който се разнесе миризма на дим.

— Хайде да видим, какви бяха най-новите ти истории, прочетени в други вестници или чути по телевизията? Сигурно помня някои от тях.

— Хари...

— Не че искам да ги помня. Напротив, Бог ми е свидетел, че искам да ги забравя.

Той почна да крачи почти в кръг.

— Нямаше ли една история за тексаски съдия, който осъдил едно момче на трийсет и пет години затвор за кражба на кутия бира? И в същото време в Лос Анжелис разбеснели се демонстранти пребили на улицата едно момче до смърт и операторите от телевизията заснели всичко, но никой не пожелал да различи историята, за да не тревожи обществеността с търсенето на убийците, защото побоят бил протест срещу несправедливостта?

Кони отиде до масата, дръпна единия от столовете, обърна го с облегалката напред и седна. Загледа се в обгорелия вестник и останалите предмети.

Хари не спираше да крачи. Гласът му ставаше все по-настойчив:

— А нямаше ли друга история за жената, която накарала приятеля си да изнасили единайсетгодишната ѝ дъщеря, защото искала да има четвърто дете, но не можела да забременее и затова решила, че

ще бъде майка на роденото от дъщеря ѝ извънбрачно бебе? Къде се случи това? Не беше ли в Уисконсин? Или в Охайо?

— Мичиган — мрачно отговори Кони.

— И още една за оня тип, който обезглавил шестгодишния си доведен син с мачете...

— Пет. Петгодишен.

— ... и бандата момчета, намушкали една жена сто и тридесет пъти, за да откраднат само един мизерен долар...

— Бостън — прошепна Кони.

— ... о, да, и прелестната история за бащата, който пребил детето си в предучилищна възраст до смърт, защото момчето не знаело азбуката след буквата И. И още жената в Арканзас или Луизиана, или Оклахома, която посипала кашичката на бебето с натрошени стъкла, защото се надявала бащата да получи заради заболяването отпускат от военния флот и да прекара известно време у дома.

— Не в Арканзас — обади се Кони, — в Мисисипи.

Хари спря и приклепна пред стола, лице в лице с Кони.

— Разбираш ли, приемаш всички тези невероятни неща, въпреки че са невероятни. Знаеш, че са се случили. Живеем през деветдесетте години, Кони. Парадът в края на хилядолетието, новите тъмни векове, когато всичко може да се случи и то обикновено се случва, когато немислимото е не само възможно, но и приемливо, когато всяко чудо на науката се съпътства от проява на човешка жестокост, която не трогва никого. На всяко блестящо технологично нововъведение се противопоставят хиляди зверства, причинени от човешката омраза и глупост. На всеки учен, който търси лекарство против рака, се падат пет хиляди изроди, които са готови да размажат черепа на някоя старица заради дребните монети в портмонето ѝ.

Кони разтревожена отмести погледа си от него. Взе един от сплесканите куршуми. Намръщено започна да го върти между палеца и показалеца.

Уплашен от неумолимата скорост, с която минутите се променяха на кварцовия циферблат на часовника, Хари не можеше да спре.

— Затова кой може да твърди, че някъде по света не съществува учен, който е открил начин да усили възможностите на мозъка и да овладее способностите, които винаги сме подозирали, че притежаваме, но никога не сме използвали? Той може да си е инжектирал това

средство. Или онзи, когото преследваме, е обект на експеримент и когато е разбрал в какво се е превърнал, е избил всички в лабораторията, всички, които знаели тайната. Може би сега се разхожда сред нас, най-отвратителният и страшен човек от породата си.

Кони остави безформеното парче олово и пак погледна Хари. Очите ѝ бяха красиви.

— Това за експеримента ми звучи правдоподобно.

— А може да е нещо съвсем друго, нещо, което не можем да си представим, свършено различно.

— И ако съществува такъв човек, може ли да бъде спрял?

— Той не е Бог. Каквито и да са способностите му, все пак е човек... и то дълбоко разстроен. Не може да няма слабости, уязвими страни.

Хари все още беше приклепнал пред стола ѝ. Кони сложи ръка на бузата му. Нежният жест го изненада. Тя се усмихна.

— Имаш страхотно развинуто въображение, Хари Лайън.

— Ами, да, винаги съм обичал приказките.

Кони пак се намръщи и дръпна ръката си. Сякаш съжаляваше за моментната нежност.

— Дори да е уязвим, не можем да се справим с него, ако не го намерим. Къде ще търсим този Тик-так?

— Тик-так?

— Не знаем истинското му име — обясни Кони, — затова Тик-так изглежда подходящо засега.

Тик-так. Звучеше съвсем като име на злодей от приказките. Румпелщилцхен, майка Гьодел, Кокалчето и... Тик-так.

— Добре — Хари се изправи и пак закричи, — Тик-так.

— Как ще го намерим?

— Не съм сигурен. Но зная откъде да почнем. Градската морга в Лагуна Бийч.

Кони трепна:

— Ордегард?

— Да. Искам да видя резултатите от аутопсията, ако са я направили, и да говоря по възможност със съдебния лекар. Искам да зная дали се открили нещо необикновено.

— Необикновено? Какво например?

— Един господ знае. Нещо извън обичайните неща.

— Но Ордегард е мъртъв. Той не беше само... привидност. Беше истински и сега е мъртъв. Не може да е Тик-так.

Безбройните приказки, легенди, митове и фантастични романи даваха възможност на Хари да черпи най-различни обяснения.

— Може би Тик-так притежава способността да се вселява в други хора, да се намества в умовете им, да контролира телата им, да ги използва като марионетки и после да ги изхвърли или да се измъкне от тях, когато умрат. Може да е контролирал Ордегард, после да се е преместил в скитника и сега не е изключено и скитникът да е мъртъв, наистина мъртъв, костите му да лежат овъглени в дневната ми, а Тик-так да се появи в друго тяло следващия път.

— Обладаване?

— Нещо подобно.

— Почваш да ме плашиш — призна Кони.

— Почвам? Ама и ти си *желязна*. Слушай, Кони, точно преди да разруши апартамента ми, Тик-так каза нещо от рода на: „въобразяваш си, че можеш да застреляш когото си поискаш и да приключиш, но с мен не е така, ако застреляш мене, това не е краят.“

Хари потупа дръжката на револвера в кобура на рамото.

— И кого застрелях днес? Ордегард. А Тик-так ми казва, че това не е краят. Затова искам да разбера има ли нещо необичайно в трупа на Ордегард.

Кони изглеждаше смаяна, но не невярваща. Влизаше в неговия ритъм.

— Искаш да разбереш има ли признаци на вселяване.

— Да.

— А какви точно са признаците на вселяването?

— Всичко странно.

— Например черепът на трупа да е празен, да няма мозък, само пепел? Или числото 666 прогорено отзад на врата?

— Да беше толкова очевидно, но се съмнявам, че не е.

Кони се изсмя. Нервно. Неравно. Кратко.

Тя се изправи.

— Добре, хайде да вървим в моргата.

Хари се надяваше, че разговорът със съдебния лекар или бързият преглед на резултатите от аутопсията ще му дадат необходимите

сведения, без да се налага пак да погледне трупа. Не желаете пак да зърне кръглото като луна лице.

Голямата кухня на клиниката „Пасифик Вю“ в Лагуна Бийч беше цялата в бели плочки и неръждаема стомана, чиста като в болница.

„Ако тук се промъкнат плъхове или хлебарки — помисли Джанет Марко, — трябва да се научат да се прехранват с дезинфекционни средства, амонячна вода и восък.“

Въпреки стерилната си чистота, кухнята не миришеше на болница. Трайните аромати на шунка, печена пуйка, подправки за плънката и печени картофи се смесваха с уханието на канела от кифличките, които печеха за закуска. Освен това беше топло и топлината беше много приятна след донесения студ от мартенската буря.

Джанет и Дани вечеряха в единия край на дългата маса в югоизточния край на кухнята. Не пречеха на никого и в същото време удобно можеха да наблюдават работата в кухнята.

Джанет беше очарована от голямата кухня, където всичко действуваше като по часовник. Работниците бяха усърдни и изглеждаха доволни от работата. Завиждаше им. Искеше ѝ се да намери работа в „Пасифик Вю“ — в кухнята или другаде. Но не знаеше какви са изискванията. Освен това се съмняваше, че собственикът, господин Ишигура, колкото и да беше добър, ще наеме човек, който живее в кола, мие се в обществените тоалетни и няма постоянен адрес.

Обичаше да наблюдава кухненските работници, но от време на време гледката я подлудяваше.

Все пак не можеше да обвинява господин Ишигура, собственик и управител на „Пасифик Вю“, защото той беше като божи дар във вечери като тази. Едновременно пестелив и добър, той се изумяваше от прахосничеството и от мисълта, че някой може да е гладен в тази процъфтяваща страна. След вечерята на стотина пациенти и служители винаги оставаше достатъчно храна за десет-дванайсет души, защото рецептите не можеха да се усъвършенстват до точната бройка на порциите. Господин Ишигура раздаваше останалата храна безплатно на някои бездомни.

Храната също беше хубава, много хубава. „Пасифик Вю“ не беше обикновено болнично заведение. Беше първокласно. Пациентите или бяха богати, или имаха богати роднини.

Господин Ишигура не афишираше щедростта си и вратата му не беше отворена за всекиго. Когато видеше на улицата човек, който му се струваше несправедливо обиден от съдбата, той му предлагаше безплатните обеда и вечери в „Пасифик Вю“. Заради подбора беше възможно човек да се нахрани, без да се налага да дели масата с някой от сприхавите и опасни алкохолици и наркомани, които отблъскваха от църковните и благотворителни кухни.

Джанет не се възползуваше винаги от предложеното гостоприемство на господин Ишигура. Всяка седмица можеше да изяде седем обеда и седем вечери в „Пасифик Вю“, но тя се ограничаваше до не повече от два обеда и две вечери. В останалото време успяваше да се погрижи за себе си и за Дани и се гордееше с всяко ядене, което купуваше с изкарани от нея пари.

Тази вечер във вторник двамата с Дани седяха заедно с трима възрастни мъже, старица с набръчкано като смачкан плик лице, но с пъстър шал и яркочервена барета и окаян младеж с обезобразено лице. Всички бяха окъсани, но не мръсни, непригладени, но миришеха на чисто.

Джанет не разговаряше с никого, въпреки че ѝ се искаше да поприказва. Толкова отдавна не беше бърбрила с никого, освен с Дани, но се плашеше от празните приказки с други хора.

Освен това се страхуваше да не попадне на прекалено любопитни. Не желаше да отговаря на въпроси за себе си и за миналото си. В края на краищата беше убийца. И ако полицията беше намерила трупа на Винс в пустинята на Аризона, не беше изключено да я издирват.

Не се налагаше да разговаря дори с Дани, той нямаше нужда от напомняния да се храни или да се държи прилично. Макар и само петгодишно, момчето беше възпитано и знаеше как да се държи на масата.

Джанет страшно се гордееше с него. Докато се хранеха, тя от време на време пригладжаше косата му, докосваше го по вратлето или го потупваше по рамото, за да разбере колко се гордее с него.

Божичко, колко го обичаше. Толкова малък, толкова невинен, толкова търпелив при непрекъснатите изпитания. Нищо не бива да му се случи. Трябва да има възможност да порасне и да стане човек.

Джанет можеше да се радва на вечерята само доколкото успяваше да сведе до минимум мислите за полиция. Този, който можеше да изменя формата си. Който се превърна почти във върколак от филмите. Който се превърна във Винс, докато наоколо бурята гърмеше и трещеше и който спря Рошльо наскоро въздуха.

След днешната среща в алеята Джанет подкара на север под поройния дъжд, извън Лагуна Бийч към Лос Анжелис. Отчаяно се мъчеше да увеличи разстоянието между тях и загадъчното същество, което искаше да ги убие. То каза, че може да ги открие навсякъде и тя му повярва. Но чакането на смъртта беше непоносимо.

Стигна само до Корона Дел Мар, следващия град по крайбрежието и осъзна, че трябва да се връща. В Лос Анжелис трябваше да разучи кои квартали са най-подходящи за ровене в боклука, когато минават боклукчиите, за да търси консервни кутии преди тях, къде полицията проявява най-голяма търпимост, къде се връщат консерви и бутилки, къде да намери друг благодетел като господин Ишигура и още много неща. В момента не разполагаше с достатъчно пари и не можеше да си позволи да стопи оскъдните им спестявания, докато научи хватките на новото място. Или в Лагуна Бийч, или никъде.

Може би най-лошото в живота на бездомните бедняци е липсата на възможност за избор.

Зави обратно към Лагуна Бийч. Мислено се укоряваше за похабения бензин.

Паркираха в една странична улица и прекараха целия дъждовен следобед в колата. На сумрачната светлина от бурята Джанет почете на Дани от дебела книга с приказки, която бе намерила в една кофа за боклук. Рошльо дремеше на задната седалка. Дани обичаше да му четат. Седеше очарован, а по лицето му пробягваха сребристите и перлени отблясъци от дъждовните струи по предното стъкло.

Сега вече дъждът беше спрял, денят свърши, вечерята приключи и беше време да се връщат в стария „Додж“, за да пренощуват. Джанет се чувстваше изтощена и знаеше, че Дани ще заспи моментално. Но тя

се страхуваше да затвори очи, да не би полицията да ги намери и изненада в съня.

Събраха мръсните чинии и ги занесоха както винаги в мивката. Точно тогава към тях се приближи готвачката на име Лорета. Джанет не знаеше фамилното ѝ име. Лорета беше едра жена на около петдесет години. Кожата ѝ беше гладка като порцелан, без нито една бръчка, сякаш не знаеше какво е грижа или тревога. Ръцете ѝ бяха силни и зачервени от кухненската работа. Носеше тенджерата с остатъци от месото.

— Още ли се навърта тук кучето? — попита Лорета. — Оня сладур дете идва с вас последните няколко пъти?

— Рошльо — обади се Дани.

— Привърза се към момченцето ми — обясни Джанет, — сега е навън на алеята, чака ни.

— Е, приготвила съм му нещичко — каза Лорета и посочи остатъците.

Една красива руса сестра, както стоеше до работното място на месаря и пиеше чаша мляко, дочу разговора им.

— Наистина ли е сладък?

— Чуден е — отговори Лорета, — не е от никаква порода, но трябва да го снимат по филмите, такава муцунка има.

— Луда съм по кучетата — каза сестрата. — Имам три. Обожавам кучетата. Може ли да го видя?

— Разбира се, елате — засуети се Лорета, после се спря и се усмихна на Джанет. — Имаш ли нещо против Анджелина да го види?

Явно Анджелина беше сестрата.

— Господи, не, разбира се, защо? — учуди се Джанет.

Лорета тръгна към изхода. В тенджерата имаше не мас и лой, а отбрани парченца шунка и пуйка.

Отвън под конуса жълта светлина от лампата на охраната търпеливо ги чакаше Рошльо. Главата му беше обърната надясно, едното ухо стоеше щръкнало, а изражението му беше сякаш въпросително. Студеният вятър, първото раздвижване на въздуха, след като бурята премина, разрошваше козината му.

Анджелина тутакси се възхити:

— Ама той е чуден!

— Мой е — каза Дани толкова тихо, че едва ли го чу друг, освен Джанет.

Рошльо сякаш разбра похвалата на сестрата, ухили се и пухкавата му опашка заудря по настилката.

Може би наистина разбираше. Още в мига, когато го срещнаха, Джанет разбра, че Рошльо е умно кученце.

Анджелина взе от ръцете на готвачката тенджерата, избърза пред всички и приклепна пред кучето.

— Много си сладък. Я виж тук, приятелче. Добре ли изглежда? Хващам се на бас, че ще ти хареса.

Рошльо изгледа Джанет, сякаш искаше разрешение да пирува с остатъците от месото. Сега беше само улично куче, но очевидно някога е бил гледан в къща. Проявяваше въздържаност, която се придобива само от обучение и способност да отвърща на любовта, която при кучетата, а може би и при хората, се развива, когато са обичани?

Джанет кимна.

Чак тогава кучето се нахвърли на яденето и лакомо захапа парчетата и изрезките.

Неочаквано Джанет Марко изпита близост към кучето, която я изненада. Родителите ѝ се отнасяха към нея с жестокостта, която някои болни хора проявяват към животните. Всъщност сигурно биха се отнесли по-добре към някое куче или котка. Винс не беше по-добър. Макар и да нямаше признаци да е бито или гладувало, кучето явно беше изоставено. Нямаше каишка, но не бе израсло на улицата, защото искаше да се хареса и чакаше обич. Изоставянето също е форма на тормоз. Иначе казано, Джанет и кучето имаха много общи преживявания, страхове и страдания.

Тя реши да го задържи, независимо от свързаните с това неприятности и разходи. Връзката между тях беше достойна за уважение — и двамата бяха живи същества, способни на смели и самоотвержени постъпки, а и двамата бяха изпаднали в нужда.

Докато Рошльо ядеше с кучешка енергичност, младата руса сестра го галеше, чешеше го зад ушите и му говореше галени думи.

— Казах ви, че е сладък — обади се готвачката Лорета със сияещо лице и скръсти ръце върху огромните си гърди. — Само е за филми. Страхотен сладур.

— Мой е — повтори разтревожен Дани, но пак толкова тихо, че само Джанет го чу.

Той стоеше до нея и я държеше здраво. Джанет го прегърна, за да му вдъхне увереност.

По средата на яденето Рошльо изведнъж вдигна очи от тенджерата и любопитно се загледа в Анджелина. Ухото му пак щръкна. Подуши колосаната бяла униформа и тънките ръце, после зароби глава под коленете ѝ и се отърка в белите ѝ обувки. Пак подуши ръцете ѝ, близна пръстите, почна да пръхти и да скимти. Заподскача на място все по-възбуден.

Сестрата и готвачката се засмяха. Мислеха, че Рошльо реагира само на хубавата храна и оказаното му внимание, но Джанет разбра, че той реагира на нещо друго. Сред веселите гърлени звуци имаше кратки изскимтиявания, сякаш долавяше някаква неприятна миризма. Освен това престана да върти опашка.

Без никакво предупреждение и за ужас на Джанет кучето се изплъзна от галювните ръце на Анджелина, стрелна се покрай нея, промуши се край Дани, после между краката на готвачката и хукна право през отворената врата към кухнята.

— Рошльо, не! — извика Джанет.

Кучето не ѝ обърна внимание, продължи напред и всички хукнаха след него.

Работниците в кухнята се опитаха да го уловят, но той се оказа много бърз. Измъкваше се и правеше лъжливи движения. Зъбите му изтракваша по плочките на пода. Пъхаше се под работните маси, търкаляше се, подскачаше, непрекъснато сменяше посоките, за да избегне протегнатите ръце. Проявяваше ловкостта на змиорка, задъхваше се, правеше ухилени физиономии и очевидно се забавляваше.

Все пак това не беше само игра. В същото време Рошльо настойчиво търсеше нещо, следваше някаква губеща се следа, душеше пода и въздуха. Като че ли не прояви интерес към фурните с кифличките, от чиито гъст аромат можеха да му потекат дигите. Не подскачаше към шкафовете с храната. Интересуваше го нещо друго, което за пръв път подуши по младичката руса сестра на име Анджелина.

— Лошо куче — непрекъснато повтаряше Джанет, която се присъедини към преследването, — лошо куче, лошо куче!

Рошльо я погледна обидено няколко пъти, но не спря.

Една санитарка, без да знае какво става в кухнята, бутна летящата врата с количка със съдове и кучето мигновено се възползува от отвора. Стрелна се покрай санитарката и се изгуби по коридорите на клиниката.

* * *

Лошо куче. Не е вярно. Добро куче. Добро.

Мястото с храната е пълно с толкова вкусни аромати, които му пречат да проследи другата миризма толкова бързо, колкото му се иска. Но от другата страна на летящата врата има много дълго място, към което излизат други от двете му страни. Тук миризмите, които причиняват глад, не са толкова силни.

Много други миризми, повечето човешки и то не особено приятни. Остри миризми, солени, сладки миризми, от които ти прилошава, кисели.

Бор. Кофа с бор в много дългото тясно място. Бързо пъха нос в кофата с бора, чуди се как вътре се побира цяло дърво, но там няма дърво, само вода, мръсна на вид, но мирише като цял бор или цяла гора и всичко това само в една кофа. Интересно.

Бързай.

Пиш. Подушва пиш. Човешки. На различни хора. Интересно. Десет, дваисет, трийсет различни миризми на пиш. Не са силни, но се усещат, много повече хора, отколкото е подушвал преди. Много може да се каже по миризмата му — какво е ял човекът, къде е бил днес, дали е бил разгонен наскоро, здрав ли е или болен, ядосан или щастлив, добър или лош. Повечето хора тук отдавна не са се разгонвали и са болни, някои от тях тежко болни. Никак не е приятна миризмата на техния пиш.

Подушва също кожени обувки, паркетин, политура, кола, рози, маргаритки, лалета, карамфили, лимони, десетина-двайсет вида пот, хубав шоколад, лоши газове, прах, влажна пръст в саксия, сапун, лак за коса, мента, пипер, сол, лук, остър и кисел дъх на термити в една от

стените, кафе, гореща мед, гума, хартия, стружки от подострен молив, лепенка, още борове в кофа, друго куче. Интересно. Друго куче. Някой има куче и носи миризмата му с обувките си. Интересно куче, женско. Следата продължава по дългото тясно място. Интересно. Безброй още миризми — светът му е съставен предимно от миризми — включително тази особена миризма, странна и лоша, миризма, която те кара да оголиш зъби, враг, омразно същество, вече подушвана, миризма на полицаи, вълча миризма, миризма на полицаи и вълк, ето я, тук е, пак се появи, оттук, оттук, следвай я.

Хората го гонят, защото не е оттук. На толкова много места хората решават, че не си оттам, въпреки че не миришеш така лошо като повечето от тях, дори от чистите и въпреки че не си голям, не вдигаш толкова шум и не заемаш толкова голямо пространство като тях.

Лошо куче, казва жената и го обижда, защото жената му харесва, момчето също, нали го прави заради тях, трябва да намери онова нещо с лошата особена миризма на полицаи и вълк.

Лошо куче. Не е вярно. Добро куче. Добро.

Жена в бяло, минава през вратата, изглежда изненадана, мирише на изненадана, мъчи се да го спре. Мигновено изръмжаване. Тя отскача. Хората толкова лесно се плашат. Толкова лесно е да ги измамиш.

Дългото тясно място се среща с друго тясно място. Още врати, още миризми, амоняк и сира, още миризми на болест, още различни видове пиш. Хората живеят, но и пишкат тук. Толкова е особено. Интересно. Кучетата не пишкат там, където живеят.

Жена в тясното място, носи нещо, изглежда изненадана, мирише на изненадана, казва: „Ох, виж го колко е сладък“.

Помахай й с опашката. Защо не? Но не спирай.

Тази миризма. Особена, Омразна. И силна, все по-силна.

Отворена врата, мека светлина, пространство с болна жена на легло. Влиза, изведнъж става предпазлив, оглежда се наляво и надясно, защото мястото направо воня на особената миризма, лошото нещо, пода, стените и особено един стол, на които е седяло лошото нещо. Тук е било дълго време, не само веднъж, много пъти.

Жената пита: „Кой е?“

Тя мирише лошо. Лека кисела миризма. Болест, но и още нещо. Тъга. Дълбоко, притаено, ужасно страдание. И страх. Най-силно от

всичко остра, бурна, желязна миризма на страх.

„Кой е? Кой е тук?“

Тичане по дългото тясно пространство отвън, идват хора.

Страхът е толкова гъст, че особената лоша миризма почти изчезва сред тази миризма на страх, страх, страх, страх.

„Анджелина? Ти ли си? Анджелина?“

Лошата миризма, миризмата на нещото е навсякъде около леглото, нагоре по него. Нещото е стояло тук и е разговаряло с жената, неотдавна, днес, докосвало я, докосвало е белия плат около нея, гадният му остатък е тук, тук върху леглото, силен и гъст, на леглото с жената и е интересно, о, толкова е интересно.

Хуква пак към вратата, обръща се, засилва се към леглото, скача, полита, с една лапа се хваща за рамката, но успява да се пребори, достига болната, потънала в страх жена и се простира отгоре.

* * *

Една жена изпищя.

Джанет не се страхуваше, че Рошльо ще ухапе някого. Беше добро и дружелюбно куче. Нямаше вид, че може да причини зло на когото и да било, освен може би съществото, с което се сблъскаха днес по алеята.

Но когато се втурна в меко осветената болнична стая след Анджелина и видя кучето върху леглото на пациентката, за миг Джанет помисли, че то напада жената. Дръпна Дани към себе си, за го предпази от ужасната гледка, но веднага разбра, че Рошльо само е стъпил върху пациентката и я души, енергично я души и нищо повече.

— Не — крещеше жената-инвалид, — не, не!

Сякаш върху нея бе скочило не куче, а нещо друго от мрака на преизподнята.

Джанет се засрами от суетнята. Чувстваше се отговорна и се страхуваше от последствията. Съмняваше се, че двамата с Дани ще имат повече достъп до храната в кухнята на „Пасифик Вю“.

Жената в леглото беше слаба — дори не слаба, изтощена — и много бледа, имаше излъчване на призрак под светлината на лампата. Косата ѝ беше побеляла, без блясък. Приличаше на много стара,

съсухрена старица, но нещо неуловимо в нея накара Джанет да помисли, че е много по-млада, отколкото изглежда.

Очевидно беше много слаба. Мъчеше се леко да се повдигне от възглавниците и да отпъди кучето с дясната си ръка. Усети, че пристигат и преследвачите на Рошльо и обърна глава към вратата. Измършавялото ѝ лице сигурно някога е било красиво, но сега изглеждаше мъртвешко и кошмарно, поне от една гледна точка.

Очите.

Нямаше такива.

Джанет неволно потръпна и се зарадва, че е закрила главата на Дани.

— Махнете го от мене! — пищеше жената по-ужасена, отколкото можеше да се уплаши от едно куче. — Махнете го от мене!

Отначало на сиво-розовите сенки клепачите на жената-инвалид изглеждаха просто затворени. Но когато светлината падна право върху изпитото лице, ужасното ѝ състояние стана очевидно. Клепачите ѝ бяха защити като на труп. Хирургическият конец отдавна се беше разтопил, но горният и долният клепач се бяха сраснали. Под кожните гънки нямаше нищо, затова те бяха хлътнали в очните кухини.

Джанет беше сигурна, че жената не се е родила без очи. От зрение я бе лишило някакво ужасно преживяване, не природата. Колко ужасни трябва да са били раните, за да решат лекарите, че е невъзможно да сложат стъклени очи, та макар и само по козметични съображения? Мрачната интуиция подсказа на Джанет, че сляпата разтреперана пациентка се е сблъскала с някой по-лош от Винс и по-хладнокръвен от жестоките родители на Джанет.

Анджелина и един санитар се втурнаха към леглото. Нарекоха сляпата „Дженифър“ и почнаха да я успокояват. Рошльо пак скочи на пода и ги изигра с нов, неочакван ход. Вместо да хукне през вратата право към коридора, той се промъкна в банята, която беше обща със съседната стая и оттам излезе в коридора.

Хванала Дани за ръка, Джанет първа се затича след него, не само защото се чувстваше отговорна за случилото се и се страхуваше, че привилегията да се хранят в „Пасифик Вю“ е на път да им бъде отнета завинаги, а защото изпита желание да се махне от здрачната, задушна стая и страшната ѝ обитателка с изсъхнала кожа и без очи. Стигнаха до главния коридор и оттам във фоайето.

Джанет се проклинаше, че е допуснала кучето в живота им. Най-лошото не беше дори унижението от преследването, а вниманието, което то привличаше. Джанет се страхуваше от вниманието. Да се снишава, да бъде незабележима, да се крие в ъглите и сенките на живота беше единственият начин да намали тормоза, на който беше изложена. Освен това искаше да остане буквално прозрачна за всички, поне докато мъртвият ѝ съпруг прекара под пясъците в Аризона още година-две.

Рошльо тичаше прекалено бързо, въпреки че муцуната му беше ниско долу до пода и душеше на всяка стъпка.

Нощната администраторка във фоайето беше млада жена от латиноамерикански произход с бяла униформа и конска опашка с червена панделка. Беше се надигнала от мястото си, за да види източника на приближаващата се тупурдия. Прецени ситуацията и задействува бързо. Завтече се към входната врата в мига, когато Рошльо влетя във фоайето. Отвори я и кучето изхвърча на улицата като стрела.

Вече отвън, задъхана, Джанет спря до стъпалата пред входа. Клиниката беше на изток от крайбрежната магистрала, на една наклонена улица с индийски лаври и бутилковидни дървета. От живачните лампи струеше синкава светлина. Когато неравномерният вятър разлюляваше клоните, по паважа запълзяваха сенките на листата.

Рошльо беше на около десетина метра, облян от синкавата светлина. Непрекъснато душеше тротоара, храстите, дънерите на дърветата, платното. Най-голямо внимание обръщаше на нощния въздух. Явно търсеше някаква губеща се миризма. От дърветата бурята беше откъснала десетки бодливи червени цветове, сякаш апокалиптичен прилив бе отнесъл цели колонии морски анемонии-мутанти. Кучето ги подуши и кихна. Напредваше на пресекулки, несигурно, но неотклонно се движеше на юг.

— Рошльо! — извика Дани.

Кучето се обърна и ги изгледа.

— Върни се! — помоли го Дани.

Рошльо се поколеба. После тръсна глава, пак започна да души въздуха и тръгна след преследвания призрак.

Дани с мъка преглъщаше сълзите:

— Мислех си, че ме харесва.

Думите на момчето накараха Джанет да съжали за неизречените клетви по адрес на кучето по време на преследването. Тя също го повика.

— Той ще се върне — увери тя Дани.

— Няма.

— Може би не сега, но по-късно, утре или другиден ще се върне у дома.

Гласът на детето трепереше от тъга:

— Как може да се върне у дома, когато няма дом, където да ни намери?

— Нали имаме колата — неуверено възрази Джанет.

Повече от всякога разбираше, че ръждясалият стар „Додж“ съвсем не е подходящ за дом. Невъзможността да даде нещо по-добро на детето си внезапно я изпълни със скръб, от която я заболя сърцето. Прилоша ѝ от страх, гняв, объркване и силно отчаяние.

— Кучешките сетива са по-изострени от нашите — каза Джанет.

— Ще ни открие. Ще ни открие, непременно.

Дърветата хвърляха черни сенки върху тротоара, напомняха за мъртвите листа през следващите есенни сезони.

Кучето стигна до ъгъла, зави и изчезна от погледа им.

— Ще ни намери — повтори Джанет, но самата тя не вярваше.

* * *

Вонящи бръмбари. Мокра дървесна кора. Тръпчива миризма на влажен бетон. Печено пиле в някое близко място, където живеят хора. Мушката, жасмин, мъртви листа. Плесенясал кисел дъх на земни червеи, заровени в прогизналата кал на цветните лехи. Интересно.

Повечето миризми сега са като след дъжд, защото дъждът очиства света и оставя своя отпечатък. Но и най-силният дъжд не може да отмие всички стари миризми, наслоени една върху друга, дни и седмици трупани миризми на птици, буболечки, кучета, растения, гущери, хора, червеи и котки...

Долавя дъха на котешка козина и замръзва на място. Стисва зъби, издува ноздри. Напряга се.

Смешно е това с котките. Всъщност не ги мрази, но те така подканят да ги преследваш, толкова е трудно да устоиш. Няма нищо по-приятно от котка в най-добрата ѝ форма, с изключение може би на момче, което хвърля топка за игра и после нещо вкусно за ядене.

Почти е готов да подгони котката, да я проследи, но после носът му засмъдява от спомена за предишни одрасквания и рани, които болят дни наред. Спомня си лошото за котките — как могат бързо да се стрелнат, да те одерат и после бързо да се изкатерят по стена или дърво, където не можеш да ги настигнеш, а ти седиш отдолу и лаеш, носът те боли и кърви, чувстваш се глупаво, докато котката ближе козината си, гледа те, после се намества да спи и трябва да си отидеш, да захапеш стара пръчка или да прехапеш няколко гущера на две, за да се успокоиш.

Дим от кола. Мокър вестник. Стара обувка, пълна с миризма на човешки крака.

Мъртва мишка. Интересно. Мъртва мишка, която се разлага в канавката. Отворени очи. Оголени ситни зъбки. Интересно. Странно колко неподвижни са мъртвите неща. Освен ако не са мъртви отдавна, защото тогава в тях има голямо движение и все пак се движат не те, а разни неща в тях. Мъртва мишка с вкочанена опашка, щръкнала право нагоре във въздуха.

Интересно.

Нещото като полицаи и вълк.

Рязко повдига глава и търси слабата миризма. Това нещо има миризма, каквато никога преди не е подушвал. Ето защо е интересна. Отчасти е човешка, но само отчасти. Освен това е миризма на нещо, което убива. Тя понякога се излъчва от хора, от някои страшно зли кучета по-големи от тебе, от койоти и гърмящи змии. Всъщност в нито една предишна миризма не е имало толкова силен дъх на убиец, затова трябва да е внимателен. Миризмата му е своеобразна: като морето в студена нощ и все пак не точно като него; като желязна ограда в горещ ден и все пак не точно като нея; като мъртвата и разлагаща се мишка и все пак не точно като нея; като светкавица, гръмотевица, паяци, кръв и тъмни дупки в земята, интересни, но страшни и все пак не точно като тях. Едва доловимата миризма е тъничка нишка в богатия гоблен на нощните миризми, но той я следва.

ВТОРА КНИГА
ПОЛИЦЕЙСКА РАБОТА И КУЧЕШКИЯТ
ЖИВОТ

*В живота ни в съвременността
за добродетелта отплата е
смъртта.*

И тъй в най-мрачните ни часове
печели злото, а доброто не.

С насилие, порок и ужаси
отвред

стоиме винаги на тънък лед.

То смелост ли е или пък е страх
да гледаш да не се превърнеш в
прах?

Дали се движим или все стоим,
празнуваме ли или пък скърбим,
все някога пропуква се леда,
затуй го пазиме на всякаква
цена?

„Книга на
преброените тъги“

*Подхвърлян от бурята,
прегърни хаоса.*

„Книга   на
преброените тъги“

ТРЕТА ЧАСТ

1

Тръгнаха по крайбрежната магистрала, защото на кръстовището на магистралите за Коста Меза и Сан Диего се беше преобърнала цистерна с течен азот и беше превърнала платната им в паркинги. Хари натискаше „Хондата“, преминаваше от една лента в друга, минаваше вихрено на жълто, пресичаше на червено, сякаш срещу него не излизаха коли от страничните улици, караше по-скоро като Кони, отколкото с обичайния си маниер.

Чувството на обреченост владееше безмилостно всяка негова мисъл като кръжащ лешояд в кухнята на Кони говори уверено за уязвимостта на Тик-так. Но всъщност колко уязвим можеше да бъде един тип, ако със смях можеше да отблъсне куршумите и огньовете?

— Добре че не е като във филмите — каза Хари, — показват огромни прилепи на пълнолуние и обезкървените им жертви и пак твърдят, че това не може да се случи, че вампири не съществуват. Или както свещеника, който вижда как главата на момиченцето се завърта на триста и шейсет градуса, леглото ѝ се повдига във въздуха, но пак не вярва, че дяволът съществува и отваря книгите по психология, за да ѝ постави диагноза. На коя буква ще го сложиш?

— На „И“, под заглавие „идиотска лайняна история“ — отговори Кони.

Прекося моста над един от задните канали на пристанището Нюпорт Харбър. В черната вода блещукаха светлините на къщите и корабите.

— Странно — каза Хари, — цял живот смяташ, че хората, които вярват на подобни истории, са като идиоти, прекарвали операция на мозъка, но после се случва нещо подобно и веднага си готов да възприемеш и най-фантастичната идея. Дълбоко в сърцето си продължаваме да сме диваци, които обожествяват луната и знаят, че животът е много по-странен, отколкото ни се иска да вярваме.

— Още не съм възприела теорията ти, психясал супермен такъв.

Хари я погледна. На светлината от таблото лицето ѝ напомняше на скулптура, изобразяваща богиня от древногръцката митология, от твърд бронз с патината на времето.

— Ако не е моята теория, тогава какво?

Вместо да му отговори, Кони отбеляза:

— Ако ще караш като мене, по-добре гледай в пътя.

Съветът беше добър и той го послуша точно навреме, за да не направи „Хондата“ на тон и половина пихтия от удар в разкапан стар „Мерцедес“, който сякаш караше бабата на Матусаил. Отзад имаше лепенка: „ИМАМ РАЗРЕШИТЕЛНО ДА УБИВАМ“. Гумите изсвистяха, колата рязко отскочи. Докато задминаваха, достолепната бабичка зад волана изкриви лице и им показва среден пръст.

— Дори бабите вече не са баби — въздъхна Кони.

— Ако не е моята теория, тогава какво? — настояваше той.

— Не зная. Просто казвам, че ако ще се плъзгаш по гребена на вълната на хаоса, по-добре да не се замисляш за подводните течения, защото тогава голямата вълна ще те залее.

Хари са замисли и известно време караше мълчаливо.

От лявата им страна стремително пробягваха хотелите и административните сгради на Нюпорт Сентър. Сякаш колата стоеше неподвижно, а се движеха те като осветени огромни кораби, отплавали в нощта към неznайни пристанища. Моравите и редиците палми бяха неестествено зелени и прекалено съвършени, за да са истински. Всичко напомняше за гаргантюански сценичен декор. Като че ли неотдавнашната буря бе връхлетяла върху Калифорния от друго измерение, беше потопила света в нещо особено и оставила зад себе си следа от черна магия.

— Ами майка ти и баща ти? — попита Кони. — Онзи тип е казал, че ще унищожи всички, които обичаш и после тебе.

— Те са на неколкостотин мили нагоре по крайбрежието и са във от играта.

— Не знаем докъде може да стигне той.

— Ако може да стигне чак дотам, той наистина е Бог. Във всеки случай помниш ли какво ти казах за психичния датчик, който ти лепва? Както лесничеите бележат елените или мечките, за да проучат миграционните навици. Това ми се струва вярно. А то означава, че

може да не намери майка ми и баща ми, ако аз не го отведа при тях. Може би за мене знае само това, което съм му показал, откакто ми е сложил датчика днес следобед.

— Значи дойде първо при мене, защото...

„Защото те обичам?“ — зачуди се той, но не каза нищо.

Изпита облекчение от думите ѝ, които отведоха мислите му в друга посока:

— ... защото заедно се справихме с Ордегард. И ако е контролирал Ордегард, на мене ми е почти толкова сърдит, колкото и на тебе.

— Трябваше да те предупредя — обясни Хари. — И двамата сме в тази игра.

Усети, че тя го изучава внимателно, но остана безмълвна. Хари се престори, че не забелязва аналитичния ѝ поглед. След малко Кони наруши мълчанието:

— Смяташ, че Тик-так може да се настрои на нашата вълна и да ни чуе, да ни види винаги, когато поиска? Сега например?

— Не зная.

— Не може да е всезнаещ като Бога — продължи Кони. — Затова може би сме само мигащи точки на пулта в неговия мозък и той ни вижда и чува, когато ние виждаме и чуваме него.

— Може би. Сигурно. Кой знае?

— Да се надяваме, че е така. Защото ако ни вижда и чува през цялото време, нямаме никакъв шанс да хванем това мръсно изчадие. Щом почнем да се приближаваме, той ще ни изгори, както е изгорил апартамента ти.

На главната търговска улица на Корона Дел Мар и по тъмното крайбрежие на Нюпорт Коуст, където бяха определени общински парцели за ново строителство и огромните багери приличаха на праисторически чудовища, заспали изправени, Хари усети пълзяща тръпка по гърба. Тя се засили по крайбрежната магистрала към Лагуна Бийч. Сякаш някой го наблюдаваше също както котката дебне мишка.

Лагуна беше колония на художници и туристически рай. Красотата ѝ още беше известна, макар и донякъде помръкнала. Беше осеяна със златисти светлини, наметната с мека мантия от зеленина, с назъбени хълмове, спускащи се от изток надолу към Тихоокеанското

крайбрежие, изящна като прекрасна жена, тръгнала по стъпалата към
прибоя. Но тази вечер красавицата изглеждаше по-скоро опасна.

Къщата се издигаше над морето. Западната стена от цветно стъкло разкриваше неподправената първичност на небето, морето и прибоя.

Когато Брайън искаше да спи през деня, електрическите щори автоматично се спускаха и закриваха слънцето. Но сега беше нощ и докато Брайън спеше, през огромните прозорци се виждаше тъмното небе, още по-тъмното море и фосфоресциращите вълни, които се приближаваха към вълнолома като призрачни войници.

Когато спеше, Брайън винаги сънуваше.

Сънищата на повечето хора бяха черно-бели, но неговите бяха цветни. Всъщност спектърът на цветовете в сънищата му беше по-богат отколкото наяве — приказно разнообразие от оттенъци и нюанси, които придаваха загадъчна сложност на всяко видение.

Насън стаите никога не бяха безлични пространства, нито пейзажите само импресионистични петна. Всяко местенце в сънищата му се изпълваше с ярки, дори болезнено ярки подробности. Ако сънуваше например гора, всяко листо изпъкваше с жилките си, със собствената пъстрота. Ако в съня му валеше сняг, всяка снежинка беше неповторима.

В края на краищата той не сънуваше както всички останали. Беше задрямал бог. Съзидател.

През онази вечер във вторник сънищата на Брайън както винаги се изпълваха с насилие и смърт. Творчеството му намираше най-ярък израз във въображаемите форми на разрушението.

Вървеше по улиците на измислен град — много по-сложен лабиринт от който и да е истински град, огромно пространство, осеяно нагъсто с островърхи покриви. Когато децата го зърваха, мигом ги поразяваше толкова съвършена зараза, че личицата им мигом се покриваха със сълзящи рани и от разцепената им кожа бликваше кръв. Когато докосваше здрави и силни мъже, те избухваха в пламъци и очите им се стопяваха в орбитите. Пред очите му млади жени се състаряваха и умираха за секунди, превръщаха се от обекти на желание в непотребни купчини, проядени от червеите. Когато Брайън

се усмихна на продавача, застанал пред бакалницата на ъгъла, човекът падна на тротоара и се загърчи в агония. От ушите, ноздрите и устата му изпълзяха пълчища хлебарки.

За Брайън това не беше кошмар. Сънищата му доставяха удоволствие и винаги се събуждаше освежен и развълнуван.

Градските улици потънаха в безчислените стаи на безкраен бардак. Във всяка богато украсена стая седеше по една красавица и го чакаше, за да му достави удоволствие. Жените се просваха пред него голи и го молеха да го облекчат, но той не пожела да легне с нито една от тях. Вместо това ги убиваше една по една по различни начини с неизчерпаема изобретателност в жестокостите, докато не се задави от кръвта им.

Сексът не го интересуваше. Властта носеше много по-голямо удовлетворение, а безспорно най-голямо удовлетворение изпитваше от властта да убива.

Никога не се уморяваше от виковете им за пощада. Гласовете им напомняха за квиченето на малките животинки, които се научиха да се плашат от него, когато беше дете и тъкмо бе започнал да Става. Беше роден да владее както света на сънищата, така и реалния свят, да помогне на човечеството да си възвърне загубената смиреност.

Събуди се.

В продължение на няколко дълги, сладостни минути Брайън остана неподвижен сред разхвърляните черни чаршафи. На фона на омачканата коприна изглеждаше бледен като проблясващата пяна на ръба на всяка вълна, която се разбиваше долу под прозорците му. Еуфорията от кървавия сън продължи още малко. Отмалата след оргазма изобщо не можеше да се сравнява с нея.

Копнееше за деня, когато ще може да прояви жестокостта си към реалния свят също както успяваше в сънищата си. Гъмжилото от хора наистина заслужаваше наказание. В своята самовлюбеност горделиво бяха решили, че светът е създаден за тях, за собственото им удоволствие и го бяха завладели. Но не те, а той беше връх на творението. Те трябваше да бъдат укротени и броят им да намалее.

Но Брайън все още беше млад, не можеше изцяло да контролира мощта си, беше в процес на Ставане. Все още не смееше да пристъпи към съдбовното си призвание — прочистването на земята.

Стана от леглото гол. Прохладният въздух галеше кожата.

Освен лъскавото, свръхмодерно, черно лакирано легло с копринените чаршафи, в просторната стая нямаше други мебели, освен две черни нощни шкафчета в същия стил и лампи от черен мрамор с черни абажури. Нямаше стереоуредба, телевизор или радио. Нямаше стол за отпускане и четене. Книгите не го интересуваха, защото в тях не се намираше знанието, което търсеше, а и не предлагаха развлечение, каквото можеше сам да си достави. Когато създаваше и насочваше призрачните тела, в които патрулираше из външния свят, предпочиташе да лежи в леглото, загледан в тавана.

Не притежаваше часовник. Не му беше нужен. Беше толкова добре синхронизиран с механизма на вселената, че винаги знаеше часа, минутата и секундата. Това беше част от дарбата му.

Цялата стена срещу леглото беше от горе до долу огледална. Из цялата къща имаше огледала. Обичаше да гледа собственото изображение на божествено Ставане с цялата му красота, благодат и мощ.

Иначе стените бяха боядисани в черно. И таваните бяха черни.

На черните лакирани полици на голямата библиотека стояха десетки половинлитрови стъкленици с формалдехид. Вътре плуваха очи, които Брайън не забравяше и в мигове на най-дълбока потиснатост. Някои от тях бяха човешки, принадлежаха на мъже, жени и деца, получили присъдата си от него — различни оттенъци на синьо, кафяво, черно, сиво и зелено. Други бяха на животните, чрез които още преди години за пръв път изпита могъществото си — мишки, гущери, змии, костенурки, котки, кучета, птици, катерички, зайци. Дори в смъртта някои очи светеха с мек блясък в бледочервено, жълто или зелено.

Оброчни очи. Жертвоприношения от поданиците му. Символи на признанието на мощта и превъзходството му, на неговото Ставане. Във всеки миг на денонощието очите неизменно се обръщаха към него с признателност, възхищение и обожание.

„Погледнете ме и треперете, казва Господ. Защото аз съм милостта, но аз съм също и гневът. Аз съм опрощението, но съм и отмъщението. И каквото и да дойде при вас, то ще дойде от мене.“

Въпреки бръмчащите вентилатори помещението миришеше на кръв, жлъчка, чревни газове и остро дезинфекционно средство, от което Кони примижа.

Хари пръсна върху лявата си длан освежител за уста. Притисна я върху носа си, за да може миризмата на мента поне отчасти да спре дъха на смърт.

Предложи освежителя на Кони. Тя се поколеба, после прие.

Мъртвата жена лежеше гола, с отворени очи върху наклонената маса от неръждаема стомана. Патологоанатомът беше направил голям триъгълен разрез в коремната ѝ кухина и повечето органи бяха внимателно извадени.

Това беше една от жертвите на Ордегард в ресторанта. Казваше се Лора Кинсейл. Тридесетгодишна. Била е красива, когато е станала сутринта от леглото. Сега представляваше ужасяваща фигура от кошмарен карнавал.

От флуоресциращите лампи очите ѝ имаха млечен отблясък. В тях се отразяваше образът на микрофона от тавана и гъвкавия метален кабел, на който висеше. Устните бяха полуотворени, сякаш се канеше да се изправи, да заговори в микрофона и да добави някои забележки към протокола за аутопсията си.

Лекарят и двамата му помощници продължаваха да работят, въпреки късния час. Довършваха аутопсиите на Ордегард и двете му жертви. Изглеждаха уморени — физически и психически.

През всички години на работа в полицията Кони така и не беше срещнала някой от закоравелите патологоанатоми, които толкова често се появяват във филмите и по телевизията, кълцат труповете докато си разменят груби шеги и лапат пица, без да ги е грижа за трагедията на останалите. Напротив, работата им изискваше професионална дистанция и все пак редовният контакт с жертвите на насилието им се отразяваше по един или друг начин.

Главният лекар Тийл Бонър беше петдесетгодишен, но изглеждаше по-възрастен. На безпощадната флуоресцираща светлина лицето му беше по-скоро жълтеникаво, отколкото загоряло. В

торбичките под очите сякаш можеше да се събере багажът за цял семеен пикник.

Бонър спря рязането, за да им каже, че машинописката вече е снела текста на записа за аутопсията на Ордегард и могат да го намерят в папка на бюрото му в кабинета зад стъклената преграда в дисекционната зала.

— Не съм написал резюмето, но всички факти са изложени.

Кони с облекчение влезе в кабинета и затвори вратата. В малкото помещение имаше вентилатор и въздухът ѝ се стори сравнително свеж.

Не беше като в моргите на големите градове, където има няколко дисекционни зали и професионално подредено помещение за журналисти и политици. В по-малките градове насилствената смърт все още не вдигаше такъв шум както в големите центрове.

Хари седна и се зачете в доклада, а Кони застана до стъклената преграда и се загледа в тримата мъже, надвесени над трупа в дисекционната.

Смъртта на Джеймс Ордегард беше причинена от три огнестрелни рани в гръдния кош, което вече беше известно на Кони и Хари, защото и трите куршума бяха изстреляни от револвера на Хари. Изстрелите бяха причинили пробив и разкъсвания в левия бял дроб, тежка рана на голямото черво, срязване на чревните артерии, пълно отрязване на бъбречната артерия, дълбоко разкъсване на стомаха и черния дроб с частици от кости и олово и скъсване на сърдечния мускул, напълно достатъчно да причини внезапно спиране на сърдечната дейност.

— Нещо особено? — попита Кони с гръб към него.

— Като какво например?

— Като какво ли? Не питай мене. Нали ти смяташ, че трябва да има следа от вселяването.

Тримата наведени над Лора Кингсейл в дисекционната много приличаха на лекари, които се борят да запазят живота на пациента. Позите бяха същите, само темпото се различаваше. Единственото, което можеха да запазят обаче, беше отчета за точния начин, по който куршумът е наранил смъртоносно една крехко човешко тяло, за това как е умряла Лора. Изобщо не можеха да се докоснат до по-големия въпрос: *защо*? Дори Джеймс Ордегард и неадекватните му мотиви не можеха да обяснят *защо*, той също беше част от отговора на въпроса

как. Да се обяснява защо беше задача на свещеници и философи, които безпомощно се бореха с този въпрос всеки ден.

— Направили са краниотомия — съобщи Хари, седнал, на скърцащия стол на лекаря.

— И?

— Никакви видими повърхностни хематоми. Не се наблюдава необичайно количество гръбначномозъчна течност, няма данни за прекомерно налягане.

— Направена ли е церебротомия? — заинтересува се Кони.

— Не може да не е — Хари започна да прелиства страниците, — А, ето я.

— Мозъчен тумор? Абсцес? Разкъсвания?

Хари дълго мълча, зачетен в доклада. После каза:

— Не, нищо подобно.

— Кръвоизлив?

— Няма данни.

— Емболия?

— Не.

— Епифизна жлеза?

Понякога епифизата се изместваше и се притискаше от мозъчната тъкан около нея, което води до извънредно ярки халюцинации, а понякога и до параноя и изблици на насилие. Но при Ордегард тя беше на мястото си.

Загледана в аутопсията от разстояние, Кони се сети за сестра си Колийн — мъртва от пет години, умряла при раждане. Струваше й се, че смъртта на Колийн е не по-малко безсмислена от края на горката Лора Кинсейл, направила грешката да избере неподходящ ресторант за обяд.

Изобщо всяка смърт й изглеждаше безсмислена. Двигател на вселената беше лудостта и хаосът. Всичко се раждаше, за да умре. Къде беше логиката и разума?

— Нищо — заключи Хари и хвърли доклада обратно на бюрото.

Пружините на стола отново изскърцаха при ставането.

— Никакви необясними белези по тялото, никакво необичайно физиологично състояние. Дори и Тик-так да се е вселил в Ордегард, по трупа не е оставил никакви следи.

Кони премести поглед от стъклената преграда:

— И сега какво?

* * *

Тийл Бонър издърпа една от преградите в хладилното помещение.

Вътре се намираше голото тяло на Джеймс Ордегард. На места бялата кожа беше посиняла. Дългите разрези от аутопсията бяха защити с черен конец.

Кръглото като луна лице. Вкочанените устни бяха застинали в изкривена усмивка. Поне очите му бяха затворени.

— Какво искахте да видите? — попита Бонър.

— Дали още е тук — отвърна Хари Лекарят хвърли поглед към Кони:

— Че къде другаде може да бъде?

Подът на спалнята беше покрит с черни керамични плочки. На места проблясваше като водна повърхност от смътните отражения на нощните светлини зад прозорците. Брайън усещаше прохладата му с босите си стъпала.

Приближи до стъклената стена към океана. Огромните огледала отразяваха черно върху черно, през напластените сенки голото му тяло трептеше като струйка дим.

Застана до прозореца и се втренчи в непрогледно черното море и катраненото небе. Чисто абаносовата гледка се нарушаваше само от гребените на вълните и сякаш заскрежените облаци, които изглеждаха така от отразените светлини на Лагуна Бийч. Къщата му се намираше в най-западната част на града.

Пейзажът беше съвършен и спокоен, защото в него липсваше човешкият елемент. Никакви мъже, жени, деца, никакви постройки, машини или други творения на човешка ръка. Толкова тихо и тъмно. Толкова чисто.

Копнееше да изтреби човешкия род и всичко създадено от него от по-голямата част на земята, да натика хората в няколко резервата. Но все още не владееше мощта си изцяло, все още Ставаше.

Премести поглед от небето и морето към бледия плаж в подножието на отвесната скала.

Опря чело на стъклото и си представи живо същество. Създаде го само като си го представи. На плажа точно над и чертата на прилива пясъкът се размърда и се надигна. Оформи се конус с размерите на човек, а после стана човек. Скитникът. Лицето с белезите. Очите на влечуго.

Такъв човек никога не бе съществувал в действителност. Скитникът беше изцяло плод на въображението на Брайън. Чрез това и други творения Брайън можеше да се разхожда по света, без да се излага на опасности.

Измислените тела можеха да бъдат ранявани, изгаряни и мачкани, без да му причинят никаква вреда, но собственото му тяло беше изненадващо уязвимо. И при най-лекото порязване потичаше

кръв. Дори от лек удар ставаше синина. Предполагаше, че след като Стане, неуязвимостта и безсмъртието ще дойдат като последни дарове, признак за възнесението му към божественото. Още една причина да изгаря от нетърпение да изпълни мисията си.

Сега остави в реалното си тяло само частица от, съзнанието си, останалото прехвърли в скитника на нощния плаж. От прегърбената фигура вдигна очи нагоре към кацналата на скалата къща. Забеляза собственото си голо тяло, загледано надолу.

В еврейския фолклор има същество, наречено „голем“. Направен от кал във формата на човек, надарен с живот, той най-често е средство за отмъщение.

Брайън можеше да създава безкрайно разнообразие от „големи“ и чрез тях да дебне плячката, да прочиства стадото, да прави уборка на света. Не можеше обаче да влиза в телата на живи хора и да контролира съзнанието им, въпреки че много му се искаше. Вероятно и тази способност щеше да придобие, когато най-накрая Стане.

Оттегли съзнанието си от „голема“ на плажа и без да го изпуска от поглед преобрази формата му. Размерите му се утроиха, заприлича на влечуго с огромни ципести криле.

Понякога ефектът надминаваше намеренията му, творението придобиваше собствен живот и се противопоставяше на опитите му да го обуздае. Затова винаги се упражняваше. Усъвършенстваше техниката си и изпробваше мощта си, за да я засили.

Веднъж създаде „голем“, вдъхновен от филма „Пришълец“ и го използва да нападне десет бездомни, които се бяха приютили под един надлез на магистралата за Сан Франциско. Възнамеряваше да убие двама светкавично и да остави у останалите спомена за могъществото му и за безмилостна присъда. Но тогава се въодушеви от дивия им ужас при необяснимата поява на филмовия герой. Опияни се от усещането как ноктите му разкъсват плътта им, от бликналата гореща кръв, потеклата каша от червата, над която се виеше пара, трошенето на костите, крехки като тебешери в чудовищните му ръце. Писъците на умиращите отначало бяха пронизително остри, после станаха слаби, разтреперани, еротични. Отдаваха му живота си както се отдаваха любовници, толкова изтощени от силата на страстта, че само въздишаха, шепнеха и потръпваха. За няколко минути той беше създаденото от самия него същество — само остри като бръсначи зъби

и нокти, гръбнак с шипове и биеща опашка. Съвсем забрави истинското си тяло, където всъщност намираше покой умът му. Когато се освести, откри, че е избил и десетимата под магистралата и стои изправен сред потоци кръв, обезобразени тела, откъснати глави и крайници.

Не изпита шок или страх от степента на причиненото насилие. Учуди се само, че ги е избил в безумна ярост. Ако искаше да изпълни мисията си и да Стане, трябваше да се научи да се контролира.

Използваше пирокинезата, за да подпалва телата. Обгръщаше ги с толкова силни пламъци, че дори костите им се изпаряваха. Винаги се освобождаваше от телата, върху които се упражняваше, защото не желаше обикновените хора да знаят, че се разхожда между тях, поне докато не усъвършенства могъществото си и не се справи изцяло с уязвимостта си.

Ето защо засега се насочваше към бездомници. Дори и да се оплачеха, че ги измъчва демон, който свободно променя формата си, жалбите им щяха да прозвучат като бълнувания на умопобъркани алкохолици и наркомани. А когато изчезваха от лицето на земята, никой нямаше да се загрижи или да се помъчи да открие какво им се е случило. Но някой ден и то съвсем скоро щеше да вселява свещен ужас и да произнася божествената си присъда над хора от всички слоеве в обществото.

Затова се упражняваше.

Като фокусник, който усъвършенствува ловкостта си.

Контрол. Контрол.

На плажа крилатото същество се издигна над пясъка, откъдето се появи. Плесна криле в мрака като палава фигурка, която се връща на корниза на катедралата, която украсява. Закръжи пред прозореца и надникна вътре с огнените жълти очи.

Макари напълно безмозъчен преди Брайън да въплъти част от себе си в него, птеродактилът представляваше внушителна гледка. Огромните кожести криле раздвижваха въздуха и го държаха без усилие по въздушните течения над скалата.

Брайън усещаше очите в бурканите зад себе си. Втренчени. Те го гледаха с изумление, възхита и обожание.

— Изчезвай — заповяда той на птеродактила с театрален жест пред публиката си.

Крилатото влечуго се превърна в пясък и се посипа върху плажа.
Достатъчно игри. Имаше да върши работа.

„Хондата“ на Хари беше паркирана близо до кметството под една улична лампа.

Излезлите след дъжда ранни пролетни пеперуди кръжаха близо до светлината и хвърляха огромни, изкривени сенки върху колата.

Докато пресичаха тротоара към „Хондата“, Кони се обърна към Хари:

— Пак същият въпрос. И сега какво?

— Искam да отида в къщата на Ордегард и да я огледам.

— Защо?

— Нямам нишка. Но не се сещам какво друго мога да направя. Освен ако ти нямаш някаква идея.

— Да можех.

Като се приближиха до колата, Кони зърна нещо, което висеше на огледалото за обратно виждане — правоъгълно, блестящо под сенките върху предното стъкло. Доколкото помнеше, на огледалото нямаше вързан талисман или освежител на въздуха.

Кони влезе в колата първа и огледа сребристия правоъгълник преди Хари. Той се люлееше, прибързан с червена панделка към огледалото. Първоначално Кони не разбра какво представлява. Взе предмета в ръка, поднесе го към светлината и видя, че е ръчно изработена тока с югозападни мотиви.

Хари седна зад волана, тръшна вратата и забеляза предмета в ръката ѝ.

— О, Боже — изпъшка Хари. — Исусе Христе, Рики Естефан.

Дъждът обрули повечето рози, но няколко оцеляха през бурята и сега се полюшваха на нощния вятър. Листенцата улавяха светлината от кухненските прозорци и сякаш я усилваха, проблясваха като радиоактивни.

Рики седеше до кухненската маса, откъдето беше махнал инструментите и материалите. Беше привършил вечерята си преди повече от час и оттогава пийваше портвайн на дребни глътки. Искаше му се да му се замая главата.

Преди раняването не беше пияница, но все пак, когато му се приискаше алкохол, пиеше текила и бира, но не повече от чашка „Соза“ и бутилка „Текате“. След коремните операции обаче дори глътка ракия или друг концентрат го удряше в сърцето и стомаха и по цял ден не можеше да се оправи. Същото беше и с бирата.

Знаеше, че добре понася ликьорите, но за да се напие с „Бейлис Айриш Крийм“, „Крем дьо Мент“ или „Мидори“ трябваше да погълне толкова захар, че да развали зъбите си дори преди черния дроб. Обикновените вина също не му допадаха, но портвайнът вършеше работа — достатъчно сладък за деликатния му стомах, но не прекалено, за да причини диабет.

Добрият портвайн беше неговото утешение. Е, добрият портвайн и малко самосъжаление от време на време.

Гледаше кимащите рози в мрака и от време на време отместваше очи по-наблизо, за да погледне отражението си в прозореца. Стъклото не беше идеално огледало, върху него се очертаваше безцветна прозрачна фигура като дух. Може би все пак отражението беше точно, защото сега Рики представляваше призрачна сянка на самия себе си и в известен смисъл беше мъртвец.

На масата стоеше бутилка „Тейлърс“. Той напълни отново чашата си и отпи.

Понякога, както сега, му беше трудно да повярва, че отразеното в прозореца лице е неговото. Преди раняването беше щастлив човек, рядко се замисляше за преживяванията си и никога не се вглъбяваше в

себе си. Дори когато се възстановяваше, запази чувството си за хумор и оптимизъм за бъдещето, който никакви болки не можеха да сломят.

Лицето му заприлича на сегашното отражение в прозореца чак след като Анита го напусна. Бяха минали повече от две години, но още не можеше да повярва, че го е оставила и да реши как да се справя със самотата, която го съсипваше по-неумолимо от куршум.

Рики вдигна чашата, опря я до устните си и усети, че нещо не е наред. Може би несъзнателно долови липсата на типичния за портвайна аромат или пък лекия неприятен дъх на това, което сега беше в чашата. Спря преди да отпие и забеляза, че вътре има два-три тлъсти, влажни преплетени червея. Бяха живи и лениво се мърдаха един върху друг.

Рики се сепна и изкрещя. Чашата се изплъзна от пръстите му. Не се разби, защото падна от ниско, само се наклони и червеите се изтърсиха върху полираната дървена маса.

Той наклони стола си назад, запремигва...

...и червеите изчезнаха.

На масата блестеше само разлятото питие.

Рики скочи, подпря ръце на облегалката на стола и се загледа невярващ в локвичката рубиненочервен портвайн.

Беше сигурен, че е видял червеите. Не си измисляше. Не беше пиян. По дяволите, още не беше *усетил* питието.

Отпусна се пак на стола и затвори очи. Изчака секунда-две. Погледна. Виното още блестеше върху масата.

Колебливо докосна локвичката с показалец. Мокра, истинска. Разтърка палеца и показалеца, капката се размаза по кожата.

Провери бутилката „Тейлърс“, за да е сигурен, че не е изпил повече, отколкото смяташе. Стъклото беше тъмно, затова я вдигна към светлината. Беше отворил нова литрова бутилка и течността стигаше точно под гърлото. Беше изпил само две чашки.

Поразен както от неспособността си да намери обяснение, така и от самата случка, Рики отиде до мивката, отвори шкафа отдолу и извади влажен парцал от стойката от вътрешната страна на вратичката. Избърса разлятото вино от масата.

Ръцете му трепереха.

Ядосваше се на себе си, че се страхува, въпреки че страхът беше обясним. Тревожеше се, че може би е получил „лек церебрален

инцидент“. Така лекарите наричаха мозъчния удар, за който единственият симптом е кратка халюцинация с червеи. Пред дългите дни и месеци в болницата най-много се страхуваше от удар.

При тежката коремна операция и дългото залежаване след нея най-опасният страничен ефект се свързваше с евентуалната поява на кръвни съсиреци в краката и по шевове на вените и артериите. Ако някой се откъснеше и стигнеше до сърцето, можеше да последва внезапна смърт. Ако пък стигнеше до мозъка и попречеше на оросяването, резултатът можеше да бъде частична или пълна парализа, ослепяване, загуба на говора и ужасяваща загуба на интелектуални способности. Лекарите му даваха много лекарства да предотвратят съсирването на кръвта, сестрите провеждаха с него пасивни упражнения, когато се налагаше да лежи дълго време неподвижно по гръб, но въпреки всичко нямаше ден от продължителното му възстановяване, в който да не мисли с ужас, че може внезапно да престане да се движи или да говори, да не знае къде се намира, да не е в състояние да познае жена си или да си припомни името си.

Тогава поне се утешаваше с мисълта, че каквото и да се случи, Анита ще се погрижи за него. Сега и това нямаше. Отсега нататък трябваше да се бори с трудностите сам. Ако го повалеше удар и останеше ням инвалид, трябваше да се остави в ръцете на непознати.

Страхът му беше обясним и въпреки това Рики разбираше, че е донякъде ирационален. Беше оздравял. Разбира се, белезите останаха. Изпитанието го лиши от някои неща, но не беше по-болен от хората по улицата и вероятно по-здрав от мнозина. От последната операция бяха изминали повече от две години. Вероятността от мозъчна емболия беше колкото при всеки човек на неговата възраст. Тридесет и шест. Толкова млади мъже рядко получаваха тежък удар. Статистически беше по-вероятно да почине при катастрофа, от инфаркт, от насилствена смърт или може би дори поразен от светкавица.

Не се страхуваше толкова от парализа, афазия, слепота или друг физически недъг. Най-много се плашеше от самотата и необичайната гледка на червеите още веднъж му показва колко ужасно ще бъде да е сам, ако се случи нещо лошо.

Каза си, че не бива да се поддава на паника. Остави парцала и изправи преобърнатата чаша. Можеше да си налее още едно питие и да премисли. Отговорът щеше да изплува. Не можеше да няма обяснение

за червеите. Можеше да се дължи на осветлението и ако обърнеше чашата точно както преди, щеше да възстанови обстоятелствата около зрителната измама.

Взе бутилката „Тейлърс“ и я наклони към чашата. Мина му през ума, че макар и да я беше погледнал на светлината само преди няколко минути, можеха да се излеят мазни, сплетени, гърчещи се червеи. От гърлото потече само портвайн.

Остави бутилката и вдигна чашата. Поднесе я към устните си, но се поколеба. Отврати се от мисълта, че ще пие от чаша, където е имало студени лигави червеи.

Ръката му пак се разтрепери, по челото му внезапно изби пот. Ядоса се, че реагира толкова глупаво. Портвайнът се разплиска по стените на чашата. Проблясваше като течна драгоценност.

Пак поднесе чашата към устните си и глътна мъничко. Сладко и чисто. Още една глътка. Вкусно.

От него се изтръгна лек, треперлив смях.

— Тъпанар — каза си той и се почувства по-добре, че може да се шегува със себе си.

Реши, че с портвайна добре ще вървят ядки или бисквити. Остави чашата и се запъти към кухненския шкаф, където държеше кутии с печени бадеми, смесени ядки и пакети солени бисквити. Отвори шкафа. Вътре гъмжеше от тарантули.

От години не беше реагирал така бързо и енергично. Дръпна се от шкафа и се удари в плота отзад.

Шест или осем огромни паяка пълзяха по кутиите с бадеми и смесените ядки и изследваха пакетите бисквити. Бяха по-големи от обичайните размери на тарантулите, колкото разполовени пъпеши — щъкащи обитатели на кошмар, преживян от човек, който се ужасява от паяци.

Рики стисна очи. Отвори ги. Паяците си стояха.

Заедно с лудешкото биене на сърцето си и пресекливото си дишане чуваше как косматите крачка на тарантулите пълзят по целофановите опаковки. Хитиново *тик-тик-тик* на краката или долните челюсти върху кутиите и пакетите. Тихо, зловещо съскане.

Изведнъж осъзна, че звуците идват от другаде. Шумът се чуваше не от отворения шкаф, а от шкафовете точно над и зад Рики.

Погледна през рамо към чамовите шкафове, в които би трябвало да има само чинии, купички и чаши. Вратичките им се откряваха от някакъв вътрешен натиск, отначало само един пръст, после два. Рики не успя да помръдне, когато шкафовете се отвориха докрай. По главата и раменете му се посипа порой от змии.

Рики изпищя и се помъчи да избяга. Подхлъзна се по гърчещия се килим от влечуги и падна сред тях.

Имаше всякакви змии — тънки като нишки, дебели и мускулести, черни, зелени, жълти, кафяви, едноцветни и пъстри, с червени очи, с жълти очи, някои с качулки като кобри, гледаха го, надсмиваха се над него, раздвоените им езици трептяха, съскаха, съскаха. Сигурно сънуваше. Халюцинации. Огромна черна змия, дълга поне четири стъпки го ухапа. Божичко, тя се впи в опакото на лявата му ръка, зъбите потънаха дълбоко в плътта, потече кръв. И все пак всичко това можеше да е сън, кошмар, ако не беше болката.

Никога насън не беше изпитвал болка, особено толкова силна като сегашната. Тя прониза лявата му ръка, последвана от още по-остро пробождаване като токов удар през китката чак до лакътя.

Не беше сън. Случваше се наяве. По някакъв начин. Но откъде се бяха появили? Откъде?

Змиите го бяха напълзели и се гърчеха върху него. Ухапа го още една. Зъбите разкъсаха ръкава на ризата и се забиха под лявото рамо. Болката се утрои. Друга го ухапа през чорапа по глезена.

Рики с мъка се изправи на крака. Отърси от себе си змията под лявото рамо. Другата около глезена също падна, но първата се задържа върху лявата му ръка, сякаш беше закована. Рики я сграбчи и се помъчи да я откъсне. Прониза го убийствена болка, едва не припадна, но змията не се отдели от кървящата му ръка.

Влечугите около него се виеха и съскаха. Не забеляза, а и не чу гърмящи змии сред тях. Нямаше достатъчно познания да определи останалите видове. Не знаеше кои са отровни и дали изобщо има отровни, включително трите, които го ухапаха. Отровни или не, повечето щяха да го ухапят, ако не се измъкнеше бързо.

Грабна сатър от поставката за ножове на стената. Сложи лявата си ръка на най-близкия плот. Неумолимата черна змия се плъосна с цялата си дължина по плочките. Рики замахна със сатъра и преряза

змията. Стоманеното острие иззвъня по фаянсовата повърхност на плота.

Отвратителната глава продължаваше да виси на ръката му. От черното тяло бяха останали само няколко пръста. Блесналите очи бяха още живи и го гледаха. Рики хвърли сатъра и се помъчи да отвори със сила устата на змията и да измъкне впитите зъби от плътта си. Крещеше и проклинаше, обезумял от болка, бореше се с влечугото, но напразно.

Змиите на пода се размърдаха от виковете.

Рики се хвърли към свода между кухнята и коридора. Риташе по пътя си влечугите, преди да се навият и да скочат върху него. Някои вече се бяха приготвили и го нападнаха, но плътните широки панталони с цвят какви го предпазиха.

Страхуваше се, че ще се промъкнат по обувките му под крачола нагоре по краката, но успя да стигне до коридора благополучно.

Змиите останаха зад него. Не го преследваха. Две тарантули паднаха от шкафа в кошмарния възел от влечуги на пода. Змиите ги нападнаха. Паяците заритаха отчаяно и изчезнаха под виещите се тела.

Тун!

Рики подскочи от изненада.

Тун!

Досега не беше свързал странния звук от тази вечер с паяците и змиите.

Тун!

Тун!

Значи някой си играеше с него, но това вече не беше игра. Беше смъртно сериозно. Невъзможно, фантастично като сън, но сериозно.

Тун!

Рики не различи източника на звука, не беше сигурен дори дали идва отгоре или отдолу. Стъклата издрънчаха, всеки удар отекваше глухо в помещенията. Усети, че се приближава нещо по-лошо от паяците и змиите, нещо, което не желаше да среща.

Задъхан, с главата на черната змия все още върху лявата ръка, Рики тръгна към входната врата в края на коридора.

Ухапаната на две места ръка пулсираше чудовищно с всеки забързан удар на сърцето. Господи, не биваше така, лудешкият пулс само разпространяваше отровата още по-бързо, ако изобщо имаше

отрова. Трябваше да се успокои, да поеме дълбоко дъх, да ходи, не да тича, да отиде при някой от съседите, да се обади по телефона на бърза помощ.

ТУП!

Можеше да се обади от спалнята, но не му се влизаше там. Вече нямаше вяра в собствения си дом. Да, може да е лудост, но къщата сякаш беше оживяла и се надигаше срещу него.

ТУП, ТУП, ТУП!

Къщата се разтърси като че ли от силно земетресение. Рики едва се удържа на краката си. Политна и се удари в стената.

Керамичната статуетка на Богородица падна от масичката, където я беше поставил като в иконостас, както правеше някога майка му. След раняването страхът го накара да прибегне до защитните средства на майка си срещу жестокостите на този свят. Статуетката се разби на пода до краката му.

Голямото кандило от червено стъкло се разтърси и замята призрачни сенки по стените и тавана.

ТУПТУПТУПТУП!

Рики стоеше на две крачки от входната врата, когато дъбовият под изскърца зловещо, надигна се и пропука гръмотевично. Той отстъпи назад.

Нещо тресна под къщата и разби пода като яйчена черупка. В първия момент прахът, треските и разпраните дъски не му позволиха да зърне това, което изникна в коридора.

После Рики различи в дупката един човек. Краката му бяха потънали в пръстта на трийсетина сантиметра под къщата. Въпреки че стоеше под Рики, мъжът изглеждаше *грамаден* и излъчваше заплаха. Неподстриганите коси и брада бяха невчесани и мръсни. Белези покриваха видимата част от лицето му. Черният шлифер се издуваше като мантия от вятъра, проникнал през дупката и счупените дъски.

Рики разбра, че пред него стои скитникът, който Хари беше забелязал във вихъра. Описанието съвпаднаше, с изключение на очите.

От вида на гротескните очи Рики замръзна сред отломъците на Богородицата, парализиран от страх и от твърдото убеждение, че е полудял. Напразни щяха да са опитите да отстъпи или да хукне назад, защото скитникът се измъкна от дупката светкавично като змия, готова за удар. Той сграбчи Рики и го повдигна с такава нечовешка сила, че

всякаква съпротива беше безсмислена. Блъсна го в стената. Можеше да счупи и гръбнака на Рики, и мазилката.

Лице в лице със скитника, чийто тежък дъх усещаше, Рики се втренчи в очите. Беше онемял от ужас. Това не бяха кървавите локви, които Хари му описа. Всъщност изобщо не бяха очи. В празните кухни се виеха две змийски глави с по две жълти очички и с трептящи раздвоени езици.

„Защо точно мене?“ — не можеше да си обясни Рики.

Като от кутийка с дяволче на пружинка, змиите изскочиха от очните кухни на скитника и ухапаха Рики по лицето.

Между Лагуна Бийч и Дана Пойнт Хари караше толкова бързо, че дори Кони, която иначе обичаше високите скорости и рискованите преживявания, си сложи колана и издаваше нечленоразделни звуци от уплаха при някои от най-острите завои. Колата беше негова, не служебна, затова нямаше буркан. Нямаше и сирена, но крайбрежната магистрала не беше много оживена в десет и половина вечерта във вторник и клаксонът и превключването на фаровете бяха достатъчни да разчистят пътя му.

— Може би трябва да се обадим на Рики и да го предупредим — каза Кони, докато още бяха в южната част на Лагуна.

— Нямам телефон в колата.

— Спри в някой сервиз или магазин, някъде.

— Не мога да губя време. Пък и сигурно телефонът му не работи.

— Защо?

— Ако Тик-так не иска...

Засилиха се нагоре по един хълм и прекалено бързо взеха завоя. Задните гуми се забиха в чакъла покрай магистралата и го разпръснаха под двигателя и резервоара. Задният калник забърса мантинелата, колата се върна на платното и вихрено се понесе напред, без дори да натиснат спирачките.

— Тогава да се обадим на полицията в Дана Пойнт — предложи Кони.

— Със сегашната скорост, ако не спираме за телефон, ще стигнем преди тях.

— Може да ни пратят подкрепление.

— Няма да имаме нужда от него, ако за проклетия закъснеем и Рики вече е мъртъв.

На Хари му приляваше от опасения. Беше бесен на себе си. Беше изложил Рики на опасност, като се отби при него. Тогава не знаеше какви беди може да му навлече, но по-късно можеше да се сети за него, когато Тик-так обеща: „всичко и всички, които обичаш“.

За мъжете понякога е трудно да признаят, че обичат друг мъж, макар и съвсем по братски. Двамата с Рики Естефан бяха партньори и няколко пъти се бяха измъквали на косъм от смъртта. Продължаваха приятелството си и Хари го обичаше. Нещата бяха съвсем прости. Но американската традиция на мъжествена самостоятелност не му позволяваше да си признае.

Глупости, ядоса се Хари.

Всъщност му беше трудно да признае, че обича когото и да било — мъж или жена, дори родителите си — защото любовта водеше до големи обърквания. Тя предполагаше задължения, обвързване, споделени емоции. Когато признаваш на някого, че го обичаш, трябва да го допуснеш в живота си съвсем близо до тебе и да търпиш неговата разхвърляност, безразборен вкус, объркани мнения и неизяснено отношение към куп неща.

Докато профучаваха покрай Дана Пойнт и се тресяха по неравностите на пътя, Хари възкликна:

— Божичко, наистина понякога съм идиот.

— Кажи ми нещо ново — предложи Кони.

— Пълен глупак.

— Продължаваме да плуваме в познати води.

Имаше само едно извинение за несъобразителността си за Рики и заплахата да го превърне в мишена — от пожара в апартамента му преди по-малко от три часа Хари само реагираше, без да поема инициативата. Нямаше друг избор. Събитията се развиваха толкова бързо и неочаквано, странностите се трупаха една върху друга и той нямаше време да *помисли*. Лошо извинение, но Хари се залови за него.

Не беше наясно дори *как* да мисли за такива необикновени неща. Дедуктивното размишление, най-полезното средство за всеки детектив, не можеше да се приложи към свръхестественото. Мъчеше се да разсъждава индуктивно и така достигна до теорията за социопата с паранормални възможности. Но това не го задоволяваше, защото според него индуктивното мислене граничеше с интуицията, а в интуицията липсваше всякаква логика. Обичаше неоспоримите доказателства, разумните предпоставки, логичните заключения и ясните изводи — всичко ясно и точно.

Завиха на ъгъла на улицата, където живееше Рики. Изведнъж Кони попита:

— Какво е това по дяволите?

Хари я погледна.

Кони гледаше в шепата си.

— Какво? — не разбра той.

На дланта ѝ се гушеше нещо. С треперещ глас Кони промълви:

— Само преди секунда не държах това нещо, откъде по дяволите дойде?

— Какво е то?

Кони протегна ръка под осветлението на уличната лампа пред къщата на Рики. Глава на керамична статуетка. Счупена при врата.

Хари рязко натисна спирачките, гумите се отъркаха о ръба на тротоара и предпазният колан се впи в гърдите му.

— Сякаш ръката ми рязко се затвори, като спазъм и се появи това, отникъде, за Бога — обясни Кони.

Хари позна предмета. Главата на статуетката на Богородица в центъра на иконостаса в коридора на Рики.

Обзет от мрачни предчувствия, Хари отвори вратата и излезе от колата. Извади оръжието.

Улицата беше спокойна. Лампите светеха приветливо в повечето къщи, включително и у Рики. В хладния въздух долитахше музика от съседска стереоуредба, толкова тиха, че мелодията не можеше да се различи. Вятърът шумолеше и шепнеше в листата на големите палми в предния двор на Рики.

Сякаш искаше да каже, че няма нищо тревожно, всичко е наред, всичко тук е спокойно.

Все пак Хари държеше револвера.

Забърза по пътеката под нощните сенки на палмите към закритата от бугенвилиите врата. Усещаше, че Кони плътно го следва със заредено оръжие.

„Дано Рики е жив — горещо се молеше Хари, — дано само да е жив.“

От много години не беше произнасял нещо толкова близо до молитва.

Зад решетката входната врата беше откrehната. Тънка ивица светлина очертаваше сянката на решетката върху площадката пред входа.

След раняването Рики беше обхванат от мания за сигурност, макар и да смяташе, че никой не забелязва и би бил ужасен, ако знаеше, че страхът му е очевиден. Заключваше здраво всичко. Отворената врата, макар и само един-два пръста, беше лош знак.

Хари се помъчи да огледа антрето през процепа. Но заради решетката не можеше да се приближи достатъчно.

Прозорците от двете страни на входа бяха с плътно спуснати пердета, които се припокриваха в средата.

Хари погледна Кони.

Тя посочи предния вход с револвера си.

При други обстоятелства биха се разделили — Кони би отишла да охранява задния вход, докато Хари влиза отпред. Но сега нямаха намерение да залавят психопата, защото този тип не можеше да бъде хванат натясно, заобиколен и обезвреден с белезници. Искаха само да оцелеят и да спасят Рики, ако не беше вече прекалено късно.

Хари кимна и внимателно отвори решетката. Пантите изскърцаха. Пружината издаде протяжен и жаловит звук.

Надяваше се, че ще се промъкне тихо, но когато решетката го издаде, той бутна с ръка входната врата и я отвори. Смяташе да се вмъкне снишен колкото е възможно по-бързо. Вратата се отвори надясно. Хари я блъсна с рамо. Нещо отвътре я спря, но отворът беше достатъчен. Хари влезе. Пукот. Стържене. Тропот. Вратата се отвори изцяло и разблъска по пътя някакви боклуци. Хари влетя толкова агресивно, че едва не пропадна в дупката на пода в коридора.

Припомни си разбития коридор в сградата в Лагуна над ресторанта. Но ако и тук разрушенията бяха причинени от граната, тя трябваше да е избухнала *под* къщата. Взривът беше избил нагоре дъските и изолационният пласт. Не се долавяше обаче овъгленият, химически дъх на бомба.

Лампата на тавана осветяваше голата земя под разбития дъбов паркет и пласта отдолу. Кандилото се държеше на самия ръб на масичката с иконостаса и червеното му стъкло хвърляше светлини и сенки.

По средата на коридора лявата стена беше опръскана с кръв, не чак потоци и все пак достатъчно за битка на живот и смърт. На пода под кървавите петна, близо до стената лежеше тялото на човек в неестествено сгърчена поза, от която смъртта личеше веднага.

Трупът се виждаше достатъчно ясно, за да може Хари без колебание да разпознае Рики. Никога преди не бе изпитвал такава болка в сърцето. Студена топка се сви в стомаха му и краката му омекнаха.

Докато Хари заобикаляше дупката на пода, Кони влезе в къщата след него. Видя тялото, не каза нищо, но посочи към свода пред дневната.

Хари изпитваше непреодолимо желание да приложи обичайната полицейска процедура, въпреки че в случая нямаше смисъл да търси убиеца. Тик-так, каквото и да представляваше, не би се крил по ъглите или скачал от задните прозорци, когато можеше да изчезне с вихър или огнен стълб. А и дори да го намереха, какво можеха да направят с оръжие? Все пак беше успокоително да работи, сякаш просто бяха първите пристигнали на обикновено местопроизшествие. Редът възтържествуваше над хаоса чрез полицията, методичността, обичая и ритуала.

Точно зад свода отляво се намираше купчина черна кал, не по-малко от стотина килограма. Човек би помислил, че е дошла изпод къщата като гейзер при взрива, но антрето и коридора не бяха опръскани. Сякаш някой внимателно беше пренесъл калта с кофи и я беше струпал върху килима в дневната.

Колкото и да беше любопитна купчината кал, Хари ѝ хвърли само бегъл поглед и продължи напред. По-късно щеше да помисли за нея на спокойствие.

Претърсиха двете бани и спалните, но намериха само една тлъста тарантула. Хари много се стресна от паяка, едва не стреля в него. Ако насекомото беше тръгнало към него, вместо да изпълзи под шкафа, сигурно щеше да го разкъса на парчета с куршум, още преди да е осъзнал какво точно представлява.

Южна Калифорния, пустиня преди хората да я водоснабдят и да направят големи територии обитаеми, беше отличен развъдник за тарантули, но те живеяха в безлюдните каньони и запустелите, обрасли в храсталаци райони. Въпреки страховития си вид, тези паяци бяха срамежливи същества, прекарваха по-голямата част от живота си под земята и рядко се показваха на повърхността и то само през размножителния период. Дана Пойнт или поне този квартал беше прекалено цивилизовано място, за да представлява интерес за

тарантулите. Хари се зачуди как този паяк е стигнал чак до града — беше не на място колкото би бил и примерно един тигър.

Двамата мълчаливо обиколиха къщата още веднъж. Минаха през антрето, коридора и покрай мъртвото тяло. И най-беглият поглед показваше, че на Рики вече никой не можеше да помогне. Под краката им хрущяха парченца от керамичната религиозна статуетка.

Кухнята беше пълна със змии.

— Уф, отвратително — изпъшка Кони.

Една змия пълзеше под свода. Други две се виеха между краката на стола и масата. Повечето бяха в далечния край на помещението — преплетено гъмжило от навити влечуги. Бяха поне трийсет-четирийсет, ако не и шейсет. Няколко като че ли ядяха нещо.

Още две тарантули пълзяха близо до ръба на плот с бели плочки и гледаха гърчещите се змии долу.

— Какво по дяволите се е случило тук? — запита се гласно Хари и не се учуди, че гласът му трепери.

Змиите като че ли забелязаха Хари и Кони. Повечето не проявиха интерес, но няколко все пак се отделиха от останалите и се плъзнаха напред да проверят.

Плъзгаща се врата отделяше кухнята от коридора. Хари побърза да я затвори.

Провериха гаража. Колата на Рики. Влажно петно върху бетона, където течеше покрива и неизсъхнала локва. Нищо друго.

Обратно в коридора Хари най-накрая коленичи до тялото на приятеля си. Беше отлагал ужасяващия оглед колкото е възможно по-дълго.

— Ще проверя дали в спалнята има телефон — каза Кони.

Хари я изглежда разтревожен:

— Телефон? Не, за Бога, да не си посмяла.

— Трябва да съобщим за убийството.

— Слушай — поде Хари, като погледна ръчния си часовник, — вече е единайсет часа. Ако се обадим, ще се вържем да стоим тук часове наред.

— Но...

— Нямаме време за губене. И без това не мога да си представя как ще намерим Тик-так преди изгрев-слънце. Шансовете ни са

нищожни. Дори и да го намерим, не зная как ще се справим с него. Все пак би било глупаво да не опитаме, нали?

— Да, прав си. Просто не ми се иска да седя и да чакам да ме очистят.

— Добре тогава. Зарежи телефона.

— Просто... просто ще те изчакам.

— Внимавай за змиите — предупреди я Хари, докато Кони тръгваше по коридора.

После се обърна към Рики.

Състоянието на трупа беше още по-лошо, отколкото очакваше. Забеляза главата на змията с впити зъби на лявата ръка и потръпна. Двойките дупчици по лицето сигурно бяха следи от ухапвания. Ръцете бяха извити назад в лакътя. Костите не бяха просто счупени, бяха направо натрошени на прах. Рики Естефан беше така пребит, че трудно можеше да се установи конкретната причина за смъртта. Все пак ако вече не е бил мъртъв, когато главата му е била извита на сто и осемдесет градуса, със сигурност е умрял в този миг. Шията беше разкъсана, по нея личаха синини, главата се люшкаше свободно, брадичката опираше върху рамото.

Очите ги нямаше.

— Хари? — извика Кони.

Загледан в празните очни кухни, Хари не можа да й отговори. Устата му пресъхна и гласът му се изгуби в сподавен вик.

— Хари, я погледни това.

Беше видял достатъчно от това, което беше изстрадал Рики, дори прекалено много. Сега гневът към Тик-так се затъмняваше само от беса, който изпитваше към самия себе си.

Хари се надигна, обърна се и видя отражението си в огледалото със сребърни украшения над иконостаса. Лицето му изглеждаше пепеляво. Приличаше на мъртвец като трупа на пода. Част от него наистина *умря*, когато се наведе над тялото. Сякаш беше изгубил част от себе си.

Срещна погледа си в огледалото, но веднага отмести очи настрани, за да не вижда ужаса, объркването и първобитния си гняв. Човекът в огледалото не беше този, който Хари Лайън познаваше... или искаше да бъде.

— Хари? — пак извика Кони.

Намери я в дневната, приклепнала до купчината кал. Всъщност това не беше кал, а около сто килограма влажна, пресована пръст.

— Погледни, Хари.

Кони посочи към необяснимата особеност, която не бяха забелязали при първия оглед на къщата. Купчината като цяло беше безформена, но от нея се простираше човешка ръка — не истинска, а направена от влажна пръст. Беше голяма, силна, с тъпи квадратни пръсти, оформена до най-малките подробности, сякаш изрязана от голям скулптор.

Ръката се подаваше от ръкав, също направен от пръст, но с всичко необходимо — ръб, подгъв и три копчета от пръст. Дори повърхността на материята беше изразително предадена.

— Разбираш ли нещо? — попита Кони.

— Да пукна, ако ми е ясно.

Докосна с пръст ръката и после го мушна по-силно. Не изключваше отдолу да се намира истинска ръка, покрита с пръст. Но се излъга, имаше само пръст, която се разсипа при допира. Явно беше покрехка, отколкото изглеждаше, останаха само ръкавът и два пръста.

В паметта изплува някакъв свързан с гледката спомен и пак изчезна като бегло съзряна риба, която проблясва с всичките си цветове и потъва в мрачните дълбини на езерото. Хари гледаше остатъка от ръката и усещаше, че е на прага да разбере нещо изключително важно за Тик-так, но колкото повече се мъчеше да избистри спомените си, толкова по-напразни бяха усилията му.

— Да се махаме оттук — предложи той.

Последва Кони по коридора и не погледна към тялото.

Беше на ръба на психическия срив. Едва сдържаше гнева си. За пръв път се чувстваше така. Новите чувства винаги го тревожеха, защото не знаеше докъде ще го доведат. Предпочиташе емоционалният му живот да е спретнато подреден като папките за убийствата в службата или колекцията му от компактдискове. Още един поглед към Рики можеше да накара гнева му да прелее и да го обхване истерия. Изпитваше желание да се разкреци, все едно на кого, да вика, докато не го заболи гърлото, а също да удари някого, да удря, да блъска и да рита. Нямаше подходящ обект и затова му се прииска да насочи гнева си към неодушевените предмети, да чупи и мачка всичко наоколо, колкото и да беше безсмислено и дори да привлече крайно нежеланото

внимание на съседите. Единственото нещо, което го възпираше да не даде воля на гнева си, беше представата как би изглеждал обхванат от лудостта, с обезумели очи, освирепял. Не можеше да понесе мисълта, че някой ще го види така необуздан, особено когато този някой беше Кони Гъливър.

Излязоха отвън и тя затвор и предната врата. Двамата тръгнаха по улицата.

Тъкмо стигнаха до колата, когато Хари спря и огледа квартала.

— Слушай.

Кони се намръщи:

— Какво?

— Колко е спокойно.

— Е, и какво?

— Не може да не се е вдигнал страшен шум — каза Хари.

— Взривът е разкъсал пода на коридора — съгласи се Кони, — а и той сигурно е крещял, викал е за помощ.

— Тогава защо не са дошли любопитни съседи да видят какво става? Градът не е голям, хората добре се познават и не се преструват на глухи, когато наоколо става нещо лошо. Те идват на помощ.

— А това значи, че не са чули нищо — заключи Кони.

— Как е възможно?

В близкото дърво пропя нощна птица.

От една къща продължаваше да долита тиха музика. Този път различи мелодията. „Наниз перли“.

Може би на една пресечка от тях някакво куче се обади с нещо средно между изпъшкване и вой.

— Не са чули нищо... Как е възможно? — повтори Хари.

Още по-нататък голям камион се заизкачва по далечната магистрала. Двигателят му звучеше като пренесен с машината на времето бронтозавър.

Кухнята му беше само в бяло — бяла боя, бели плочки на пода, бели мраморни плотове, бели уреди. Единственото разнообразие идваше от полираните хромови и стоманени повърхности там, където се налагаше да има метални рамки или плочи, но и те отразяваха други бели повърхности.

Спалните трябва да са черни. Сънят беше черен, освен когато сънищата се разиграваха в театъра на ума. Въпреки че бяха изпъстрени с най-различни цветове, сънищата му винаги малко тъмнееха. Небето в тях винаги изглеждаше черно или оловносиво от буреносни облаци. Сънят беше като кратка смърт. Смъртта беше черна.

Но кухните трябва да са бели, защото в тях е храната, а храната е свързана с чистотата и енергията. Енергията беше бяла — електричеството, светкавицата.

Облечен с червен копринен халат Брайън седна на бял стол с бяла тапицерия пред бяла лакирана маса с дебело стъкло отгоре. Харесваше халата. Имаше още пет също като този. Фината коприна, хлъзгава и прохладна, галеше кожата. Червеното беше цветът на властта и могъществото — червената кардиналска шапчица, червената кралска мантия, обточена със злато и хермелин, червената роба с избродирани дракони на китайския император.

Вкъщи, когато не му се разхождаше гол, Брайън се обличаше само в червено. Беше скрит крал, таен бог.

Когато излизаше в света, носеше безцветни дрехи, защото не желаше да привлича вниманието. Докато не Станеше, притежаваше известна уязвимост и най-умното беше да остане анонимен. Когато напълно разбиеше и овладееше мощта си, най-накрая щеше да може да се появява с подobaващи одежди и всички щяха да коленичат пред него, да се извържат със страхопочитание или да бягат от ужас.

Перспективата беше вълнуваща. Да бъдеш признат. Да бъдеш известен и почитан. Скоро.

На бялата кухненска маса почна да яде шоколадов сладолед с глазура и черешов пълнеж с ликьор, поръсен с кокосово брашно и натрошена карамелизирана захар. Обичаше сладкото. Също и солено.

Пържени картофи, сиренки, хрупкави солени бисквитки, фъстъци, царевични пръчици, пръжки. Ядеше сладко и солено, нищо друго, защото вече никой не можеше да му казва с какво да се храни.

Баба Дракман би получила удар, ако можеше да го види с какво се тъпче. Беше го отгледала почти от раждането му, докато не навърши осемнайсет години. Не допускаше никакви отклонения от режима на хранене. Три яденета дневно, никакво хапване между тях. Зеленчуци, плодове, зърнени храни, тестени изделия, спагети, риба, пилешко, никакви червени меса, обезмаслено мляко, замразено кисело мляко вместо сладолед, минимално количество сол, минимално количество захар, минимално количество мазнини, минимално количество удоволствия.

Дори омразното ѝ куче, нервен пудел на име Пиер, беше принуден да яде според правилата на баба, а те изискваха от него да бъде вегетарианец. Баба Дракман вярваше, че кучетата ядат месо, само защото това се очаква от тях, че думата „месояден“ е безсмислен етикет, лепнат от невежи учени и че всеки вид — особено кучетата, който знае защо — има сили да се издигне над естествения си нагон и да живее по-спокойно от обикновено. В паничката на Пиер се появяваше ту нещо на зърна, ту на кубчета, ту като въглени. Най-много до вкуса на месото се доближаваше имитацията на говеждо от соев сос с белтъчини на прах, които съсипваха всичко. Повечето време Пиер изглеждаше напрегнат и нещастен, сякаш го влудяваше копнежът за нещо, което не познаваше и затова не можеше да го удовлетвори. Сигурно затова кучето беше толкова злобно, прокрадваше се безшумно и нервно се изпикаваше на най-неподходящи места, като например в шкафа на Брайън върху обувките му.

Баба Дракман беше безпощадна с правилата си. Имаше правила за всичко — ресането, обличането, ученето, държанието при всякаква ситуация. Десет мегабайтов компютър едва ли би побрал пълния каталог на бабините правила.

Кучето Пиер също трябваше да научи правилата за себе си. На кои столове може да седи и на кои не може. Никакъв лай. Никакъв вой. Хранене по график, никакви отпадъци. Ресане два пъти в седмицата, мирувай, не се върти. Седни, търколи се, престори се на умрял, не драскай с нокти по мебелите...

Още четири или петгодишен Брайън разбра по свой детски начин, че баба му е властническа натура, спечена и проклета и внимаваше как се държи с нея. Беше възпитан и послушен, преструваше се, че я обича, но не я допускаше до вътрешния си свят. Когато в детството му за пръв път плахо се прояви неговата особеност, беше достатъчно досетлив да скрие напъпилия си талант от нея, защото знаеше, че реакцията ѝ може да е... опасна за него. Пубертетът доведе до растеж не само на тялото, но и на тайните му способности. Все пак ги пазеше за себе си и изучаваше силата си с помощта на малки животинки, които измираха чрез най-разнообразни и удовлетворяващи мъчения.

Преди две години, само няколко седмици след осемнайсетия му рожден ден, странната и динамична вътрешна сила пак се надигна в него, както правеше от време на време. Все още не се чувстваше достатъчно силен да се справи с целия свят, но усети, че е готов да се справи с баба Дракман. Тя седеше в любимото си кресло, вдигнала крака върху отоманка. Хрупаше сурови моркови, отпиваше от чаша минерална вода и четеше статия за смъртното наказание в „Лос Анжелис Таймс“, като добавяше искрените си коментари за необходимостта да се проявява състрадание дори към най-закоравелите престъпници. Точно тогава Брайън реши да използва отскоро придобитата си способност за пирокинеза и я подпали. Ама как само пламна! Въпреки че по костите ѝ имаше по-малко мазнина, отколкото на един бръмбар, тя гореше като лоена свещ. Едно от железните ѝ правила беше никога да не повишава глас у дома, но сега писъците ѝ едва не избиха прозорците, макар и да не продължиха особено дълго. Пламъкът беше контролиран, обхвана само баба му и дрехите ѝ, иначе едва опърли креслото и отоманката. Тялото ѝ обаче гореше с ослепителен бял пламък и Брайън трябваше да присвива очи, докато я гледаше. Подобно на гъсеница, потопена в спирт и подпалена с кибрит, тялото на баба му съскаше, гърчеше се, разгаряше се, а после потъмня и се сбръчка. Все пак той не прекрати горенето, докато овъглените остатъци не се превърнаха в пепел, пепелта в сажди, а саждите най-накрая не изчезнаха с последно изпукване на зеленикави искри.

После измъкна Пиер от скривалището му и също го изгори.

Беше прекрасен ден.

Той сложи край на баба Дракман и нейните правила. Оттогава Брайън живееше според собствените си правила. Скоро целият свят също щеше да им се подчини.

Стана и отиде до хладилника. Беше пълен със сладкиши и други десерти. Никакви гъби, никакви диетични храни. Взе буркан маслен крем, върна се до масата и изсипа от него върху мелбата.

„Бим-бам, вещицата е мъртва, дъртата зла вещица, вещицата е мъртва“ — тананикаше си доволно Брайън.

С фалшификации в гражданския регистър успя да осигури официален смъртен акт на баба си, промени възрастта си на двайсет и една години (за да избегне съдебното назначаване на настойник) и се обяви за единствен наследник според завещанието ѝ. Беше лесно като детска игра, защото за него не съществуваше преграда или заключена врата. Чрез Най-великата и Най-Тайната си Сила можеше да отиде където си поиска, да прави каквото му хрумне и никой не можеше да го проследи. След като стана пълноправен собственик на къщата, той поръча да я ремонтират и обзаведат по негов вкус, като премахна всичко, което можеше да му напомня за дъртата вещица и нейните моркови.

През последните две години похарчи значително повече от наследството си, но разточителството не представляваше никакъв проблем. Можеше да си набави необходимото количество пари по всяко време. Не изпадеше често в нужда, защото благодарение на Най-великата си и Най-Тайната си Сила можеше също да си вземе практически и всичко друго, без опасност да го заловят.

— За твое здраве, бабо — каза Брайън и вдигна пълната лъжица със сладолед и шоколадов крем.

Не беше способен, макар и само засега, да лекува нараняванията си или да заличава синините, но вече беше в състояние да поддържа теглото и тонуса си само чрез съсредоточаване върху този въпрос за няколко минути. Регулираше обмяната на веществата като с обикновен термостат. Тази способност му вдъхваше вяра, че след още един-два подема в растежа силата му ще му позволи да лекува нараняванията си и да стане свършено неуязвим.

Затова въпреки огромното количество сладкиши и солени бисквити фигурата му беше стройна. Гордееше се с жилавата си мускулатура, която беше една от причините с удоволствие да се

разхожда гол из къщата и да улавя неочаквано изображението си в някое от многобройните огледала.

Знаеше, че жените биха харесали тялото му. Ако жените го интересуваха, можеше да притежава която си поиска, дори без да използва необикновената си сила.

Но сексът изобщо не го вълнуваше. Сексът беше преди всичко най-голямата грешка на стария бог. Хората бяха така погълнати от него, че тяхното безкрайно, безумно размножаване съсипа света. Именно заради секса новият бог трябва да прочисти стадото и да оправи планетата. Освен това Брайън стигаше до оргазъм не чрез секса, а чрез насилственото прекратяване на нечий човешки живот. Когато използваше „голем“ да убие някого и после връщаше цялото си съзнание обратно в истинското си тяло, черните копринени чаршафи често блестяха от влажни потоци семенна течност.

Какво ли би помислила баба за това!

Брайън се изсмя.

Можеше да прави какво си поиска, да прави каквото си поиска, а къде беше през цялото време мърморещата му баба? Изгоряла, мъртва, изчезнала завинаги — ето къде.

Беше двадесетгодишен и можеше да доживее до хиляда, две хиляди или дори да остане безсмъртен. След като поживееше достатъчно дълго, най-вероятно изобщо щеше да забрави за баба си за своя радост.

„Дърта тъпа крава“ — измърмори той и се изкиска. Беше вълнуващо да говори за нея както му хрумне и то в нейната собствена къща.

Огромната мелба си беше цяло ядене, но Брайън я омете без остатък. Използването на способностите беше много уморително и затова му трябваша повече сън и повече калории на ден от обикновените хора. Поспиваше често и непрекъснато хапваше, но предполагаше, че потребността от храна и сън съвсем ще изчезне, когато Ставането завършеше и той се превърнеше най-накрая в нов бог. След като приключеше Ставането му, може би никога нямаше да спи и да яде по необходимост, а щеше да го прави само за удоволствие.

Изгреба и последната лъжичка и облиза съда.

Баба Дракман *ненавиждаше* това.

Облиза всичко най-старателно. Съдът заблестя като току-що измит.

— Мога да правя всичко, което поискам — каза си той, — всичко.

На масата в един буркан с консервираща течност очите на Енрике Естефан го гледаха с обожание.

На път в северна посока по нощната магистрала, докато Рики лежеше мъртъв в пълната със змии къща в Дана Пойнт, Хари каза:

— Аз съм виновен за това, което му се случи.

От седалката до него Кони се обади:

— Я не говори глупости.

— Не са глупости.

— Да не искаш да кажеш, че си виновен и за това, че преди три години се е отбил в магазина на път към къщи?

— Благодаря ти за желанието да ми помогнеш да се почувствам по-добре, но не приемам.

— Ами да те накарам да се почувстваш по-зле тогава? Виж, това нещо, с което се сблъскваме, този Тик-так е непредсказуем, не знаеш какъв ще е следващият му ход.

— Защо, може и да се досетя. Струва ми се, че налучквам нещо. Като че ли вече зная какво мога да очаквам. Само че вървя една стъпка зад този проклет кучи син. Щом видях токата, разбрах, че съвсем естествено се е насочил към Рики. Това беше част от заплахата му. Просто я забелязах прекалено късно.

— Нали точно това казвам? Може би няма как да изпреварим този тип. Той е нещо ново, свършено ново и мисли съвсем различно от нас двамата или от който и да е скитник, не отговаря на нито един познат психологически модел, затова няма как де предвидиш намеренията или действията му. Виж, Хари, не можеш да се чувстваш отговорен за такова нещо.

Хари й се тросна, без да има желание да я обижда, нито да прехвърля вината върху нея, но вече не можеше да сдържа гнева си:

— Това е проблемът на днешния свят, Божичко, *точно* това! Никой не иска да поеме отговорността за каквото и да било. Всеки иска да има право да бъде и да върши каквото поиска, но никой не желае да плаща.

— Прав си.

Кони очевидно говореше напълно сериозно, съгласието й не целеше само да го насърчи, но Хари вече бе набрал инерция.

— В днешно време никога не си виновен, ако животът ти се е объркал, ако си подбел семейството или приятелите си. Ти си пияница? Ами сигурно имаш генетично предразположение. Или си неудържим сластолюбец и сменяш по сто партньора годишно? О, сигурно не си получавал достатъчно обич в детството си, може би родителите ти не са проявявали любвеобилност. Чисти измишльотини.

— Точно така — подкрепи го Кони.

— Пръснал си черепа на някой продавач в магазина или си пребил до смърт старица само за двацет мизерни долара? Е, не че си лош човек, ти не си виновен! Виновни са родителите ти, учителите, обществото, цялата западна култура, но не и ти, никога ти, как е възможно да се допусне подобно нещо, колко безсърдечно, колко безнадеждно старомодно.

— Да беше водещ на радиопредаване, щях да те слушам всеки ден — обади се Кони.

Задминаваше по-бавните коли, дори когато трябваше да пресича непрекъснатата линия. Никога преди не го беше правил, дори със служебна кола с буркан и сирена.

Чудеше се какво става с него. Не можеше да си представи как се чуди за това и в същото време продължава да го прави. Почна да изпреварва пикап с изображение на Скалистите планини от външната страна и влезе в насрещното платно без никаква видимост, въпреки че пикапът караше с поне пет мили над разрешената скорост.

Хари продължаваше да излива гнева си:

— Можеш да изоставиш жена си и децата, без да плащаш издръжка, да завлечеш кредиторите си с милиони, да размажеш главата на някого само защото е хомосексуалист или се е държал пренебрежително...

— ... да захвърлиш бебето си в кофата за боклук, защото не си убедена в радостта от майчинството — включи се Кони.

— ... да укриваш данъци, да мамиш социалните грижи...

— ... да продаваш наркотици на ученици...

— ... да изнасилиш дъщеря си и пак да твърдиш, че жертвата си *ти*. Не си виновен. Каквато и жестокост да извършиш, можеш да се надяваш на съчувствие, да хленчиш, че си жертва на расизма или на обратния расизъм срещу белите, на дискриминация на основата на пола, възрастта, класата, на предразсъдъците срещу дебелиите,

грозните, тъпите или прекалено умните. Обрал си банката или си застрелял ченгето, защото си жертва. Има хиляди начини да бъдеш жертва. Да, разбира се, така обезценяваш искрените жалби на истинските жертви, но какво значение има това по дяволите, нали живеем само веднъж. Нека се порадваме на живота, а кой го е грижа за истинските жертви, за Бога, та нали те са *губещата страна*.

Хари бързо доближаваше един „Кадилак“, който караше с малка скорост.

Имаше място за изпреварване, но изведнъж пътя му запречи също толкова бавен джип с две лепенки на задното стъкло: „АЗ ПЪТУВАМ С ИИСУС“ и „БАРОВЕ, БИКИНИ И БИРА“.

Не можеше пак да пристъпи непрекъснатата линия, защото насрещното движение го заслепяваше с фаровете.

Замисли се дали да не натисне клаксона, за да накара „Кадилака“ и джипа да карат по-бързо, но нямаше търпение да ги изчака.

Банкетът до магистралата беше необичайно широк на това място и Хари се възползува от него. Увеличи скоростта, изви волана и изпревари „Кадилака“ от дясната му страна. Хари не можеше да *повярва*, че върши всичко това. Нито пък шофьорът на „Кадилака“. Хари погледна наляво и забеляза как човекът в другата кола го гледа изумено — смешно човече с тънки мустачки и лошокачествена перука на темето. „Хондата“ се притисна вдясно до ерозиралата пръст, обрасла с храсталаци и див бръшлян. Дори на най-широкото място колата едва се задържаше на пътя, а банкетът бързо се стесняваше. „Кадилакът“ забави, за да го пропусне. Хари натисна съединителя. Банкетът се стесни още повече. Право пред него се изпречи знак на калифорнийската пътна полиция „СПИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. Спирането обаче беше сигурно, ако се удареше в него. Хари рязко изви и се върна на платното. Промуши се пред „Кадилака“, овладя колата и продължи на север. Отляво се простираше огромния Тихи океан, черен като настроението му.

— Много *хладнокръвно*! — каза Кони.

Хари не знаеше дали тя говори саркастично или одобрително. Съществуваха и двете възможности, като се вземе предвид слабостта ѝ към високите скорости и риска.

— Искам да кажа — упорстваше Хари, като се стремеше да поддържа гнева си, — че не искам да съм такъв, винаги да соча с пръст

другите. Когато отговорността е моя, искам да се *задавя* с нея.

— Чух.

— Аз съм отговорен за Рики.

— Както кажеш.

— Ако бях умен, той сега щеше да е жив.

— Нямам нищо против.

— Сега тежи на съвестта ми.

— Съгласна.

— Аз отговарям.

— Сигурно съм, че ще се печеш в ада заради това.

Хари не можа да се сдържи и се изсмя. Смехът беше мрачен и за миг му се стори, че ще премине в сълзи за Рики, но Кони не му позволи.

— Цяла вечност ще киснеш в яма с кучешки бълвоч — каза тя, — ако смяташ, че си го заслужава.

Хари не искаше гневът му да се уталожава, но не можеше да си наложи, както всъщност трябваше. Погледна Кони и се изсмя по-силно.

Кони продължи:

— Ако си толкова лош, ще трябва да ядеш личинки и да пиеш демонска жлъчка поне хиляда години...

— Мразя демонската жлъчка...

— ... и със сигурност ще трябва да позволяваш на сатаната да ти прави клизма... — Кони също се смееше. — ... и да гледаш „Хъдсън Хоук“ десет хиляди пъти...

— Е, не, дори адът си има граници.

Двамата се смееха. Смехът беше отдушник на напрежението и продължи доста време.

Когато най-накрая млъкнаха, Кони първа наруши тишината:

— Добре ли си?

— Чувствам се отвратително.

— И все пак по-добре?

— Малко по-добре.

— Ще се оправяш.

— Може би — съгласи се Хари.

— Сигурна съм. Като че ли истинската трагедия е в това, че всичко се казва и отминава. Дори най-лошите рани заздравяват,

отминава и най-безутешната тъга. Животът продължава, няма вечна болка, макар и понякога да ни се струва, че трябва да има.

Продължиха на север. Морето беше отляво. Отдясно се виждаха тъмни възвишения, осеяни със светлините на къщите.

Пак бяха в Лагуна Бийч, но Хари не знаеше накъде са се запътили. Искаше му се да върви непрекъснато по стрелката на компаса, по цялото крайбрежие, покрай Санта Барбара, Биг Сър, над Златните врати, към Орегон, Уошингтън, Канада, може би чак до Аляска, далече-далече, да види снега и да усети хапещия арктически вятър, да погледа отблясъка на лунната светлина по ледниците, после да мине право през Беринговия проток, колата да прекоси водите като във вълшебна приказка, после по замръзналия бряг на някогашния Съветски съюз и оттам към Китай, да спре там, за да опита вкусната сечуанска кухня.

— Гъливър? — обади се Хари.

— Да.

— Харесваш ми.

— Не си изключение.

— Истина ти казвам.

— Е, тогава и аз те харесвам, Лайън.

— Реших, че може би не е лошо да ти го кажа.

— Радвам се, че го направи.

— Това обаче не означава, че ще ходим сериозно или нещо подобно.

Кони се усмихна:

— Добре. Между другото, къде ще ходим сега?

Хари едва овладя изкушението да ѝ предложи патица с подправки в Пекин.

— В жилището на Ордегард. Предполагам, че не помниш адреса.

— Не само, че го помня, но и вече бях там.

— Кога? — изненада се Хари.

— На път към службата, след като излязох от ресторанта, докато ти пишеше рапортите. Там няма нищо особено, не е приятно, но не смятам, че ще намерим нещо полезно.

— Тогава не си знаела за Тик-так. Сега ще гледаш на нещата от друг ъгъл.

— Може би. Още две пресечки направо и после надясно.

Хари изпълни указанията и колата тръгна нагоре по хълмовете, през мръсни и извити улици с палми и обрасли евкалипти. Бяла сова с огромни криле прехвъркна от комина на една къща върху заострения покрив на друга. Беззвездното небе изглеждаше толкова ниско, че сякаш Хари дочуваше как стърже по билото на източните възвишения.

Брайън отвори вратата и излезе на балкона към спалнята.

Както всички останали врати в къщата, тази също не беше заключена. Въпреки че беше по-благоразумно да не се отличава от останалите по нищо, докато не Стане, не се страхуваше от никого, никога не бе изпитвал подобен страх. Другите момчета бяха страхливци, но не и той. Силата му го изпълваше с увереност, каквато никой в историята не бе имал. Знаеше, че никой не може да го възпре при изпълнението на мисията му. Пътят му към върховния престол беше предначертан и трябваше само мъничко търпение, за да приключи Ставането.

Часът преди полунощ беше хладен и влажен. По парапета на балкона блестяха капчици роса. От морето духаше свеж бриз. Червеният халат беше привързан хлабаво около кръста, но полите му шумоляха по краката като кървави струи.

Светлините на Санта Каталина на двайсет и шест мили на запад се закриваха от гъста, макар и невидима мъгла на повече от двайсет мили от брега. След дъжда небето продължаваше да е навъсено и не пропускаше звезден или лунен лъч. Не се виждаха ярко осветените прозорци на съседите, защото къщата му беше най-отдалечената и задният двор бе заобиколен от три страни с морски скали.

Мракът го обгръщаше ласкаво като финия копринен халат. Бученето, плясъкът и безкрайното движение на прибоя звучаха успокояващо.

Като магьосник пред самотен олтар навръх висока скала, Брайън затвори очи и установи контакт със силата си.

Престана да усеща хладния нощен въздух и студената роса по парапета на балкона. Вече не усещаше галещия халат по краката и не чуваше вълните на брега отдолу.

Първо потърси петте болни добичета, които чакаха брадвата. Беше ги белязал с псионен енергетичен знак, за да ги намира по-лесно. Сякаш със затворени очи се рееше над земята, а като погледна надолу, забеляза пет по-особени светлинки, аури, които се различаваха от

всички останали енергийни източници по южния бряг. Мишените на кървавите му развлечения.

Чрез ясновидство или, по-точно, „далековидство“ можеше да ги наблюдава един по един в окръжаващата ги среда. Не можеше да ги чува, което от време на време му създаваше неудобства, но предполагаше, че ще развие ясновидство и на петте сетива, когато най-накрая Стане новият бог.

Брайън погледна Сами Шамроу, чиито мъчения отложи заради неочакваната необходимост да се справи с онова ченге, което се правеше на много умен и на герой. Алкохоликът не се свиваше в сандъка под надвесените клони на олеандъра на улицата, нито смучеше втората двулитрова бутилка вино, както очакваше Брайън. Вместо това той се движеше в долната част на Лагуна, носеше нещо като термос, олюляваше се пьянски пред затворените кепенци на магазините и за миг се облегна по дърветата да си поеме дъх и да се ориентира. После тежко измина още десетина-двайсет стъпки и се подпря на тухлена стена. Явно се чудеше дали да повърне. Реши да не го прави и пак се потътри напред. Яростно примигваше с проточена напред глава. По лицето му беше изписана необичайна решителност, сякаш си бе наумил някаква смислена цел, макар и най-вероятно да се скиташе напосоки, воден от ирационални, тъпи магарешки мотиви, които изглеждаха обясними само за просмукан от алкохола мозък като неговия.

Брайън остави Сам Шамроу и погледна нафукания герой и по асоциация мръсницата-полицайка с него. Двамата седяха в „Хондата“ на героя. Завиваха по алеята нагоре по хълма към някаква модерна къща с потъмняла от времето кедрова облицовка и многобройни големи прозорци. Говореха си. Не чуваше думите им. Оживени. Сериозни. Ченгетата слязоха от колата, без да усещат, че са под наблюдение. Брайън се огледа. Позна квартала, защото бе прекарал целия си живот в Лагуна Бийч, но не знаеше чия е къщата.

След няколко минути щеше да посети Лайън и Гъливър по-пряко.

Накрая се насочи към Джанет Марко и парцаливото ѝ дете. Те се гушеха в очукания си „Додж“ на паркинга до Методистката църква. Момчето сякаш спеше на задната седалка. Майката седеше зад волана,

отпусната на облегалката и предната врата. С широко отворени очи следеше какво става около колата.

Беше обещал да ги убие призори и възнамеряваше да спази определения от самия него краен срок. Нямахте да е лесно да се справи с тях и с двете ченгета, след като изразходва толкова енергия, за да измъчва и убие Енрике Естефан. Но ако подремнеше един-два пъти до изгрев-слънце и хапнеше няколко пакета пържени картофи, бисквити и може би още една мелба, сигурно щеше да се справи с всички тях по най-възхитителен и удовлетворяващ начин.

При обичайни обстоятелства би се показал във формата на „голем“ поне два-три пъти през последните шест часа от живота на майката и сина, за да ги хвърли в неописуем ужас. Убиването представляваше чиста наслада, беше изпълнено с тръпка и водеше до оргазъм. Но часовете и понякога дните на мъчения преди повечето убийства бяха почти толкова приятни, колкото върховният миг, когато най-накрая бликваше кръвта. Страхът, ужасът и страхопочитанието, които вселяваше у добичетата, го възбуждаха. Харесваше смайването, неверието и истерията при техните жалки, но неизменни опити да се укрият. Но с Джанет Марко и момчето ѝ трябваше да пропусне предварителната игра и да ги посети още само веднъж, на зазоряване, когато щяха да си платят с болка и кръв за това, че замърсяват земята с присъствието си.

Брайън трябваше да запази енергията си за нафуканото ченге. Искаше му се да го подложи на по-страшни мъчения от обикновено. Да го унижи. Да го пречупи. Да го превърне в хленчецо, разсополивено бебе. В наперения герой се криеше страхливец както във всички останали. Брайън смяташе да го накара да се влачи по корем, да покаже колко е слаб, да стане ясно, че не е нищо друго освен мекотело, бълзливек, който се крие зад полицейската значка и оръжието. Преди да убие двете ченгета, щеше да ги изтощи докрай, да ги разкъсва на части, да ги накара да прокълнат часа, в който са се родили.

Прекрати далековидството и се оттегли от „Доджа“ на църковния паркинг. Цялото му съзнание се върна в тялото на балкона към спалнята.

Високите вълни идваха от неосветената западна посока и се разбиваха на брега. Те му напомниха за сънуваните сияйни градове,

които се подчиняваха на волята му и давеха милиони обезумели хора в потоци от стъкло и разчупена стомана.

След като завършеше Ставането, никога повече нямаше да има нужда да почива или да пести енергията си. Могъществото му щеше да се равнява на вселената — безкрайно възобновимо и неизчерпаемо.

Върна се в черната спалня и плъзна зад себе си балконската врата.

Изхлузи червения халат.

Изтегна се гол на леглото и подпря глава на две възглавници с черни калъфки, напълнени с гъши пух.

Поеми дълбоко дъх няколко пъти. Затвори очи. Отпусни тялото. Проясни мисълта. Отпусни се.

След по-малко от минута беше готов да твори. Насочи значителна част от съзнанието си към страничния двор на модерната къща с потъмнялата от времето кедрова облицовка и многобройните прозорци горе на хълма, където спря „Хондата“ на ченгето.

Най-близката улична лампа беше на половин пресечка. Отвсякъде падаха плътни сенки.

В най-закътаната част моравата се раздвижи. Тревата потъна в пръстта, сякаш работеше невидим плуг. Земята закипя с тих, приплясващ звук, сякаш се пукаха мехурите на гъсто тесто. Цялото й съдържание — трева, почва, камъни, мъртви листа, червеи, бръмбари, кутия от пури с перата и натрошените кости на папагал, заровена кой знае кога от някое дете — се надигна в черна, гъмжаща колона с размерите на едър мъж.

Първо най-отгоре се оформи главата на приведената фигура. Отначало се появи мазната невчесана коса. После брадата. Разпука се устата. Щръкнаха криви, изгубили цвета си зъби. Устни със сълзящи рани.

Едното око се отвори. Жълто. Злобно. Нечовешко.

Той е в тъмната алея, тича напред, търси миризмата на онова нещо, което убива. Знае, че я е загубил, но продължава да души заради жената, заради момчето, заради това, че е добро куче, добро.

Празна консерва, миризма на метал, ръжда. Дъждовна локва с мазни капчици отгоре. Във водата плува умряла пчела. Интересно. Не чак колкото умряла мишка и все пак интересно.

Пчелите летят, жужат, нараняват като котките, но тази пчела е мъртва. За пръв път вижда умряла пчела. Интересно — виж ти, пчелите умирали. Не помни да е виждал умряла котка и се замисля дали котките умират като пчелите.

Странно, може би котките умират.

Какво може да ги убие?

Котките могат да се катерят по дървета и места, където не може да стигне никой други да одраскат носа ти с остриите си нокти толкова бързо, че не забелязваш приближаването на лапата. Затова ако има нещо, което да убива котките, то със сигурност не е добро и за кучетата, въобще не е добро, по-бързо е от котките и е лошо.

Интересно.

Продължава по алеята.

Някъде на място, където живеят хора, се готви месо. Облизва муцуна, защото е още гладен.

Хартийка. Обвивка от бонбон. Мирише хубаво. Притиска я с лапа и я облизва. Вкусът е приятен. Ближе, ближе, ближе, но няма повече, само пращинка сладост върху хартийката. Винаги е така, няколко близвания или хапки и всичко свършва. Рядко е толкова, колкото му се иска и никога повече.

Подушва хартийката за всеки случай, тя се лепва на носа му и той тръсва глава, за да я махне. Тя се превърта във въздуха и полита с вятъра нагоре, надолу и настрани като пеперуда. Интересно. Изведнъж оживя и полетя. Как е възможно? Много интересно. Тръгва след нея, настига я, подскача, но не улучва и изведнъж страшно му се прииска да я има, *трябва* да я има, скача, щраква челюсти, пропуска. Какво става, какво е това? Хартийка, пък лети като пеперуда. Наистина, ама

наистина има нужда от нея. Засилва си, скача, щрак и я хваща, но това е само хартия и затова я изплюва. Гледа я, гледа я дълго, много дълго, чака, готов за скок, нали не е глупак, но тя повече не помръдва като мъртвата пчела.

Нещо като полицаи и вълк! Нещото, което убива.

Странната, омразна миризма изведнъж долита откъм морето. Той потръпва. Души и търси. Лошото нещо е някъде там в мрака, стои в нощта близо до морето.

Тръгва по следата. Отначало миризмата е слаба, почти се губи от време на време, после се засилва. Започва да се вълнува. Приближава се, не е съвсем близо, но идва все по-близо. Движи се от алеята през улицата към парка и излиза пак на улицата. Лошото нещо е най-странното, най-интересното нещо, което някога е подушвал.

Ярки светлини. *Би-бип-биииииип*. Кола. Близо. Можеше да е мъртъв в локвата като пчелата.

Преследва миризмата на лошото нещо, движи се все по-бързо с наострени уши, оглежда се, но все още разчита на обонянието.

После губи следата.

Спира, обръща се, души наоколо. Вятърът не е променил посоката и продължава да духа откъм морето. Но вече не носи миризмата на лошото нещо. Изчаква, души, чака, обръща се, изскимтява раздражено и пак души, души, души.

Лошото нещо вече не е навън в мрака. Отишло е някъде, може би там, където живеят хора и вятърът не преминава през него. Също като котка, покатерена на дърво, не може да се достигне.

Върти се малко на място задъхан, не знае какво да прави и точно тогава по тротоара се появява невероятно странен мъж. Той се препъва и се блъска в разни посоки. В ръката си носи някакво много особено шише и си мърмори нещо. Човекът излъчва повече миризми, отколкото е подушвал по хората. Повечето са лоши, сякаш много смърдящи мъже са в едно тяло. Прокиснало вино. Мазна коса, кисел дъх, лук, чесън, дъх на свещи, боровинки. Вестникарско мастило, олеандър. Влажни панталони. Влажна фланела. Засъхнала кръв, едва доловима миризма на човешка урина, ментова дъвка в единия джоб, старо парче шунка и мухлясал комат, забравени в друг джоб, изсъхнала горчица, кал, трева, лек дъх на повръщано, прокиснала бира, разпаднали се платнени обувки, развалени зъби. Освен това пърди както се тътри напред,

пърди, мърмори, обляга се на едно дърво за малко, пръдва, после се помъква пак напред, обляга се на стената на някакво място, където живеят хора и се изпърдява още няколко пъти.

Всичко това е интересно, наистина, но най-интересното е, че сред многобройните миризми човекът носи и следа от дъха на лошото нещо. Той самият не е лошото нещо, в никакъв случай, но го познава, идва от място, където го е срещал неотдавна, носи допира на лошото нещо.

Без съмнение миризмата е същата, странна и зла, като дъха на морето в студена нощ, желязна ограда в горещ ден, мъртви мишки, светкавица, гръмотевица, паяци, кръв, тъмни дупки в земята — като всички тези неща и все пак не точно като тях.

Мъжът се препъва покрай него и той се отдръпва с подвита опашка. Но човекът дори не го забелязва, само се олюлява и завива зад ъгъла по алеята.

Интересно.

Наблюдава.

Чака.

Най-накрая тръгва по следата.

Хари изпитваше неприятно чувство в къщата на Ордегард. На входната врата висеше бележка, че влизането е забранено до приключване на полицейското следствие, но двамата с Кони нарушиха процедурата. Тя носеше връзка шперцове в торбичка и успя да се справи с ключалките на Ордегард по-бързо, отколкото един политик би намерил оправдание за изхарчването на един милиард долара.

По правило Хари се отвращаваше от подобни методи. За пръв път, откакто двамата работеха в екип, ѝ позволяваше да използва шперцове. Нямаше обаче време да спазва правилата. До зазоряването оставаха по-малко от седем часа, а издирването на Тик-так не беше напреднало никак.

Къщата с три спални не беше голяма, но пространството беше добре организирано. Както отвън, така и отвътре нямаше остри ъгли. Стаите бяха със заоблени краища и в повечето от тях поне една стена беше извита. Навсякъде се виждаха закръглени, ослепително бели корнизи. Почти всички стени бяха боядисани с блестяща бяла боя и изглеждаха като перлени. Боята в трапезарията създаваше илюзията за тапицерия с бежова кожа.

Обстановката напомняше за вътрешността на кораб и целеше да успокоява, ако не и да създава уют. Хари обаче се чувстваше неспокоен, не само защото кръглоликият убиец бе живял там или защото проникнаха вътре незаконно, а поради още някакви смътни засега причини.

Може би мебелите спомагаха за засилване на опасенията му. Скандинавски стил, модерни, строги, без украшения, с жълт кленов фурнир, ъгловати, за разлика от заоблените помещения. Резкият контраст с архитектурното оформление направо бодеше очите с острите ръбове на столовете, масичките и канапетото. Берберският килим беше съвсем тънък, почти не се усещаше, че не се стъпва направо на пода.

Обиколиха дневната, трапезарията, кабинета и кухнята. Хари забеляза, че по стените няма никакви произведения на изкуството. Никакви декоративни елементи. По масите нямаше нищо, с

изключение на керамични лампи в черно и бяло. Никакви книги или списания.

Атмосферата беше някак монашеска, сякаш обитателят на жилището се покаяваше за греховете си.

Ордегард като че ли представляваше две съвършено отделни личности. Органичните контури и материалите в къщата насочваха към силно чувствена натура, добре овладяла себе си и емоциите си, спокойна и донякъде с вкус към удоволствията. От друга страна, неумолимата еднаквост на мебелите и пълната липса на украса подсказваха, че е бил студен, груб към себе си и към останалите, затворен и замислен човек.

— Какво смяташ? — попита Кони в коридора към спалните.

— Страшничко.

— Казах ти. Но защо, по-точно?

— Контрастите са... прекалени.

— Да. И сякаш не е обитавано.

Най-накрая откриха една картина в голямата спалня срещу леглото. Била е първото нещо, което Ордегард е виждал като се събуди и последното, преди да заспи всяка вечер. Представляваше репродукция на прочуто произведение, което Хари бе виждал, но не помнеше заглавието. Струваше му се, че художникът е Франсиско де Гойя, дотолкова знаеше от „Оценяване на изкуството 101“. Картината излъчваше заплахата, действуваше на нервите и предаваше чувство на ужас и отчаяние не на последно място заради сюжета — огромно, демонично същество, което разкъсва и поглъща окървавено и обезглавено човешко тяло.

Дълбоко смущаваща, прекрасно композирана и нарисувана, картината несъмнено беше велико произведение на изкуството, но беше по-подходяща за музей, отколкото за частен дом. Трябваше да се смали от огромно изложбено пространство със сводест таван, а тук, в стая с обикновени размери картината налагаше присъствието си. Мрачната ѝ енергия почти парализираше.

— С кого мислиш, че се е отъждествявал? — попита Кони.

— Какво искаш да кажеш?

— Демонът или жертвата?

Хари се замисли и отвърна:

— И с двамата.

— Самоизяждане.

— Да. Собствената му лудост го е поглъщала.

— И не е могъл да спре.

— Нещо по-лошо. Не е искал. Едновременно садист и мазохист.

— Но как ще ни помогне това да разберем какво се е случило? —
запита Кони.

— Никак, доколкото виждам — отбеляза Хари.

— Тик-так — обади се скитникът.

Двамата се обърнаха рязко от изненадващия нисък и стържещ глас. Скитникът се намираше само на няколко пръста разстояние. Не беше възможно да е доближил толкова безшумно, но това беше факт.

Тик-так удари с дясната ръка Хари в гърдите. Силата на удара беше като на строителен кран. Хари политна назад. Блъсна се в стената на спалнята и прозорците издрънчаха. Зъбите му изтракаха. Едва не прехапа езика си. Падна по очи, устата му се напълни с прах и власинки от килима. Помъчи се да поеме дъх.

С огромни усилия повдигна лице от килима и видя, че краката на Кони висят във въздуха. Тик-так я притискаше до стената и яростно я разтърсваше. Темето и обувките ѝ отмерваха зловец ритъм.

Рики, а сега Кони.

„Първо всички, които обичаш...”

Хари се изправи на четири крака. Власинките го задавиха. Кашлица продра гърдите му, сякаш ребрата стягаха сърцето и дробовете му в желязно менгеме.

Тик-так крещеше в лицето на Кони, но Хари не различаваше думите, защото ушите му пищяха.

Стрелба.

Кони беше успяла да измъкне револвера си и да го изпразни във врата и лицето на нападателя. Куршумите лекичко го олюляха, но хватката му не отслабна.

С изкривено от болката в гърдите лице Хари се подпря на семплия шкаф в модерен датски стил и с мъка се изправи на крака. Виеше му се свят и хриптеше. Измъкна револвера си, макар и да знаеше, че да се стреля срещу такъв противник е безполезно.

Тик-так още крещеше и държеше Кони във въздуха, после я метна през плъзгащата се стъклена врата към балкона. Тя полетя като изстрелян снаряд. Закаленото стъкло се разби на хиляди парченца.

Не. Не можеше да се случи на Кони. Не можеше да загуби Кони. Немислимо беше.

Хари стреля два пъти. На гърба на черния шлифер на Тик-так зейнаха две дупки.

Трябваше да е засегнат гръбнакът на скитникът. Парченцата кости и куршумите трябваше да са разкъсали всички жизненоважни органи. Трябваше да падне както Тарзан скочи от Емпайър Стейт Билдинг.

Вместо това скитникът се извърна.

Не извика от болка. Дори не изстена.

Само каза: „Нафукан герой“.

Запазената му способност да говори беше загадка, дори чудо. В гърлото му се виждаше рана с размера на сребърен долар.

Освен това Кони беше пръснала част от лицето му. От липсващата тъкан зееше голяма кухина от лявата страна, от челюстта точно до окото. Лявото ухо също беше отнесено.

Не течеше и капчица кръв. Нямаше оголена кост. Плътта не беше червена, а черно-кафява и много особена.

Усмивката му изглеждаше по-ужасяваща от всякога, защото разкъсаната лява буза разкриваше прогнилите зъби отляво. В калциевата им клетка езикът му се гърчеше като змиорка в рибарска мрежа.

— Въобразяваш си, че си много лош, голям герой, страхотно ченге, истински мъж — каза Тик-так.

Въпреки че беше дълбок и стържещ, гласът му странно звучеше като на ученик, който предизвиква връстник да се бият и дори страховитият му вид не успяваше изцяло да прикрие детинското в поведението му.

— Но ти си нищо, господин никой, само уплашено нищожно човече.

Тик-так пристъпи към него.

Хари насочи револвера към огромния нападател и...

... се озова седнал на един стол в кухнята на Джеймс Ордегард. Оръжието още беше в ръката му, но дулото се притискаше под брадичката, сякаш се канеше да се самоубие. Допирът на стоманата беше леден, мерникът се впиваше болезнено в костта. Пръстът му стоеше готов на спусъка.

Хари отпусна револвера, сякаш откри, че държи отровна змия и скочи от стола.

Не помнеше да е отивал в кухнята, да е изтеглял стола и да е сядал. Сякаш за миг бе пренесен там и подтикнат към самоубийство.

Тик-так беше изчезнал.

В къщата цареше тишина. Неестествена тишина.

Хари тръгна към вратата...

...и пак се озова седнал на същия стол, държеше револвера, беше захапал пъхнатото в устата дуло.

Изумен извади оръжието от устата си и го сложи на пода до стола. Дланта му беше влажна. Избърса я в панталоните.

Изправи се. Краката му трепереха. Изби го пот, киселият дъх на несмляната пица се надигна в устата му.

Не разбираше какво точно му се случва, но беше сигурен, че не изпитва желание да се самоубие. Искаше да живее. Завинаги по възможност. Не би пъхнал дулото в устата си доброволно никога.

Обърса с трепереща ръка изпотеното си лице и...

... пак седеше на стола с револвера в ръка, притискаше дулото към дясното си око и гледаше в тъмното дуло. Пет стоманени пръста към вечността. Пръстът му стоеше на спусъка.

Боже Господи!

Сърцето му биеше така лудо, че усещаше пулса си във всяка натъртено място по тялото.

Внимателно прибра револвера в кобура под омачканото сако.

Чувстваше се като омагьосан. Магията му се струваше единственото обяснение на случилото се. Магьосничество, шаманство, будизъм — изведнъж му се прииска да повярва на всичко, ако вярата можеше да откупи пощада от произнесената от Тик-так присъда.

Облиза устни. Бяха сухи, напукани и горяха. Погледна ръцете си. Бяха бледи, а лицето сигурно беше още по-бледо.

Изправи се на треперещите си крака, поколеба се за миг, после се запъти към вратата. Изненада се, че стигна до нея, без да се озове необяснимо пак на стола.

Спомни си четирите изстреляни в скитника куршума, които намери в джоба на ризата си, а също и вестника, който откри под мишницата си на излизане от магазина вечерта. Досещаше се, че озоваването му на кухненския стол три пъти, без никакъв спомен да е

отивал дотам е всъщност резултат от прилагането на същия номер като с куршумите и вестника. Обяснението на това явление му се мержелееше... но му се изплъзна.

Измъкна се от кухнята без повече инциденти и реши, че магията е развалена. Втурна се към спалнята. Оглеждаше се предпазливо за Тик-так, но скитникът като че ли си беше отишъл.

Страхуваше се, че ще намери Кони мъртва, с извита глава като на Рики и с изтръгнати очи.

Кони седеше на балкона сред блестящите парченца стъкло. Беше все още жива, слава Богу, държеше главата си с две ръце и пъшкеше тихичко. Нощният вятър рошеше късата ѝ тъмна коса, лъскава и мека. Хари поиска да я докосне, да я погали.

Хари приклепна до нея и попита:

— Добре ли си?

— Къде е той?

— Отиде си.

— Искам да го изкормя.

Хари почти се засмя от облекчение на куража ѝ.

— Да го изкормя — продължи Кони, — да му напъхам червата отзад и да го накарам да диша със задника си.

— Сигурно няма да го спреш.

— Поне ще го забавя.

— А може би дори и това няма да успее.

— Откъде по дяволите се появи?

— Оттам, където отиде. Изпари се във въздуха.

Кони изпъшка още веднъж.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Хари.

Тя най-накрая повдигна лице. Десният ъгъл на устата ѝ кървеше. Гледката накара Хари да се разтрепери от гняв и от страх. Цялата дясна страна беше зачервена, като че ли я бяха удряли жестоко и методично. Сигурно утре щеше да е огромна синина.

Ако оцелееха до утре.

— Божичко, как ми трябва сега един аспирин — промърмори Кони.

— И на мене.

От джоба на самото Хари извади флакона „Анацин“, който взе от шкафчето ѝ в банята преди няколко часа.

— Истински скаут — похвали го тя.

— Ще ти донеса вода.

— Мога и сама.

Хари ѝ помогна да се изправи. От косата и дрехите ѝ се посипаха стъкла.

Прибраха се от балкона вътре. Кони спря пред картината на стената. Обезглавеният човешки труп. Гладният демон с безумен втренчен поглед.

— Тик-так имаше жълти очи — промълви тя, — не като преди, когато просеше пред ресторанта. Жълти очи, ярки, не със зеници, а с черни цепки.

Тръгнаха към кухнята да наляят вода и да изпият лекарството. Хари изпита ирационалното чувство, че очите на демона от картината на Гойя се обърнаха да ги проследят и че чудовището излезе от картината и ги проследи в къщата на мъртвеца.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

1

Понякога, когато се уморяваше от използването на мощта си, Брайън Дракман изпадаше в лошо настроение. Не му харесваше нищо. Ако нощта беше хладна, приискваше му се да е топло, ако беше топло, искаше да е хладно. Сладоледът беше прекалено сладък, царевичните пръчици прекалено солени, шоколадът прекалено шоколадов. Дрехите, дори коприненият халат, дразнеха кожата му, но пък гол се чувстваше уязвим и му беше неприятно. Не искаше да остава вкъщи, не му се излизаше. Поглеждаше се в огледалото и не харесваше вида си, а застанал пред бурканите с очите, имаше чувството, че го гледат с насмешка, а не с обожание. Знаеше, че му трябва сън, за да, възстанови силите си и да оправи настроението си, но ненавиждаше света на сънищата точно толкова, колкото света наяве.

Придирчивостта достигаше до свадливост. Нямаше с кого да се скара в крайбрежното си убежище и затова не можеше да намери отдушник. Ядът преминаваше в сляпа ярост.

Прекалено изтощен да изразходва гнева във физическа работа, Брайън седна гол в черното си легло, облегат на черните копринени възглавници и се остави яростта да го завладее. Сви юмруци до бедрата и почна да свива още по-силно, докато ноктите не се забиха болезнено в дланите и мускулите на ръцете не го заболяха. Заудря бедрата с кокалчетата, за да боли повече, после корема и гърдите. Зарови пръсти в косата си и задърпа кичурите, докато му потекоха сълзи.

Неговите очи. Изкриви пръсти и притисна нокти към клепачите. Помъчи се да събере достатъчно смелост, за да изтръгне очите си и да ги смачка в юмруците си.

Не разбираше защо го обхваща такъв порив да се ослепи, но не можеше да се бори с него.

Обзе го ирационално чувство.

Зави, отметна глава отчаяно и я заудря в черните завивки. Риташе, мяташе се, пицеше, плюеше, кълнеше с такава стръв и злоба, че сякаш го бе обзел дяволът. Проклинаше света и себе си, но най-много проклинаше кучката, разгонилата се кучка, тъпата омразна разгонила се кучка. Майка му.

Неговата майка.

Гневът бързо премина в жалостива мъка. Яростните викове и изпълнените с омраза писъци затрептяха в отчаяни хълцания. Сви се като зародиш в утробата, сгуши изтерзаното, обхванато от болката тяло и заплака със същата сила, с която преди малко крещеше и се мяташе. Самосъжалението му беше не по-малко страстно от беса.

Не беше честно, никак не беше честно това, което се очакваше от него. Трябваше да Стане, без компанията на брат, без напътстващата ръка на баща-дърводелец, без милостивата нежност на майка. При своето Ставане Иисус се е радвал на съвършената любов на Мария, но сега нямаше Богородица, до него не стоеше Мадона. Имаше само сбръчкана вещица, умопомрачена от неутолимия си апетит и прищевки, която го беше отблъснала с омраза и страх и нямаше нито сили, нито желание да го приласкае. Беше толкова нечестно, чудовищно несправедливо. Трябваше да Стане и да преобрази света без обожавачи го ученици, както при Христос и без майка като Мария, Кралицата на ангелите.

Постепенно отчаяното хълцане затихна.

Сълзите пресъхнаха.

Брайън лежеше мъчително самотен.

Имаше нужда от сън.

Откакто поспя за последен път, създаде „голем“ да убие Рики Естефан, построи още един „голем“ да завърже сребърната тока на огледалото на „Хондата“ на Лайън, упражни се в божествена мощ, като вдъхна живот на летящото влечуго на плажа и създаде още един „голем“ да тероризира фукливото ченге и партньорката му. Освен това използва своята Най-велика и Най-Тайна сила да пусне паяци и змии в кухненските шкафове на Рики Естефан, да постави счупената глава на религиозната статуетка в стиснатата ръка на Кони Гъливър и да подлуди Лайън, като го върна три пъти на кухненския стол в три различни пози на самоубиец.

Брайън се изкиска при спомена за пълното объркване и страха на Хари Лайън.

Тъпо ченге. Голям герой, няма що. Едва не се подмокри от ужас.

Брайън се изкиска още веднъж. Обърна се и зарови лице във възглавницата, за да задуши кикота.

Едва не се подмокри. Ама че герой.

Скоро самосъжалението му изчезна. Настроението му се подобри.

Все още се чувстваше изтощен, имаше нужда от сън, но освен това огладня. Беше изгорил огромно количество калории, докато упражняваше силата си и бе отслабнал с няколко фунта. Нямахме да може да заспи без да утоли глада си.

Навлече червения копринен халат и се запъти към кухнята на долния етаж. Извади от килера два пакета различни солени бисквити и голям пакет пържени картофи с аромат на лук. От хладилника извади две шишета течен крем, шоколадов и ванилов.

Отнесе храната през дневната отвън, във вътрешния двор, покрит с мексикански плочки. Част от него се закриваше от балкона на спалнята му на втория етаж. Седна на шезлонг близо до парапета, за да се наслаждава на гледката на тъмния Тихи океан.

Вторникът неумолимо изтичаше, часовникът отброяваше настъпването на срядата. От океана духаше хладен вятър, но Брайън не му обръщаше внимание. Баба Дракман би се разкрещяла, че ще пипне пневмония. Но ако станеше прекалено студено, можеше с минимални усилия да пренастрои обмяната си и да повиши телесната си температура.

Изяде цял пакет бисквити с ваниловия крем.

Можеше да яде каквото си поиска.

Можеше да прави каквото си поиска.

Ставането беше самотен процес и беше несправедливо, че няма възхитени ученици и своя Богородица, но в края на краищата всичко беше за добро. Христос беше богът на състраданието и лекуването на раните, докато Брайън трябваше да е бог на гнева и прочистването. Затова беше за предпочитане да Стане в самота, без да се размеква от майчина любов, без да се обременява от проповеди за милост и състрадание.

Значи този смрадлив човек, по-смрадлив от гнилите портокали, които падат от дърветата и се изпълват с мърдащи неща, по-смрадлив от отдавна умряла мишка, по-смрадлив от всичко на света, толкова смрадлив, че причиняваше неудържими кихавици, минава от улица на улица, влиза в една алея и остава зад себе си облаци от миризми.

Кучето го следва на няколко стъпки — любопитно, но все пак на разстояние, души следата на нещото, което убива, смесена с всички останали миризми.

Спират зад място, където хората готвят.

Хубави аромати, едва ли не по-силни от миризмата на човека, аромати, от които огладняваш, много аромати, много. Сирене, пилешко, моркови, сирене. Сиренето е хубаво, лепи се по зъбите, но е много вкусно, много по-добро от дъвките по улиците, които също се лепят по зъбите, но не са така вкусни. Хляб, грах, захар, ванилия, шоколад и още много неща, от които те заболява челюстта и устата се напълва със слюнка.

Понякога идва при такива места, върти опашка, скимти и му подават по нещичко вкусно. Но най-често го гонят, хвърлят каквото им падне, крещят, тропат. Хората са много особени за толкова неща, едно от които е храната. Повечето си я пазят и не искат да ти дадат, а после я хвърлят в кофи и тя засмърдява и от нея ти става лошо. Ако преобърнеш кофите, за да намериш храна, преди да се е развалила, хората тичат към тебе, крещят и те гонят като че ли си котка или нещо подобно.

Той не става за такава гоненица за развлечение. Котките са за тази работа. Той не е котка. Той е куче. Струва му се съвсем очевидно.

Хората понякога са много особени.

Сега смрадливият човек чука на вратата, пак чука и вратата отваря дебел мъж, облечен в бяло и обгърнат от миризми, от които ти потичат лигите.

— Божичко, Сами, изглеждаш по-зле от обикновено — казва дебелакът в бяло.

— Само малко кафе — моли смрадливият и подава шишето, което носи. — Не искам да те притеснявам, честно, много ми е неприятно, но имам нужда от мъничко кафе.

— Помня, когато почна преди години...

— Малко кафе да изтрезнея.

— ... работеше в онази малка рекламна агенция в Нюпорт Бийч...

— Трябва бързо да изтрезнея.

— ... преди да ти порасне работата и да отидеш в Лос Анжелис, а там винаги изглеждаше блестящ, обличаше се страхотно, с най-хубавите дрехи.

— Ще умра, ако не изтрезнея.

— Е, сега каза истината — казва дебелият.

— Само един термос кафе, Кени. *Моля те.*

— Няма да изтрезнееш само от кафе. Ще ти сложа малко храна в една торба, но нали ще ми обещаеш, че ще я изядеш.

— Да, да разбира се, обещавам и малко кафе, моля ти се.

— Отстъпи в страни от вратата. Не искам шефът да те види и да разбере, че ти давам нещо.

— Разбира се, Кени, веднага. Много съм ти благодарен, наистина, защото трябва да изтрезнея.

Дебелият се оглежда около миризливия и казва:

— Сдобил си се с куче, Сами?

— А? Кой, аз ли? Куче? По дяволите, не.

Смрадливият се обръща, оглежда се, видимо е изненадан.

Може би ще го изрита или ще го пропъди, но дебелият не е като него. Дебелият е добър. Всеки, който мирише на толкова вкусни неща, трябва да е добър.

Дебелият се обляга на касата, осветява го лампата в мястото, където има храна. С глас на човек, който дава ядене, той се провиква:

— Хей, приятелче, как си?

Хората вдигат такива шумове. Не разбира думите, но знае, че хората понякога издават такива шумове.

Затова завърта опашка, което винаги допада на хората, накланя глава и си придава вид, при който хората обикновено почват да ахкат.

Дебелият казва:

— Ах, не си уличен помяр, приятелче. Какви хора са били тези дето са те изоставили? Гладен ли си? Хващам се на бас, че умираш от глад. Ще се погрижа за тебе, приятелче.

Хората често го наричат „приятелче“, най-често така се обръщат към него. Помни, че като малко кученце му викаха „Принс“, но то беше много отдавна. Жената и момчето ѝ го наричат „Рошльо“, но все пак най-често се обръщат към него с „приятелче“.

Още по-усилено почва да върти опашка и да скимти, за да покаже, че дебелият му харесва. Разтреперва се да покаже, че е безопасен, че е добро куче, много добро, добро. На хората това им допада.

Дебелият казва нещо на миризливия, после изчезва там, където има храна и затваря вратата.

— *Трябва да изтрезнея* — казва смрадливият, но говори на себе си.

Трябва да се чака.

Не е лесно да се седи и само да се чака. Чакането на котка под дърво е още по-трудно. А най-трудно е да се чака за храна. Времето, което минава откакто хората тръгват да ти носят нещо за ядене до връщането им, изглежда толкова дълго, че сякаш можеш да подгониш котка, да се затичаш след кола, да подушиш всяко куче в околността, да гониш опашката си, докато ти се завие свят, да обърнеш куп кофи с лоша храна, може би да поспиш и пак да трябва да чакаш, докато ти донесат храната.

— Виждал съм неща, които хората трябва да познават — мърмори миризливият.

Той стои встрани от човека, продължава да върти опашка, опитва се да не души всички миризми от мястото с храната, защото от тях чакането става още по-непоносимо. Но миризмите напират. Не може да не ги подуши.

— *Човекът с плъховете е истински. Истински е.*

Най-накрая дебелият се връща с някаква особена бутилка и плик за миризливия. Освен това носи чиния, отрупана с остатъци.

Той маха с опашка, трепери, мисли, че остатъците са за него, но не иска да проявява излишна смелост, не иска да се запъти към храната, а после да излезе, че не е за него, дебелият да го изрита или нещо подобно. Изчаква. Изскимтява да не би дебелият да го забрави.

Тогава човекът слага чинията на земята, което значи, че остатъците са за него. Това е много хубаво, о, няма по-хубаво нещо.

Прокрадва се до чинията и се нахвърля на храната. Шунка. Говеждо. Парчета хляб, потопени в сос. Да, да, да, да, да, да, да.

Дебелият прикляква, иска да го погали и да го почеше зад ушите. Позволява му, въпреки че стои нащрек. Някои хора обичат да дразнят с храната, държат я под носа ти, подават я, показват, че искат да те погалят, а после те ритат или нещо още по-лошо.

Помни едни момчета, които му подаваха храна. Момчетата се смееха, бяха весели. Парчета месо. Хранеха го с ръце. Всички го галеха, чешеха го зад ушите. Подуши ги, не долови нищо лошо. Облиза ръцете им. Щастливи момчета, миришеха на лятно слънце, пясък и морска вода. Застана на задните си крака, завъртя се в кръг, препъваше се, само да ги си разсмее и да им достави удоволствие. И те *наистина* се смееха. Бореха се с него. Той дори се търколи по гръб. Откри корема си. Остави се да го погалят. Добри момчета. Може би някое от тях щеше да го прибере у дома и да го храни всеки ден. После го грабнаха зад врата. Едно от тях държеше пламък на малка пръчица. Опитваха се да подпалят козината му. Той се заизвива, заквича, заскимтя, помъчи се да се освободи. Пламналата пръчица угасна. Запалиха друга. Можеше да ги ухапе. Но това щеше да е лошо. А той беше добро куче. Добро. Подуши опърлената козина, но не се подпали, затова трябваше да запалят още една пръчица и тогава той избяга. Не можеше да го настигнат. Обърна се и ги погледна. Засмени момчета. Миришеха на слънце, пясък и морска сол. Щастливи момчета. Сочеха го и се смееха.

Повечето хора са добри, но не всички. Понякога успява да подуши недобрите веднага. Те миришат... на студено... на лед... на зимен метал... на морето, когато е сиво, няма слънце и плажът е пуст. Но има случаи, когато недобрите миришат точно като добрите. Хората са най-интересните същества на този свят. И най-плашещите.

Дебелият от мястото с храната е добър. Не го удари по носа. Не го ритна. Не го подпали. Само му даде хубава храна, да, да, да, да. И се засмя весело, когато го близна по ръката.

Накрая дебелият показва, че засега няма повече храна. Заставаш на задните си крака, скимтиш, подскачаш, търкаляш се, показваш корем, приклякваш и се молиш, танцуваш в кръг, кимаш с глава,

махаш, махаш, непрекъснато махаш, с опашката, тръскаш глава, ушите ти шляпат, правиш всички номера, за да получиш храна, но той не дава нищо повече. Влиза вътре и затваря вратата.

Е, нали се нахрани. Не ти трябва повече ядене.

Това не значи, че не можеш да искаш още.

Затова чакай. До вратата.

Той е добър човек. Ще се върне. Как може да те забрави, да забрави танца, въртенето на опашката и молещото скимтене?

Чакай.

Чакай.

Чакай. Чакай.

Постепенно си припомня, че правеше нещо интересно, преди да се натъкне на дебелия с храната. Но какво беше то?

Интересно...

После се сеца: миризливият.

Странният миризлив човек е в далечния край на алеята, в ъгъла, седнал е на земята между два храста, облегал на стената на мястото с храната. Яде от плик и отпива от голямо шише. Мирише на кафе. Храна.

Храна.

Запътва се към миризливия, защото може би ще успее да получи още нещо за ядене, но изведнъж спира, защото подушва лошото нещо. Върху смрадливия. Но и в нощния въздух. Миризмата пак е много силна, студена и ужасна, носи се от нощния вятър.

Нещото, което убива, пак е навън.

Вече не маха с опашка, обръща гръб на миризливия и забързва по нощните улици. Следи миризмата сред хилядите други, върви натам, където изчезва земята, където има само пясък и после вода, към бучащото, студено, много тъмно море.

Съседите на Джеймс Ордегард, също както съседите на Рики Естефан, не бяха чули нищо. Нямаше никаква реакция на стрелбата и счупените стъкла. Когато Хари отвори предната врата и се огледа по улицата, нощта изглеждаше спокойна. От далечината не долитаха сирени.

Сякаш сблъсъкът с Тик-так беше в сън, сънуван само от Хари и Кони. Ала те разполагаха с достатъчно доказателства, че е станал наяве — празните гилзи от изстреляните куршуми, изпочупените стъкла на вратата към балкона в спалнята, порязвания, драскотини и натъртени места, които щяха да станат синини.

Първият порив на Хари, а и на Кони, беше да се махнат колкото е възможно по-бързо, преди да се е върнал скитникът. Но и двамата знаеха, че Тик-так лесно ще ги намери и другаде, а им се искаше да си изяснят последиците от сблъсъка с него.

Пак в спалнята на Джеймс Ордегард под зловещия поглед на демона от картината на Гойя, Хари потърси още едно доказателство. Кръв.

Куршумите на Кони улучиха Тик-так поне три, ако не и четири пъти и то от близко разстояние. Те отнесоха част от лицето му и го раниха тежко в гърлото. А след като скитникът хвърли Кони през плъзгащата се стъклена врата, Хари изстреля два куршума в гърба му.

Би трябвало навсякъде да е оплискано с кръв като бар, залян с бира след пьянско сбиване. Ала по стените и по килима нямаше нито капчица.

— Е? — попита Кони от вратата с чаша вода в ръка. Хапчетата бяха заседнали в гърлото ѝ. Тя се мъчеше да преглътне тях или пък заседнала буца страх, въпреки че обикновено се справяше лесно със страха. — Намери ли нещо?

— Няма кръв. Само тази... кал или пръст.

Стри я между пръстите си — на пипане и по миризмата наистина беше влажна пръст. Частици от нея бяха пръснати по килима и леглото.

Хари обиколи стаята приведен. Спираше при по-големите бучки и ги опипваше.

— Времето лети — забеляза Кони.

— Не ми казвай колко е часът — каза ѝ Хари, без да я поглежда. Все пак тя не се въздържа.

— Няколко минути след полунощ. Вещерски час.

— Разбира се.

Хари продължи да търси. В една от бучките намери червей. Беше още влажен и блестеше, но беше умрял.

Изрови топче разложена растителност, която приличаше на листа от фикус. Те се разцепиха като столистно тесто, а в средата се показва черно бръмбарче със сковани крачка и зелени като изумруди очи.

До едно от нощните шкафчета Хари откри леко обезформен куршум от тези, които Кони изстреля в Тик-так. По него беше полепнала влажна пръст. Хари го взе, завъртя го между пръстите си и го загледа замислено.

Кони се приближи, за да погледне какво е намерил.

— Разбираш ли нещо?

— Не съм съвсем сигурен... макар че...

— Какво?

Хари се поколеба, пак погледна пръстта по килима и леглото.

Припомняше си някои предания — почти приказки, но с посилен религиозен оттенък, отколкото приказките на Ханс Кристиан Андерсен. Като че ли бяха еврейски по произход. Легенди за кабалистичната магия.

— Ако съберем цялата разхвърляна наоколо пръст и я притиснем здраво... смяташ ли, че по количество точно ще запълни дупката в гърлото и раната по лицето? — попита Хари.

Кони намръщено отвърна:

— Може би. Е... какво искаш да кажеш?

Хари се изправи и пхна в джоба си куршума. Знаеше, че няма нужда да ѝ припомня за необяснимата купчина пръст в дневната на Рики Естефан или изящно оформените ръка и ръкав, които се подаваха от нея.

— Не съм още съвсем сигурен. Трябва да помисля още малко.

Минаха през къщата на Джеймс Ордегард и угасиха светлините. Мракът зад тях сякаш беше одушевен.

Отвън океанският въздух плакнеше среднощния свят, но не го очистваше. Хари винаги бе усещал свежестта и чистотата на

тихоокеанския бриз, но сега не го възприемаше така. Беше изгубил вяра, че силите на природата неотменно слагат ред в житейския хаос. Тази нощ прохладният вятър му напомняше за нечисти неща: гранитни надгробни плочи, оголени кости във вечната прегръдка на ледената пръст, лъскави крила на бръмбари, които се хранят с мърша.

Чувстваше се смазан и уморен. Може би изтощението обясняваше мрачните, зловещи мисли. Каквато и да бе причината, Хари все повече се доближаваше до убеждението на Кони, че естественият порядък на нещата е всъщност хаосът, че не можеш да го овладееш, а можеш само да се плъзгаш по ръба на страховитата му смъртоносна вълна.

На моравата между входната врата и алеята, където бе паркирана „Хондата“, двамата едва не се спънаха в голяма купчина прясно разровена пръст. Нямаше я, когато влизаха в къщата.

Кони извади фенерче от жабката на „Хондата“, върна се и насочи лъча към купчината, за да я огледат по-внимателно. Първо Хари внимателно я обиколи, взираше се от всички страни, но не намери следа от изваяна ръка или друга част от човешко тяло. Този път всичко бе унищожено.

Разрови купчината с ръце и намери сплъстени мъртви, и гниеци листа като топчето, което откри в спалнята на Ордегард. Трева, камъчета, умрели червеи. Размекнати, плесенявали парчета от кутия за пури. Корени и пръчки. Папагалски костици, включително добре запазената мрежа от костите на сгънатото крило. Хари не беше наясно какво точно очаква да намери — може би направено от пръст сърце с всички подробности, както ръката в дневната на Рики, което продължава да бие зловещо.

Седнаха в колата, той запали двигателя и пусна отоплението. Дълбок вътрешен хлад го бе сковал.

Докато чакаше да се стопли, загледан в черната купчина пръст на тъмната морава, Хари разказа на Кони за отмъстителното чудовище от преданията и легендите — „големът“. Тя слушаше безмълвно, не толкова скептично, колкото при приказките му за социопата с психични способности и демонична власт да обсебва други хора.

Хари млъкна и чак тогава се обади Кони:

— Значи той прави „голем“ и го използва да убива, а в същото време си седи някъде на сигурно място.

— Може би.

— Прави „голем“ от пръст.

— Или от пясък, стара четка или кой знае още какво.

— И го прави с мисловната си сила.

Хари не отговори.

— С мисловната си сила или с някакво вълшебство като в приказките? — настоя Кони.

— Господи, нямам представа. Всичко е толкова шантаво.

— А продължаваш ли да мислиш, че може да се вселява в хора и да ги използва като марионетки?

— Май че не. Досега нямаме никакви доказателства.

— Ами Ордегард?

— Не мисля, че има някаква връзка между Ордегард и Тик-так.

— Така ли? Но нали поиска да отидем в моргата, защото смяташе...

— Вярно е, но сега съм на друго мнение. Ордегард е бил най-обикновен идиот като типовете от твоята колекция. Вчера следобед го застрелях на тавана и това беше всичко.

— Но Тик-так се появи в къщата на Ордегард...

— Защото ние бяхме там. Той има начин да научава къде се намираме. Дойде заради нас, не заради нещо, свързано с Джеймс Ордегард.

От таблото струеше топъл въздух, но не успяваше да стопи леда, който сякаш Хари усещаше в стомаха си.

— Просто само за няколко часа попаднахме на двама психопати — каза той. Първо на Ордегард, после на този тип. Лош късмет, нищо повече.

— Направо за книгата на рекордите — съгласи се Кони. — Но ако Тик-так не е Ордегард, ако не ти се е разгневил за това, че застреля Ордегард, защо тогава се насочи към тебе? Защо иска да умреш?

— Не зная.

— А там, в апартамента ти, преди да го изгори, не ти ли каза, че можеш да го застреляш и да решиш, че с това си приключил?

— Да, каза нещо подобно — Хари се мъчеше да си припомни още какво му наговори скитникът „голем“, но не успяваше. — Сега си давам сметка, че изобщо не спомена името на Ордегард. Това беше само мое предположение... Не. Ордегард се оказа лъжлива следа.

Страхуваше се, че Кони ще го попита как да попаднат на вярната, тази, която ще ги отведе при Тик-так. Но тя сигурно бе разбрала колко е объркан, защото замълча.

— Стана много горещо — обади се Кони.

Хари премести регулатора на отоплението.

Вътрешно още трепереше от студ.

На светлината от таблото забеляза ръцете си. Бяха оцапани с пръст като на погребан приживе човек, който е разровил пръстта, за да се измъкне.

Хари излезе на заден ход от алеята и бавно подкара по стръмните възвишения на Лагуна. В късния час улиците бяха пусти. Повечето къщи бяха тъмни. Сякаш пътуваха през съвременен град-призрак, чиито жители изведнъж са изчезнали както екипажа на кораба „Мария Целеста“ — в тъмните къщи леглата бяха празни, телевизорите светеха в изоставените стаи, в притихналите кухни бяха сервирани ястия, които нямаше кой да изяде.

Хари хвърли поглед към часовника на таблото. Дванайсет часа и осемнайсет минути.

Малко повече от шест часа до зазоряване.

— Толкова съм уморен, че не мога да мисля — призна Хари. — А, по дяволите, трябва да помисля.

— Да отидем някъде да пием кафе и да хапнем. Трябва ни енергия.

— Да, права си. Къде?

— „Грийн Хаус“. По Тихоокеанската магистрала. Едно от малкото заведения, отворени по това време.

— „Грийн Хаус“. Аха, сещам се.

Мълчаливо се спуснаха по още едно възвишение, после Кони поде разговор:

— Знаеш ли какво ми се видя най-странно в къщата на Ордегард?

— Какво?

— Напомни ми за моя апартамент.

— Така ли? И защо?

— Не ми се подигравай, Хари. Нали тази вечер видя и двете жилища.

Хари наистина бе забелязал известна прилика, но не му се искаше да размишлява върху това.

— Той има повече мебели от тебе.

— Не кой знае колко повече. Никакви дрънкулки, никакви украшения, никакви семейни снимки. И в двете жилища виси само по една картина.

— Но разликата е много голяма, огромна — при тебе е плакат с пейзаж от птичи поглед, ярък, жизнерадостен, с подчертано чувство за свобода. Изобщо не прилича на демона, който дъвче човешки тела.

— Не съм съвсем сигурна. Картината в неговата спалня е за смъртта, за човешката съдба. А моят плакат може би пък не е чак толкова жизнерадостен. Може би и той е за смъртта, за падането, без да се отвори парашутът.

Хари извърна поглед към нея. Кони не го гледаше. Беше отметнала глава назад, със затворени очи.

— Не си по-склонна към самоубийство от мене — възрази й Хари.

— Откъде знаеш?

— Знам.

— Дрън-дрън.

Хари спря на червен светофар по магистралата и пак я погледна. Тя още не беше отворила очи.

— Кони...

— Винаги съм търсела свободата. А коя е най-висшата свобода?

— Казвай.

— Най-висшата свобода е смъртта.

— Не ми дрънкай фройдистки приказки, Гъливър. Едно от нещата, които много харесвам у тебе е, че не се опитваш да правиш психоанализа на всеки.

Кони събра сили да се усмихне. Явно си спомни, че му бе казала същото в закусвалнята, след като Хари застреля Ордегард, когато се чудеше дали е толкова твърда, колкото изглежда.

Кони отвори очи и каза:

— Зелено.

— Не съм готов да тръгна.

Тя го изглежда.

— Първо искам да разбера дали ме поднасяш или наистина смяташ, че имаш нещо общо с изрод като Ордегард.

— Питаш за глупостите ми, че трябва да обичаш хаоса и да го приемаш? Е, сигурно е така, ако трябва да оцелееш в този шибан свят. Но тази вечер се замислих, че може би обичах да се плъзгам по гребена на вълната с тайната надежда, че тя ще ме погълне.

— Обичах?

— Струва ми се, че хаосът вече не ми е по вкуса.

— Заради Тик-так ли?

— Не. Просто... знаеш ли, веднага след работа, преди да изгори апартамента ти и всичко да се обърка, открих една причина да осмисля живота си, за която не съм и подозирала.

Светофарът пак светна червено. Няколко коли вихрено минаха по магистралата. Кони ги проследи с поглед.

Хари не проговори, защото се страхуваше, че ако я прекъсне, тя нямаше да довърши започнатия разговор. През изминалите шест месеца полярно студената ѝ сдържаност изобщо не проявяваше признаци на стопяване до краткия миг в нейния апартамент, когато като че се канеше да сподели нещо лично и съкровено. После бързо пак охладня, ала сега ледът сякаш се пропукваше. Толкова му се искаше да го допусне в своя свят, че силата на желанието му явно показваше колко силна нужда изпитва от общуване и колко добре Кони досега е прикривала интимните си преживявания. Хари бе готов да прекара последните шест часа от живота си на този светофар, ако е необходимо, за да разбере особената жена, която той бе сигурен, че се крие зад твърдата броня на опитен полицаи.

— Имала съм сестра — почна да разказва Кони, — едва тази вечер узнах за нея. Умряла е. Преди пет години. Но е родила дете. Дъщеричка. Елинон. Ели. Сега вече не искам да бъда погълната от вълните, не ми се плъзга по гребена на хаоса. Само искам да получа възможност да видя Ели, да я опозная, да разбера мога ли да я обичам, макар и отсега да ми се струва, че ще мога. Сигурно това, което ми се случи в детството, не е прегорило в мене способността да обичам. Вероятно съм способна не само да мразя. Трябва да разбера. Това е *най-силното* ми желание.

Хари беше изумен. Ако я беше разбрал правилно, тя изобщо не бе изпитвала нищо подобно на любовта, която той вече изпитваше към

нея. Нямахме обаче значение. Независимо от съмненията ѝ, той бе сигурен в способността ѝ да обича и в това, че ще намери място за племенницата си в своето сърце. И ако можеше да направи това за едно момиченце, защо да не го направи и за него?

Кони срещна погледа му и се усмихна:

— Божичко, човек ако ме слуша, ще реши, че съм като онези невротички, които се изповядват в следобедните предавания по телевизията.

— Нищо подобно. Аз... аз искам да те чуя.

— Остава да ти кажа колко обичам да правя секс с мъже, които се обличат като майките си.

— Наистина ли?

— Не съм никакво изключение — изсмя се Кони.

Хари искаше да разбере какво значат думите ѝ „това, което ми се случи в детството“, но не посмя да попита. Преживяното може и да не беше нейната същност, но поне така смяташе Кони, и тя щеше да го сподели само по свое желание. Освен това в главата му напиреха още хиляда, десет хиляди други въпроси и ако почнеше, *наистина* щяха да останат на кръстовището, докато не дойдат изгрева, Тик-так и смъртта.

Светофарът показваше зелено. Хари навлезе в кръстовището и зави надясно. На две пресечки в северна посока спря пред „Грийн Хаус“.

Двамата с Кони излязоха от колата и Хари забеляза мръсен скитник в сянката на ъгъла до ресторанта, близо до алеята, която завиваше към задната част на сградата. Не беше Тик-так, беше по-дребен и жалък на вид екземпляр. Седеше между два храста, пиеше горещо кафе от термос и яростно мърмореше нещо под носа си.

Скитникът ги изглежда как се приближават към входа на ресторанта. Погледът му беше трескав, напрегнат. Кървясалите му очи приличаха на очите на толкова много други бездомници — изгарящи от параноичен страх. Може би вярваше, че е преследван от зли извънземни и излъчват микровълни, за да замъгляват мисълта му. Или от чудовищната банда от десет хиляди и осемдесет и двама съзаклятници, които всъщност застреляли Джон Кенеди и оттогава тайно управляват света. Или от сатанински японски бизнесмени, които ще изкупят всичко отвсякъде, ще превърнат останалите в роби и ще сервират вътрешните органи на американчетата сурови като гарнитура

към ястието суши в токийските ресторанти. Като че напоследък половината от нормалното население — или най-малкото тези, които минават за нормални в наши дни — вярват в някоя откровено налудничава параноична теория за заговор или нещо подобно. Подобни фантазии бяха типични за повечето оглупели от алкохол или наркотици скитници като този.

Кони се обърна към него:

— Чуваш ли ме или блуждаеш някъде?

Скитникът ѝ хвърли яростен поглед.

— Ние сме ченгета. Загря ли? Ченгета. Само да пипнеш колата, докато ни няма, не ти мърдат три месеца принудително лечение — никакво пиене, никакви наркотици, нищо.

Принудителното лечение явно беше единствената ефикасна заплаха за подобни отрепки. Те вече бяха стигнали до дъното, бяха свикнали по-силните да ги подритват и обиждат. Нямаше какво да губят, освен възможността да потърсят забрава в евтиното вино или каквото и да е друго, което беше по джоба им.

— Ченгета ли? — попита скитникът.

— Браво — похвали го Кони. — Разбрал си. Ченгета. Три месеца без нито една доза, ще ти се сторят като три века.

Миналата седмица в Санта Ана пиян скитник беше използвал оставената служебна кола, за да изрази социалния си протест като остави изпражненията си на предната седалка. Или пък погрешно ги беше взел за извънземни, за които дар във формата на човешки изпражнения е признак на доброжелателно отношение и покана за междугалактично сътрудничество. Каквато и да бе причината, Кони искаше направо да го убие и Хари трябваше да използва цялата си дипломатичност и красноречие, за да я убеди, че принудителното лечение е по-жестоко.

— Заклучи ли вратите? — попита тя Хари.

— Да.

Двамата влязоха в ресторанта, а скитникът повтори зад тях замислено:

— Ченгета?

Брайън изяде бисквитите и пържените картофи, после за кратко използва Най-Великата си и Най-Тайна сила, за да си осигури пълна уединеност, застана на ръба на терасата и се изпика през парапета в притихналото море. Често изпитваше желание да прави такива неща на публични места, дори понякога направо на оживените улици, защото знаеше, че неговата Най-Велика и Най-Тайна Сила няма да позволи да го открият. Облекчи мехура си, освободи защитата и се върна в къщата.

Само храната не стигаше да възстанови изгубената енергия. В края на краищата все още Ставаше бог, а според Библията първият бог е имал нужда от почивка на седмия ден. Преди да направи още чудеса, Брайън трябваше да поспее поне един час.

В осветената само от една нощна лампа спалня той постоя пред лакираните черни полици, където очи от най-различни видове и цветове плуваха в консерванти. Усети немигащите им вечни погледи. Тяхното обожание.

Развърза колана на червения халат и го изхлузи на пода.

Очите го обичаха. Обичаха го. Чувстваше любовта им и я приемаше.

Отвори един буркан. Очите в него принадлежаха на жена, която трябваше да бъде прочистена от стадото, защото можеше да изчезне от света, без някой да го е грижа за нея. Очите бяха сини, някога са били красиви, но сега цветът бе избелял и лещите бяха помътнели.

Брайън бръкна в течността, извади едното око и го задържа в лявата си ръка. Приличаше на зряла фурма — меко, но не размекнато и влажно.

Притисна го с длан към гърдите си и леко почна да го търкаля между зърната напред-назад. Не натискаше прекалено, не искаше да го повреди и все пак копнееше мъртвата жена да го види в цялото великолепие на неговото Ставане, да докосне всяка гладка повърхност, извивка и пора. Топчицата беше приятно хладна по топлата му кожа и оставяше влажна следа. Брайън сладостно потръпна. Плъзна окото

надолу по плоския си корем, започна да описва кръгове и за миг го задържа в пъпа.

Извади и другото синьо око от буркана. Задържа го в дясната ръка и задвижи двете очи по тялото си — по гърдите, встрани, по бедрата, пак нагоре към корема и гърдите, от двете страни на врата, по лицето. Нежно въртеше влажните и гъбести топчици по бузите в неспирни кръгове. Толкова е приятно да си обект на обожание. Толкова прекрасно за мъртвата жена да получи благоволението да се докосне до Ставащия бог, който я бе осъдил.

По тялото му личаха влажни следи от консервиращата течност, но след като тя се изпари, можеше лесно да повярва, че те всъщност са сълзите, които мъртвата жена е проляла върху кожата му в израз на ликуване от свещения допир.

Другите очи по лавиците гледаха от отделните си стъклено-течни вселени и сякаш завиждаха на сините очи, които бяха получили възможност за съприкосновение.

На Брайън му се искаше майка му да дойде и да види очите, които го обичаха, обожаваха, почитаха и не можеха да се отделят от него.

Ала тя не можеше да погледне и да види, разбира се. Упоритата сбръчкана вещица пак щеше да се уплаши от него. Той я отвращаваше, макар и дори на нея би трябвало да е ясно, че той Става личност с трансцендентна духовна власт, съдник с меч, подбудител на Армагедон, спасител на света, заразен от прекалено много хора.

Върна сините очи в буркана и завинти капака.

Бе задоволил един вид глад с бисквити и пържени картофи, друг глад като разкри величието си пред паството в бурканите и видя страхопочитанието им. Сега беше време да поспи малко и да презареди акумулатора — изгревът наближаваше и той трябваше да изпълни обещанието си.

Мушна се в неподредените постелки и посегна да угаси нощната лампа, но се отказа. Лишените от тела обожатели в бурканите можеха да го виждат по-добре, ако стаята не бе изцяло затъмнена. Мисълта, че ще му се възхищават и обожават, дори когато спи, му доставяше удоволствие.

Брайън Дракман затвори очи, прозя се и почти мигновено заспа както винаги. Сънища: разпадат се големи градове, горят къщи, рухват

паметници, масови гробници от натрошен бетон и стоманени конструкции, докъдето виждат очите, а небето е затъмнено от орляците прииждащи лешояди.

Той тича в тръс, после забавя стъпката и накрая уморено пълзи под сенките, докато все повече се доближава до нещото, което убива. Миризмата е силна, остра, гадна. Не на мръсно като онзи смрадлив човек. Различна е. И посвоему по-лоша. Интересно.

Не го е страх. Не го е страх. Не го е страх. Той е куче. Има остри зъби и нокти. Силен е и бърз. Да души и да проследява, е в кръвта му. Той е куче, хитро и безпощадно и не бяга от нищо. Роден е да преследва, не да бъде преследван. Гони безстрашно всичко, което си поиска, дори котки. Дори да драскат носа му, да го хапят и да го унижават, все пак той преследва котките без страх, защото е куче, може би не чак толкова хитър като котките, но той е куче.

Минава покрай редица гъсти олеандри. Красиви цветове. И плодове. Плодовете не се ядат. От тях ти става лошо. Познава се по миризмата. Също листата. И цветовете.

Цветовете *никога* не се ядат. Веднъж опита. Но в цвета имаше пчела, оттам влезе в устата му, забръмча и го ужили по езика. Много лош ден, по-зле от котките.

Продължава да пълзи. Не го е страх. Не. Не. Той е куче.

Място, където има хора. Високи бели стени. Тъмни прозорци.
Близко до покрива има квадратче бледа светлина.

Промушва се покрай мястото.

Тук миризмата на лошото нещо е силна и все повече се засилва. Почти изгаря носа. Като амоняк, но не съвсем. Студена миризма, мрачна, по-студена от лед и по-тъмна от нощта.

Спира на половината път покрай високата бяла стена. Ослушва се. Души.

Не го е страх. Не го е страх.

Нещо отгоре изкрещява: „Ухууууууууу“.

Страх го е. Врътва се и се затичва обратно.

Yxyyyyyyyyyyyyyyy.

Чакай. Звукът му е познат. В нощта лети сова и търси плячка.

Уплаши се от една сова. Лошо куче. Лошо куче. Лошо.

Спомни си момчето. Жената и момчето. Пък и... миризмата, мястото, мигът са интересни.

Пак се връща и пълзи покрай мястото, където има хора, бели стени, бледа светлинка отгоре. Стига до желязна ограда. Тясно е да се промуши. Не чак толкова като тръбата, където гониш котката, заклещваш се, котката продължава, а ти се извиваш, риташ, мъчиш се дълго в тръбата, мислиш, че никога няма да се освободиш и после се сещаш, че котката може да се върне по тъмната тръба и да издраска с нокти носа ти, а ти си безпомощен и неподвижен. Тясно е, но не чак толкова. Завърта се, рита със задните крака и се промушва.

Стига до края на мястото, завива и вижда нещото, което убива. Зрението му не е така остро като обонянието, и все пак различава мъж, млад на вид. Знае, че е лошото нещо, защото издава странната тъмна и студена миризма. Преди изглеждаше различно, не беше млад човек, но миризмата е същата. Със сигурност това е нещото.

Замръзва.

Не го е страх. Не го е страх. Той е куче.

Лошото нещо, което е млад мъж върви към мястото, където има хора. Носи торби с храна. Шоколад. Сладкиши. Пържени картофи.

Интересно.

Дори лошото нещо яде. Било е отвън, яло е и сега влиза вътре. Може би част от храната е останала. Може да помаха с опашка, да изскимти дружелюбно, да седне и да изпроси нещичко вкусно да, да, да, да.

Не, не, не, не. Лоша идея.

Но пък има шоколад.

Не. Забрави за него. От такива лоши идеи ти одраскват носа. Или нещо по-лошо. Умряло като пчелата в локвата или мишката в канавката.

Нещото, което убива, влиза вътре и затваря вратата. Страшната му миризма отслабва.

Също и миризмата на шоколад. Е, няма как.

Ухуууууууууу.

Това е само сова. Кой ще се уплаши от сова? Не и куче.

Известно време души около мястото, където има хора — трева, пръст и плоски камъни, каквито хората обичат да слагат около местата си. Храсти. Цветя. Различни видове забързани бръмбари в тревата.

Няколко неща, на които хората седат... до едното от тях има парче бисквит. Шоколадов. Добре, добре, излапа го. Души наоколо, отдолу, насам-натам, но няма повече.

Гущерче! Стрелва се по камъните, хвани го, хвани го, хвани го, хвани го. Оттук, оттам, между краката ти, ето сега, идва, не, изчезва. Къде ли е сега? Ето го, бързо, не го изпускай, хвани го, хвани го, искаш го, трябва ти и хоп... *тряс* по железната ограда.

Гущерът изчезва, но оградата мирише на прясна човешка урина. Интересно.

Тя е от нещото, което убива. Не е приятна. Не е и лоша. Просто е интересна. Нещото, което убива, прилича на хората, пикае като тях, затова сигурно е човек, нищо че е особен и различен.

Следва пътя на лошото нещо от мястото, където се е изпикало до вратата. Ниско долу на, голямата врата има вратичка почти с неговите размери. Души я. Вратичката мирише на друго куче. Миризмата е съвсем слаба, едва доловима, но със сигурност е кучешка. Много отдавна оттук е минавало куче. Интересно. Толкова отдавна, че трябва да души, да души и пак да души, за да разбере нещичко. Мъжко куче. Нито малко, нито прекалено голямо. Интересно. Нервно куче... или може би болно. Отдавна. Интересно.

Помисли.

Врата за хора. Врата за кучета.

Мисли.

Значи това не е място, където има само хора. То е място, където има хора и кучета. Интересно.

Мушва нос в студената метална вратичка и тя се отваря навътре. Той пъхва глава само колкото да подуши и да се огледа.

Място, където хората държат храна. Тя е скрита, не се вижда, но улавя миризмата. Най-силна обаче е миризмата на лошото нещо, толкова е силна, че той губи интерес към храната.

Миризмата го отвращава и плаши, но в същото време любопитството му го тласка напред. Промушва се през отвора, металната вратичка се плъзва по гърба му и после се затваря с леко изщракване.

Вътре е.

Ослушва се. Бръмчене, тракане, лек звук. Като от машини. Иначе е тихо.

Не е много светло. Само в някои от машините просветват лампички.

Не го е страх. Не, не, не.

Пропълзява от едно тъмно пространство в друго, присвива очи в мрака, ослушва се, души, но не намира нещото, което убива, докато не се изправя отдолу под стълбата. Поглежда нагоре и разбира, че нещото е някъде горе.

Тръгва по стълбата, спира, продължава, спира, поглежда обратно към долния етаж и се чуди също както при преследването на котки: какво прави тук? Ако няма храна, ако няма женска в горещината, ако няма никой да го гали, да го чеше и да си играе с него, защо е тук? Всъщност не знае отговора. Може би просто е в кучешката природа да любопитства какво има зад следващия ъгъл, зад следващия хълм. Кучетата са особени. Те са любопитни. Животът е особен и интересен и той има чувството, че всяко ново място или всеки нов ден могат да му покажат нещо толкова различно и особено, че само като го види и подуши, ще разбере света по-добре и ще бъде по-щастлив. Има чувството, че го чака нещо прекрасно, толкова хубаво, че не може да си го представи, но по-добро от храната, от женските в горещината, от галенето, чесането, играта, тичането по плажа с разрошена от вятъра козина, преследването на котки и дори от хващането на котка, ако това изобщо е възможно. Дори друг, в това страшно място със силната миризма на нещото, което убива, от която му се киха, той все пак има усещането, че прекрасното е някъде съвсем наблизо.

И не забравяй жената и момчето. Те са добри. Обичат го. Затова сигурно ще намери начин да спре лошото нещо да не ги тревожи повече.

Качва се по-нагоре по стълбите и стига до тясно пространство. Тръгва напред и души вратите. Зад една от тях има мека светлина. И още нещо, много тежко и горчиво — миризмата на нещото, което убива.

Не го е страх, не го е страх, той е куче, гонче и ловец, добро и смело, добро куче, добро.

Вратата е открената. Мушва нос в отвора. Може да бутне вратата и да влезе, но се колебае.

Тук няма нищо прекрасно. Може би някъде другаде в това място, където има хора, може би зад някой друг ъгъл, но не и тук.

Защо не си тръгне, да излезе на алеята и да погледне дали дебелият не му е оставил още храна.

Така би постъпила котка. Да се измъкне. Да избяга. Той не е котка. Куче е.

Дали обаче на котките им издраскват носовете и те кървят и ги болят дни наред? Интересна мисъл. Никога не е виждал котка с одраскан нос, никога не е успявал да се приближи достатъчно, за да издраска някоя от тях.

Но той е куче, не е котка, затова бутва вратата. Тя се отваря лесно. Влиза вътре.

Младият мъж, който е лошото нещо, лежи върху черен плат над пода. Изобщо не помръдва, не издава никакъв звук, очите му са затворени. Умрял ли е? Мъртво лошо нещо върху черен плат.

Приближава се и души.

Не. Не е умрял. Спи.

Нещото, което убива, яде, плакае и сега спи. Затова много прилича на другите хора, също и на кучетата, но то не е нито човек, нито куче.

Ами сега?

Гледа заспалото лошо нещо, представя си как може да скочи отгоре му, да излае в лицето му, да го събуди, да го изплаши и може би тогава то ще спре да идва при жената и момчето. Може дори да го ухапе, лекичко, поне веднъж да постъпи като лошо куче, само за да помогне на жената и момчето, да го ухапе по брадичката. Или по носа.

Заспало, нещото не изглежда толкова страшно. Не толкова силно и бързо. Той не помни защо се уплаши толкова преди.

Оглежда черната стая. Горе светлината се отразява в много очи, които плуват в шишета — очи на хора без хора, очи на животни без животни. Интересно е, но не е хубаво, никак даже.

Пак се чуди какво прави тук. Разбира се, това място е като тръбата, където се заклещваш, като дупка в земята, където живеят едри паяци и хич не обичат да си пъхаш носа при тях. После разбира, че заспалият млад мъж, който е лошото нещо, е като онези смеещи се момчета, които миришеха на пясък, слънце и морска сол. Такива хора те гаят и те чешат зад ушите, а после се опитват да те подпалят.

Глупаво куче. Глупаво направи, че дойде. Добро, ама глупаво.

Лошото нещо мърмори в съня си.

Той се дръпва назад, обръща се, подвива опашка и тихо излиза от стаята. Слиза по стълбите, маха се оттам, не го е страх, не го е страх, само е внимателен, не го е страх, но сърцето му бие лудо.

В делничните дни Таня Дилейни работеше като болногледачка в „гробарската“ смяна — от полунощ до осем часа сутринта. Понякога ѝ се струваше, че е по-добре да работи на истинско гробище. Дженифър Дракман беше по-страшна от всичко, което според Таня можеше да се види на гробищата.

Таня седеше на кресло близо до леглото на сляпата жена и кротко четеше роман от Мери Хигинс Кларк. Обичаше да чете и по природа беше нощна птица, затова нощната смяна ѝ допадаше. Случваше се да прочете цял роман за една смяна и да почне друг, когато Дженифър спеше спокойно.

Друг път Дженифър не можеше да заспи, мятеше се, бърбеше несвързано, обзета от ужас. Тогава Таня знаеше, че бедната жена губи разсъдъка си, но нямаше от какво да се страхува. Ужасът на пациентката обаче се предаваше донякъде и на болногледачката. Таня я побиваха тръпки, потреперваше и се вглеждаше неспокойно през тъмния прозорец, сякаш там нещо се таеше и чакаше да скочи вътре при всеки неочакван звук.

Ала тази сряда в ранните си часове не бе изпълнена с крясъци, измъчени писъци и безсмислен низ от думи, сякаш религиозен фанатик бърби маниакално молитвите си на неразбираем език. Дженифър спеше, макар и неспокойно, измъчвана от лоши сънища. От време на време изпъшкваше, без да се събуди. Хващаше се със здравата си ръка за пръчките на леглото и безуспешно се мъчеше да се повдигне. С костеливите си бели пръсти, вкопчени в желязото, с атрофиралите мускули, които едва се виждаха по измършавелите ѝ ръце, с изпитото и бледо лице, със защитите клепащи над празните очни кухини, Дженифър приличаше не на болна в леглото, а на мъртвец, който се мъчи да излезе от ковчега. Бълнуваше, без да вика, почти шепнешком, но много настоятелно. Гласът ѝ сякаш долиташе от небитието и се разнасяше из стаята като дух при спиритически сеанси: „Той ще ни избие всичките... не ни избие... ще ни избие всичките...“

Таня потръпна и се помъчи да се съсредоточи върху приключенския роман, макар и да изпитваше известни угризения, че

не обръща внимание на пациентката. Можеше поне да отвори вкопчените пръсти, да пипне челото на Дженифър, за да разбере няма ли треска, да ѝ прошепне нещо успокоително, да се помъчи да я извади от кошмара и да се увери, че заспива по-спокойно. Таня беше добра медицинска сестра и обикновено се втурваше да успокои пациентите, измъчвани от кошмари. Но сега остана в креслото с романа в ръка, защото не искаше да рискува да буди Дженифър. Болната можеше да се разсъни и да изпадне в поредния ужасяващ пристъп на крясъци, плач без сълзи, виене и нечленоразделни писъци, от които кръвта на Таня се смразяваше.

Пак дочу призрачния глас на заспалата Дженифър: „...светът е подпален... потоци кръв... огън и кръв... аз съм майка на Ада... Боже, помогни ми, аз съм родила Ада...“

Таня искаше да засили отоплението, но стаята и без това беше доста топла. Студът беше вътрешен, не идеше отвън.

„...такъв студен ум... мъртво сърце... бие, но е мъртво...“

Таня се замисли какво ли е преживяла горката жена, за да изпадне в това състояние. Какво бе видяла? Какво бе изстрадала? Какви спомени я преследваха?

„Грийн Хаус“ на Тихоокеанската магистрала включваше голям ресторант в типичен калифорнийски стил с прекалено много папрати и саксии дори за вкуса на Хари и немалък бар, където постоянните посетители се справяха с излишната растителност, като от време на време сипваха по малко уиски в саксиите. По това време ресторантът беше затворен.

Известният бар работеше до два часа. Беше обзаведен в черно, сребърно и зелено в декоративен стил, който нямаше нищо общо със съседния ресторант. Личеше измъчен опит да се постигне шик. Но заедно с пиенето сервираха и сандвичи.

Сред повехналите и пожълтели растения трийсетина клиенти пиеха, бърбеха и слушаха джаз в изпълнение на квартет. Музикантите свиреха умерено осъвременени аранжimenti на прочути парчета от златния век на джаза. Две двойки, които не осъзнаваха, че музиката е по-приятна за слушане, смело танцуваха на не особено мелодичната музика с непрекъснато сменящ се ритъм и импровизации, които биха затруднили дори Фред Астер или Баришников.

Когато Хари и Кони се появиha на входа, управителят на салона ги изгледа подозрително. Беше на трийсет и няколко години, с костюм марка „Армани“, ръчно рисувана копринена вратовръзка и красиви обувки, които изглеждаха толкова меки, сякаш бяха направени от кожата на неродено теле. Имаше маникюр, зъбите му бяха безупречно направени, косата фризирана. Той даде дискретен знак на един от барманите, несъмнено да му помогне да изхвърли натрапниците на улицата.

С изключение на засъхналата кръв в ъгълчето на устата и синината, която вече почваше да се оформя от едната страна на лицето ѝ, Кони изглеждаше сравнително прилично, макар и с малко поомачкани дрехи. Хари обаче представляваше жалка гледка. Дрехите му бяха провиснали и обезформени от дъжда. Гънките по тях бяха повече от бръчките по египетските мумии. Иначе бялата риза сивееше, цялата на петна и миришеше на пушек от пожара в дома му. Ожулени, смачкани и кални обувки. Влажна кървава драскотина с размер на

четвърт долар на челото. Небръснат от осемнайсет часа. Кални ръце от ровенето на купчината пръст на моравата при къщата на Джеймс Ордегард. Хари разбираше, че с този външен вид се намира на опасно близко разстояние по социалната стълбица от скитника пред бара, когото Кони заплаши с принудително лечение, само на едно-две стъпала над него, но под унищожителния поглед на управителя усети, че се сгромолясва още по-ниско.

Само ден по-рано Хари би се ужасил до смърт от мисълта, че може да се появи на публично място в такъв вид. Сега обаче не му пукаше особено. Прекалено погълнат бе от тревогата как да оцелее и нямаше време да проявява придирчивост към прическата си или към вида на дрехите.

Още преди да ги изхвърлят безславно от „Грийн Хаус“, двамата мълниеносно показаха служебните си карти.

— Полиция — заяви Хари.

Нищо не действа по-ефикасно от служебната карта — нито шперц, нито парола, нито доказана синя кръв, нито кралски произход. Вярно, пред нея вратите най-често се разтварят неохотно и все пак не се хлопват.

Помогна също характерът на Кони:

— Не само полиция — допълни тя, — ами вбесена полиция след отвратителен ден. Не сме в настроение да отказват да ни обслужат, само защото някакъв нафукан тъпанар си въобразява, че можем да обидим отбраната му клиента.

Любезно ги поканиха на ъглова маса, която случайно бе в сянката и далеч от повечето клиенти.

Сервитьорката пристигна веднага, съобщи, че се казва Бамби, набърчи носле, усмихна се и взе поръчките. Хари помоли за кафе и сандвич със сирене.

Кони пожела нейния сандвич с малко синьо сирене и много суров лук.

— Кафе и за мене и освен това два двойни коняка „Реми Мартен“ — поръча тя и се обърна към Хари. — Строго погледнато, не сме на работа. Ако се чувстваш така отвратително като мене, имаш нужда от нещо по-силно от кафе и сандвич.

Докато чакаха сервитьорката да изпълни поръчката, Хари отиде до тоалетната, за да измие окаляните си ръце. Наистина се чувстваше

отвратително, както подозираше Кони, а огледалото показва, че изглежда дори по-зле, отколкото се чувства. Не можеше да повярва, че посивялото лице с хлътнали очи и отчаян поглед е неговото.

Енергично затърка ръцете си, но част от мръсотията упорито остана под ноктите и по кокалчетата. Сякаш беше автомонтьор.

Написка се със студена вода, но видът му не се освежи или ободри. Тежкия ден бе оставил своя отпечатък може би завинаги. Загубата на къщата и всички вещи, потискащата смърт на Рики и странната верига от свръхестествени събития бяха разклатили вярата му в разума и реда. Сегашното му мрачно изражение можеше да се запази задълго, при положение, че не му оставаха само няколко часа живот.

Объркан от необичайния си образ, едва не помисли огледалото за вълшебно както често става в приказките — врата към друг свят, прозорец към миналото или бъдещето, затвор за душата на злата царица, вълшебно говорещо огледало като в приказката за Снежанка, което казало на злата ѝ мащеха, че не е най-красивата на света. Хари сложи ръка върху огледалото, топлите му пръсти докоснаха студените си изображения, но не се случи нищо свръхестествено.

Все пак като се имат предвид последните дванайсет часа, не беше лудост да очаква вълшебство. Сякаш бе попаднал в капана на някаква приказка, нещо като по-мрачен вариант на „Червените обувчици“, където героите са подложени на ужасни физически мъчения и накрая са възнаградени с щастие, но не на този свят, а в рая. Сюжетът е доста незадоволителен, ако не си съвсем сигурен, че раят е горе на небето и те чака.

Единственият признак, че не бе попаднал в плен на детска измислица, беше липсата на говорещо животно. Приказките са населени с много повече говорещи животни, отколкото съвременните американски филми с убийци-психопати.

Приказки. Вълшебства. Чудовища. Психопати. Деца.

Изведнъж Хари почувства, че е на ръба на прозрение, което би разкрило нещо извънредно важно за Тик-так.

Вълшебства. Психопати. Деца. Чудовища. Приказки.

Прозрението му се изплъзна.

Хари се напрегна. Напразно.

Осъзна, че вече не докосва леко с пръсти отражението в огледалото, а притиска с все сили. Дръпна ръката си. Върху огледалото остана лек влажен отпечатък, после бързо се изпари.

Всичко изчезва. Включително Хари Лайън. Може би на зазоряване.

Излезе от тоалетната и се върна на масата при Кони.

Чудовища. Вълшебства. Психопати. Приказки. Деца.

Оркестърът свиреше потпури от Дюк Елингтън в съвременен джазов аранжирмент. Звучеше ужасно. Елингтън просто нямаше нужда от опити за подобряване.

На масата стояха две чаши димящо кафе и два коняка, които проблясваха като течено злато.

— Сандвичите ще дойдат след няколко минути — обясни Кони, докато той издърпваше черен дървен стол, за да седне.

Психопати. Деца. Вълшебства.

Нищо.

Реши да престане да мисли за Тик-так известно време. Да остави подсъзнателното да работи на спокойствие.

— „Трябва да знам“ — обърна се той към Кони със заглавието на песен на Пресли.

— Какво да знаеш?

— „Кажи ми защо“ — още една песен.

— А?

— „Сега или никога“.

Кони разбра и се усмихна.

— Аз съм фанатична обожателка на Пресли.

— Досетих се.

— Свърши ми добра работа.

— Вероятно възпря Ордегард да не ни метне още една граната и спаси живота ни.

— За краля на рокендрола — каза Кони и вдигна чашата.

Оркестърът престана да измъчва мелодиите на Елингтън и направи почивка — значи все пак може би имаше Бог на небето в края на краищата и благословен ред във вселената.

Хари и Кони се чукнаха с коняка и отпиха.

— Защо точно Елвис? — попита той.

Кони въздъхна:

— Ранният Елвис беше наистина голяма работа. Олицетворяваше свободата, желанието да бъдеш такъв, какъвто си, да не те подритват, само защото си различен. „Не ме настъпвай по сините велурени обувки“. Песните от първите му десет години вече бяха златни шлагери, когато бях едва седем или осемгодишна, но вече ги усещах. Разбираш ли?

— Седем или осем? Май е много за такова малко дете. Искam да кажа, че много от песните му са за самотата, и съкрушеното сърце.

— Разбира се. Той беше човекът от мечтите ми — чувствителен бунтар, учтив, но без никакво желание да го унижават, едновременно романтичен и циничен. Израснах по детски домове, при приемни родители и разбих каквo значи да си самотен, а сърцето ми знаеше какво е мъка.

Сервитьорката донесе сандвичите. Помощникът доля чашите им с кафе.

Хари пак се почувства човек. Мръсен, изпомачкан, ударен, уморен, уплашен и все пак човек.

— Добре — каза той, — разбирам да си луд по ранния Елвис, да знаеш наизуст ранните му песни. А по-късните? „Млъкни“?

Както поливаше сандвича си с кетчуп, Кони обясни:

— Краят му посвоему е не по-малко интересен от началото. Американска трагедия.

— Трагедия ли? Да се превърнеш в дебел гастролъор в Лас Вегас, облечен в гащеризони с пайети?

— Естествено. Красивият и смел крал, изпълнен с надежди, велик... поради трагична грешка се сгромолясва неудържимо и умира на четиридесет и две години.

— Върху тоалетната чиния.

— Не твърдя, че това е шекспирова трагедия. В нея има нещо абсурдно. Точно затова е американска. Нито една друга страна в света няма нашия усет към абсурда.

— Републиканците и демократите едва ли ще използват извода ти в предизборните си кампании.

Сандвичът беше вкусен. Хари продължи с пълна уста:

— И каква е била трагичната грешка на Елвис?

— Отказал е да порасне. Или не е можел.

— А не трябва ли творецът да се помъчи да съхрани детското у себе си?

Кони отхапа от сандвича и поклати глава:

— То не е същото като да си останеш вечно дете. Разбираш ли, младият Елвис е искал свобода, страстно се е стремял към нея, точно като мене. Успял е да постигне пълната свобода на прави всичко, каквото си поиска, чрез музиката. Но когато я е получил, когато не е могъл да бъде свободен вечно... какво е станало?

— По-добре ти кажи.

Явно Кони бе размишлявала по въпроса.

— Елвис е загубил ориентирите си. Според мен се е влюбил в славата повече, отколкото в свободата. Истинската свобода, свободата с всички отговорности... тя е достойна мечта за възрастния. А славата е само евтина тръпка. Трябва да си незрял, за да може славата да ти доставя истинско удоволствие, не си ли съгласен?

— Не бих се стремил към нея. Не че имам шанс да я получа.

— Само едно дете може да вземе за диаманти евтините, лъскави дрънкулки. Елвис приличаше на възрастен, говореше като възрастен...

— Със сигурност пееше като възрастен в най-добрия си период.

— Да. Но емоционалното му развитие е изоставало. Възрастният е бил само черупка, маскарад. Затова винаги пътуваше с голям антураж като собствен детски клуб, ядеше главно сандвичи с пържени банани и фъстъчено масло — детска храна — и наемаше цели увеселителни паркове, когато искаше да се позабавлява. Затова не можеше да не позволи на хора като полковник Паркър да се възползват от него.

Възрастни. Деца. Изоставане в развитието. Психопати. Слава. Вълшебства. Приказки. Изоставане в развитието. Чудовища. Маскарад.

Хари вдигна глава, умът му работеше трескаво.

Кони продължаваше да говори, но гласът ѝ сякаш долиташе отдалече:

— ... затова краят на живота на Елвис показва колко капани...

Психично обременено дете. Очаровано от чудовища. С вълшебна сила. Изоставане в развитието. Прилича на възрастен, но това е само маскарад.

— ... колко лесно можеш да изгубиш свободата си и никога да не си я възвърнеш...

Хари остави сандвича.

— Господи, мисля, че се сещам кой е Тик-так.

— Кой?

— Чакай. Нека помисля още малко.

От масата до оркестъра долетя остър пиански смях. Двама мъже, прехвърлили петдесетте, с богаташки вид и две руси момичета по на двайсетина години. Мъчеха се да преживеят собствената си приказка. Застаряващите мъже мечтаеха за съвършен секс и за завистта на останалите мъже, момичетата мечтаеха да ги пуснат през златната врата с благословеното си незнание, че фантазиите им са банални, скучни и безвкусни.

Хари разтърка очи и се помъчи да сложи в ред мислите си.

— Не забеляза ли нещо детинско в него?

— В Тик-так ли? В тоя вол?

— Това е неговият „голем“. Говоря ти за истинския Тик-так, за този, който прави „големите“. За него това е игра. Играе си с мене както палавите момчета откъсват крилете на мухата и я гледат как се мъчи да литне или пък измъчват бръмбари с клечка кибрит. Крайният срок е на зазоряване, часът за атака — детинско, като че е на игрище и се забавлява.

Спомни си още от това, което Тик-так говореше в спалнята на апартамента му, точно преди да избухне пожарът: „Вие хората сте много забавна играчка... голям герой... въобразяваш си, че можеш да застреляш, когато си поискаш, да блъскаш когато ти хрумне...“

Да блъскаш когато ти хрумне...

— Хари?

Той примигна и трепна.

— Някои социопати са били тормозени като деца. А други просто се раждат такива.

— Имат нещо объркано в гените — съгласи се Кони.

— Да предположим, че Тик-так се е родил лош.

— В никакъв случай не е бил ангелче.

— Да предположим също, че невероятните му способности не се дължат на странен лабораторен експеримент. Може би причината е пак объркване на гените. Ако силата му е вродена, тя го е отделила от останалите както славата е отделила Пресли и той не се е научил как да порасне, не е изпитал такава необходимост. Дълбоко в сърцето си е все още дете. Играе детски игри. Зли детски игри.

Хари си спомни огромния скитник, изправен в спалнята му с почервенияло от гняв лице, който крещеше: „Чу ли ме, герой такъв, чу ли ме, чу ли ме, чу ли ме, ЧУ ЛИ МЕ, ЧУ ЛИ МЕ...?“ Поведението му изглеждаше ужасно заради размерите и силата на скитника, но сега, като се връщаше назад, Хари разбираше, че в думите му има нещо като детско заклинание.

Кони се наведе през масата и помахаше с ръка пред лицето му.

— Не се вцепенявай, Хари. Чакам откровението. Кой е Тик-так? Да не би да смяташ, че наистина е дете? Не ми казвай, че търсим ученик, за Бога! Или пък ученичка!

— Не. По-голям е. Млад е, но не е ученик.

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото го видях.

Да блъскаш когото ти хрумне...

Разказа на Кони за младия човек, който се промуши под кордона около ресторанта, прекоси тротоара и се доближи до разбитата витрина, където Ордегард бе стрелял. Маратонки, джинси, тениска с надпис на бирата „Тикейт“.

— Зяпаше вътре, очарован от кръвта, от трупове. В него имаше нещо зловещо... погледът му беше отнесен... и облизваше устните си сякаш... сякаш, не, не знам, сякаш в кръвта и трупове имаше нещо еротично. Не ми обърна никакво внимание, когато му казах да се дръпне зад бариерата, вероятно дори не ме чу... като че беше изпаднал в транс... облизваше устни.

Хари грабна чашата и допи коняка на една глътка.

— Разбра ли името му? — попита Кони.

— Не. Издъних се. Не се справих както трябва.

В паметта му изплува как сграбчи момчето и го блъсна назад от тротоара, може би го бе ударил, но не беше сигурен, може би беше забил коляно в слабините му, беше извил ръцете му и го беше натиснал надолу, за да го изблъска зад въжето.

— След това ми стана неприятно — обясни Хари, — бях отвратен от себе си. Не можех да повярвам, че съм способен на такава грубост. Сигурно още съм бил под въздействието на случката на тавана, Ордегард едва не ме очисти и когато видях как момчето се опива от кръвта, реагирах като... като...

— Като мене — довърши Кони и се зае със сандвича.

— Да. Като тебе.

Не му се ядеше повече, но Хари отхапа от сандвича, защото може би щеше да има нужда от повече енергия.

— Все пак не разбирам откъде си сигурен, че онова момче е Тик-так — поне Кони.

— Зная, че е той.

— Само защото е бил малко особен...

— Не само това.

— Предчувствие ли?

— Нещо много повече от предчувствие. Наречи го „полицейски инстинкт“.

Кони се загледа втренчено в него, после кимна:

— Добре. Помниш ли как изглеждаше?

— Доста ясно, струва ми се. Може би на около деветнайсет години, във всеки случай не повече от двадесет и една.

— Височина?

— Два-три сантиметра по-нисък от мене.

— Тегло?

— Към шейсет и няколко килограма. Слаб. Не, не е така, не слаб, не хилав. Слаб, но мускулист.

— Цвят на кожата?

— Светъл. Прекарва повечето време в затворени помещения. Гъста коса, тъмнокестенява или черна. Хубаво момче, прилича малко на Том Круз, но в него има нещо ястребово. Необикновени очи. Сиви. Сякаш сребърни с капка по-тъмен оттенък.

— Мисля си — предложи Кони, — защо не отскочим до Нанси Кан. Тя живее тук, в Лагуна Бийч...

Нанси беше художничката, която работеше в тяхната служба и рисуваше портрети по словесни описания. Притежаваше дарбата да слуша и правилно да тълкува нюансите в свидетелските описания на заподозрените. Скиците ѝ с молив често се оказваха забележително сполучливи портрети на заловените престъпници.

— ... ти ще ѝ опишеш момчето, тя ще го нарисува, ще занесем портрета на полицията в Лагуна и ще питаме дали познават този малък негодник.

— Ами ако не го познават? — усъмни се Хари.

— Тогава ще тръгнем от врата на врата и ще показваме рисунката.

— От врата на врата ли? Къде?

— По къщите и апартаментите в квартала, където си го срещнал. Възможно е да живее в съседство. Дори да не е така може би често ходи натам, има приятели в квартала...

— Това момче няма приятели.

— ... или роднини. Някой може да го разпознае.

— Хората няма да се зарадват, че ги будим посред нощ.

Кони се намръщи.

— Да не искаш да чакаме изгрева?

— Май че не.

Оркестърът пак заемаше мястото си.

Кони преглътна остатъка от кафето, бутна стола, изправи се, извади сгънати банкноти от джоба си и хвърли няколко на масата.

— Нека платя половината — предложи Хари.

— Аз черпя.

— Не, наистина, трябва да платя половината.

Кони го изгледа подигравателно.

— Искам да са ми чисти сметките с всички. Нали знаеш — настоя той.

— Един път пристъпи правилата, Хари. Объркай сметките. И знаеш ли какво... ако пукне зората и се събудим в ада, ти ще черпиш на закуска.

Тя се запъти към вратата.

Управителят с костюма „Армани“ и ръчно рисуваната копринена връзка благоразумно се скри в кухнята, като я видя да се приближава.

Хари тръгна след Кони и погледна часовника си. Беше един часа и двайсет и две минути след полунощ.

Оставаха може би пет часа до зората.

Върви през нощния град. Хората в тъмните си места спят около него.

Прозява се и се чуди дали да не легне под някой храст и да се наспи. В сънищата се появява друг свят, хубав свят. Там той има семейство, което живее на топло и му се радва, храни го всеки ден, играе с него винаги, когато му се играе, нарича го Принс, взема го на разходка с колата, позволява му да показва глава през прозореца и ушите му да се ветреят, никога не го рита. Светът в сънищата е добър, въпреки че дори в него не може да улови котка.

После си спомня младия човек, който е лошото нещо, черното място, очите на хора и животни без тела и вече не му се спи.

Трябва да направи нещо, но не знае какво. Усеща, че лошото нещо ще нарани жената и момчето и то много зле. В него има много гняв. Омраза. Би им подпалило козината, ако имаха козина. Той не знае защо. Не знае кога, как или къде. Но трябва да направи нещо, да ги спаси, да бъде добро куче, добро.

И така...

Направи нещо!

Добре.

И така...

Докато размишлява как да постъпи с лошото нещо, може да потърси още малко храна. Може усмихнатият дебел мъж да му е приготвил остатъци зад мястото, където хората ядат. Може би още стои пред отворената врата, оглежда се и търси приятелчето, за да го приюти на топло, да го храни всеки ден, да си играе с него всеки път, когато на него му се доиграе, да го води на разходка с кола и да му позволява да провира глава през прозореца.

Сега бърза. Мъчи се да подуши дебелия. Стои ли отвън? Чака ли го?

Души неуморно, минава покрай кола, която мирише на ръжда, смазка и бензин и е паркирана на голямо празно пространство. После дори през затворените прозорци долавя миризмата на жената и момчето. Спира и поглежда. Момчето спи, не се вижда. Жената е

облегната на вратата, главата ѝ е опряна на прозореца. Будна е, но не го забелязва.

Може би дебелият мъж ще хареса жената и момчето, ще приюти всички в своето място и могат да си играят заедно всички, да ядат, когато им се прииска, да се разхождат с коли и да показват главите си от прозореца, да се замайват от миризмите, които носи вятърът. Да, да, да, да, да, да. Защо не? В света на сънищата има семейство. Защо да няма и в този свят?

Развълнуван е. Това е хубаво. Наистина е хубаво. Усеца прекрасното нещо някъде съвсем наблизо, зад ъгъла. Винаги си е знаел, че ще дойде. Добре. Да. Добре. Да, да, да, да, да.

Мястото, където хората ядат с чакащия дебел човек не е далече от колата, затова може би трябва да залае, за да го видят жената и момчето и да ги заведе при дебелия.

Да, да, да, да, да, да.

Но чакай, чакай, може много да се забави, докато ги накара да го последват. Понякога хората много бавно разбират какво иска. Дебелият може да си отиде. А ако стигнат дотам и него го няма, ще застанат на алеята, без да знаят защо и ще помислят, че той е глупаво куче, много глупаво куче. Ще се чувства унижен както под дърво, на което се е покатерила котка.

Не, не, не, не, не. Дебелият не може да си е отишъл, не е възможно. Ако той си отиде, няма да бъдат заедно на някое приятно, топло място или на разходка с кола.

Какво да направи, какво да направи? Вълнува се. Да лае ли? Или пък да не лае? Стой, тръгни, да, не, почни да лаеш, недей?

Пишка му се. Трябва да се изпишка. Вдига крак. Ах. Да. Мирише силно. Полива тротоара, от него се вие пара. Интересно.

Дебелият мъж. Не го забравяй. Чака в алеята. Иди първо при дебелия, преди да е влязъл вътре и изчезнал завинаги и го доведи тук, да, да, да, да, защото жената и момчето няма да отидат никъде.

Добро куче. Умно куче.

Тръгва си от колата. Затичва се. Към ъгъла. Завива. Малко по-нататък. Още един ъгъл. Алеята зад мястото, където хората ядат.

Задъхан и развълнуван, изтичва до вратата, където дебелият му подаде остатъците. Затворена е. Човекът си е отишъл. Наоколо няма никаква храна.

Изненадан е. Беше толкова сигурен. Всички заедно в света на сънищата.

Почва да драска по вратата, драска, драска.

Дебелият не се появява. Вратата остава затворена.

Лае. Чака. Лае.

Нищо.

Добре. Ами сега?

Все още е развълнуван, но не колкото преди. Не чак толкова, че да му се допишка и все пак не го свърта. Разхожда се пред вратата по алеята, скимти от досада и объркване, малко се натъжава.

От далечния край на алеята долитат гласове. Той знае, че единият е на миризливия, който смърди на всичко лошо едновременно, включително на допира на нещото, което убива. Подушва миризливия дори от това голямо разстояние. Не знае чии са другите гласове и не може да подуши другите хора от вонята на миризливия.

Може би единият е дебелият човек, който търси приятелчето си.

Възможно е.

Той размахва опашка и хуква към края на алеята, но когато стига дотам, вижда, че дебелият не е там и спира да размахва опашката си. Само мъж и жена, които никога не е виждал. Застанали са до една кола пред мястото, където хората ядат заедно с миризливия. И тримата говорят.

— Наистина ли сте ченгета? — пита миризливият.

— Какво направи на колата? — тросва се жената.

— Нищо. Нищо не съм направил на колата.

— Само да намерим вътре някаква гадост, ще те убия.

— Не, изслушайте ме, за Бога.

— Принудително лечение за тебе, боклук такъв.

— Как ще вляза в колата, като е заключена?

— Значи си опитал, а?

— Само исках да разгледам, да се уверя, че наистина сте ченгета.

— Ще ти покажа аз на тебе дали сме ченгета, тъпако.

— Хей, пусни ме!

— Божичко, как воняш!

— Пусни ме, пусни ме!

— Хайде, пусни го. Добре, успокой се — казва мъжът, който не мирише чак толкова.

Души, души и усеща нещо по непознатия, което го има и по смрадливия. Изненадва се. Допирът на нещото, което убива. Съвсем скоро непознатият е бил близо до лошото нещо.

— Вониш на бунище — казва жената.

По нея също има от миризмата на това, което убива. И по тримата. Миризливия, другия мъж и жената. Интересно.

Приближава се, души.

— Изслушайте ме, моля ви, трябва да говоря с полицаи — казва миризливият.

— Хайде, говори — подканя го жената.

— Казвам се Сами Шамроу. Трябва да съобща за едно престъпление.

— Може ли да предположа какво е? Сигурно някой е откраднал новия ти „Мерцедес“.

— Имам нужда от помощ!

— И ние, приятелче.

Тримата не само носят допира на лошото нещо, те също миришат на страх — същия страх като на жената и момчето, които го наричат Рошльо. Страхуват се от лошото нещо, всичките.

— Някой ще ме убие — продължава миризливият.

— Да, това ще съм аз, ако не ми се махнеш от погледа.

— Спокойно, не прибързвай!

Миризливият обяснява:

— В него няма нищо човешко, въпреки че му викам човека с плъховете.

Може би тези хора трябва да се срещнат с жената и момчето в колата. Всички те се страхуват поотделно. Заедно може би ще престанат. Заедно може да живеят на топло място, да си играят през цялото време, да го хранят всеки ден, да се разхождат с кола всички, с изключение на миризливия — той трябва да тича след колата или да престане, да вони толкова, за да не те кара да кихаш.

— *Наричам го човека с плъховете, защото е направен от плъхове. Всъщност той е куп плъхове, които се разбягват във всички посоки.*

Но как? Как да ги събере с жената и момчето? Как да ги накара да разберат — хората понякога толкова бавно схващат.

Когато кучето дойде да души около краката им, Хари не знаеше дали е с оня жалък скитник, Сами, или е само. Не беше ясно колко необуздан може да стане скитникът и дали ще се наложи да употребят сила, а кучето можеше тогава да се намеси. Не изглеждаше опасно, но кой знае.

Всъщност Сами като че беше по-опасен. Уличният живот и причините, които го бяха довели до него, го бяха съсипали беше не просто слаб, а измършавял, подарените от Армията на спасението дрехи висяха свободно, костите му сякаш тракаха, като ходеше, но това не означаваше, че е немошен. Сами потръпваше от прилив на енергия. Клепачите на широко разтворените очи сякаш бяха потънали назад. Лицето му беше изопнато, устните непрекъснато се мърдаха и оголваха лошите му зъби. Сигурно искаше да се усмихва предразполагащо, но вместо това плашеше.

— Аз му казвам човека с плъховете, той самият не се нарича така. Никога не съм го чувал да се нарича някак. Не зная откъде се е пръкнал, къде крие кораба си, просто изведнъж се появява, хоп, и пристига, това садистично копеле, гаден мръсник...

Сами изглеждаше слаб, но напомняше на роботен механизъм, който е презареден, схемите му са прегрели и всеки момент ще гръмне, ще се разпадне на зъбни колела, пружини и пневматични тръби и те ще се изстрелят като смъртоносни снаряди из целия квартал. Не беше изключено да има нож, ножове или дори пистолет. Хари беше виждал треперещи човечета, които сякаш само да ги духнеш и ще паднат, а после се оказва, че са се надрусали с наркотик, който превръща котетата в тигри, и можаха да ги укротят трима яки мъжаги.

— ... разбирате ли, не ми пука дали ще ме убие, само ще се отърва. Просто ще се напия и ще го оставя да ме убие, няма и да усетя какво прави с мене — бърбеше Сами и се приближаваше все по-плътно до тях, проследяваше всяка тяхна стъпка ту наляво, ту надясно, набираше се с всички сили. — Но тези вечер, както вече здравата се бях натряскал и смучех втората двулитровка, изведнъж се сетих кой трябва да е човекът с плъховете, по-точно какво е той — извънземен!

— Извънземен — каза Кони с отвращение. — На тия тиквеници само извънземни им се привиждат. Махай се оттук, глупако, или кълна се в Бога, ще те...

— Не, не, изслушайте ме. Винаги сме знаели, че те ще дойдат, нали? Винаги сме знаели и ето, те са тук. Дойдоха първо при мене и ако не предупредя света, всички ще загинат.

Хари сграбчи Сами за ръката и се помъчи да го отстрани от пътя им, но вече се опасяваше за Кони не по-малко, отколкото за скитника. Ако Сами приличаше на пренавит часовников механизъм, който всеки момент ще се скъса, то Кони беше като цяла атомна централа на ръба на аварията. Тя беснееше, че скитникът ги бави по пътя към Нанси Кан, полицейската художничка, защото мъчително усещаше как зората напират от изток. Хари също се дразнеше от Сами, но за разлика от Кони, нямаше намерение да го удри с коляно в слабините или да го блъсне във витрината на някой от съседните ресторанти.

— ... не искам да поема отговорността за това, че извънземните ще изтребят целия свят. И без това достатъчно тежи на съвестта ми, не мога да понеса мисълта, че ще съм отговорен, колко хора досега съм подвел...

Ако Кони удареше скитника, никога нямаше да стигнат до Нанси Кан и да се опитат да открият Тик-так. Щяха да се вържат тук най-малко за един час, докато арестуват Сами, като се стараят да не се задушат от вонята му и да не се стигне до полицейски методи на усмиряване (няколко от клиентите на бара бяха долепили лица на стъклото). Щяха да изгубят ценни минути.

Сами сграбчи Кони за ръкава.

— Изслушай ме, жено, само ме изслушай!

Кони се дръпна рязко и сви юмрук.

— Не! — извика Хари.

Тя с мъка се овладя миг преди да нанесе удара.

От устата на Сами хвърчаха слюнки, докато бърбеше неспирно:

— ... даде ми трийсет и шест часа да живея, човекът с плъховете, но сега остават двайсет и четири, ако не и по-малко...

Хари се помъчи да задържи Кони с една ръка, защото тя пак посегна да удари Сами, а с другата отстрани скитника. Тогава кучето се хвърли върху него. То се умилкваше задъхано и въртеше опашка.

Хари се отдръпна, отърси се и кучето падна пак на тротоара на четири крака.

Сами дърдореше трескаво, вкопчен с две ръце в ръкава на Хари. Молеше се да привлече вниманието му, сякаш не забелязваше, че Хари вече се е заслушал.

— ... очите му са като на змия, зелени и ужасни, ужасни. Казва, че ми остава да живея още трийсет и шест часа, тик-так, тик-так...

Хари потръпна от ужас и изненада при последните думи. Изведнъж му се стори, че океанският бриз застудя.

Сепната, Кони се отказа от намерението си да удари Сами.

— Чакай, чакай, какво каза?

— Извънземни! Извънземни! — разkreщя се Сами ядосано. — Хич не ме слушаш, дяволите да те вземат.

— Това за извънземните наистина не го слушам — заяви Кони. Кучето скочи върху нея.

Тя го потупа по главата и го отдалечи.

— Хари, тоя каза ли онова, което мисля, че чух?

— Аз също съм гражданин на тази държава — изпищя Сами. Потребността да даде показания беше достигнала до отчаяна решителност. — И аз имам право да ме изслушат.

— Тик-так — повтори Хари.

— Точно така — потвърди Сами. Дърпаше ръкава на Хари толкова силно, сякаш искаше да го откъсне. — „Тик-так, тик-так, времето тече, утре на зазоряване ще си мъртъв, Сами.“ А после направо пред очите ти се разпада на купчина плъхове.

„Или на боклуци, понесен от вихъра или огнен стълб“ — помисли Хари.

— Добре, чакай, нека поговорим — обади се Кони. — Успокой се, Сами, хайде да поприказваме. Извинявай за това, което ти казах, наистина. Само се успокой!

Сами сигурно бе решил, че тя се преструва и се мъчи да му отвлече вниманието, защото не отговори на неочакваната проява на интерес и загриженост от нейна страна. Той запристъпва смутено. Дрехите му се ветрееха на мършавото тяло. Приличаше на плашило, блъскано от вятъра на празника Все светии.

— Извънземни, глупачко, извънземни, извънземни, извънземни!

Хари хвърли поглед към „Грийн Хаус“ и видя пет-шест души, които зяпаха през прозорците към тях.

Представи си каква гледка представляват тримата — раздърпани, разгорещени, разкрещели се за извънземни. Изживяваше може би последните си часове, преследваше го нещо паранормално и невероятно зло, но поне за миг отчаяната му борба да оцелее се превърна в уличен фарс.

Добре дошли в деветдесетте години. Америка в края на хилядолетието. Господи!

До тях долиташе музика. Квартетът изпълняваше суинг, като че „Канзас Сити“, но в някакъв странен аранжимент.

Сред застаналите до прозореца беше и управителят в костюма марка „Армани“. Вероятно в момента се проклинаше, че е повярвал на фалшиви карти и всеки момент щеше да повика истинската според него полиция.

Една преминаваща кола намали ход, шофьорът и пътникът до него зяпнаха.

— Тъпачка, тъпачка, тъпачка! — крещеше Сами към Кони.

Кучето захапа десния крачол на Хари и едва не го събори на земята. Той се олюля, но запази равновесие и успя да се изтръгне поне от Сами. Кучето го задърпа с всички сили. Хари се дръпна и по чудо не падна, когато кучето рязко го пусна.

Кони все още се мъчеше да успокоява Сами, а той непрекъснато повтаряше, че тя е тъпачка, но поне нямаше изгледи да се сбият.

Кучето затича в южна посока, спря на няколко крачки под една улична лампа, погледна назад и излая. Вятърът разроши козината и опашката му. То се премести малко по-нататък, този път спря в сянката и пак излая.

Сами забеляза, че кучето отвлича вниманието на Хари и гласът му стана подигравателен, саркастичен:

— О, разбира се, така е, обръщаш по-голямо внимание на проклетото куче, отколкото на мене! Кой съм аз в края на краищата, уличен боклук, едно куче е по-важно от мене, защо да слушаш измет като мене. Хайде, Тими, хайде, виж какво иска Ласи, може би татко е затиснат от преобърнат трактор на проклетото шосе! — Сами почна да имитира репликите от известния филм.

Хари не можа да сдържи смеха си. Никога не би очаквал подобни думи от човек като Сами. Чудеше се какво ли е правил, преди да стигне до улицата.

Кучето изквича умолително и смехът на Хари секна. Подви рунтавата си опашка, наостри уши, вдигна въпросително глава и я завъртя. Почна да души нощния въздух.

— Става нещо — каза Кони и тревожно се огледа по улицата.

Хари също усети. Имаше промяна във въздуха. Особено налягане. Нещо. Полицейски инстинкт. Полицейски и кучешки инстинкт.

Кучето подуши нещо и зави от страх. Завъртя се на тротоара, щракна с челюсти във въздуха и после затича към Хари. За миг му се стори, че ще го блъсне да седне на земята, но кучето се стрелна към „Грийн Хаус“, мушна се в лехата пред входа и се скри сред азалиите. Виждаха се само очите и носа му.

Сами последва примера на кучето, обърна се и хукна към близката алея.

— Хей, накъде, чакай! — развика се Кони и се затича след него.

— Кони — обади се Хари с предупредителна нотка, макар и да не знаеше за какво точно я предупреждава, но усещаше, че никак не е хубаво да се разделят точно в този момент.

— Какво? — обърна се тя към него.

Зад нея Сами изчезна на завоя.

Точно тогава всичко спря.

Един камион на пътна помощ, който очевидно беше тръгнал да изтегли закъсал шофьор и тежко се изкачваше по южното платно на крайбрежната магистрала, изведнъж спря точно под върха, без да изскърцат спирачки. Ръмжащият мотор замлъкна тутакси, не се чу никакъв звук на двигател, който постепенно заглъхва. Фаровете обаче продължаваха да светят.

По същото време едно „Волво“ на трийсетина метра зад камиона спря и онемя.

В същия миг вятърът изчезна, не постепенно, а сякаш някакъв космически вентилатор бе спрял внезапно. Хиляди и хиляди листа престанаха да шумолят като по команда.

Замлъкна уличното движение, спряха да се полюляват дърветата. Музиката от бара секна в миг.

На Хари му се стори, че е оглушал напълно. С такава пълна тишина не се беше сблъсквал дори в затворени помещения, какво оставаше за обстановката на открито, където градският ритъм и безбройните природни шумове изпълняваха безконечната тонална симфония дори в сравнително тихите часове между полунощ и изгрева. Не чуваше дори дъха си, но после осъзна, че приносът му към извечната тишина е изцяло доброволен — промяната толкова го изуми, че той бе спрял да диша.

Изчезна не само звукът, замря също всякакво движение в нощта. Не само камионът и „Волвото“ бяха застинали. Дърветата по тротоара и храстите пред „Грийн хаус“ също сякаш бяха замръзнали. Листата не само не шумоляха, те изобщо не помръдваха. Да бяха изваяни от камък, пак биха изглеждали по-раздвижени. Преди малко над прозорците на „Грийн Хаус“ фестонираният платнен навес шумолеше на вятъра, а сега беше застинал в движение, сякаш направен от метал. Отсреща мигаща неонова реклама във формата на стрела стоеше неподвижно в едно положение.

— Хари? — извика Кони.

Той се сепна, както би сторил от всеки звук, с изключение на приглушеното биене на собственото му сърце.

Забеляза объркването и тревогата си, отразени в нейното лице.

Тя се приближи до него и попита:

— Какво става?

Освен че трепереше нехарактерно, гласът ѝ беше смътно различен от преди — с равен тон и малко по-неизразителен.

— Да пукна, ако знам — отвърна той.

Гласът му звучеше също като нейния. Сякаш излизаше от някакво механично устройство за възпроизвеждане на човешката реч — изключително хитроумно, но не свършено.

— Сигурно той го прави — каза Кони.

— Само не знам как — съгласи се Хари.

— Тик-так.

— Да.

— По дяволите, това е лудост.

— Не споря.

Кони посегна да издърпа револвера си, после пак го пусна в кобура. Сцената беше обгърната със зловеща атмосфера — очакване,

изпълнено със страх. Но поне засега нямаше срещу какво да стреля.

— Къде е този тип? — зачуди се Кони.

— Имам предчувствие, че ще се появи.

— Няма спор — съгласи се тя и посочи към камиона на пътна помощ на шосето. — Божичко... погледни!

Отначало Хари помисли, че тя се изненадва от неподвижността на камиона, както на всичко останало, но после разбра какво е предизвикало още по-голямо учудване. Температурата на въздуха беше достатъчно ниска, за да се сгъстят изгорелите газове на колите (но не и дъха им), От ауспуха на камиона се извиваха димни струйки, но те нито се разпръскваха, нито се изпаряваха. Хари мярна още един едва забележим сиво-бял дух зад по-отдалеченото „Волво“.

След като вече разбра какво може да очаква, Хари се огледа за още чудеса и почна да ѝ ги показва. Вятърът бе понесъл леки отпадъци — обвивки от дъвки и бонбони, пръчица от близалка, изсъхнали кафяви листа, заплетен червен конец — и макар вече да нямаше какво да ги поддържа във въздуха, те висяха над земята. Сякаш въздухът се бе превърнал изведнъж в прозрачен кристал и ги беше сковал завинаги. Само на една ръка разстояние над главата му висяха неподвижни две зимни пеперуди, бели като снежинки. Меките им перлени криле блестяха на светлината на уличната лампа.

Кони почука по часовника си и го показа на Хари. Беше марка „Таймекс“ с класическа форма — кръгъл и със стрелки. Имаше и допълнителна червена секундна стрелка. Бе спрял на един часа дваисет и девет минути и шестнайсет секунди.

Хари провери своя цифров часовник. Той също показваше един и дваисет и девет. Мигащата светлинка, която отброяваше секундите, сега светеше непрекъснато.

— Времето... — Кони не успя да довърши изречението, огледа смаяно притихналата улица, преглътна мъчително и накрая намери сили да продължи. — Времето е спряло... просто е спряло. Така ли?

— Я повтори?

— Май е спряло за останалия свят, но не и за нас.

— Времето не... не може... да спре ей така.

— Тогава какво е това?

Никога не беше обичал особено физиката. Макар и да изпитваше известна слабост към природните науки поради непрестанния им

стремеж към ред във вселената, Хари не беше достатъчно осведомен за тях във времето, когато науката беше всепризнат повелител. Все пак помнеше достатъчно от уроците в училище, беше гледал немалко образователни програми и чел доста научнопопулярни бестселъри, за да съобрази, че изводът на Кони не обяснява редица неща, които им се случваха.

Така например, ако времето беше спряло, защо двамата още бяха в съзнание? Как можеха да възприемат явлението? Защо не бяха замръзнали в движение като увисналите във въздуха боклуци или пеперуди?

— Не — възрази Хари с несигурен глас, — не е така просто. Ако времето е спряло, *нищо* не би се движило, нали така? Дори елементарните частици. А без движение на елементарните частици... на молекулите на въздуха... искам да кажа, няма ли молекулите на въздуха да станат като от желязо? Как тогава дишаме?

Като реакция и двамата дълбоко и с радост поеха дъх. Въздухът имаше лек химически привкус, малко особен като тембъра на гласовете им, но все пак явно можеше да поддържа живота.

— Също и светлината — продължи Хари. — Светлинните вълни биха спрели да се движат. И тогава не бихме виждали *нищо* в мрака.

Всъщност последиците от спирането на времето сигурно щяха да са неизмеримо по-катастрофални от тишината и неподвижността, обхванали света през онази мартенска нощ. Според Хари времето и материята бяха неотменна част от мирозданието и ако по някакъв начин се прекъснеше потокът на времето, материята веднага щеше да спре да съществува. Вселената щеше да се свие — нали? — щеше с трясък да се прибере навътре, да се превърне в топчица от извънредно плътно... по дяволите, каквото и да беше плътното нещо отпреди големия взрив, създал вселената.

Кони се повдигна на пръсти, протегна ръка и лекичко хвана с палец и показалец крилото на една от пеперудите. Пак стъпи на цяло стъпало и доближи насекомото до лицето си, за да го разгледа поотблизо.

Хари не беше сигурен дали тя ще успее да промени местоположението на пеперудата. Нямаше да се учуди, ако насекомото остане свършено неподвижно в застиналия въздух, сякаш приковано като метален предмет, който е запоеен към стоманена стена.

— Не е меко като пеперуда — забеляза Кони, — като че е направено от тафта... или е колосано.

Тя разтвори пръсти и пусна насекомото. То не отлетя, а увисна там, където го беше оставила.

Хари леко побутна пеперудата с опакото на ръката и очаровано загледа как се отмества на няколко пръста и пак застива във въздуха. Остана пак съвършено неподвижно, само че на ново място.

Начинът, по който въздействаха върху нещата, изглеждаше доста нормален. Сенките им се движеха, въпреки че сенките на останалите неща оставаха неподвижни. Можеха да влияят върху света и да преминават през него, както обикновено, но не можеха да взаимодействат с него. Кони успя да премести пеперудата, но с докосването не я привлече в тяхната действителност, не я съживи.

— Може би времето не е спряло — каза тя. — Може би просто е забавило хода си за всички и всичко освен нас.

— И така не е.

— Откъде знаеш?

— Е, не съм сигурен. Мисля обаче... ако възприемаме времето с много по-висока скорост, заради която ни се струва, че светът около нас е неподвижен, тогава всяко наше движение има невероятна относителна скорост. Нали съм прав?

— Е и какво от това?

— Искам да кажа, че тази скорост е много по-висока, отколкото на изстрелян куршум. Скоростта е разрушителна. Ако взема в ръка куршум и ти го подхвърля, няма да те нараня изобщо. Но с над хиляда метра в секунда куршумът ще пробие доста голяма дупка в тялото ти.

Кони кимна, загледана замислено в увисналата пеперуда.

— Значи ако ставаше въпрос за възприемане на времето с различна скорост, докосването ми щеше да унищожи пеперудата.

— Да. Май е така. Пък и би наранила ръката си.

Тя погледна ръката си — нямаше и следа.

— ... освен това ако светлинните вълни се разпространяват по-бавно от обикновено... лампите нямаше да светят така ярко. Щяха да са по-мътни и... червеникави, според мене, почти като инфрачервени. Може би. Молекулите на въздуха щяха да се движат лениво...

— Все едно да дишаме вода или сироп ли?

Хари кимна:

— Да, струва ми се. Не съм съвсем сигурен. Дяволите да го вземат, не знаей дали дори Алберт Айнщайн би успял да си обясни положението, ако беше сега при нас.

— Както вървят нещата, може да цъфне всеки момент.

Никой не бе излязъл от камиона и от „Волвото“, което според Хари означаваше, че хората вътре са заклещени в променения свят също като пеперудите. В по-далечното „Волво“ виждаше само сенчестите силуети на двама души на предните седалки, но мъжът зад волана на камиона се виждаше по-добре, защото беше спрял на улицата почти право срещу тях. Нито сенките в колата, нито шофьорът бяха помръднали и милиметър, откакто се възцари неподвижността. Хари предполагаше, че ако не бяха в една скоростна лента с колите си, хората щяха да изхвърчат през предните стъкла и да се плъоснат върху шосето в мига, когато гумите рязко спряха да се въртят.

На прозорците на „Грийн Хаус“ шестимата продължаваха да надничат в същите пози, в които ги завари Паузата. (Хари предпочиташе да нарича явлението Пауза, а не Спиране, защото предполагаше, че рано или късно Тик-так пак ще задвижи всичко. Ако причината беше Тик-так. Но пък ако не беше той, кой тогава? Господ?) Двама седяха на маса, останалите четирима стояха по двойки от двете страни на масата.

Хари прекоси тротоара и влезе между храстите, за да ги разгледа по-отблизо. Кони го придружи. Застанаха право срещу стъклото, може би на една стъпка под хората вътре в бара.

Освен сивокосата двойка на масата, там стояха една блондинка и застаряващият ѝ кавалер — една от шумните и весели двойки, седнали преди до оркестъра. Сега мълчаха като мъртъвци. От другата страна на масата бяха изправени управителят и един сервитьор. Шестимата с присвити очи се бяха наклонили леко към прозореца.

Никой не примигна, докато Хари ги разглеждаше. Не помръдна нито едно мускулче. Не трепваше дори и косъм. Дрехите им бяха като изваяни от мрамор.

Застиналите им изражения преминаваха от развеселеност през изумление и любопитство и обърканост върху лицето на управителя. Те обаче не реагираха на невероятния покой в нощта. Не го усещаха, защото бяха част от него. По-скоро гледаха над главите на Хари и Кони

— там, където двамата стояха, след като Сами и кучето избягаха. Лицата им изразяваха реакциите им на прекъснатата улична сцена.

Кони вдигна ръка и помахаше пред стъклото, право пред очите на зяпачите. Шестимата изобщо не реагираха.

— Не ни виждат — заключи Кони смаяно.

— Може би ни виждат изправени на тротоара в мига, когато всичко спря. Сигурно са замръзнали точно в този момент на възприятията и не са видели нищо оттогава.

Двамата едновременно погледнаха през рамо към потъналата в мъртвешки покой улица зад тях. Еднакво се страхуваха от неестествената тишина. Тик-так се бе появил отзад с изумителна ловкост в спалнята на Джеймс Ордегард и тогава платиха изненадата си с много болка. Сега още не се виждаше, макар и Хари да беше сигурен, че ще се появи.

Кони пак погледна вътре в бара и почука по стъклото. Звукът ѝ се стори метален, не точно като почукване с кокалчетата на ръката по стъкло. Същата разлика както при разликата в гласовете.

Хората отвътре не трепнаха.

Според Хари те бяха попаднали в по-сигурен затвор, отколкото най-изолирания човек в най-дълбоката килия в най-полицейската държава в света. Като мухи в кехлибар, хванати в капан в безсмислен миг от живота им. Безпомощно увисналите им тела и блаженото състояние на свършено неразбиране положението изглеждаха ужасно уязвими.

Хари го побиха студени тръпки от жалкото им положение, макар и те очевидно да не го съзнаваха. Разтри врата си, за да ги прогони.

— Ако все още ни виждат там, на тротоара — попита Кони, — какво ще се случи, когато всичко се раздвижи отново, а ние не сме на същото място?

— Сигурно според тях ще сме се изпарили пред очите им.

— Господи!

— Доста ще се стреснат, естествено.

Кони извърна поглед от прозореца и застана с лице срещу Хари. Челото ѝ беше набръчкано от тревога. В тъмните ѝ очи се четеше призрачност, а мрачният ѝ глас не съответстваше на тембъра и тона.

— Хари, това копеле не е от категорията на ловките мошеници, които избиват лъжици с поглед и гадаят бъдещето по заведенията в

Лас Вегас.

— Знаем, че притежава истинска сила.

— Сила ли?

— Хари, това е нещо повече от сила. Думата е прекалено слаба, чуваш ли ме?

— Да — увери я той с успокояващ тон.

— Само ако пожелае, той може да спре времето, да угаси двигателя на света, да блокира скоростната кутия, да направи гадорията, която сега гледаме. А то е... божия сила. Какви шансове имаме срещу такова нещо?

— Имаме.

— *Какви?* По какъв начин?

— Имаме — настоя упорито той.

— Така ли? Аз пък си мисля, че този тип може да ни размаже като бръмбари по всяко време и отлага, само защото му е приятно да измъчва насекомите.

— Това не са думи на тази Кони Гъливър, която познавам — каза Хари по-остро, отколкото бе възнамерявал.

— Може вече да не съм такава.

Кони пхна палец в устата и отгриза нокътя.

Никога преди не я беше виждал да си гризе ноктите. Този признак на изнервеност го изненада не по-малко, отколкото ако беше избухнала в плач.

— Сигурно вълната е била прекалено голяма за мене, заля ме и аз загубих самообладание — горчиво отбеляза Кони.

Хари не можеше да повярва, че тя ще загуби самообладание при каквито и да било обстоятелства, дори при сегашните особени и страховити случки. Как можеше да загуби самообладание, когато цялата бе изтъкана от *самообладание*, представляваше петдесет килограма живо тегло от самообладание?

Кони отмести очи, огледа улицата, приближи до азалиите и ги бутна с една ръка, за да намери скритото куче.

— На пипане не са като листа. По-твърди са. Като че от картон.

Хари застана до нея, наведе се и погали кучето. Паузата го бе сковала също както хората в бара.

— Козината му е като от жички.

— Струва ми се, че искаше да ни каже нещо.

— И на мене. Сега.

— Защото явно знаеше, че нещо ще се случи, когато се напъха под храстите.

Хари си спомни мислите си в тоалетната в „Грийн Хаус“: „единственият признак, че не съм попаднал в капана на приказките, е липсата на говорещо животно.“

Странно, колко трудно е да разбиеш представите на човека за собствената му нормалност. След сто години фройдистка психоанализа хората бяха свикнали да мислят, че нормалността е крехко притежание и че всеки е потенциална жертва на неврози или психози поради тормоз, изоставеност или дори стреса на всекидневието. Ако бе видял случките от последните тринайсет часа на филм, нямаше да повярва. Щеше да е убеден, че главният герой — самият той — би се огънал под напора на толкова много свръхестествени събития и срещи, съчетани със силна физическа болка. И все пак беше тук — всички мускули и поне половината стави го боляха, но умът му беше бистър.

После осъзна, че може би не е в състояние да прецени ума си. Колкото и невероятно да звучеше, не бе изключено вече да е овързан с каиши в психиатрия и с гума в устата, да не би да прехапе езика си в изблика на лудост. Притихналият, неподвижен свят може би беше само една халюцинация.

Много приятна мисъл, няма що.

Кони дръпна ръка от азалиите, но те не се върнаха в предишното си положение. Наложил се Хари да ги подреди така, че да закрийт пак кучето.

Изправиха се и огледаха видимата част от Тихоокеанската магистрала, редиците фирми от две страни и тесните мътни пространства между сградите.

Светът представляваше огромен часовников механизъм със счупен ключ, скъсана пружина и ръждясали зъбни колела. Хари се помъчи да си внуши, че почва да свиква с особеното положение, но напразно. Ако наистина свикваше, откъде идваше студената пот по челото, под мишниците и надолу по гърба? Пълната тишина в нощта не успокояваше, защото зад привидното спокойствие се таеше натрупано насилие и внезапна смърт. С всяка несекунда ставаше все по-зловещо.

— Омагьосване — каза Хари.

— Какво?

— Като в приказките. Целият свят е омагьосан.

— А къде, по дяволите, е вещицата? Ето това искам да знам.

— Вещици има в приказките. А тук има магьосник, вещер.

Кони вече беснееше:

— Няма значение. Къде е той, по дяволите? Защо си играе с нас и още не се показва?

Хари погледна ръчния си часовник и се убеди, че червеният индикатор за секундите още не примигва и часът не се е променил — един и двайсет и девет.

— Всъщност дали се бави или не зависи от това как гледаш на времето. Вероятно може да се каже и че изобщо не се е забавил.

Кони също погледна часовника си — един и двайсет и девет.

— Добре, хайде да помислим. Или смяташ, че той чака да го потърсим?

Някъде в нощта се чу първият страничен звук, откакто настъпи Паузата. Смях. Ниският, стържещ смях на „голема“-скитник, който бе изгорял като лоена свещ в апартамента на Хари и после пак се появи да ги притиска в къщата на Ордегард.

Пак по навик посегнаха към револверите си. Сетне и двамата се сетиха колко безполезно е оръжието срещу такъв противник и отпуснаха ръце.

На юг от тях, на ъгъла на пресечката нагоре по хълма, от другата страна на улицата Тик-так се появи в познатата до болка външност на скитник. Разликата само беше в по-големите размери — над седем фута вместо шест и половина — и сплъстената коса и брада бяха по-дълги от последната им среща. Лъвска глава. Бичи врат. Масивни рамене. Невероятно широк гръден кош. Ръце като тенис ракети. Черният шлифер напомняше палатка.

— Защо ли толкова исках да го видя? — промърмори Кони.

Хари си бе задал същия въпрос наум.

Призрачно зловещият смях заглъхна. Тик-так слезе от отсрещния тротоар и се запъти по диагонал право към тях.

— Какъв е планът? — попита Кони.

— Какъв план?

— Винаги трябва да има план, по дяволите.

Наистина, Хари с изненада установи, че само са чакали „голема“, без да помислят как ще действат. От толкова години двамата работеха като полицаи, бяха добър екип и знаеха как да реагират на всякаква ситуация, практически на всяка заплаха. Обикновено не обсъждаха стратегията си — просто действаха инстинктивно, всеки беше убеден, че другият също ще предприеме правилен ход. В редките случаи, когато се налагаше да обсъдят план за действие, бяха достатъчни няколко кратки изречения, разговор между партньори, които се разбират от половин дума. Но изправени пред почти неуязвимия противник от безкръвна пръст, камъчета, червеи и бог знае още какво, пред жестокия и безмилостен побойник, само един от безкрайната армия, която *истинският* им враг можеше да създаде, инстинктът и мислите им се объркаха, можеха да стоят парализирани и да чакат идването му.

„Да бягаме!“ — помисли Хари и почти хукна, когато грамадният „голем“ спря по средата на улицата, на около петдесет крачки от тях.

Очите му сега бяха съвсем различни. Не просто блестящи, а изгарящи. Сини. Като нажежени газове. Подскачаха в очните кухини, хвърляха синкави отблясъци по скулите, от които брадата му приличаше на нишки син неон.

Тик-так разпери огромните си ръце и ги вдигна над главата като пророк от Стария завет, застанал на върха на планината пред последователите си отдолу, за да им предаде послания, дошли свише. Като че в огромния му шлифер се криеха каменни плочи със сто божии заповеди.

— След като светът се раздвижи отново, ще ви дам един час — заяви Тик-так. — Ще броя до петдесет, за да ви дам преднина. Ако оцелеете през този час, ще ви подаря живота и повече няма да ви измъчвам.

— Божичко! — прошепна Кони. — Той наистина е дете, измисля ужасни игри.

Това го правеше толкова опасен, колкото всеки друг социопат. Дори повече. Някои малки деца, които още не познават чувството на състрадание, могат да проявяват извънредно голяма жестокост.

Тик-так продължи:

— Ще ви търся навсякъде, но няма да използвам триковете си, ще търся само с очи — и той посочи горящите сини орбити — с уши

— посочи и тях — и с разума си — почука главата си с показалец. — Без трикове. Без специални сили. Така е по-забавно. Едно... две... най-добре е да се затичате, не мислите ли така? Три... четири... пет...

— Не е възможно — изуми се Кони, но все пак се обърна и хукна.

Хари я последва. Затичаха по алеята, завиха покрай „Грийн Хаус“, почти се сблъскаха с мършавия скитник, който нарече себе си Сами, замръзнал в опасно нестабилна поза с вдигнат крак. Стъпалата им глухо отекваха по настилката. Минаха покрай Сами и се втурнаха по тъмната алея. Звукът наподобяваше тичане, но беше особен. Ехото също не приличаше на истинското — не беше толкова звънко и по-бързо заглъхваше.

Докато тичаше, измъчван от най-различни болки при всяка стъпка, Хари се мъчеше да измисли начин да оцелеят през този час. Но както Алиса, двамата бяха прекрачили през огледалото в царството на Червената Кралица. Плановете и логиката не помагаха в света на Лудия шапкарь и Мартенския котарак, където владееше хаос и презрение към разума.

ПЕТА ЧАСТ

1

— Единайсет... дванайсет... ще ви убия, ако ви намеря...
тринайсет...

Брайън много се забавляваше.

Беше се проснал гол върху черните копринени чаршафи, зает със създаване и великолепно Ставане. Оброчните очи го гледаха с обожание от стъклените реликварии.

Все пак част от него беше в „голема“ и това също беше вълнуващо. Този път направи съществото по-голямо — яростна и неудържима машина за убиване, за да измъчва по-добре оня фукльо и неговата кучка. Огромните рамене бяха негови, могъщите ръце също можеше да използва както поиска. Да сгъва ръцете, да усеща как нечовешките мускули се свиват и разпускат и пак се свиват беше толкова възбуждащо, че нямаше търпение да почне гоненицата.

— Шестнайсет... седемнайсет... осемнайсет...

Беше създал гиганта от пръст, глина и пясък, беше придал на тялото му вид на плът и му бе вдъхнал душа — също както първия бог бе сътворил Адам от безжизнена пръст. Въпреки че съдбата му бе отредила да е много по-безмилостно божество от всички досегашни, той можеше и да създава, и да руши. Никой не можеше да възрази, че е по-малко божествен от предишните богове, никой. Никой.

Застанал в средата на Тихоокеанската магистрала, *извисил* се там, той оглеждаше застиналия притихнал свят и се радваше на стореното от него. Това беше неговата Най-Велика и Най-Тайна Сила — да спира всичко като часовникар, който спира часовника, само като отвори капака и пипне където трябва в механизма.

— Двайсет и четири... двайсет и пет...

Придоби тази сила по време на един от приливите на психичен растеж, когато беше още на шестнайсет години, въпреки че се научи да я използва добре чак на осемнайсет. Това беше естествено. И Христос

е трябвало да се учи как да превръща водата във вино и как да умножава няколко хляба и риби, за да нахрани тълпите.

Волята. Силата, на волята. С нея може да се промени действителността. Преди да започне да тече времето и да се роди вселената е имало воля, което е създала всичко — съзнание, наречено от хората Бог, макар и Богът несъмнено да е бил съвършено различен от представите на хората за Него. Може би е бил само едно играещо дете, сътворило галактиките като пясъчни дворци. Ако вселената беше създадена със силата на волята машина във вечно движение, тя можеше да бъде преустроена или унищожена също със сила на волята. За обработката и подобряването на творението на първия бог трябваше само могъщество и знание. Брайън бе надарен и с двете. Силата на атома бледнее пред ослепителното могъщество на разума. Той можеше да използва волята си, да напегне мисълта и желанието си, за да извършва коренни промени в самата основа на битието.

— Трийсет и едно... трийсет и две... трийсет и три...

Брайън все още беше в процес на Ставане, не се беше превърнал в истински бог и затова можеше да задържи промените само за кратко, обикновено не повече от един час реално време. От време на време се ядосваше на ограничените си способности, но беше убеден, че някой ден идеше да може да задържа промените докогато пожелае. Междувременно продължаваше да Става и се задоволяваше със забавни изменения, които временно отричаха всички закони на физиката и поне за кратко нагласяха действителността по негов вкус.

На Лайън и Гъливър можеше да им се струва, че времето е спряло, но нещата бяха по-сложни. Чрез необикновената си воля, почти като *намисляне на пожелание* преди да духне свещичките в тортата за рождения ден, Брайън бе променил самата природа на времето. Ако то можеше да се оприличи на непресъхваща река с предсказуемо течение, Брайън тогава го превръщаше в многобройни поточета, големи застинали езера и гейзери с разнообразно течение. Сега околният свят бе потопен в едно от езерата, където времето напредваше толкова бавно, че сякаш бе спряло. Двете ченгета обаче по негова воля взаимодействаха с новата действителност почти като със старата, само с някои незначителни промени в повечето закони на материята, енергията, движението и силата.

— Четирийсет... четирийсет и едно...

Като пожелание на рожден ден или при падаща звезда, като молба към кръстница вълшебница, като пожелание, направено с всички сили Брайън бе създал съвършена площадка за вълнуваща игра на криеница. Ами ако поискаше да изкриви цялата вселена, за да си направи играчка?

Разбираше се, че в него живеят двама души, съвсем различни по характер. От една страна, беше Ставащ бог, екзалтиран, с безкрайно могъщество и отговорности. От друга страна, беше безразсъдно и егоистично дете — жестоко и горделиво.

Смяташе, че в това отношение си прилича с целия човешки род, само дето при него тази черта беше още по-ярко изявена.

— Четирийсет и пет...

Всъщност вярваше, че е бил избран тъкмо поради характера си като дете. Егоизмът и гордостта бяха само отражения на „аз“-а, а никой не може да се превърне в могъщ творец без силен „аз“. Изискваше се известно безразсъдство при изследването на границите на собствените творчески възможности. Способността да поемаш риска, без да те е грижа за последиците, можеше да освободи духа и да се превърне в добродетел. И тъй като трябваше да се превърне в бог, който да накаже човечеството, защото то омърсява земята, жестокостта бе неотменна част от Ставането. Способността му да си остане дете, да не изразходва творческата си енергия в безсмислено умножаване на стадото, го правеше съвършения кандидат за божественост.

— Четирийсет и девет... петдесет!

За известно време щеше да спазва обещанието да ги търси само с обикновените човешки сетива. Щеше да е забавно предизвикателство. Освен това нямаше да е лошо да изпита лично страшните ограничения на тяхното битие — не за да им съчувства, защото те не заслужаваха съчувствие, а при сравнението да се порадва още повече на необикновените си способности.

В тялото на огромния скитник Брайън тръгна по улицата в грамадния увеселителен парк, в какъвто се бе превърнал онемелият, замрял свят.

— Идвам — подвикна той, — все ми е едно дали сте готови.

Паузата бе спряла една борова шишарка в мига на падането и сега тя висеше като коледно украшение на конец. Котка в оранжево и бяло бе застинала във въздуха по средата на скок от един клон на съседната стена. Предните лапи стояха разперени, задните бяха разтворени назад. От съседен комин се извиваше неподвижна струйка дим.

Двамата бяха с всички сили. Сърцето на парализирания град бе спряло да бие. Кони тичаше, но не вярваше, че ще се спасят. Въпреки всичко трескаво обмисляше и отхвърляше един след друг планове да се изплъзнат от Тик-так за един час. Под твърдата обвивка на цинизма, който бе развивала толкова дълго, както всеки нещастен глупак на този свят, тя очевидно бе запазила съкровенията надежда, че е различна от останалите и ще живее вечно.

Сигурно трябваше да се ядоса на себе си при мисълта, че може да е запазила такава глупава, животинска вяра в собственото безсмъртие. Но Кони я прие. Надеждата може би беше измамна увереност, но нямаше изгледи ужасното им положение да се усложни още повече от малко положителни мисли.

Само за една вечер бе научила много неща за себе си. Би било жалко да не поживее по-дълго, за да подобри живота си с новите открития.

Колкото и трескаво да мислеше, сещаше се само за жалки планове. Без да забавя крачка, между все по-накъсаното неравномерно дишане, Кони предложи да сменят непрекъснатото улици, да завиват в разни посоки с бледата надежда, че е по-трудно да се намери виеща се следа. Тя поведе надолу по склона, защото така щяха да се отдалечат повече, отколкото ако се изкачваха.

Неподвижните жители на Лагуна Бийч изобщо не забелязваха, че двамата тичат, за да спасят живота си. Омагьосаните хора нямаше да се събудят от никакви писъци или да им помогнат, ако скитникът ги намереше.

Сега разбра защо съседите на Рики Естефан не са чули гръмотевичната поява на „голема“ през пода на антрето и последвалия

побой. Тик-так бе спрял времето навсякъде, с изключение на къщата на Рики. Мъченията и убийството са били извършени със садистично спокойствие, докато за всички останали времето е било спряло. По същия начин, когато Тик-так ги изненада в къщата на Ордегард и хвърли Кони през стъклената врата към балкона на спалнята, съседите не реагираха на трясъка и изстрелите, защото целият сблъсък бе протекъл в навремето, в странично измерение.

Кони тичаше колкото сили имаше, броеше наум и се мъчеше да поддържа бавния ритъм, с който поде Тик-так. Стигна до петдесет прекалено бързо и се усъмни, че са успели да се отдалечат и на половината от необходимото безопасно разстояние.

Ако бе продължила да брои, щеше да е стигнала до сто, когато се наложи да спрат. Облегнаха се на тухлен зид, за да поемат дъх.

Боляха я гърдите, сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне. Дъхът ѝ беше горещ, като че беше гълтач на огън в цирка и издишаше подпалени бензинови пари. Гърлото я дращеше. Прасците и стегнатите мускули я боляха, а засиленото кръвообращение запулсира болезнено във всички цицини и синини, получени преди.

Хари изглеждаше още по-зле. Разбира се, нараняванията му бяха повече заради това, че бе срещал Тик-так повече от нея и бягаше от него по-отдавна.

Кони най-накрая успя да проговори:

— И сега какво?

Отначало Хари заговори на пресекулки:

— Какво... ще... кажеш... да... използваме... гранати?

— Гранати?

— Както Ордегард.

— Да, да, помня.

— Куршумите не помагат срещу „голема“...

— Забелязах — отсече Кони.

— ... но ако успеем да го пръснем на парчета...

— Откъде ще намерим гранати? А? Да знаеш някой квартален магазин за взривни вещества?

— Може би от арсенала на Националната гвардия или нещо подобно.

— Бъди реалист, Хари.

— Защо? Да не би светът да е реален?

— Дори да пръснем някое от тези проклети същества, той просто ще загребе още пръст и ще направи друго.

— Но ще се забави.

— Може би две минути.

— Всяка минута има значение — възрази той. — Трябва да оцелеем само един час.

Кони го изгледа недоверчиво.

— Искаш да кажеш, че според теб той ще изпълни обещанието си?

— Не е изключено — каза Хари и обърса лицето си с ръкав.

— Как ли не!

— Може — настоя Хари.

Кони се засрами от желанието си да му повярва.

Ослуша се в мрака. Нищо. Това не означаваше, че Тик-так не е някъде наблизо.

— Трябва да тръгваме — предложи тя.

— Накъде?

Кони се дръпна от зида, огледа се и откри, че са на паркинга до една банка. На двайсетина метра бе спряла кола до денонощния автомат за теглене на пари. Пред него стояха двама мъже под синкавото осветление на дежурната лампа.

Имаше нещо нередно в стойките им. Не само това, че бяха застинали като статуи. Нещо друго.

Кони тръгна през паркинга към странната композиция.

— Къде отиваш? — попита Хари.

— Да проверя това.

Инстинктът не я подведе. Паузата ги бе застигнала в момент на грабеж.

Единият човек бе използвал банковата си карта да изтегли триста долара. Беше към шейсетгодишен, с побелели коси и мустаци и застинало в страх лице. Шумолящите банкноти бяха почнали да се изсипват от процепа в ръката му, когато всичко бе спряло.

Престъпникът беше на около двайсет години — русо, хубаво момче. Беше с маратонки, джинси и пуловер. Не се отличаваше от всички момчета, които киснат на плажа по цяло лято и могат да се срещнат навсякъде из долната част на Лагуна, с леки сандали и отрязани крачоли на джинсите, слаби, с плосък корем, с махагонов тен

и избелели от слънцето коси. Видът му сега или когато дойдеше лятото можеше да подсказе, че няма особени амбиции и най-големият му талант е мързелът, но в никакъв случай че има престъпни намерения. Дори в мига на грабежа бе запазил ангелското си изражение и жизнерадостната си усмивка. В дясната ръка държеше трийсет и два калибров пистолет и притискаше дулото в гърба на по-възрастния човек.

Кони ги обиколи и ги разгледа замислено.

— Какво правиш? — попита Хари.

— Трябва да се оправим с това.

— Нямаме време.

— Нали сме полицаи?

— Преследват ни, за Бога! — възкликна Хари.

— Кой друг ще попречи на света да не пропадне съвсем в ада, ако не ние?

— Чакай, чакай — прекъсна я той. — Мислех, че си се заела с тази работа заради тръпката, за да докажеш нещо на себе си. Нали така говореше?

— А ти пък я работиш, за да запазиш реда, да защитаваши невинните?

Хари пое дълбоко дъх, сякаш да почне спор, но само въздъхна с досада. Не за пръв път през тези шест месеца тя го караше да реагира по такъв начин.

Кони смяташе, че е много сладък, когато се ядосва — приятна промяна от обичайното му равнодушие, досадно със своето постоянство. Всъщност тя дори харесваше вида му тази вечер — раздърпан и небръснат. Никога преди не го бе виждала така, не бе очаквала да го види така. Според нея Хари изглеждаше по-скоро твърд, отколкото мърляв, по-опасен, отколкото човек би помислил от външния му вид.

— Добре, добре — измърмори Хари и се приближи до сцената на грабежа с престъпника и жертвата. — Какво искаш да направиш?

— Да поправа някои неща.

— Може да е опасно.

— Имаш предвид различните скорости? Добре де, пеперудата не се разпадна.

Кони внимателно допря пръст до лицето на грабителя. Кожата му ѝ се стори твърда, по-твърда, отколкото трябваше. Тя дръпна пръста си и на бузата му остана малка хлътнатина, която очевидно нямаше да изчезне до края на Паузата.

Кони се втренчи право в очите му и каза:

— Боклук.

Той не прояви никакви признаци, че усеща присъствието ѝ. Кони бе невидима за него. Когато времето възобновеше обичайния си ход, той нямаше да знае, че тя е идвала до него.

Кони дръпна ръката му, с която държеше оръжието. Тя се раздвижи, макар и малко сковано.

Кони действуваше търпеливо, защото се страхуваше, че времето всеки миг може да продължи хода си напред, оживелият престъпник ще се сепне и неволно ще натисне спусък. Така той можеше да застреля възрастния човек, дори и да бе имал намерение само да го сплаши.

Когато дулото на пистолета вече не се притискаше в гърба на жертвата, Кони бавно го бутна наляво, за да го насочи някъде в пространството.

Хари предпазливо разтвори пръстите на нападателя.

— Като че сме деца и си играем с кукли с човешки размери.

Пистолетът увисна във въздуха, точно където преди го бе държала ръката на престъпника.

Кони усети, че оръжието се движи по-лесно, отколкото човека, въпреки че и то се съпротивляваше. Занесе го при човека пред автомата, пхна го в дясната му ръка и обви пръстите му около дръжката. След края на Паузата щеше да намери пистолет в ръката си и да се чуди откъде се е взел, като само преди секунда не е държал нищо. Взе от автомата пачката банкноти и я сложи в лявата му ръка.

— Сега разбирам как десетачката се озова необяснимо в ръката ми, след като я бях дала на скитника — каза Кони.

Хари тревожно се огледа в мрака.

— И как намерих четирите куршума, които бях изстрелял в него, в джоба на ризата ми.

— Главата на религиозната статуетка от иконостаса на Рики Естефан — намръщи се Кони. — Става ти страшно, като си помислиш,

че сме били като тези хора, замръзнали във времето, а онова копеле си е играло с нас.

— Свърши ли?

— Още не. Хайде, помогни ми да го обърнем с гръб към автомата.

Двамата го завъртяха на сто и осемдесет градуса като градинска мраморна статуя. Когато свършиха, човекът не само държеше пистолета, но и го беше насочил срещу престъпника.

Пренаредиха случката като сценографи в музеи с изключително реалистични восъчни фигури и ѝ придадоха нов драматизъм.

— Добре, сега да се махаме оттук — подкани я Хари и се запъти към паркинга на банката.

Кони се поколеба, загледана във фигурите, които наредиха.

Хари се обърна, видя, че тя не помръдва и се върна при нея.

— Сега пък какво има?

Тя тръсна глава и отсече:

— Така е прекалено опасно.

— Нали пистолетът е в ръцете на добрия?

— Да, но той страшно ще се изненада. Може да го изпусне, престъпникът най-вероятно ще го грабне и пак стигаме до изходната позиция.

Хари изглеждаше отчаян.

— Забрави ли онзи мръсен, откачен, обезобразен господин с черния шлифер?

— Не го чувам наоколо.

— Кони, за Бога, той може да спре времето и за нас, после най-спокойно да ни намери и чак тогава пак да ни включи в играта. Затова няма да го чуеш, докато не ти откъсне носа и те попита нямаш ли нужда от кърпичка.

— Ако ще играе нечестно...

— Нечестно ли? *А защо не?* — настоя Хари мрачно, макар и само преди две минути самият той твърдеше, че има шанс Тик-так да удържи на обещанието си и да играе честно. — Той да не е майка Тереза!

— ... тогава няма значение дали ще си свършим работата докрай или ще бягаме. И в двата случая ще ни хване.

Ключовете от колата на побелелия мъж бяха на таблото. Кони ги извади и отвори багажника. Капакът не отскочи както обикновено. Трябваше да го повдигне като капак на ковчег.

— Това трябва да се опише в рапорт — напомни й Хари.

— Така ли? Значи ти ще свършиш тая работа.

Той примигна.

Хари грабна нападателя под мишниците, а Кони го хвана за краката. Отнесоха го до колата и внимателно го пуснаха в багажника. Тялото им се стори малко по-тежко, отколкото би било в реалното време. Кони се помъчи да тръшне капака, но в променената действителност не ѝ достигна сила и се наложи да увисне върху капака, за да щракне ключалката.

След края на Паузата, когато времето почнеше да тече отново, нападателят щеше да се озове в багажник без никакъв спомен как е стигнал дотам. Само за миг щеше да се е превърнал от престъпник в затворник.

— Май сега разбирам как три пъти се озовах на един и същи стол в градината на Ордегард с дулото на револвера в устата — каза Хари.

— Изваждал те е от реалното време и те е връщал на стола.

— Да. Детски шегички.

Кони се замисли дали по същия начин са се озовали змиите и паяците в кухнята на Рики Естефан. Дали по време на предишна Пауза Тик-так ги бе събрал от магазини за животни, лаборатории или дори от гнездата им и после ги бе занесъл в къщата му? И дали е пуснал пак времето — поне за Рики — за да го изненада с внезапното нашествие?

Кони се отдалечи от колата, тръгна през паркинга, спря и се послуша в неестествената нощ.

Сякаш изведнъж бе умряло всичко — от вятъра до хората. Планетата се беше превърнала в гробище, където тревата, цветята, дърветата и оплаквачите бяха направени от същия гранит като надгробните плочи.

През последните години от време на време мислеше да зареже полицейската работа и да се премести в евтина къщурка на най-затънтеното място. Водеше спартански живот и затова бе натрупала значителни спестявания. Можеше да живее като пустинен плъх и парите щяха да ѝ стигнат задълго. Голите, безлюдни пространства с

пясък, храсталаци и скали й се струваха много по-привлекателни от съвременната цивилизация.

Но Паузата беше съвсем различна от спокойствието на обления със слънце пустинен пейзаж, където животът все пак е част от реда в природата и цивилизацията, колкото и да беше нездрава, съществуваше някъде зад хоризонта. Само след около десет неминути тишина и неподвижност като в смъртта, Кони закопня за лекомислената глупост на човешкия цирк. Човешкият род имаше склонност към лъжата, измамата, завистта, невежеството, самосъжалението, самочувствието и утопичните представи, които винаги водеха до масови убийства, но докато не се унищожеше само, ако изобщо се стигнеше дотам, той имаше потенциални възможности да се облагороди, да поеме отговорност за своите действия и да се превърне в добър стопанин на земята.

Надеждата. За пръв път през живота си Кони Гъливър повярва, че надеждата сама по себе си е причина да живееш и да търпиш цивилизацията такава, каквата е.

Но докато съществуваше, Тик-так слагаше край на надеждата.

— Мразя този мръсник както никого досега не съм мразила — възкликна тя. — Искам да го пипнем. Толкова ми се иска да го довършим, че едва се сдържам.

— За да го пипнем, първо трябва да оцелеем — напомни й Хари.

— Да вървим тогава.

Отначало им се струваше, че е най-разумно да се движат в застиналия свят. Спазеше ли Тик-так обещанието си да използва само очите, ушите и ума си, за да ги проследи, безопасността им се увеличаваше право пропорционално на разстоянието между него и тях.

Докато тичаха из самотните улици, Хари подозираше, че никак не са малки шансовете онзи психопат да удържи на обещанието си да ги търси само с обикновените си сетива и да ги пусне на свобода, ако не успее да ги хване за един час реално време. В края на краищата копелето явно беше незряло, въпреки невероятните си способности, беше дете, което си играе, а понякога децата възприемат игрите си по-сериозно от истинския живот.

Разбира се, след като ги освободеше и часовниците почнеха да тиктакат отново, часът пак щеше да е един и двайсет и девет сутринта. До изгрева щяха да остават пет часа. Дори и да играеше криеницата строго според правилата, Тик-так нямаше да се откаже от намерението си да ги убие на зазоряване. Оцеляването по време на Паузата само щеше да им даде минимална възможност да го открият и унищожат, след като времето възобнови своя ход.

Ако пък Тик-так нарушеше обещанието си и ги проследеше с някакво шесто чувство, пак най-разумно беше да се движат. Може би им бе лепнал психически етикети, както Хари предположи преди. Тогава с измамата щеше да ги намери навсякъде. Като се движеха, поне бяха в безопасност, докато не ги залови или не предугади следващия им ход и ги причака.

Тичаха от една улица в алея и после на друга улица, през дворове, между притихнали къщи, прескачаха огради, прекосиха училищна площадка за игра. Стъпките им отекваха с металически звук. Сенките стояха неподвижно като че бяха от желязо. Неоновите светлини излъчваха равномерно както никога преди и очертаваха неподвижни дъги по тротоара. Минаха покрай мъж в палто от туид с кучето си — сковани като бронзови статуи.

Хукнаха по тесен поток от извилата се по-рано буря. Водата бе замръзнала от спирането на времето, но не беше като лед — беше по-

прозрачна от лед, по тъмната ѝ повърхност се отразяваха нощните светлини, хвърляше сребристи отблясъци и нямаше следа от ледени кристалчета. Повърхността също не беше гладка като на замръзнал поток, а набраздена от вълнички. Там, където водата бе текла върху камъни, във въздуха висяха неподвижни блестящи капки като изящни стъклени висулки и украшения.

Наистина беше за предпочитане да се движат, но скоро бягството щеше да им създаде немалко неприятности. Бяха уморени и изтръпнали от болка още преди да хукнат. Всяка стъпка засилваше мъките им в геометрична прогресия.

Струваше им се, че тичането във вкаменения свят не е по-трудно, отколкото в обикновения, но Хари забеляза, че около тях не се създава въздушно течение. Въздухът се отдръпваше като разрязан с нож, но не се завихряше. Това означаваше, че обективно той беше по-гъст, отколкото изглеждаше. Сигурно реалната им скорост беше много по-малка и движението им струваше значително повече усилия.

Освен това кафето, конякът и сандвичът се бунтуваха в стомаха на Хари. Мъчеха го киселини от несмляната храна.

И нещо още по-важно — след всяка измината пресечка в превърнатия в мавзолей град се проявяваше все по-силно необясним обрат в биологичната реакция, който само още повече засилваше страданията им. Физическото усилие би трябвало да ги разгорещи, но вместо това двамата неудържимо изстиваха. Хари не усещаше и капчица пот по тялото си, макар и студена. Пръстите на ръцете и краката му премръзнаха, сякаш бе тичал по ледник в Аляска, а не из южнокалифорнийски курорт.

Нощта като че не беше по-хладна, отколкото преди Паузата. Дори не чак толкова, защото свежият океански бриз бе замрял както всичко останало. Странният вътрешен студ очевидно не се дължеше на температурата на въздуха. Причината бе по-дълбока, загадъчна и го плашеше.

Сякаш светът около тях със скованата си енергия се бе превърнал в някаква черна дупка, която безмилостно изсмукваше тяхната енергия, докато постепенно, градус по градус, не се превърнеха в неодошевени предмети като всичко останало. Хари реши, че е задължително да почнат да пестят оставащите им сили.

Когато стана съвършено ясно, че ще трябва да спрат и да намерят подходящо скривалище, бяха оставили зад гърба си жилищен квартал и навлезли в източния край на каньон, чиито склонове бяха покрити с храсталаци. От двете страни на спомагателното шосе с три ленти се редяха улични лампи, които разделяха света на два тона — черно и жълто. Наоколо имаше малки фирми от типа, който туристически град като Лагуна Бийч предпочиташе да крие далеч от погледа на посетителите.

Сега вече вървяха и трепереха. Кони обгърна раменете си с ръце. Хари вдигна яката си и придърпа по-плътно сакото.

— Колко от часа измина? — попита Кони.

— Да пукна, ако знам. Изгубил съм всякакво чувство за време.

— Половин час?

— Може би.

— Повече?

— Може би.

— По-малко?

— Може би.

— Идиот.

— Може би.

Отдясно се виждаше обширен паркинг за коли, които не се използват постоянно. Зад тежките вериги, обвити с бодлива тел, клетките за колите се мерзелееха като редици заспали слонове.

— Какви са тези коли? — попита Кони.

Тя сочеше към двете страни на шосето. Там бяха спрели доста коли — наполовина на платното, наполовина на тротоара, така че от трите ленти на шосето оставаха само две. Странно, защото никоя от фирмите наоколо не е била отворена, когато връхлетя Паузата. Всъщност всички бяха тъмни, затворени седем-осем часа преди това.

От дясната страна имаше горски развъдник. Зад бетонната сграда по склоновете на каньона се простираше градината с фиданки и храсти.

Точно под една улична лампа забелязаха кола, в която двойка младежи се целуваха. Блузата на момичето беше разтворена, момчето бе пъхнало ръката си под нея — мраморна длан върху мраморна гръд. На Хари му се стори, че замръзналите изражения на буйна страст под

жълтеникавата светлина през прозореца на колата са толкова еротична гледка, колкото двойка трупове, хвърлени на едно легло.

Минаха покрай два автосервиза един срещу друг през шосето. Бяха специализирани за различни чуждестранни марки. В оградените с вериги дворове се търкаляха резервни части и изпочупени коли.

Колите продължаваха да се редят по улицата и запушваха входелите към фирмите. Осемнайсет-деветнайсет годишно момче, без риза, само по джинси и маратонки, хванато от Паузата както всички останали, се беше проснало върху предния капак на черно „Камаро“, модел осемдесет и шеста година. Ръцете му бяха прибрани до тялото с обърнати нагоре длани. Момчето гледаше към замрялото небе, сякаш имаше какво да види там. Лицето му бе застинало в глупавото изражение на наркотичното блаженство.

— Странно — проговори Кони.

— Странно — съгласи се Хари и започна да свива и отпуска юмруци, за да не се вкочаняса.

— Но знаеш ли какво?

— Да, изглежда някак познато — каза той.

— Да.

Към края на улицата имаше само складове. Някои бяха панелни, със зидария, прашни и на ивици ръжда от ламаринените покриви, течащи през безкрайните дъждовни сезони. Други бяха изцяло метални.

Паркираните коли ставаха все по-многобройни към края на улицата, която се оказа задънена, защото излизаше към каньона. На места стояха в две редици и съвсем стесняваха платното.

Последната сграда по улицата беше голям склад без никаква табела. Беше от панелния тип, с ламаринен покрив. Отпред висеше огромен надпис „ДАВА СЕ ПОД НАЕМ“ с телефонния номер на агента по недвижими имоти.

Отпред светеха дежурни лампи. През металните врати с рулетки можеше да премине голям трактор с ремарке. В югоизточния ъгъл на сградата се виждаше по-малка врата за хора. Там стояха две яки момчета на двайсет и няколко години. Мускулите им явно бяха напомпвани със стероиди, защото такава маса не може да се постигне само с хранителен режим и физически упражнения.

— Телохранители — обади се Кони като наближиха замръзналите от Паузата момчета.

Изведнъж Хари се сети за какво става дума:

— Това е нощен купон.

— В делничен ден?

— Трябва да има някакъв специален повод, рожден ден или нещо подобно.

Внесената преди няколко години английска мода на нощните купони привличаха тийнейджърите и младежите малко над двайсетте, които искаха да беснеят по цяла нощ далеч от погледа на властите.

— Дали мястото е подходящо да се скрием? — зачуди се Кони.

— Не по-лошо от останалите, а и по-добро от доста други.

Организаторите на нощни купони наемаха складове и производствени помещения за една или две нощи. Непрекъснато сменяха мястото, за да не попаднат в полезрението на полицията. Съобщаваха следващото място с нелегални вестничета или листовки по магазините за плочи и записи, нощните клубове и училищата. Използваха кода на подземната култура с изрази като: „Експресът на Мики Маус“, „Американски «хикспрес»“, „Двойна доза Мики“, „Хикс лъчи за всички“, „Всичко за зъбната хирургия“, „Безплатни балончета за децата“. „Мики Маус“ и „хикс“ бяха прозвищата на мощен наркотик, известен повече като „Екстаз“, а споменаването на зъболекари и балони означаваше, че ще се продава азотист окис — райски газ, който причинява смях.

Най-важно беше да се скрият от полицията. Всяко нелегално събиране, за разлика от по-благоприличните законни клубове за нощни купони, бе посветено на една и съща тема — секс, наркотици и анархия.

Хари и Кони минаха покрай телохранителите, влязоха вътре и се озоваха сред хаос. Но Паузата бе въдворила донякъде изкуствен ред в хаоса.

Мрачното помещение се осветяваше от пет-шест червени и зелени лазерни светлини и десетина жълти и червени въртящи се кълба. Всички те бяха примигвали и се бяха въртели над тълпата, преди да настъпи Паузата. Сега някои от участниците се осветяваха от неподвижни лъчи, други оставаха в сянката.

Четиристотин или петстотин души, главно между осемнайсет и двайсет и пет годишна възраст, макар и тук-таме да се мяркаха и петнайсетгодишни, бяха замръзнали, както танцуваха или просто се мотаеха. Дисководещите по тези нощни купони винаги пускаха бесни ритми с тътнещ бас, от който стените се тресяха и затова мнозина от младежите бяха уловени от Паузата в странни пози — люлееха се, тресяха се, гърчеха се с развети коси. Повечето момчета и младежи бяха облечени в джинси или леки панталони с фланелени ризи и бейзболни шапки с обърната назад козирка. Някои обаче бяха изцяло в черно. Момичетата носеха по-разнообразни дрехи, но всеки тоалет беше провокиращ — тесни дрехи, къси поли, дълбоки деколтета, прозрачни блузи. В края на краищата нощните купони бяха празненства на плътското. Гробна тишина бе заменила гърмящата музика, писъците и крясъците на младежите. Странните светлини се съчетаваха с безмълвието и придаваха на изложените на показ прасци, бедра и гърди антиеротичен вид на трупове.

Тръгнаха между танцьорите. Хари забеляза, че лицата им се опънати в гротескни изражения, които вероятно са показвали възбуда, приповдигнатост и веселие. Ала както бяха замръзнали, лицата се бяха превърнали в маски на гняв, омраза и агония.

От огнените лазерни и други светлини, от психеделичните образи, прожектирани на две огромни стени, ставаше ясно, че това в крайна сметка не е веселба, а диорама на ада, където нещастниците се гърчат от болка и вият за пощада в неописуеми страдания.

Като беше отнела шума и движението на купона, Паузата вероятно беше уловила истината за него. Може би грозната тайна, скрита под прожекторите и оглушителната музика, беше, че опиянените младежи търсеха отчаяно сензацията, но не се забавляваха истински, а преживяваха личните си нещастия, от които трескаво, но напразно търсеха изход.

Хари изведе Кони от танцуващите. Приближиха до зрителите, скупчени покрай стените на огромното помещение. Неколцина стояха на групички. Паузата ги бе уловила наред оживени разговори и пресилен смях. Лицата им изглеждаха напрегнати, вратните им жили изпъкваха — явно се бяха мъчили да надвикат силната музика.

Повечето обаче изглеждаха самотни, безучастни към веселбата около тях. Някои стояха с отпуснати лица и зяпаха тъпо към тълпата.

Други бяха напрегнати като изпънати струни, с влудяващо трескави погледи. Дали от призрачното осветление като на празника Все светии или от мрачните сенки, вкаменените младежи — и онези с хлътналите очи и онези с изгарящите погледи — напомняха зомбита от филми на ужасите, парализирани наред изпълнението на страшна задача.

— Обикновен помиарски купон — нервно каза Кони. Тя очевидно също усещаше заплахата в сцената, която едва ли би била толкова очевидна, ако бяха влезли преди Паузата.

— Добре дошла в деветдесетте години.

Няколко зомбита покрай дансинга държаха разноцветни балони, които не бяха прибързани на конец или пръчка. Червенокосо, луничаво момче на седемнайсет или осемнайсет години бе изтеглило шийката на яркожълтия си балон и я бе увило около показалеца си, за да не спадне балона. Младеж с мустаци като Панчо Вилия здраво стискаше шийката на зелен балон между палеца и показалеца, също както едно русо, синеоко момиче с празен поглед. Други бяха заципали балоните с обикновени кламери. Няколко държаха шийките на балоните между устните си, вдишваха от азотистия окис, очевидно купен от сергия някъде зад сградата. С празните, напрегнати погледи и ярките балони приличаха на мъртъвци, вдигнали се от гроба, за да отидат на детски рожден ден.

Паузата бе превърнала купона в безкрайно необикновена и интригуваща гледка и все пак Хари откриваше в нея нещо потискащо познато. В края на краищата той бе полицай, който се занимаваше с убийства, а по нощните купони понякога се случваха внезапни смъртни случаи.

Някои от тях се дължаха на свръхдоза наркотик. Никой зъболекар не упоява пациента си с повече от осемдесетпроцентна концентрация, а по купоните газът беше чист, без никакъв кислород. Прекалено много вдишвания за кратко време или прекалено дълго дръпване можеше да доведе не само до бурен смях, но и до смъртоносен удар. Можеше да се случи и нещо още по-лошо — последиците да не са фатални, но да причинят необратими промени в мозъка и пострадалият да се замята по пода като риба на сухо или да изпадне в пълно вцепенение.

Хари забеляза, че по цялата дължина на помещението в задната му част има таван, на около шест метра от пода, с дървени стълби към

него от двете страни.

— Горе — посочи тавана на Кони.

Оттам се виждаше целият склад. Можеха бързо да забележат Тик-так, ако успееш да чуят влизането му, все едно през коя врата. Двете стълби им осигуряваха път за бягство, независимо от посоката, от която той можеше да дойде.

Минаха по-навътре покрай две гърдести млади жени с прилепнали тениски, на които пишеше „Просто кажете НЕ“. Купонджиите се подиграваха с призива на Нанси Рейгън в кампанията против наркотиците. Те тълкуваха нейното „не“ като съкращение на английския израз „азотист окис“ и по такъв начин всъщност казваха „да“ на газа, ако не и на всичко останало.

Трябваше да прекратят през три легнали момичета близо до стената. Две от тях държаха полупразни балони. Паузата ги бе уловиха в миг на кикот със зачервени лица. Третата беше в безсъзнание, с отворена уста и празен балон върху гърдите.

Отзад, близо до дясното стълбище, на стената беше изрисуван огромен знак „хикс“, който се виждаше отвсякъде.

Две момчета в пуловери с Мики Маус — единият носеше и шапка с миши ушички — бяха застинали в момент на оживена търговия. Вземаха дващестдоларови банкноти срещу капсули „Екстаз“ или дискобисквити, напоени със същия наркотик.

Хари и Кони се приближиха до момиче на не повече от петнайсет години с безхитростни очи и невинно лице като млада калугерка. Беше облечено в черна тениска с изображение на пистолет под надпис „ДАВАЙ“. Паузата го беше спряла в мига, когато е поставяла дискобисквита в устата си.

Кони издърпа бисквитата от скованите пръсти на момичето и от полуотворените ѝ устни. Хвърли я на пода. Бисквитата не можа да стигне до пода и спря на няколко сантиметра над него. Кони я бутна до долу с обувката си и я смачка с тока.

— Глупаво дете.

— Не мога да те позная — каза Хари.

— Защо?

— Не предполагам, че можеш да си назидателна.

— Все някой трябва да им го каже.

Метилендиоксиметамфетаминът или „Екстаз“ — амфетамин с халюциногенен ефект — бързо водеше до прилив на енергия и причиняваше еуфория. Освен това създаваше фалшиво чувство за съкровена интимност с всеки непознат, който случайно се намираше около човека под въздействието на наркотика.

И други наркотици се появяваха по нощните купони, но газът и „Екстаз“ бяха най-популярни. Азотистият окис беше само газ, който те кара да се смееш, без да води до пристрастяване — нали така? — а „Екстаз“ създаваше хармония между хората и разбирателство с Майката Природа. Какво друго? Поне така му се носеше славата. Беше предпочитаният наркотик от защитниците на екологията и мира, които широко го употребяваха по митинги за спасяване на планетата. Разбира се, беше опасен за хора със сърдечни заболявания, но в Съединените щати нямаше регистриран смъртен случай от свръхдоза. Вярно, учените неотдавна бяха открили, че от „Екстаз“ в мозъка се получават дупчици с размер на главички на карфици, стотици или хиляди при продължителна употреба, но нямаше никакви доказателства, че дупките намаляват умствените способности, затова сигурно през тях космическите лъчи проникваха по-лесно и подпомагаха просветлението. Нали така?

Хари се заизкачва по стълбата и погледна през стъпалата, които представляваха само плоски, несвързани дъски. В сенките под стълбата видя двойки, замръзнали в много откровени пози.

Цялата полова просвета на света, всички илюстрации как се използват презервативи можеха да бъдат пометени от една доза „Екстаз“, ако употребеният го намереше сексуален отклик, а това никак не беше рядкост. Как може да те тревожи болестта, когато човекът, с когото току-що си се запознал, е толкова близка душа, „ин“ на твоя „ян“, чисто сияние за третото ти око, готов да се отзове на всяка твоя потребност и желание?

Хари и Кони стигнаха до тавана. Там осветлението беше по-слабо, отколкото долу, но Хари виждаше легнали двойки на пода или седнали с опрени до стената отзад гърбове. Позите бяха по-дръзки от двойките долу. Паузата ги бе приковала в двубои с езика, с разкопчани джинси, с търсеци вътре ръце.

Две-три двойки под въздействието на „Екстаз“ до такава степен бяха забравили къде се намират и всякакво благоприличие, че

всъщност *го правеха* по един или друг начин, когато ги бе връхлетяла Паузата.

Хари нямаше никакво желание да проверява дали подозренията му са основателни. Също като тъжния цирк долу, сцената на тавана беше само потискаща. И за най-непретенциозния воайор в нея нямаше и следа от еротичност. Предизвикваше единствено нерадостни мисли като картините на Йеронимус Бош, изпълнени с дяволски същества и видения.

Двамата минаха покрай двойките и приближиха до парапета, откъдето можеха да гледат към помещението отдолу.

— Внимавай къде стъпваш — предупреди я Хари.

— Отвратителен си.

— Само се опитвам да бъда кавалер.

— Май си единственият на това място.

От парапета се разкриваше добър изглед към тълпата отдолу, замръзнала във вечен купон.

— Боже, колко ми е студено! — оплака се Кони.

— И на мене.

Застанаха един до друг и се прегърнаха през кръста, за да се стоплят.

Хари рядко бе изпитвал такава близост с друг човек. Не близост в любовен смисъл. Надрусаните, обезумели двойки по пода зад тях бяха достатъчно антиромантични, за да позволят на романтичните му чувства да избликнат точно в този момент. Атмосферата беше неподходяща. Хари изпитваше платоническа близост с приятел, с партньор, с когото са преживели какво ли не, с когото най-вероятно ще загинат заедно при изгрев-слънце и, най-важното, без и двамата да са решили какво искат от живота и какъв е смисълът да живееш.

— Кажи, че не всички днешни деца ходят по такива места и тъпчат мозъците си с препарати — помоли Кони.

— Не. Не всички. Дори повечето не го правят. Повечето деца са по-разумни.

— Не бих искала да повярвам, че тази тълпа е типична за „нашето ново поколение ръководители“, както непрекъснато ни внушават.

— Не е така.

— Тогава парадът *след* нашето хилядолетие ще е още по-отвратителен от сегашния — заключи Кони.

— „Екстаз“ прави дупчици в мозъка.

— Зная. Представи си каква ще е държавата, ако Конгресът е пълен с момчета и момичета, които обичат „хикспреса“.

— Защо смяташ, че още не е така?

Кони се засмя горчиво:

— Е, това би обяснило много неща.

Въздухът не беше нито топъл, нито студен, но двамата трепереха неудържимо.

Складът си оставаше мъртвешки неподвижен.

— Съжалявам за твоя апартамент — обади се Кони.

— Какво?

— Нали изгоря, не помниш ли?

— Ами какво да се направи — Хари сви рамене.

— Зная колко беше привързан към него.

— Има застраховка.

— Все пак беше толкова приятен, уютен, всичко беше подредено.

— Така ли? Единственият път, когато дойде, нали каза, че е „съвършен доброволен затвор“ и че съм „блестящ пример за всеки побъркан по рапортите и мангизите идиот от Бостън до Сан Диего“.

— Не е вярно.

— О, не, каза го.

— Наистина ли?

— Беше ми сърдита тогава.

— Сигурно. За какво?

— Беше денят, когато арестувахме Нортън Луис — припомни й Хари. — Той ни накара доста да се поизпотим за заплатите си, а аз ти попречих да го застреляш.

— Точно така. Наистина ми се искаше да го пречукам.

— Не беше необходимо.

— Много ми се щеше — въздъхна Кони.

— Нали го спипахме?

— Можеше обаче да стане голяма беля. Ти имаше късмет. Все пак онова копеле си заслужаваше да го застрелям.

— Няма спор — съгласи се Хари.

— Виж, не съм искала да кажа това... за апартамента ти.

— Лъжеш.

— Добре де, но сега го виждам по друг начин. В този объркан свят трябва да намерим начин да се справим. Твоят е един от най-добрите. Всъщност по-добър от моя.

— Знаеш ли какво според мене се случва сега? Май това, което психолозите наричат „обвързване“.

— Божичко, дано да не е така.

— Струва ми се, че е точно така.

Кони се усмихна:

— Сигурно се е случило още преди седмици или месеци, но чак сега си го признаваме.

Помълчаха известно време.

Хари се чудеше колко ли време е изминало, откакто побягнаха от броящия „голем“ на Тихоокеанската магистрала. Струваше му се, че не може да не е изминал цял час, но беше трудно да се каже колко реално време е изминало, когато не живееш в него.

Колкото повече престояваха в Паузата, толкова по-склонен беше Хари да повярва, че врагът им ще спази обещанието си, за единия час. Имаше усещането, което отчасти беше полицейски инстинкт, не само празно пожелание, че Тик-так в края на краищата не е чак толкова всемогъщ, че има ограничения дори за неговите феноменални способности и че поддържането на Паузата е прекалено изтощително, за да се задържи дълго.

Нарастващият вътрешен студ му подсказваше, че Тик-так все по-трудно се справяше с отделянето им от магията, която сковаваше останалия свят. Въпреки опитите на мъчителя им да контролира създадената от него действителност, може би Хари и Кони постепенно се превръщаха от подвижни играчки в застинали фигури по игралното поле.

Хари си спомни ужаса, който изпита от гласа по радиото в колата на път от горящия си апартамент в Ървин до жилището на Кони в Коста Меза. Досега обаче не бе проумял значението на думите, произнесени от „голема“-скитник: „Сега трябва почивка, герой такъв... трябва почивка... много съм уморен... малко ще подремна.“ Каза още нещо, повечето заплахи, и стържещият глас постепенно заглъхна в статична тишина. Ала Хари внезапно осъзна, че най-важното в случката беше не способността на Тик-так по някакъв начин

да контролира ефира и да му говори от радиото, а откритието, че дори божествените му сили не са неограничени и той се нуждае от периодична почивка както простосмъртните.

Като се замисли, Хари се даде сметка, че след всяка по-необузdana проява на Тик-так настъпва поне час или повече, през който не се появяваше да продължи с мъченията.

„Сега трябва почивка, герой такъв... много съм уморен... малко ще подремна...“

Припомни си как обясняваше на Кони в нейния апартамент, че дори социопат с огромни паранормални възможности непременно има слабости, уязвими места. През последните няколко часа Хари бе свидетел на все по-смайващи номера от страна на Тик-так и песимизмът му нарасна. Сега оптимизмът пак разцъфна.

„Сега трябва почивка, герой такъв... много съм уморен... малко ще подремна...“

Хари се нареди да сподели надеждите си с Кони, но тя внезапно се вкамени. Ръката му продължаваше да я прегръща през кръста и той усети, че треперенето ѝ секна. За миг Хари се уплаши, че е изстинала толкова много, че се е поддала на ентропията и е станала част от Паузата.

После забеляза, че Кони е обърнала глава към някакъв лек звук, който Хари, потънал в мислите си, не бе дочул.

Още веднъж. Изщракване.

После тихо драскане.

По-силно изтракване.

Звучите бяха глухи, непълноценни, също както техните стъпки в дългото бягство от крайбрежната магистрала.

Разтревожена, Кони отпусна ръка. Хари направи същото.

Долу в помещението „големът“-скитник се движеше между непрогледните сенки и сноповете замръзнала светлина, между наблюдаващите зомбита и вкаменените танцуващи. Тик-так бе влязъл през същата врата, която бяха използвали и те. Беше ги проследил.

Инстинктът подсказваше на Кони да се отдръпне от парапета на тавана, за да не я забележи „големът“, ако вдигне очи нагоре, но тя преодоля порива и остана неподвижна. В мъртвешката тишина на Паузата и най-малкият звук, дори прошумоляването на подметка по пода или изскърцването на дъска, можеше да привлече вниманието на съществото.

Хари също бързо потисна инстинктивната си реакция и остана почти толкова неподвижен, колкото замрелите купонджии. Слава Богу.

Ако нещото погледнеше нагоре, вероятно нямаше да ги забележи. Светлините бяха долу, таванът тънеше в сянка.

Кони осъзна, че се е вкопчила в глупавата надежда Тик-так да ги преследва само с обикновените си сетива и да удържи обещанието си. Като че можеше да се вярва на масов убиец-социопат, все едно дали бе надарен с паранормални способности. Беше глупаво от нейна страна, под достойнството ѝ, но се беше вкопчила в тази възможност. Ако светът можеше да бъде омагьосан като в приказка, защо и собствените ѝ надежди и желания да нямат поне мъничко сила?

Не беше ли странно *точно* тя да се надява отчаяно, след като още в детството се беше отказала от всякаква надежда и никога дори наум не бе пожелавала някаква особена дарба, необикновена способност или лелеян край?

Повтаряха ѝ, че всеки може да се промени. Тя не вярваше. През по-голяма част от живота си бе останала непроменена, не очакваше от живота нищо, за което не се е потрудила двойно и намираще ненормално утешение в това, че действителността никога не надминава очакванията ѝ.

„Понякога животът е горчив като драконови сълзи. Дали обаче драконовите сълзи са горчиви или сладки, зависи изцяло от начина, по който човек възприема вкуса им.“

Всеки човек, все едно дали мъж или жена.

Сега нещо потрепна вътре в Кони — някаква важна промяна, от която вече ѝ се искаше да живее, за да види какво ще стане.

Ала долу се промъкваше дебнещият „голем“-скитник.

Кони дишаше през отворена уста, бавно и безшумно.

Масивното същество се движеше между вкаменените танцуващи, въртеше едрата си глава наляво и надясно, проверяваше методично тълпата. Сменяше цвета си на светлината на замръзналите лазери и прожектори — от червен в зелен, от зелен в жълт, от жълт в червен, после бял и зелен, а между сноповете светлина сив и черен. Очите обаче оставаха неизменно сини, блестящи и особени.

Когато пространството между танцуващите се стесни, „големът“ блъсна настрани едно момче в джинси и синьо кадифено сако. Танцуващият се люшна назад, но съпротивлението на всички обхванати от Паузата неща му попречи да падне до долу. Той спря под ъгъл четиридесет и пет градуса и увисна опасно, все още в поза за танц, със същото ликуващо изражение, готов да довърши падането в мига, когато времето почнеше да тече отново, ако изобщо това се случеше някога.

Грамадният „голем“ се придвижваше от предната към задната част на тъмното помещение, разблъскваше останалите танцуващи. Паданията, завъртанията и привежданията им щяха да се довършат след края на Паузата. Щеше да е много трудно да се излезе благополучно от сградата, след като времето потечеше отново, защото сепнатите купонджии нямаше да знаят, че покрай тях е минал звярът, и щяха да обвиняват околните, че са ги блъснали и избутали. В първите трийсет секунди щяха да пламнат над десет сбивания, щеше да настъпи ад и объркването неизбежно щеше да прерасне в паника. Лазерите и прожекторите щяха да обходят тълпата, оглушителният бас на музиката щеше да разтърси стените, навсякъде щеше да избухне насилие. Младежите щяха да се скупчат към вратите и само по чудо щяха да се отърват без поне няколко стъпки в хаоса.

Кони не изпитваше особени симпатии към тълпата на дансинга, защото младежите се бяха събрали на купона главно подтикнати от съпротивата си към законите и полицията. Ала колкото непокорни, склонни към разрушение и социално объркани да бяха те, все пак бяха човешки същества. Кони се вбеси от грубостта, с която Тик-так ги разблъскваше, без да помисли какво ще им се случи, когато светът внезапно пак включеше на скорост.

Хвърли поглед към Хари, застанал до нея и видя не по-малък гняв в изражението и очите му. Беше стиснал зъби толкова силно, че

челюстните му мускули изпъкваха.

Не можеха да направят нищо, за да предотвратят това, което ставаше долу. Куршумите нямаха никакъв ефект, а Тик-так едва ли би откликнал на горещи молби.

Освен това, ако заговореха, щяха да се издадат. „Големът“-скитник още не бе погледнал към тавана и засега нямаше никакви доказателства, че Тик-так използва не само обикновените си сетива да ги търси или че усеща присъствието им в склада.

После Тик-так извърши нещо чудовищно, което ясно показва намерението му да създаде лудница и да остави след себе си кървав сблъсък. Спря пред двайсетинагодишно момиче с гарвановочерна коса. Тънките ѝ ръце бяха вдигнати високо над главата, изражението ѝ издаваше искрен възторг, какъвто понякога създават ритмичните движения и примитивната музика дори без помощта на наркотиците. Тик-так се наведе над нея за миг и се загледа, сякаш прехласнат от красотата ѝ. После сграбчи едната ѝ ръка, изви я с чудовищна жестокост и я откъсна от рамото. С нисък, гъгнещ смях захвърли ръката зад себе си и тя увисна във въздуха между двама танцуващи.

Обезобразяването на момичето беше съвсем безкръвно, като че бе откъснал ръка на манекен, но, разбира се, кръвта нямаше да потече, докато времето бе спряло. После лудостта на постъпката и последиците ѝ щяха да станат очевидни.

Кони силно стисна очи, нямаше сили да гледа какъв ще е следващият ход на Тик-так. Като полицаи от отдел „Убийства“ бе виждала безброй прояви на безумно варварство или последиците от него. Беше събрала купища изрезки от вестници за престъпления със сатанинска жестокост. Беше видяла ужасиите, които това гадно копеле бе причинило на горкия Рики Естефан. Ала жестоката диващина на постъпката на дансинга я разтърси повече от всичко, преживяно досега.

Пълната безпомощност на младата му жертва може би различаваше това престъпление от предишните. Кони се разтrese не от вътрешен или външен студ, а от леден ужас. Всички жертви бяха повече или по-малко безпомощни и точно затова ставаха мишена за престъпниците. Но безпомощността на това младо момиче бе много по-ужасна, защото тя така и не видя нападателя, никога нямаше да разбере кой е бил, щеше да бъде поразена изведнъж като нищо

неподозираща полска мишка, уловена в железните нокти на ястреба, издебнал я от небето. Дори след обезобразяването момичето не проявяваше никакви признаци, че е усетило нападението. Беше замряло в миг на чиста радост и безгрижие, сигурно за последен път в живота си. Лицето ѝ все още беше засмяно, въпреки че щеше да остане завинаги инвалид и може би осъдена на смърт, без дори да има възможност да разбере за загубата, да почувства болката или да изпищи, докато нападателят не ѝ възвърне способността на чувства и реагира.

Кони знаеше, че за чудовищния враг тя е ужасяващо уязвима точно като танцуващото момиче долу на дансинга. Безпомощна. Колкото и бързо да бягаше, колкото и хитри да бяха планове ѝ, нямаше нито сигурна защита, нито безопасно убежище.

Никога не бе проявявала особена религиозност, но изведнъж разбра как един ревностен християнин би се разтреперил от мисълта, че сатаната може да се освободи от ада, за да хване в клопката си света и да извърши нов Армагедон. От страховитата му сила. От неговата безмилостност. От неумолимата, злорада, безпощадна жестокост.

Почувства, че ѝ призлява и се уплаши да не повърне.

До нея Хари изпусна съвсем лека въздишка и Кони отвори очи. Беше твърдо решена да посрещне смъртта открито и да окаже всякаква възможна съпротива, колкото и да беше безполезно да се съпротивлява.

Долу в складовото помещение „големът“-скитник стигна до същата стълба, по която Хари и Кони се бяха изкачили на тавана. Поколеба се, сякаш се чудеше дали да не се обърне и да ги потърси другаде.

Кони се осмели да се надява, че мълчанието им, въпреки всички предизвикателства да закрепят, е накарало Тик-так да тръгне в друга посока из купона.

Точно тогава той проговори с грубия си демоничен глас.

— Фи, фай, фо, фум — поде той и се заизкачва по стълбите, — Мирише ми на герои-ченгета.

Смехът му бе студен и нечовешки, сякаш излизаше от устата на крокодил и все пак съдържаше злоещо позната детска радост.

Забавено развитие.

Психотично дете.

Припомни си как Хари ѝ разказваше за думите на скитника по време на пожара в неговия апартамент: „Вие, хората, сте много забавна играчка.“ Това беше личната му игра, по неговите правила или без никакви правила, ако пожелаеше. Двамата с Хари не бяха нищо повече от играчки в ръцете му. Колко глупаво бе повярвала, че ще удържи обещанието си!

Трясъкът на всяка тежка стъпка разлюляваше стълбата и отекваше из цялата сграда. Подът на тавана се разтърси от изкачването. Приближаваше се бързо: БУМ, БУМ, БУМ, БУМ!

Хари я сграбчи за ръката:

— Бързо, по другите стълби!

Дръпнаха се от парапета и хукнаха към другия край на тавана.

Под стълбата на другия край стоеше друг „голем“, съвършено еднакъв с първия. Огромен. Буйна разрошена коса. Сплъстена брада. Шлифер като черна мантия. Широко ухилен. Яркосини пламъци в хлътналите очни кухини.

Научиха още нещо за мощта на Тик-так. Можеше да създаде и управлява най-малко две изкуствени тела едновременно.

Първият „голем“ се изкачи по стълбата отдясно. Запъти се към тях, като безмилостно си проправяше път през любовните двойки на пода.

От лявата им страна вторият „голем“ се приближаваше със същото пренебрежение към замрелите хора по пътя си. Когато светът се раздвижи отново, целият таван щеше да се огласи от викове на болка и гняв.

Все още сграбчил Кони за ръката, Хари я дръпна обратно към парапета и прошепна:

— Скачай!

БУМ-БУМ-БУМ-БУМ-БУМ — тропотът на „големите“-близнаци разтърсваше тавана. БУМ-БУМ-БУМ-БУМ — биеше сърцето на Кони. Вече не можеше да различи двата звука.

Тя последва примера на Хари, сложи ръце зад себе си на парапета и подскочи да седне върху него.

„Големите“ ритаха все по-ожесточено човешките бариери по пътя към пляката им и се приближаваха неумолимо от двете страни.

Кони вдигна крака, завъртя се и се обърна с лице към склада. Височината беше най-малко шест метра. Достатъчно ли беше да си

счупи крака или да си разбие черепа? Вероятно.

Големите вече бяха на по-малко от пет метра от двете им страни. Приближаваха неудържимо като товарни влакове, сините пушеци вместо очи се виеха като в ада, едрите ръце вече се протягаха към тях.

Хари скочи.

С вик на примирение Кони се отблъсна от парапета, хвърли се в празното пространство...

...и падна само на около два метра надолу, преди да спре във въздуха до Хари. Беше обърната с лице надолу, ръцете и краката ѝ бяха разпрострени в несъзнателно подражание на класическата парашутистка поза, а под нея стояха замръзналите танцьори, без да виждат нея или каквото и да било от мига на омагьосването.

Все по-нетърпимият студ в костите и бързото изтощаване на енергията още при тичането из Лагуна Бийч ѝ подсказа, че не се движи из спрелия свят толкова лесно, колкото ѝ се струва или поне колкото в нормалния свят. Самият факт, че като тичаха, не създаваха въздушно течение, което забеляза и Хари, доказваше съществуването на недоловимо за сетивата им съпротивление, а спрялото им падане окончателно го потвърди. Докато полагаха усилия, те успяваха да се движат, но не можеха да разчитат на инерцията или дори на земното притегляне, ако спираха.

Кони погледна през рамо и видя, че е успяла да се отдалечи от парапета на тавана на около метър и половина напред, макар и да се бе отблъснала с всички сили. Но това разстояние, съчетано с вертикалното падане на близо два метра бе достатъчно да се изплъзне от „големите“.

Те стояха до парапета, навеждаха се, протягаха ръце, мъчеха се да я докопат, но загребваха само въздух.

— Можеш да се движиш, ако се помъчиш! — изкрещя ѝ Хари.

Кони забеляза, че той използва ръцете и краката си да се движи като плувец в стил бруст. Хари се бе извил под тъгъл към пода и се придвижваше надолу мъчително бавно, сякаш въздухът беше някаква особена, необикновено гъста вода.

Тя бързо съобрази, че за съжаление не е в безтегловност като космонавт в орбита и не може да се възползува от предимствата на придвижването в безвъздушна среда. Бърз опит ѝ показва, че не може да

се отблъсне с лекотата на космонавт или да променя посоките произволно.

Помъчи се да подражава на Хари и разбра, че може да се изтегли надолу през лепкавия въздух, ако прояви методичност и решителност. За миг ѝ се стори дори по-хубаво от парашутизма, защото мигът на илюзията за свободен полет при скока се появява на сравнително голяма височина, а когато извивките на земната повърхност все повече се доближаваха, илюзията ставаше съвсем неубедителна. Тук обаче висеше точно над главите на други хора под покрива на сграда и дори при сегашните ужасни обстоятелства изпитваше тръпката от нова сила и жизнерадост като в редките сънища, че лети.

Всъщност Кони дори би изпитала удоволствие от странното преживяване, ако не беше присъствието на Тик-так във формата на два „голема“ и ако не бягаше, за да спаси живота си. Чу забързаното БУМ-БУМ-БУМ на забързаните им тежки стъпки по дървения таван, погледна през рамо и нагоре и видя, че двата „голема“ са се запътили към стълбите в противоположните краища на тавана.

До пода на склада ѝ оставаха около три метра. Тя „плуваше“ надолу подлудяващо бавно, сантиметър по сантиметър през цветните светлини на прожекторите и лазерите. Задъха се от усилието. Изстиваше много бързо.

Ако наоколо имаше нещо твърдо — стена или стълб под покрива — можеше да се отблъсне и да постигне по-висока скорост. Ала нямаше никаква опора освен въздуха.

От лявата ѝ страна Хари беше на около педя пред нея, но не напредваше по-бързо. Просто бе тръгнал по-рано.

Ритай. Движи ръцете. Бори се.

Усещането за свобода и жизнерадост бързо се смени от чувство на обреченост.

БУМ-БУМ-БУМ-БУМ-БУМ. Стъпките на техните преследвачи отекваха глухо в огромното помещение.

Оставаха ѝ още два метра и половина до пода. Насочи се към празно пространство между танцуващите. Ритай, тегли. Ритай и тегли. Движи се, не спирай. Толкова е студено.

Пак погледна през рамо, макар и да се страхуваше, че така ще се забави още повече.

Единият от „големите“ бе стигнал до стълбата и вземаше по две стъпала наведнъж. Шлиферът се развяваше като мантия, раменете бяха прегърбени, главата наведена. Скачаше надолу по стълбата с ловкостта на маймуна. Кони се сети за илюстрацията в отдавна забравена книжка с приказки — зъл дух от някакво средновековно предание.

От отчаяните усилия сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне. Напредна с още една-две педи към пода, но беше с главата напред, което означаваше, че трябва мъчително да се изтегли до бетона — първата твърда повърхност, където можеше да възвърне равновесието си и да се изправи на крака.

БУМ-БУМ-БУМ-БУМ.

„Големът“ слезе от стълбата.

Кони се чувстваше изтощена. Замръзваше.

Чуваше как Хари проклينا студа и неподатливия въздух.

Приятният сън, че лети, се бе превърнал в класически кошмар — сънуващият бяга като в забавен кадър, а чудовището го преследва с ужасяваща скорост и пъргавина.

Кони се съсредоточи в пода, който вече беше само на два метра, и все пак в крайчеца на лявото око мярна някакво движение и чу вика на Хари. „Големът“ го бе сграбчил.

Черна сянка легна върху и без това сенчестия под точно под нея. Тя неохотно извърна глава надясно.

Увиснала във въздуха с краката нагоре, като ангел в битка с демон, Кони се озова лице в лице с другия „голем“. Жалко, че за разлика от ангелите, не беше въоръжена с огнен меч, светкавица или благословен от Бога амулет, за да отблъсне демоните обратно в огъня и врящия катран на ада.

Тик-так се ухили и я сграбчи за гърлото. Ръката на „голема“ бе толкова огромна, че дебелите пръсти и тлъстият палец се заключваха отзад на шията ѝ в пълен кръг. Но той не прекърши гръкляна, не я удуши веднага.

Кони си спомни обърнатата глава на Рики Естефан и откъснатата без никакво усилие ръка на танцуващото момиче.

Прилив на гняв задуши ужаса ѝ. Кони се изплю в огромното, отвратително лице.

— Пусни ме, изрод!

Блъсна я гнусен дъх, от който тя изкриви лице. Обезобразеният от белези „голем“-скитник проговори:

— Поздравявам те, мръснице. Времето изтече.

Огненосините очи за миг блеснаха по-ярко, после угаснаха.

На Кони ѝ се стори, че вижда безкрайността в празните очни кухни. Гадното лице на скитника, огромно както целия „голем“, изведнъж изгуби формата на плътта и косата и се превърна в едноцветна кафеникава маса, сякаш бе направено от глина или пръст. Сложна мрежа от фини пукнатини покри носа, бързо се разпространи по цялото лице и за миг чертите му изчезнаха.

Цялото тяло на огромния скитник се изпари. Гръмна оглушителната музика, светът се раздвижи отново. Кони вече не висеше във въздуха. Тя падна на пода от двата метра, докдето бе стигнала, и заби лице във влажната купчинка пръст, пясък, трева, гниеци листа и бръмбари, които преди бяха тялото на „голема“. Вече безжизнената маса я спаси от нараняване, но тя започна да кашля и плюе от отвращение.

Въпреки силната музика около нея се разнесоха викове на уплаха, ужас ѝ болка.

— Играта свърши... засега — каза „големът“-скитник и тутакси се изпари. Хари падна. Просна се по корем в остатъците от тялото, които миришеха силно само на влажна, плодородна пръст.

Пред очите му се мярна направена от пръст ръка — същата като в къщата на Рики, само че по-едра. Два пръста още трепкаха с остатъци от свръхестествена енергия и сякаш посягаха към носа му. Хари блъсна с юмрук обезформеното чудовище и го разби.

Върху ръцете и краката му с писъци изпопадаха танцуващите. Едва успя да се измъкне изпод тях и да се изправи на крака.

Разгневено момче с тениска с надпис „Батман“ се залетя към него и замахна да го удари. Хари се сниши, нанесе удар с дясната ръка в стомаха му и с лявата под брадичката, прескочи падащото тяло и се огледа за Кони.

Тя стоеше наблизко. Тъкмо в този момент повали с каратистки ритник яко на вид момиче и едновременно се завъртя на пета, за да удари с лакът в слънчевия сплит мускулест младеж, който направи учудена физиономия при падането. Очевидно бе сметнал, че ще се справи с нея за секунди и ще я захвърли настрани.

Хари помисли, че ако се чувстваше толкова отвратително, колкото той самият, Кони сигурно вече не се владееше. Ставите още го боляха от нетърпимия студ по време на Паузата. Освен това се чувстваше изморен, сякаш бе мъкнал камъни на километри разстояние.

Той се присъедини към Кони и изкрещя, за да надвика музиката и другите шумове:

— Много сме дърти за тоя боклук! Най-добре да се махаме оттук!

Почти навсякъде танците бяха отстъпили на сбивания или поне на енергични подбутвания заради номерата на Тик-так, когато си пробиваше път през замрялата тълпа. Не всички купонджии обаче съзнаваха, че веселбата се изражда в опасна кавга, защото някои от тези, които се блъскаха, все още се смееха, сякаш се въртяха в жизнерадостен, сравнително безобиден танц.

Хари и Кони се намираха прекалено далече от предната част на сградата, за да успеят да се измъкнат, преди тълпата да схване истинското положение. Нямаше непосредствена опасност като пожар например, но изпадналата в паника тълпа можеше да реагира на насилието също както на пламъци. Някои дори щяха да повярват, че са видели пожар.

Хари сграбчи Кони за ръката, да не би да се изгубят в безпорядъка и я поведе към по-близката задна стена, където не можеше да няма друг изход.

В създалия се хаос не беше трудно да се разбере защо участниците в купона не можеха да разграничат истинското насилие от шегите, дори да не бяха упоени от наркотици. Прожекторите се въртяха под металния таван, ярки лазерни лъчи рисуваха сложни шарки из помещението, проблясваха фенерчета, фантастични сенки подскачаха по наелектризираната тълпа, младежките лица изглеждаха странни и загадъчни зад променливите карнавални маски от разноцветни светлини, психеделични образи пулсираха и се гърчеха по двата екрана на стените, дисководещият надуваше до дупка манияшката музика. Само шумът на тълпата бе достатъчен да ги обърка. Сетивата се претоварваха и можеха погрешно да вземат яростния сблъсък за проява на добро настроение или нещо още подобронамерено.

Някъде далеч зад Хари долетя писък, различен от всички останали. Беше толкова остър и истеричен, че се издигна над рева на тълпата и привлече вниманието дори сред възцарилата се какофония. Едва ли бе изминала и една минута, откакто свърши Паузата. Хари реши, че надава писък или чернокосото момиче, открило след шока, че рамото му свършва с безформен чукал, или някой, открил пред себе си ужасната откъсната ръка.

Дори и сърцераздирателният писък да не успееше да прикове вниманието на тълпата, все пак веселието нямаше да продължи за дълго. Нямаше рязък удар, който да прекрати фантазиите и да ги върне към действителността. Ала когато настроението на по-голямата част от купонджиите се сменеше, напорът към изходите можеше да е смъртоносен, дори без да има пожар.

Чувството за дълг и полицейската съвест подсказваха на Хари да се обърне, да потърси момичето с откъснатата ръка и да се опита да ѝ

окаже първа помощ. Но беше невъзможно да я открие в жужащото множество, пък и нямаше да ѝ помогне, даже и да я намереше, защото бурята вече бушуваше и бе на път да се превърне в ураган.

Здраво стиснал Кони за ръката, Хари почна да си проправя път навън от дансинга, през разкрещелите се зяпачи с шишетата бира и балоните газ в ръце към задната стена на склада, в дъното под тавана. Встрани от осветлението. Най-тъмното място в сградата.

Огледа се наляво и надясно. Никъде не виждаше врата.

Това не беше чудно. В края на крайщата купонът беше нелегална сбирка предимно на наркомани в запустял склад, а не бал на благовъзпитани госпожици и млади господа в залата на някой скъп хотел със светещи червени надписи до изходите. И все пак, за Бога, би било толкова нелепо и глупаво да оцелеят през Паузата и схватката с „големите“, само за да бъдат стъпкани от стотици надрусани хлапета, които се мъчат да се проврат едновременно през тясната врата.

Хари реши да тръгне надясно, въпреки че със същия успех можеше да се запъти и в обратната посока. На пода лежаха унесени младежи, които се съвземаха от прекалено силни вдишвания на газ. Хари се мъчеше да не ги настъпва, но мястото беше така лошо осветено, че забеляза някои облечени в тъмни дрехи, чак когато се спъна в тях.

Врата. Едва не я подмина, без да я забележи.

В склада отзад музиката продължаваше да вие необезпокоявана, но шумът на тълпата рязко се промени. Веселите нотки изчезнаха, понесе се глух ропот, изпъстрен тук-таме с паникьосани писъци.

Кони така здраво стискаше ръката на Хари, че чак кокалчетата го заболяха.

Хари бутна вратата в полумрака. Блъсна с рамо. Вратата не поддаде. Не. Сигурно се отваряше навътре. Опита и така. Пак нищо.

Тълпата се люшна към предната част на помещението. Разнесоха се писъци. Хари усети ужаса на разгорещената тълпа, част от която тръгна към задната стена. В объркването вероятно бяха забравили къде се намира главният вход.

Хари заопипва за брава, резе или каквото и да беше. Молеше се да не е заключена. Намери отвесна дръжка с бутон за отваряне. Натисна и чу изщракване.

Първите от побягналата тълпа вече ги настигаха. Кони изпищя. Хари се помъчи да ги отблъсне, за да може да дръпне вратата — „Божичко, дано не е килер или стаичка, където ще ни смачкат“. Натисна отчаяно бутона, вратата поддаде. Хари я откряна към себе си, като в същото време крещеше с всички сили на тълпата отзад да изчака, да изчака, за Бога. После някой дръпна вратата и тя се отвори изцяло. Отчаяното множество изтика Хари и Кони навън в прохладната нощ.

Повече от десет купонджии стояха на паркинга, скупчени около бял микробус „Форд“. Колата беше украсена с два гирлянда бели и червени лампички като коледна елха. Те явно се захранваха от акумулатора и бяха единственото осветление в непрогледния мрак между сградата и покрития с храсти склон на каньона. Дългокос мъж пълнеше балони с газ под налягане от ръчна количка зад микробуса, а човек със свършено гола глава събираше петдоларовите банкноти. Продавачите и купувачите изгледаха смаяно потока от обезумели хора от задната врата на склада.

Хари и Кони се разделиха и заобиколиха микробуса от двете страни. Той застана до вратата на шофьора, а тя мина от другата страна.

Хари рязко отвори вратата и понечи да седне зад волана.

Мъжът с бръснатата глава го дръпна за ръката и го измъкна обратно навън:

— Хей, човече, какво си въобразяваш?

Хари вече бе успял да бръкне под самото и да извади револвера. Обърна се и мушна дулото пред устата на нападателя.

— Да не би да искаш зъбите ти да се разлетят във всички посоки?

Човекът се изблеци, пусна го и вдигна двете си ръце над главата, за да покаже, че няма намерение да напада.

— Не, хей, чуваш ли ме, по-спокойно! Взимай колата, твоя е, весели се, прави каквото искаш!

Колкото и да бяха неприятни типичните за Кони методи, Хари бе принуден да признае, че с тях се спестява доста време.

Той пак влезе в колата, затвори вратата и прибра револвера.

Кони вече седеше до него.

Ключовете стояха на таблото. Двигателят работеше, за да захранва лампичките. Като коледни гирлянди, Господи! Ама че веселяци бяха тези продавачи на газ.

Хари освободи ръчната спирачка, запали фаровете, включи на скорост и натисна силно съединителя. За миг гумите изсвистяха и запушиха, сякаш заквичаха разбеснели се прасета. Купонджиите веднага се разпръснаха. После се получи сцепление, колата се понесе към задния ъгъл на склада и Хари натисна клаксона, за да разчисти пътя пред себе си.

— Само след две минути ще стане страшно задръстване — каза Кони и се люшна към таблото, защото взеха завоя почти на две гуми.

— Да — потвърди Хари, — всички ще се помъчат да офейкат преди да дойде полицията.

— Ченгетата са такива досадници!

— Какво им разбират тиквите от купони!

— Тъпанари.

— Леваци.

Засилиха се по широката алея покрай склада. Там нямаше изход и затова не съществуваше опасност да прегазят изпаднали в паника хора. Колата се оказа хубава — мощна и със здрави амортизатори. Хари предполагаше, че е специално направена за бягство при ненадейна поява на полицията.

Пред склада положението беше различно — наложи се да натиска спирачките и клаксона и да прави невероятни завои, за да не блъсне бягащите. От склада се бяха измъкнали учудващо много хора за толкова кратко време.

— Добре, че организаторите са се сетили да вдигнат ролетките на големите врати — забеляза Кони и се обърна да се огледа.

— Имат късмет, че не са ръждясали. Един господ знае откога складът е запустял.

Щом изходите бяха толкова широки, убитите щяха да са значително по-малко, ако изобщо имаше смъртни случаи.

Хари рязко сви вляво, за да излезе на улицата. Одраска една паркирана кола със задния калник, но не спря. Само натискаше клаксона, за да разгони купонджиите, които бяха успели да се доберат чак дотам и тичаха по улицата като подгонени във филмите за Годзила.

— Извади оръжие пред оня с голата глава — обади се Кони.

- Да.
- И май чух как го заплашваш.
- Имаше нещо такова.
- Не му ли показва картата?
- Предположих, че ще се стресне само от револвер.
- Може и да почнеш да ми харесваш, Хари Лайън — заяви

Кони.

- Няма за кога, освен ако доживеем да видим изгрева.

Само след секунди изпревариха всички бягачи. Хари натисна съединителя докрай. Профучаха покрай горския развъдник, складовете, магазините и постоянния паркинг, които бяха видели преди. Скоро и спрелите коли на купонджиите останаха зад тях.

Хари искаше да са далеч от мястото, когато се появи полицията на Лагуна Бийч, а това щеше да стане съвсем скоро. Ако бяха останали сред суматохата, щяха да се забавят прекалено много и да изпуснат единствения си шанс да попаднат на следите на Тик-так.

- Къде отиваме? — попита Кони.
- „Грийн Хаус“.
- Да. Може би Сами е още там.
- Сами?
- Оня шантавия. Така се казваше.
- А, да. Също и говорещото куче.
- Говорещо куче ли? — изненада се Кони.

— Е, не в прекия смисъл, но то иска да ни каже нещо важно за нас, съвсем сигурен съм. Пък може и наистина да говори, кой знае какво става в този полудял свят, в тази проклета нощ. Ако в приказките има говорещи животни, защо да няма говорещо куче в Лагуна Бийч?

Хари осъзна, че бърби почти на себе си, но караше толкова бързо и безразсъдно, че не искаше да откъсне очи от пътя, макар и само да погледне към Кони и да провери дали тя не го гледа скептично.

Следващият ѝ въпрос прозвуча без никаква нотка на загриженост за душевното му равновесие:

- Какъв е планът?
- Струва ми се, че имаме малка възможност.
- Защото трябва от време на време да почива? Както ти е казал

по радиото.

— Да. Особено след нещо като това. Дотук имаше поне един час между неговите... представления.

— Появявания.

— Няма значение.

След няколко завоя навлязоха в жилищните квартали и тръгнаха през града към Тихоокеанската магистрала.

От една пресечка изскочиха полицейска кола и линейка с мигащи буркани — почти сигурно отиваха към склада.

— Бързо реагират — отбеляза Кони.

— Може би някой с радиотелефон в колата е набрал номер 911.

Дано помощта пристигнеше навреме, за да спасят момичето с откъснатата ръка. А защо не дори ръката ѝ да спасят, да я зашият. Да, не беше изключено мама Гъска от приказките да е истинска.

Хари беше в приповдигнато настроение, защото се бяха измъкнали от Паузата и от купона. Приливът на адреналин обаче секна при яркия спомен за жестокото откъсване на крехката ръка на момичето.

В мислите му пак пропълзя отчаяние.

— Ако имаме малка възможност, докато той си почива или дори спи — поде Кони, — как можем да го намерим?

— Със сигурност не с портретите на Нанси Кан. Няма време да ходим при нея.

— Според мене, като се покаже следващия път, направо ще ни убие, няма повече да си играе.

— И аз така мисля.

— Или ще убие само мене, а тебе ще те остави за следващия път.

— На зазоряване. Това момченце ще удържи обещанието си.

Двамата мрачно замълчаха.

— И така, докъде стигнахме? — наруши тишината Кони.

— Може би до скитника пред „Грийн Хаус“...

— Сами.

— ... вероятно той знае нещо, което ще ни помогне. Или ако не... тогава... по дяволите, не знам. Изглежда безнадеждно, нали?

— Не — остро възрази тя, — нищо не е безнадеждно. Докато сме живи, се надяваме. А докато има надежда, винаги си струва да се опитваме, да вървим напред.

Хари зави зад още един тъгъл покрай поредица тъмни къщи, изправи волана, леко отпусна съединителя и я изгледа смаяно:

— Нищо не е безнадеждно? Какво ти е станало?

Кони тръсна глава:

— Не зная. То все още става.

Бяха прекарвали поне половин час по време на Паузата в бягство, преди да стигнат до склада при каньона, но успяха да се върнат в изходната позиция доста по-бързо. Според часовника на Кони бяха дошли до магистралата за по-малко от пет минути, след като се качиха в колата на търговците, отчасти защото избраха по-пряк маршрут и отчасти защото Хари караше така лудешки, че уплаши дори Кони.

Всъщност спряха пред входа на „Грийн Хаус“ с няколко оцелели лампички, които дрънкаха отстрани, точно в един часа трийсет и седем минути и трийсет и пет секунди сутринта. Малко повече от осем минути, откакто Паузата почна и завърши в един часа и дваайсет и девет минути. Това означаваше, че само за три минути са си пробили път в претъпкания склад и са овладели колата със силата на оръжието, макар и да им се струваше, че е минало повече време.

Камионът на пътна помощ и „Волвото“ бяха изчезнали. Когато времето бе потекло отново, те просто бяха продължили пътя си, без да разберат, че се е случило нещо необичайно. И в северна, и в южна посока се движеха коли.

Кони с облекчение забеляза, че Сами стои на тротоара пред „Грийн Хаус“. Той диво ръкомахаше и се караше с фризириания управител в костюма „Армани“ и ръчно рисуваната копринена вратовръзка. Един от сервитьорите стоеше на входа, очевидно готов да помогне на шефа си при евентуален физически сблъсък.

Щом Кони и Хари излязоха от микробуса, управителят ги забеляза и обърна гръб на Сами.

— Пак вие! — изкрещя той. — Боже Господи, вие!

Енергично тръгна към тях, почти разгневен, като че бяха избягали, без да си платят сметката.

Клиентите и сервитьорите зяпаха скупчени зад прозорците. Кони разпозна сред тях някои, които, преди да ги скове Паузата, наблюдаваха нея, Хари, Сами и кучето. Вече не стояха вкаменени, но продължаваха да гледат с любопитство.

— Какво става тук? — развика се управителят почти на ръба на истерията. — Как се случи всичко това, къде изчезнахте? Каква е

тази... тази... кола!

Кони се сети, че той ги е видял как изчезват за частица от секундата. Преди това кучето беше изквичало и хукнало към храсталака, за да ги предупреди, че нещо се задава, което подплаши Сами и той хукна по алеята. Но Кони и Хари бяха останали на тротоара пред очите на хората в ресторанта. После настъпи Паузата и двамата трябваше с бягство да спасяват живота си. Когато Паузата свърши, те не бяха на тротоара, където бяха застанали преди и за хората вътре просто се бяха стопили във въздуха. И след осем минути се появиха пак пред тях с бял микробус, окичен с гирлянди червени и зелени лампички.

Изненадата и любопитството на управителя бяха напълно разбираеми.

Ако шансовете да намерят Тик-так и да се справят с него не бяха така нищожни, ако отлитащите секунди не ги приближаваха неумолимо до внезапната смърт, случката пред ресторанта дори би ги развеселила. По дяволите, наистина беше смешно, но това не означаваше, че двамата с Хари имаха време да се смеят. Може би по-късно. Ако оцелееха.

— Какво е това, какво става? — настоя управителят. — Не мога да разбера какви ми ги дрънка вашият занесен лунатик.

Под „занесен лунатик“ имаше предвид Сами.

— Не е наш — възрази Хари.

— Наш е — напомни му Кони, — и по-добре върви да го търсиш, аз ще се оправя тук.

Тя малко се страхуваше, че Хари, притиснат от мисълта за ограниченото време, може да насочи револвера си към управителя и да го заплаши, че зъбите му ще се разлетят във всички посоки, ако не си затвори устата и не се прибере вътре. Колкото и да одобряваше по-настъпателния подход на Хари към някои проблеми, за него си имаше време и място, а тук щеше да е крайно неподходящ.

Хари тръгна да търси Сами.

Кони прегърна управителя през раменете и го поведе по пътеката към входа на ресторанта. Говореше меко, но властно. Обясняваше му, че тя и детектив Лайън имат важна и спешна полицейска задача и най-искрено го убеждаваше, че ще се върне да му изясни всичко, дори това,

което в момента му изглежда необяснимо „Веднага щом се преодолее сегашната ситуация“.

Като се вземеше предвид, че обикновено Хари се заемаше да успокоява хората, а тя да ги тревожи, можеше да се каже, че успехът ѝ с управителя на ресторанта бе наистина голям. Нямаше никакво намерение да се връща и да му разказва каквото и да било, пък и не ѝ беше ясно как да обясни разтварянето им във въздуха за околните. Все пак управителят се успокои и Кони успя да го убеди да се прибере вътре заедно със сервитьора, който играеше ролята на негов телохранил.

Тя провери в храстите само да се убеди в това, което предварително ѝ беше известно — кучето вече не се криеше там. Беше изчезнало.

Отиде при Хари и Сами на тротоара, точно когато скитникът казваше:

— Откъде да знам къде живее? Той е извънземен, далече от планетата си, сигурно крие космическия кораб някъде наблизо.

Хари му отговори по-търпеливо, отколкото очакваше Кони:

— Остави тази работа, не е извънземен. Той е...

Излая куче и ги сепна.

Кони се завъртя като ужилена и видя кучето с клепналите уши. Стоеше на високото, точно на ъгъла в южния край на пресечката. Следваха го жена и около петгодишно момченце.

Щом кучето видя, че е привлякло вниманието им, то захапа джинсите на момчето и нетърпеливо го задърпа. След няколко стъпки го пусна, затича към Кони, спря на половината разстояние между неговите хора и нейните, излая към нея, излая към жената с момчето, после пак към Кони, после приклезна и се заглежда ту наляво, ту надясно, сякаш искаше да каже: „Е, не свърших ли добра работа?“

Жената и момчето изглеждаха изпълнени с любопитство, но изплашени. Майката беше привлекателна в някои отношения, а детето беше сладко, спретнато и чистичко облечено. Ала двамата имаха умореното изражение на преследвани хора, на които улиците са до болка познати.

Кони бавно се доближи до кучето с усмивка. Отмина го, то се надигна и тръгна до нея, задъхано и ухилено.

Имаше нещо загадъчно и страховито в този миг. Кони долавяше, че каквато и връзка да се установеше между тях, тя щеше да е на живот и смърт за нея и Хари, а може би за всички тях.

Нямаше никаква предварителна представа какво ще им каже, но като приближи, ги попита:

— Вие... също... ли сте имали необичайни преживявания напоследък?

Жената примигна изненадано:

— Необичайни преживявания? О, да. Божичко, да, разбира се!

ТРЕТА КНИГА

МАЛКА КЪЩИЧКА В ГОРАТА

*Далече някъде в Китай —
така разказват някои хора —
животът просто се не трай
и радост рядко го спохожда.
Горчиви като драконови сълзи
се леят водопади грижи,
мъка годините разкъсва
и ден след ден тъга се ниже.*

*Далече някъде в Китай —
все тъй разказват някои хора —
и малко радост може да сияй,
в живота инак сив. Безспорно.
Подправката за него често
са драконовите сълзи горчиви,
че със подправката по-лесно
ще имат вкус нелеките години.
Тъй както на ориза блудкав
горчивите сълзи придават
аромат
редят се след беди и грижи
все пак и радости във трудния
ни свят.*

„Книга на
преброените тъги“

ШЕСТА ЧАСТ

1

Сега те знаят.

Той е добро куче, добро куче, добро.

Всички вече са заедно. Жената и момчето, миризливият мъж, не чак толкова миризливият и жената без момче. Всички миришат на допира на нещото, което убива и затова знаеше, че трябва да ги събере заедно.

Те също го знаят. Знаят защо са заедно. Стоят пред мястото, където хората ядат, говорят си, говорят бързо, всички са развълнувани, от време на време всички говорят заедно, а жените, момчето и не чак толкова миризливият внимават да държат миризливия встрани от посоката, където духа вятърът.

Непрекъснато се навеждат, за да го погледят, да го почешат зад ушите, да му кажат, че е добро куче, добро и още разни работи, които той не разбира. Това е най-хубавото. Толкова е хубаво да те галят, да те чешат и да те харесват хора, за които е сигурен, че няма да подпалят козината му, хора, които изобщо не миришат на котка.

Веднъж, дълго след момиченцето, което го наричаше Принс, имаше едни хора — взеха го при себе си, хранеха го, бяха мили с него, викаха му Макс, но имаха котка. Голяма котка. Зла. Котката се казваше Пухчо. Макс се отнасяше добре с Пухчо. Никога не го гонеше. Тогава Макс никога не гонеше котки. Е, почти никога. Някои котки му харесваха. Но Пухчо не харесваше Макс, не искаше да живее в мястото, където има хора, затова понякога крадеше храната на Макс или пишкаше в паничката му за вода. През деня, когато милите хора излизаха от своето място и отиваха на друго, Макс и Пухчо оставаха сами. Пухчо почваше да мяука, полудяваше, плюеше, плашеше Макс и го гонеше нагоре-надолу. Или скачаше отвисоко върху Макс. Голяма котка. Мяукаше. Плюеше. Луда. Така Макс разбра, че мястото е на

Пухчо, не на Макс, само на Пухчо и си тръгна от приятните хора и пак си остана само „приятелче“.

Оттогава, винаги когато намери мили хора, които искат да го вземат в своето място и да го хранят всеки ден, се тревожи дали не миришат на котка, дали ако тръгне с тях, зад вратата няма да го чака Пухчо. Голям. Злобен, Луд.

Затова сега е приятно, че *никой* от тези хора не мирише на котка, защото ако поискат да бъдат едно семейство с него, той ще е в безопасност и няма да се притеснява, че ще има котешка пикня в паничката.

След малко те така почват да се вълнуват от разговора, че забравят да го галят и да му повтарят, че е добро куче. Отегчава се. Прозява се. Ляга на земята. Може и да поспи. Изморен е. Толкова е трудно да прекараш деня като добро куче.

Тъкмо тогава вижда хората в мястото, където ядат. Те гледат през прозорците. Интересно. Стоят до прозорците и гледат навън. Гледат към него.

Сигурно мислят, че е сладък.

Може би искат да му дадат храна.

Защо пък да не искат да му дадат храна?

Затова става и тръгва към мястото, където хората ядат. Вдига глава. Подскача. Върти опашка. Те обичат такива работи.

Стига до вратата, чака. Никой не отваря. Слага лапа върху нея. Чака. Никой. Драска. Никой.

Излиза напред, за да го видят хората отвътре. Маха с опашка. Накланя глава, наостря ухо. Виждат го. Той знае, че го виждат.

Пак отива до вратата. Чака. Чака.

Чака.

Драска. Никой.

Може би не знаят, че иска храна. Или се плашат от него, мислят, че е лошо куче. Но той не прилича на лошо куче. Как може да се плашат? Не знаят ли кога да се плашат и кога не? *Никога* не би скачал върху тях отвисоко или да им пикае в паничките за вода. Глупави хора. Глупави.

Накрая решава, че няма да получи храна, затова се връща при добрите хора, които събра заедно. Върви с високо вдигната глава,

подскача, върти опашка само за да покаже на онези хора отвътре какво изпускат.

Приближава се до жените, момчето, миризливия и не чак толкова миризливия и разбира, че нещо не е наред. Усеща го и го подушва.

Те са уплашени. Това не е ново. Всички бяха уплашени, когато ги подуши за пръв път. Но сегашната уплаха е различна. По-лоша.

Освен това има следа от миризмата, която казва „лягай и умирай“. Животните понякога миришат така, когато остарееят или са прекалено уморени и болни. Хората по-рядко. Въпреки че познава едно място, където хората миришат точно така. Беше там същата вечер с жената и момчето.

Интересно.

Интересно, но лошо.

Тревожи се, че добрите хора носят миризмата, която казва „лягай и умирай“. Какво им става? Не са болни. Може би миризливият е малко болен, но не и останалите. Не са и стари.

Гласовете им също са различни. Малко развълнувани, но не толкова като преди. Малко поизморени. Малко натъжени. И още нещо... Какво? Нещо. Какво? Какво?

Души поред краката им, души, души, души, души, дори миризливия и изведнъж разбира какво не е наред, но не може да повярва, просто не може да повярва.

Смаян е. Смаян. Дръпва се и ги оглежда смаяно.

Всички те излъчват миризмата, която казва: „Аз ли да го преследвам или то да ме преследва? Да бягам ли или да се бия? Огладнял ли съм достатъчно, за да изровя нещо от тази дупка и да го изям или да чакам, за да видя дали хората ще ме нахранят?“ Така миришат тези, които не знаят какво да правят — другата миризма на страха. Точно както сега. Те се страхуват от нещото, което убива, но и от това, че не знаят какво да правят по-нататък.

Смаян е, защото *той* знае какво да се прави, а дори не е човек. Но понякога хората много се бавят, такива са си.

Добре де. Ще им покаже какво да направят.

Почва да лае и, разбира се, всички го поглеждат, защото не е куче дете лае за щяло и нещяло.

Гледат го. Той е смаян.

Затичва се към тях, лае, обръща се, пак тича надолу по хълма,
тича, тича, спира, поглежда назад, пак лае.

Те говорят. Гледат го и говорят. Май почват да разбират.

Затова той пак се затичва, обръща се, поглежда назад, лае.

Те са развълнувани. Разбират. Смайващо.

Не знаеха къде ще ги отведе кучето, пък и всички смятаха, че петимата са прекалено необичайна групичка, за да се разхождат пеша в два часа след полунощ. Решиха да проверят дали Рошльо ще е готов да тича пред колата и да им показва пътя както сега, защото в колата нямаше да бият на очи.

Джанет помогна на детектив Гъливър и детектив Лайън бързо да свалят гирляндите с лампички от микробуса. Бяха прикрепени на места с метални скоби, на места с лепенки.

Съмняваха се, че кучето ще ги заведе право при този, когото наричаха Тик-так. За всеки случай обаче беше най-разумно да не привличат вниманието към себе си със зелени и червени лампички.

Докато работеха, Сами Шамроу се мотаеше около „Форда“ и им разказваше не за пръв път, че е бил глупак и пропаднал, но след всичко това ще обърне нова страница. За него беше важно да повярват в искреността на обещанието му да почне нов живот, сякаш първо трябваше да повярват другите, за да убеди и себе си.

— Никога не съм смятал, че имам нещо, от което светът се нуждае — приказваше Сами, — мислех си, че пет пари не струвам, че съм жалък лицемер, бърбивец, а отвътре нищо. А ето сега спасявам света от извънземен. Добре де, всъщност не е извънземен и не спасявам света сам, но все пак е сигурно, че помагам при спасяването.

Джанет все още бе слисана от това, което направи Рошльо. Никой от тях не знаеше със сигурност откъде е разбрал, че петимата живеят под една или съща странна заплаха или че ще е по-добре за тях да са заедно. Ясно им беше, че сетивата на животните в някои отношения са по-слаби от човешките, но в други са много по-силни и че освен обикновените пет сетива имат и други. Но след всичко това Джанет нямаше да може да погледне друго куче или въобще друго животно със същите очи като досега.

Оказа се, че може би най-умната постъпка в живота ѝ е била да прибере кучето и да го храни в най-трудните за самата нея времена.

Джанет и двамата детективи свалиха лампичките, прибраха гирляндите и ги сложиха отзад в багажника.

— Отказах се от пиенето завинаги — бърбреше Сами и се мъкнеше след тях към задната врата. — Можете ли да повярвате? И все пак е вярно. Никога вече. Нито капка. Край.

Рошльо седеше на тротоара с Дани под една улична лампа, гледаше ги и търпеливо чакаше.

Отначало, като разбра, че госпожица Гъливър и господин Лайън са полицейски детективи, Джанет изпита желание да си плюе на петите. Та нали бе оставила мъртвия си съпруг, убит от самата нея, да гние под пясъците на пустинята в Аризона. Джанет не знаеше дали тялото още се намира там, където го бе заровила. Ако бяха намерили трупа на Винс, може би я търсеха за разпит, а не беше изключено да имат дори заповед за арестуване.

Освен това никога през живота си не бе имала приятел от тези среди, с изключение може би на господин Ишигура от клиниката „Пасифик Вю“. Смяташе ги за различна порода — хора, с които няма нищо общо.

Ала госпожица Гъливър и господин Лайън изглеждаха сериозни, любезни и добронамерени. Не вярваше, че са от хората, които ще позволят да ѝ отнемат Дани. Пък и Джанет имаше нещо общо с тях — не на последно място волята за живот и желанието да хванат Тик-так преди той да ги е хванал.

Бе решила да се добери на детективите, главно защото нямаше друг избор — всички бяха въввлечени. Друга причина да им повярва беше доверието на кучето към тях.

— Сега е два без пет — каза детектив Лайън, като погледна ръчния си часовник. — Хайде да побързаме, за Бога!

Джанет извика Дани. Дватама седнаха отзад в микробуса заедно със Сами Шамроу, който с трясък затвори задната врата.

Детектив Лайън седна зад волана, включи двигателя и запали фаровете.

В микробуса нямаше преграда между предната седалка и задната част. Джанет, Дани и Сами се скупчиха напред, за да гледат през предното стъкло.

Над магистралата започнаха да се извиват змиевидни струйки лека мъгла от океана. Фаровете на насрещна кола, единствената по шосето, осветиха ленивата мъгла точно под най-подходящия ъгъл, за

да я обагрят в цветовете на дъгата. Шарената лента се изви между двата тротоара. Колата мина през нея и отнесе цветовете в мрака.

Детектив Гъливър все още стоеше на тротоара с Рошльо.

Детектив Лайън освободи ръчната спирачка, включи на скорост и леко повиши глас:

— Добре, готови сме.

Детектив Гъливър заговори на кучето и почна да прави знаци с ръце. Рошльо я гледаше учудено.

После разбра, че искат от него да ги заведе там, където той самият преди няколко минути искаше да отидат. Тръгна надолу по склона в северна посока. Измина около една трета от пресечката, спря и се обърна да види дали детектив Гъливър го следва. Явно му харесваше, че е останала при него. Рошльо помахаше с опашка.

Детектив Лайън вдигна крака си от спирачката и пусна колата по склона. Караше успоредно с детектив Гъливър, за да покажат на кучето, че и колата го следва.

Скоростта не беше висока, но Джанет се хвана за седалката на детектив Лайън, за да запази равновесие. Сами се вкопчи в облегалката на предната седалка до шофьора. Дани се държеше с една ръка за колана на Джанет и се повдигаше на пръсти, за да гледа какво става отвън.

Когато детектив Гъливър почти стигна до кучето, то пак тръгна, изтича до края на пресечката и на кръстовището се обърна. Погледна жената, която вървеше след него, после хвърли бърз поглед към микробуса, след това към жената и пак към колата. Беше умно куче, щеше да разбере.

— Да можеше само да говори и да ни каже това, което ни трябва въздъхна детектив Лайън.

— Кой? — попита Сами.

— Кучето.

Детектив Гъливър последва Рошльо през кръстовището и до половината на следващата пресечка. Спря и изчака детектив Лайън да я настигне. Увери се, че кучето гледа към тях, после отвори вратата и влезе в колата.

Кучето седна и се втренчи в тях.

Детектив Лайън пусна колата по инерция малко напред.

Рошльо наостри уши.

Колата се движеше.

Кучето стана и се запъти още на север. Спря, погледна да види дали колата го следва и продължи по пътя си.

— Добро куче — зарадва се детектив Гъливър.

— Много добро куче — потвърди детектив Лайън.

— Най-доброто куче — гордо се обади Дани.

— Прав си — каза Сами Шамроу и се опита да погали момчето по главата.

Дани се обърна към Джанет и проплака:

— Мамо, този човек смърди!

— Дани! — смъмри го тя ужасена.

— Няма нищо — успокои я Сами. Пригответи се да произнесе поредното си искрено, но многословно разкаяние. — Вярно е. Смърдя. Отвратителен съм. Колко време прекарах така! Но сега всичко свърши. И знаете ли защо бях толкова отвратителен? Защото си въобразявах, че знам всичко. Мислех, че разбирам какво точно е животът — пълна безсмислица, без никаква загадка, чиста биология. Но след всичко това, след тази нощ вече гледам по-различно на нещата. В края на краищата не съм всезнаещ. Вярно е. По дяволите! Нищичко не знам! В живота има много загадки, нещо повече от биология. И ако има нещо повече, тогава за какво са ти вино, кокаин или нещо подобно? Не. Никога. Нито капчица. Край.

След още една пресечка кучето зави надясно и тръгна на изток по стръмна улица.

Детектив Лайън последва кучето и погледна часовника си.

— Два часа. По дяволите, времето лети.

По улицата Рошльо вече почти не се обръщаше. Беше сигурен, че не са го изоставили.

Тротоарът бе осеян с бодливи червени цветове от големите дървета по цялата улица. Рошльо подуши няколко, без да се отклонява от източната посока и кихна няколко пъти.

Изведнъж Джанет се сети накъде ги води кучето.

— Клиниката на господин Ишигура! — каза тя. Детектив Гъливър се обърна от предната седалка и я погледна.

— Знаеш ли къде отива?

— Бяхме там за вечеря. В кухнята — обясни Джанет и възкликна, — Божичко, горката жена без очи!

Клиниката „Пасифик Вю“ се намираше на следващата пресечка.
Кучето се изкачи по стълбите и седна пред вратата.

След часовете за посещения нямаше дежурен администратор. Хари надзърна през стъкленото прозорче в горната част на вратата. Фоайето беше полуосветено и свършено празно.

Натисна звънеца. По домофона се обади женски глас. Хари се представи като полицай по спешна задача. Жената се разтревожи и прояви готовност да съдейства.

Хари три пъти погледна часовника си, преди жената да се появи във фоайето. Всъщност тя не се забави кой знае колко. Просто Хари си мислеше за Рики Естефан и за момичето с откъснатата ръка на купона. Всяко примигване на червената лампичка на циферблата отмерваше една секунда приближаване и до неговата екзекуция.

Сестрата, която се представи като старшата сестра на нощната смяна, беше схватлива филипинка, дребничка, но не крехка. Когато видя Хари през портала, отношението ѝ се промени. Не искаше да му отвори.

Преди всичко не вярваше, че е полицай. Хари не я обвиняваше, че е мнителна, защото след преживяното през последните дванайсет или четиринайсет часа той приличаше на бездомник, който живее на улицата. Всъщност Сами Шамроу живееше в сандък и Хари не изглеждаше чак толкова зле, но все пак приличаше по-скоро на нещастник, задължен до гроб на Армията на спасението.

Сестрата леко откряна вратата, без да маха веригата, която беше толкова масивна, сякаш бе направена за охрана на силоси за ядрени ракети. Поиска полицейската му карта. Въпреки че снимката беше достатъчно немилостива към него, като показваше явна прилика с лицето му в сегашното състояние, сестрата не му повярва, че е представител на закона.

Старшата сестра сбърчи носле и попита:

— Какво още имате?

Хари силно се изкушаваше да извади револвера, да го пхне в процепа и да я заплаши, че зъбите ѝ ще се разлетят във всички посоки. Но жената беше най-малко на трийсет и пет и не беше изключено да е израсла и да се е закалила от режима на Маркос, преди да емигрира в

Съединените щати. Затова можеше просто да му се изсмее в лицето, да мушне пръст в цевта и да му каже да върви по дяволите.

Той предпочете да избута пред себе си Кони Гъливър, която за пръв път изглеждаше по-представителна от него. Тя се ухили през стъклото на дребничката Флорънс Найтингейл с гестаповска неумолимост, заприказва любезно и веднага показва поисканите документи за самоличност. Като че се опитваха да влязат в главния трезор на Форт Нокс, а не в тиха частна клиника.

Хари погледна часовника. Беше два часът и три минути.

От краткия им опит с Тик-так Хари предполагаше, че на техния психопат, който му напомняше за Хари Худини, му трябваше час или по-скоро час и половина почивка между появяванията, за да презареди свръхестествените си батерии. Горедолу толкова време трябваше на илюзионистите да напъхат всички копринени шалчета, гълъби и зайци по ръкавите си, за да се подготвят за вечерното представление. В такъв случай бяха в безопасност поне до два и половина и дори може би до три часа.

По-малко от час отдих.

Хари така се вторачи в мигащата червена светлинка на циферблата, че не чу какво приказва Кони на сестрата. Или бе омаяла жената, или я бе заплашила много здраво, защото веригата изщрака, вратата се отвори, служебните им карти бяха върнати с усмивка и те бяха поканени в „Пасифик Вю“.

Старшата сестра май поразмисли, като видя Джанет и Дани, застанали на по-ниските стъпала. Още повече се навъси при вида на кучето, въпреки че то въртеше опашка и имаше ухилена и безспорно сладка муцуна. Но когато видя и помириса Сами, пак стана почти непристъпна.

За полицаите, както и за продавачите, които обикалят по къщите, най-трудно е да минат през вратата. Веднъж влезли вътре, Хари и Кони вече не можеха да бъдат помръднати като всеки продавач на прахосмукачки, твърдо решил да разпръсне предварително приготвения боклук върху килима, за да демонстрира прекрасните качества на стоката си.

Когато разбра, че съпротивата ще смути пациентите повече, отколкото примирението, филипинката произнесе няколко мелодични думи на своя език, които според Хари бяха проклятие за техните

прародители и потомството им, и ги поведе към стаята на пациентката, която търсеха.

Никак не беше чудно, че в голямата клиника имаше една-единствена сляпа жена, чиито клепачи бяха защити над празните очни кухни. Казваше се Дженифър Дракман.

Красивият, но „затворен“ син на госпожа Дракман, както разбраха от доверителния шепот на сестрата на път за стаята, плащал за денонощно дежурство на най-добрите частни болногледачки без почивен ден, за да се грижат за „психично отклонената“ му майка. Била единствената пациентка в „Пасифик Вю“, която получавала такива „задушавачи“ грижи като допълнение към и без това „екстравагантно“ голямото разнообразие от предлаганото като минимум обслужване в клиниката. Тези и други многозначителни думи на старшата сестра показваха ясно, макар и в учтива форма, че синът не ѝ допада, че частните болногледачки са излишни и обиждат персонала и че пациентката според нея е страшна.

Частната болногледачка от нощната смяна беше необичайно красива чернокожа жена на име Таня Дилейни. Тя се поколеба дали е разумно да им позволи да безпокоят пациентката по никое време, макар и сред тях да имаше полицаи. За миг им се стори, че болногледачката ще се окаже по-трудно препятствие от старшата сестра.

Измършавялата, бледа, костелива жена в леглото представляваше ужасна гледка, но Хари не можеше да откъсне поглед от нея. Тя привличаше вниманието, защото зад ужасното ѝ сегашно състояние прозираха едва доловими следи от минала красота като призрак, който обитава измъченото лице и тяло и отказва да ги напусне изцяло. Сравнението между това, което най-вероятно е представлявала като млада и сегашния ѝ вид, вледеняваше.

— Досега спеше — прошепна Таня Дилейни. Всички шепнеха. Болногледачката стоеше между тях и леглото — показваше, че изпълнява задълженията си. — Не ѝ се случва често да спи спокойно, затова не бих искала да я будя.

Зад натрупаните възглавници и лицето на пациентката се виждаше нощното шкафче, върху което стояха поднос с коркова подложка за хромираната кана с вода и лед и снимка в обикновена черна лакирана рамка. На снимката беше хубав млад човек на около

двайсет години. Орлов нос. Гъста черна коса. Бледите очи изглеждаха сиви на черно-бялата снимка и сигурно бяха сиви и в действителност, точно като леко потъмняло сребро. Това беше момчето със сините джинси и тениската с надпис „Тикейт“, момчето, което облизваше устни с розовия си език при гледката на потъналите в кръв жертви на Джеймс Ордегард. Хари си спомни пламналата в очите му омраза, когато го изблъска зад бариерата и го унижи пред тълпата.

— Той е — каза тихо Хари с изненада в гласа.

Таня Дилейни проследи погледа му.

— Брайън. Синът на госпожа Дракман.

Хари се обърна да срещне погледа на Кони.

— Той е.

— Не прилича на човека с плъховете — обади се Сами. Беше се преместил в най-далечния ъгъл на стаята, може би се беше сетил за широко разпространеното убеждение, че слепите компенсират загубата на зрението с по-изострени слух и обоняние.

Джанет Марко притисна съненото момче още по-силно до себе си и се загледа разтревожено в снимката.

Кучето изскимтя кратко и тихо.

Кони се обърна към Хари:

— Ако синът ѝ наистина плаща всички сметки...

— О, да, той ги плаща — намеси се сестра Дилейни. — Толкова е грижовен към майка си.

— ... тогава деловодството има адреса му — продължи Кони.

Хари поклати глава:

— Старшата сестра по никакъв начин няма да ни допусне да прегледаме счетоводните книги. Ще ги брани до смърт, ако не ѝ представим заповед за обиск.

— Настоявам да си тръгнете, преди да сте я събудили — каза сестра Дилейни.

— Не спя — обади се бялото плашило в леглото. Затворените завинаги клепащи не помръдваха, бяха отпуснати, сякаш мускулите бяха атрофирали с годините. — И не искам снимката му да стои тук. Той ме принуждава да я държа.

— Госпожо Дракман... — поде Хари.

— Госпожица. Те ме наричат госпожа. Не е вярно, такава госпожа няма — Гласът ѝ беше тих, но не пресеклив. Остър. Студен.

— Какво сте намислили с него?

— Госпожице Дракман — поправи се Хари, — ние сме от полицията. Трябва да ви зададем няколко въпроса във връзка със сина ви.

Ако имаха възможност да научат нещо повече от адреса на Тик-так, Хари смяташе, че трябва да се възползват. Майката можеше да им разкаже нещо, което да им посочи някоя уязвима страна на необикновеното ѝ отроче, дори и да нямаше представа за истинския му характер.

Тя замълча за миг и прехапа устни — здраво стиснати и съвсем безкръвни, почти сиви.

Хари погледна часовника си.

Два часът и осем минути.

Измъчената жена вдигна ръка — тънка и зловеща като на хищна птица — и се хвана за решетката на леглото.

— Таня, би ли ни оставила насаме?

Болногледачката понечи да възрази, но пациентката повтори молбата по-остро, почти като заповед.

Веднага след като Таня Дилейни излезе и затвори вратата зад себе си, Дженифър Дракман попита:

— Колко сте?

— Пет — отговори Кони, без да брои кучето.

— Не всички сте полицаи и не сте тук само по полицейска работа — заяви Дженифър Дракман с прозорливост, която сигурно бе разбила като компенсация през дългите години слепота.

Нещо в гласа ѝ, някаква нотка на събудена надежда накара Хари да ѝ каже истината:

— Така е. Не всички сме полицаи и не сме тук само като полицаи.

— Какво ви е направил? — попита жената.

Беше им направил толкова много, че нито един от тях не намери думи да се изрази кратко и ясно.

Жената правилно изтълкува мълчанието и продължи:

— Знаете ли какво представлява той?

Въпросът беше необичаен и показваше, че майката поне отчасти е наясно с особеностите на сина си.

— Да — отвърна Хари, — знаем.

— Всички мислят, че е много добро момче — сподели майката с треперещ глас. — Не искат да ме чуят. Глупаци. Не слушат. Толкова години... не ми вярват.

— Ние ще ви изслушаме — увери я Хари, — и вече вярваме.

По измъченото лице пробягна сянка на надежда, но тя бе толкова необичайна за него, че бързо изчезна. Жената повдигна глава от възглавниците. Дори това движение изискваше от нея големи усилия, под съсухрената кожа на шията изпъкнаха жилите.

— Мразите ли го?

След кратко мълчание Кони отговори:

— Да. Аз го мразя.

— Да — обади се и Джанет Марко.

— Мразя го почти толкова, колкото мразя себе си — каза болната. Гласът ѝ сега звучеше горчиво. Следите от красотата се стопиха. Жената се превърна в олицетворение на грозотата, гротескна фигура.

— Ще го убие ли?

Хари се чудеше как да отговори.

Майката на Брайън Дракман не се колебаеше толкова.

— Самата аз бих го убила, да, бих го убила... но съм толкова слаба... съвсем слаба. Ще го убие ли?

— Да — пристраши се Хари.

— Няма да е лесно — предупреди жената.

— Не, няма — съгласи се Хари и пак погледна часовника си. — А и нямаме много време.

Брайън Дракман спеше.

Дълбок, спокоен, сън. Възстановителен.

Сънуваше могъщество. Беше гръмоотвод. В съня му беше ден, но небето беше притъмняло като през нощта, забулено от черните облаци на Страшния съд. От тази буря, която щеше да сложи край на всички бури, в тялото му се вливаше електричество, а от ръцете си можеше да изпраща мълнии и светкавици, когато пожелае. Сега той Ставаше. Някой ден процесът щеше да приключи и тогава *той самият* щеше да е бурята, великият разрушител и очистител, който премахва всичко досегашно, къпе света в кръв и вижда в очите на оцелелите по негово благоволение уважение, обожание, любов, любов.

В сляпата нощ се извиха неவிждащите ръце на мъглата. Бледите ѝ полупрозрачни пръсти се притиснаха любопитно към прозорците на стаята, където лежеше Дженифър Дракман.

Светлината от лампата се отразяваше в студената пот, избила по каната и хвърляше отблясъци върху неръждаемата стомана.

Кони и Хари стояха до леглото. Джанет седеше на стола на болногледачката и държеше в скута си задрямалото момче. Кучето лежеше в краката ѝ с глава върху лапите. Сами стоеше в тъмния ъгъл, притихнал и тържествен, може би разпознал част от съдбата си в историята, която слушаха.

Сбръчканата жена в леглото сякаш още повече се смаляваше, като говореше. Като че изгаряше, за да има енергия да сподели мрачните си спомени.

Хари имаше чувството, че е била вкопчена в живота през всички тези години, само за да дойде този миг, да намери слушатели, които няма да мълчат снизходително, а ще ѝ повярват.

Гласът ѝ прозвуча като ръждясал.

— Той е само на дваайсет години. Бях на дваайсет и две, когато забременях с него... но би трябвало да започна... няколко години преди неговото... зачеване.

Простата сметка показваше, че жената е само на четиридесет и две или четиридесет и три. Хари долови сподавените думи и нервното потръпване на Кони и останалите при мисълта колко млада е всъщност Дженифър. Тя изглеждаше не просто стара. Изглеждаше престаряла. Преждевременно състарена не с десет или дори дваайсет, а поне с четиридесет години.

Мъглата се стелеше все по-гъста зад прозорците, а майката на Тик-так в това време разказваше как избягала от къщи на шестнайсет години, отегчена до смърт от училището, по детински възторжена и търсеща вълнуващи преживявания, физически развита не за възрастта си още от тринайсетгодишна, но както разбрала по-късно, емоционално неразвита и много по-глупава, отколкото смятала.

В Лос Анжелис и после в Сан Франциско, в разгара на култа към свободната любов в края на шейсетте и началото на седемдесетте години едно красиво момиче имало богат избор от мъже със същите разбирания, с които да се съвзема след взетите наркотици и почти безкрайно разнообразие от променящи съзнанието препарати, с които да експериментира. Работила в няколко магазина за психеделични плакати, лампи от лава и приспособления за вземане на наркотици, после решила, че е дошъл мигът да продава и самите наркотици. Като пласър и като жена, очаровала доставчиците с търговските си способности и с красотата си, имала възможност да опита най-различни екзотични вещества, които иначе не се разпространявали широко по улиците.

— Халюциногените бяха голямата ми слабост — призна изгубеното момиче, което все още бродеше някъде в душата на старицата в леглото. — Изсушени гъби от тибетските пещери, светещи гъби от далечни перуански долини, течности, дестилирани от кактусови цветове и особени корени, стрита кожа на екзотични африкански гущери, око от тритон и всичко, което умните химици можеха да създадат в лабораториите си. Искях да опитам от всичко, по много и безкрайно, да видя неподозирани гледки, да преживея неща, които човек иначе никога не би могъл да преживее.

Въпреки дълбокото отчаяние, до което я бе довел животът, гласът на Дженифър Дракман затрептя от неочаквана мечтателност, странен копнеж.

Хари усещаше, че част от Дженифър би искала да преживее същото, ако имаше възможност да избира отново.

Студът, който го бе обзел по време на Паузата, така и не се бе разтопил изцяло, а сега плъзна чак до мозъка на костите.

Провери колко е часът. Два и дванайсет.

Дженифър продължи по-забързано, сякаш долавяше нетърпението им.

— През 1972 година добре се наредих...

Не била сигурна кой от тримата ѝ партньори бил бащата и все пак отначало се радвала, че ще има дете. Не можела да определи какво точно била научила от жадното поглъщане на препарати, въздействащи върху съзнанието, но смятала, че е натрупала огромна мъдрост, която трябвало да предаде на детето си. В тази логика малко ѝ трябвало, за

да реши да продължи и дори да увеличи употребата на халюциногени, като си въобразявала, че от тях ще роди дете с прояснено съзнание. В онези странни години мнозина вярвали, че смисълът на живота може да се намери в опияняващия кактус пейоте или че една доза ЛСД открехва вратите към тронната зала на рая, където можеш да зърнеш лицето на Бога.

През първите два-три месеца Дженифър сияела при мисълта, че може да отгледа съвършеното дете. Защо да не станел някой нов Дилън, Ленън или Ленин, гений и миротворец, но по-напреднал от тях, защото просветлението му започвало още от утробата благодарение на прозорливостта и дръзновението на майка му.

После всичко се променило с едно лошо видение. Не помнела всички съставки на химическия коктейл, отбелязал началото на края, но знаела, че освен всичко друго в него имало ЛСД и стрит на прах рядък азиатски бръмбар. Вярвала, че е стигнала до най-висшето просветление, но изведнъж светлите, извисяващи халюцинации се сменили с чудовищни видения, които я изпълнили с безименен, но смъртен страх.

Дори след като се свързала и халюцинациите за смъртта и генетичните ужаси отминали, страхът останал и от ден на ден нараствал. Отначало не разбирала неговия източник, ала постепенно се замислила за детето и разбрала, че промененото ѝ съзнание е получило предупреждение — от детето ѝ нямало да стане нов Дилън, то било чудовище, не светлина на света, а носител на мрак.

Нямало как да узнае дали опасенията ѝ са верни или са плод на причинена от халюцинациите лудост, дали детето в утробата ѝ било вече мутант или съвсем обикновен плод, защото поради растящия страх прибегнала до действия, които според нея донесли окончателния мутагенен фактор и, засилени от наркотиците, превърнали Брайън в това, което е. Искала да абортира, но не потърсила обичайните канали, защото се страхувала от самозваните акушерки с техните куки и потайните лекари, чийто алкохолизъм ги подтиква да престъпват закона. Вместо това използвала извънредно нетрадиционни и затова по-рисковани методи.

— Това се случи през седемдесет и втора — напомни им жената. Тя се вкопчи в решетката и се сгърчи под завивките, за да намести

полупарализираното и изтощено тяло в по-удобно положение. Бялата ѝ коса стърчеше като телена.

Светлината падна под различен ъгъл върху лицето ѝ. Хари забеляза, че млечнобялата кожа над празните очни кухини е изпъстрена с мрежа от тънки като конец сини капиляри.

Часът. Два и шестнайсет.

Дженифър продължи:

— Върховният съд узакони абортите чак в началото на седемдесет и трета, когато бях в деветия месец. За мене беше много късно.

Всъщност дори абортите да са били разрешени, пак едва ли би отишла в клиника, защото се страхувала от лекарите и им нямала никакво доверие. Първо се опитала да се отърве от нежеланото дете с помощта на мистичен индийски хомеопат, който работел в апартамент в Хайт Ашбъри, центъра на тогавашната контра култура в Сан Франциско. Отначало ѝ давал да пие билкови отвари, които въздействали върху стените на матката и понякога причинявали спонтанни аборти. Те обаче били безрезултатни и тогава хомеопатът опитал мощни билкови промивки с нарастваща сила, за да отмият плода.

И това лечение се провалило. Тогава в отчаянието си Дженифър се обърнала към някакъв шарлатанин, който ѝ предложил модните за кратко време радиови душеве. Твърдял, че не са много радиоактивни, за да повредят майката, но са смъртоносни за плода. Дори този радикален метод се провалил.

Струвало ѝ се, че нежеланото дете осъзнава усилията ѝ да се освободи от него и се е вкопчило в живота с нечовешка упоритост. Омразното нещо вече било по-силно от обикновените неродени смъртни, неуязвимо още в утробата.

Два и осемнайсет.

Хари изгаряше от нетърпение. Дотук не им бе казала нищо, което да им помогне да се справят с Тик-так.

— Къде можем да намерим сина ви?

Дженифър вероятно усещаше, че никога вече няма да срещне такива слушатели и не се канеше да променя историята според техния график, каквато и да беше цената. Очевидно разказът ѝ носеше облекчение.

Хари едва понасяше гласът ѝ, не можеше повече да гледа лицето ѝ. Остави Кони до леглото и отиде до прозореца да погледне мъглата — хладна и чиста.

— Животът се превърна в лошо пътуване — продължаваше Дженифър.

Хари се объркваше от речта ѝ, изпъстрена с остарели жаргонни думи.

Страхът от нероденото дете бил по-ужасен от всички наркотични преживявания. От ден на ден растяла увереността ѝ, че в утробата ѝ расте чудовище. Имала нужда от сън, но се страхувала да заспи, защото в сънищата се стряскала от видения на насилие, човешко страдание в невъобразими форми и нещо невидимо, което се движи в сянката.

— Един ден ме намериха на улицата. Пицях, дерях с нокти корема си, исках да разкъсам звяра вътре в мене. Прибраха ме в психиатрията.

Оттам я завели в окръг Ориндж под грижите на майка ѝ, която изоставила преди шест години. Резултатите от изследванията показали, че матката е набраздена, има странни сраствания и полипи и кръвната картина е невероятно отклонена от нормата.

В нероденото дете не открили нищо ненормално, но Дженифър била убедена, че то е чудовище. Истерията ѝ непрекъснато растяла. Нито светски, нито религиозни съвети могли да уталожат страховете ѝ.

Взели я в болница да роди с цезарово сечение заради опитите ѝ да се освободи от детето. Дженифър вече била не просто истерична, а направо полудяла. Привиждали ѝ се наркотични ужаси, обезобразени тела. У нея се появило безумното убеждение, че ако зърне детето, което ражда, веднага ще пропадне в ада. Раждането било необичайно трудно и продължително и поради психичното ѝ състояние я вързали. Но когато за миг отпуснали каишите, още преди да се появи упоритото дете, тя избола очите си със собствените си пръсти.

Хари потръпна, обърнат с гръб към Дженифър и загледан в лицата, които по приумиците на мъглата ту се появяваха, ту изчезваха.

— И той се роди — въздъхна Дженифър Дракман, — роди се.

Дори лишена от зрение, тя разбрала тъмната природа на роденото от нея същество. То обаче било сладко бебе, после хубаво

момче (така й казвали) и станал красив млад мъж. Годините се нижели, но никой не приемал сериозно параноичните жалби на жена, извадила сама очите си.

Хари провери колко е часът. Два и двайсет и една.

Оставаха им още най-много четиридесет минути в безопасност. А може би значително по-малко.

— Последваха безкрайни операции, усложнения от бременността, очите, инфекции. Здравето ми непрекъснато се влошаваше, получих няколко удара и повече не се върнах у дома при майка си. Всъщност това не беше лошо. Защото *той* беше там. Много години живях в държавна клиника, исках да умра, молах се да умра, но бях прекалено слаба да се самоубия... прекалено слаба в много отношения. После, преди две години, след като уби майка ми, той ме премести тук.

— Откъде знаете, че е убил майка ви? — попита я Кони.

— Той ми каза. И ми обясни как го е направил. Описва силата си, как тя непрекъснато нараства. Дори ми показва някои неща... Вярвам, че може да направи всичко, което казва. А вие?

— Да — потвърди Кони.

— Къде живее? — попита Хари все още с лице към мъглата.

— В къщата на майка ми.

— Какъв е адресът?

— Забравила съм много неща... но това помня.

Дженифър им каза адреса.

Хари помисли, че знае горе-долу къде се намира мястото. Не беше далече от „Пасифик Вю“.

Още веднъж погледна часовника си. Два и двайсет и три.

Изгарящ от желание да излезе от стаята и то не само защото трябваше без отлагане да се справят с Брайън Дракман, Хари се извърна от прозореца.

— Да вървим.

Сами Шамроу излезе от тъмния ъгъл. Джанет стана от стола на болногледачката със спящото дете на ръце. Кучето също се изправи.

Кони обаче искаше да пита нещо. Подобни лични въпроси дотогава задаваше само Хари, а Кони се мръщеше нетърпеливо, защото подробностите вече бяха изяснени.

— Защо Брайън непрекъснато идва да ви види? — настоя Кони.

— Да ме измъчва по всякакъв начин — отвърна жената.

— И това е всичко? След като може да измъчва всеки, когото си пожелае?

Дженифър отпусна ръка от решетката, която досега стискаше здраво и прошепна:

— Обич.

— Идва, защото ви обича?

— Не, не. Не той. Той е неспособен да обича, не разбира какво значи тази дума, само си въобразява, че разбира. Но иска обич от мене — От подобната на скелет фигура в леглото се изтръгна сух, безрадостен тях. — Можете ли да повярвате, че иска точно аз да му дам обич?

Хари се изненада от обзелото го неволно съжаление към психично отклоненото дете, дошло нежелано на този свят от душевно болната жена.

Болничната стая, макар и топла и удобна, беше последното място на света, където човек би трябвало да търси обич.

Мъглата се стелеше над океана и обгръщаше потъналото в мрак крайбрежие. Беше гъста, непрогледна и хладна. Проникваше през заспалия град като призрачна следа от древен океан, чийто прилив се издига високо над сегашния.

Хари караше в южна посока покрай крайбрежието. Скоростта беше над разумната при ограничената видимост. Ала той смяташе, че рискът от удар отзад отстъпва пред опасността да закъснеят и да пристигнат в къщата на Тик-так, след като е възвърнал енергията си.

Дланите на Хари върху волана бяха влажни, сякаш мъглата попиваше в кожата му. Но в микробуса нямаше мъгла.

Два и два и десет и седем.

Бе изминал почти цял час, откакто Тик-так се оттегли да си почива. От една страна, бяха постигнали немалко за толкова кратко време. От друга страна, сякаш потокът на времето не е река, както се пее в песента, а връхлитаща лавина от минути.

Джанет и Сами седяха тревожно смълчани отзад. Момчето спеше. Кучето изглеждаше неспокойно.

Кони светна лампичката на тавана, която обикновено се използва при справки с картата. Провери дали револверът ѝ е зареден.

Тогава за втори път погледна часовника си.

Хари знаеше какво си мисли Кони в момента, ами ако Тик-так се е събудил, ако е спрял времето, откакто за последен път провери дали оръжието ѝ е заредено, ако е извадил патроните и когато ѝ се отдаде възможност да го застреля, изведнъж да се окаже, че той стои насреща ѝ и се усмихва, а револверът е празен?

На оскъдната светлина проблеснаха всички патрони в барабана. Револверът бе зареден.

Кони го прибра и угаси лампата.

Хари забеляза колко е уморена. Лицето ѝ изглеждаше изпито, очите — насълзени и зачервени. Тревожеше го мисълта, че ще трябва да дебнат най-опасния престъпник, с когото се бяха сблъскали в момент на пълно изтощение. Знаеше, че самият той изобщо не е в обичайната си форма. Беше с притъпени сетива и забавени реакции.

— Кой ще влезе в къщата му? — заинтересува се Сами.

— Хари и аз — отговори Кони. — Ние сме професионалисти. Това е единственият разумен ход.

— Ами ние? — уплаши се Джанет.

— Ще чакате в колата.

— Струва ми се, че мога да помогна — каза Сами.

— Да не си посмял — отрязва го Кони.

— Колежката ми носи връзка шперцове — намеси се и Хари.

Кони потупа джоба на самото си, за да провери дали ключовете са още там.

— А ако не спи? — попита Джанет.

Както се вглеждаше в табелките на улиците, Хари ѝ отвърна:

— Ще спи.

— И все пак ако не спи?

— *Трябва* да спи — отсече Хари, с което изчерпа въпроса за ужасяващо ограничените им шансове.

Два и двайсет и девет. Проклятие! Преди малко времето бе спряло, сега направо летеше.

Улицата се казваше „Федра Уей“. Табелките в Лагуна Бийч бяха с прекалено ситни букви и трудно се четяха. Особено в мъглата. Хари се наведе над волана и се втренчи.

— Как може да бъде убит? — тревожеше се Сами. — Не мога да си представя как може да се убие точно човека с плъховете.

— Е, не можем да рискуваме само да го раним, поне това е съвсем сигурно — каза Кони. — Възможно е да умее да се самоллекува. „Федра Уей“. „Федра“. Хайде, хайде!

— И ако умее да се самоллекува — продължи мисълта ѝ Хари, — тази способност има същия източник както другата му сила.

— Ума — поясни Джанет.

„Федра, Федра, Федра“...

Хари намали скоростта, защото беше сигурен, че вече са близо до улицата на Тик-так, и поясни:

— Да. Силата на волята. Силата на ума. Психичните способности са мощта на ума, а умът се намира в мозъка.

— Трябва да го простреляме в главата — каза Кони.

— От близко разстояние — съгласи се Хари.

Изражението на Кони беше мрачно.

— Няма друга възможност. Такова копеле не е за съд със съдебни заседатели. Трябва да повредим мозъка му мигновено, да го убием на място, за да няма време да отвърне на удара.

Хари си спомни как големът-скитник хвърляше огнени кълба в спалнята му и как отвсякъде изригваха нажежени до бяло пламъци, и добави:

— Да. Разбира се, че не бива да има време да отвърне на удара. Хей! Намерихме я! „Федра Уей“.

Адресът, който им даде Дженифър Дракман, се оказа на по-малко от две мили от клиниката „Пасифик Вю“. Намериха улицата в два часа и трийсет и една минути, малко повече от час, откакто Паузата почна и завърши.

Всъщност улицата беше доста дълга, макар и на нея да се намираха само пет къщи с изглед към океана. Сега тънеше в мъглата. От ранна пролет до късна есен цялото крайбрежие гъмжеше от туристи, които търсеха паркинг близо до плажовете и затова още в началото бе поставен знак „ЧАСТНО ВЛАДЕНИЕ — КОЛИТЕ НА НАРУШИТЕЛИТЕ СЕ ПРЕМЕСТВАТ БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ“. Нямаше обаче бариера, която да ограничава достъпа до улицата.

Хари не зави. Разстоянието бе достатъчно късо, а и микробусът щеше да вдигне излишен шум и да събуди заспалите по това време на нощта. Продължи напред и спря на петдесетина метра нагоре по магистралата.

* * *

Всичко се оправя, всички са заедно, значи може да станат едно семейство и да искат да имат куче, което да хранят редовно и да живеят на топло и сухо място. А после изведнъж всичко се обърква.

Смъртта приближава. Жената, която няма момче. Не толкова миризливият. Те седят на предните седалки и около тях се усеща как смъртта приближава.

Може да долови неопределената ѝ миризма върху тях. Вижда я, макар и външно двамата да не са се променили. Тя е безшумна, но той я чува в техните звуци. Ако ги близнеше по ръцете и лицата, приближаването на смъртта няма да има собствен вкус, но ще

присъства. Ако те го погаят или почешат, допирът на пръстите им ще я издаде. Смъртта приближава. Това е едно от нещата, които усеща, без да знае как. Смъртта приближава.

Трепери. Не може да престане.

Смъртта приближава.

Лошо. Много лошо. Най-лошото.

Трябва да направи нещо. Но какво ли? Какво, какво, какво, какво?

Не знае кога и къде ще дойде смъртта. Не знае дали тя ще дойде при двамата или само при единия. Може и да е само при единия, а той да го усеща по двамата, защото са заедно. Не успява да долови това нещо така отчетливо, както безбройните миризми на смрадливия или страха по всички останали, защото то по-скоро се усеща, отколкото да се подуши или опита — студ, мрак, дълбина. Смъртта приближава.

И така...

Направи нещо.

И така...

Направи нещо.

Какво, какво, какво?

* * *

След като Хари изключи двигателя и угаси фаровете, тишината стана дълбока като по време на Паузата.

Кучето беше възбудено, душеше и скимтеше. Ако залаеше, стените на микробуса щяха да заглушат шума. Освен това Хари беше сигурен, че са достатъчно далече от къщата на Тик-так, за да го събуди кучешки лай.

Сами пръв наруши мълчанието:

— Колко време да изчакаме, ако... нали разбирате... ако не се справите с него и той ви хване? Извинявайте, но не мога да не попитам. След колко време да бягаме?

— Ако ни хване, никъде не можете да се скриете — отвърна Кони.

Хари се обърна и ги погледна.

— Да. Той ще се замисли как, по дяволите, сме го открили и след като ни убие, ще настъпи още една Пауза, за да провери всичко. Ако ни хване, вие веднага ще разберете, защото само няколко секунди след като потече реалното време, някой от неговите големи ще се появи право тук, в колата при вас.

Сами примигна и облиза напуканите си устни.

— Тогава, за Бога, постарайте се да го убиете.

Хари тихо отвори вратата. Кони също слезе. Кучето се промъкна между предните седалки и се измъкна заедно с Хари, преди още той да разбере какво става.

Хари се помъчи да хване кучето, което се стрелна покрай него, но не успя.

— Рошльо, не! — прошепна той.

Кучето не му обърна никакво внимание и се запъти към задната част на микробуса.

Хари го последва.

Кучето хукна, Хари направи опит да го настигне, но Рошльо беше по-бърз и изчезна в гъстата мъгла в северна посока, по улицата, където се намираше къщата на Дракман.

Хари тихичко проклинаше, когато Кони го настигна.

— Не бива да ходи там — прошепна тя. — Защо?

— Божичко! Ако направи нещо и събуди Тик-так...

Хари погледна часовника си. Два часът и трийсет и четири минути.

Имаха най-много двайсет или двайсет и пет минути. Или пък вече бяха закъснели.

Той реши, че няма за кога да мислят за кучето.

— Запомни — предупреди я Хари, — право в главата. Бързо и от упор. Няма друг начин.

Стигнаха до ъгъла на магистралата и „Федра Уей“. Хари погледна назад. Микробусът бе изчезнал в мъглата.

СЕДМА ЧАСТ

1

Не го е страх. Не. Не го е страх.

Той е куче, има остри зъби и нокти, силен е и бърз.

Пълзи, промушва се покрай гъст, висок олеандър. После стига до познатото място, където живеят хора. Високи бели стени. Тъмни прозорци. Близко до покрива свети квадратче бледа светлина.

Миризмата на нещото, което убива, се носи в мъглата. Но както винаги при мъгла, тя се размива и трудно се проследява.

Желязната ограда. Тясно е. Извива се. Готово.

Внимателно на ъгъла на мястото, където живеят хора. Лошото нещо беше там последния път, стоеше зад него и носеше торби с храна. Шоколад. Сладкиши. Пържени картофи. Не получи нищо. Но едва не го хвана. Затова сега много внимателно покрай ъгъла. Души, души, души. После вдигни глава и погледни. Никаква следа от младия човек, който е лошото нещо. Бил е там, но сега го няма. Дотук не е страшно.

Зад мястото, където живеят хора. Трева, пръст, някакви плоски камъни, каквито хората много обичат да слагат. Храсти. Цветя.

Вратата. И малката вратичка за кучета отдолу.

Внимавай. Души. Миризмата на младия човек, който е лошото нещо, е много силна. Не го е страх. Не, не, не, не. Той е куче. Добро куче, добро.

Внимателно. Бутва с глава вратичката за кучета и я отваря. Тя леко проскърцва. Мястото, където хората ядат. Тъмнина. Тъмнина.

Вътре е.

* * *

Леко флуоресциращата мъгла пречупваше всяка светлинка по „Федра Уей“ от ниските лампи във форма на гъба пред една от къщите до осветения номер на друга. Нощта сякаш ставаше по-светла. Ала тази размита, безформена осветеност бе измамна, защото не разкриваше нищо, а забулваше много неща.

Хари почти не виждаше къщите, покрай които вървяха. Само разбираше, че са големи. Първата беше в модерен стил, с остри ъгли, които прозираха през мъглата. Останалите бяха в по-стар средиземноморски стил, който напомняше за по-благодатни периоди в историята на Лагуна от края на хилядолетието. Закриваха ги високи палми и фикуси.

„Федра Уей“ се виеше по малък нос, издаден над брега. Според преждевременно състарената жена в клиниката, къщата на Дракман беше последна, точно над вълнолома.

Като имаше предвид колко много от изпитанията му напомнят най-мрачните приказки, Хари изобщо нямаше да се изненада, ако изведнъж пред очите им изникнеше тайнствена горичка с облещени бухали и дебнещи вълци, а в нея се гушеше мрачната, зловеща къща на Дракман според отколешната традиция на приказките за вещици, магьосници, зловни джуджета и тям подобни.

Хари едва ли не се надяваше къщата да е точно такава. Това би бил успокояващ признак на подреденост.

Но когато стигнаха до адреса на Дракман, традицията се поддържаше само от гъстата мъгла. В градината и в архитектурата нямаше нищо от мрачните предания за страшни къщички в гората.

Също както при съседите, в малкия преден двор растяха палми. Дори през мъглата се виждаха бугенвилиите, които пълзяха по белите стени и стигаха до червените керемиди на покрива. Алеята бе осеяна с ярките им цветове. Лампата над гаража осветяваше номера на къщата и се отразяваше в капчиците роса по стотиците цветове на бугенвилиите като в скъпоценни камъни.

Гледката беше красива. Хари изпита необясним гняв при вида на тази красота. Вече нищо не беше както трябва, стопиха се и последните надежди за подреденост на света.

Бързо провериха северната и южната част на къщата за следи от хора. Две светлини.

Едната беше на последния етаж отзад на южната страна. Малък прозорец, който отпред не се виждаше. Сигурно беше спалнята.

Ако настина бе така, Тик-так сигурно се беше събудил или пък изобщо не бе лягал. Освен ако... някои деца не могат да заспват на тъмно, а Тик-так в много отношения беше дете. Двайсетгодишно, побъркано, зло, извънредно опасно дете.

Втората светлина се виждаше откъм северната страна, на първия етаж на задния, тоест западния, ъгъл. Тя беше на партера. Двамата надникнаха и видяха ослепително бяла кухня. Един стол беше издърпан настрани от масата със стъклен плот, сякаш някой бе седял там.

Два часът и трийсет и девет минути.

И двете лампи светеха в задната част на къщата. Затова Хари и Кони не направиха опит да влязат отзад, откъм западната страна. Ако Тик-так беше в осветената стая на горния етаж, щеше да чуе и най-лекия звук отдолу, все едно дали спеше или беше буден.

Кони имаше връзка ключове, затова дори не опитаха да влязат през прозорците, а се запътиха право към предната врата — масивна, дъбова, със здрави уплътнения и месингово чукче.

Ключалката като че беше марка „Болдуин“, което не беше лошо. Във всички случаи не беше „Шлейг“. В мрака беше трудно да се каже точно.

От двете страни на вратата имаше процепи с армирано стъкло. Хари долепи чело до единия, за да разгледа преддверието, което се виждаше заедно с част от коридора, защото през откρεхната врата в дъното се процеждаше светлина. Сигурно там се намираше кухнята.

Кони извади връзката ключове. Ала преди да се залови за работа, тя направи това, което всеки опитен взломаджия прави най-напред — провери дали е заключено. Вратата се оказа отворена. Кони я откρεхна на няколко сантиметра.

Мушна връзката в джоба, без дори да закопчае калъфката. Извади револвера от кобура под кадифеното сако.

Хари също приготви оръжието си за стрелба.

Кони спря за миг. Хари разбра, че тя пак проверява дали револвера ѝ е зареден. Опила слепешком патроните, увери се, че Тик-так не е изиграл някой от своите номера и с леко щракане завърши проверката.

Кони пристъпи през прага първа, просто защото стоеше отпред. Хари я последва.

Постояха в мраморното преддверие двайсетина-трийсет секунди със затаен дъх и напрегнат слух. Оръжието им бе готово за стрелба, мерниците отпуснати леко надолу. Хари покриваше лявата страна, Кони — дясната.

Тишина.

Дворецът на планинския цар. Някъде има спящо злобно джудже. Или може би не спи? Може би просто ги чака.

В преддверието беше доста тъмно, въпреки флуоресцентната светлина, която идваше по коридора от кухнята. Отляво висяха огледала, където се отразяваха неясните им силуети. Отдясно имаше врата, която водеше или към килер, или към стая.

Отпред и отдясно се виждаше стълба с тъмна площадка и още стълби към невидимия в мрака коридор на втория етаж.

Право пред тях беше коридорът на първия етаж. Сводове и тъмни стаи от двете страни, открехната кухненска врата в дъното, откъдето се процежда тънка струйка светлина.

Хари ненавиждаше подобни мигове. Беше ги изживявал десетки пъти. Имаше опит. И все пак ги ненавиждаше.

Нищо не нарушаваше тишината. Долиташе само някакъв вътрешен звук. Хари се заслуша в сърцето си. То биеше учестено и все пак още не лудо, още се владееше.

Бяха готови да продължат. Хари лекичко затвори зад себе си входната врата. Звукът му напомни за тихото хлопване на тапициран капак на ковчег в притихнала и потънала в кадифе зала за траурни церемонии.

* * *

Брайън се отърси от сънуваната разруха и влезе в света, който му предлагаше удовлетворението от истински жертви с истинска кръв.

За миг остана неподвижен върху черните чаршафи и се загледа в черния таван. Беше още сънен, представяше си как лети безплътен в нощта над тъмното море, под непрогледното небе.

Не притежаваше способности за левитация, а и в телекинезата не беше особено сръчен. Ала беше сигурен, че след като Стане, щеше да придобие способността да лети и да управлява материята по всички възможни начини.

Постепенно усети допира на намачканите копринени чаршафи, които го убиваха, усети също хладния въздух, кисел дъх в устата и глад. Червата му къркореха. Адското море се превърна в обикновени, макар и абаносово черни чаршафи, непрогледното небе не беше нищо друго освен лакиран в черно таван, а силата на земното притегляне за съжаление още действаше.

Той се надигна, спусна крака до леглото и се изправи. Прозя се и сладостно се протегна, като изучаваше отражението си в огледалната стена. Някой ден, след прочистването на стадото, щеше да остави няколко художници, които да се вдъхновят от образа му и да нарисуват портрети, изпълнени със страхопочитание и благоговение също както картините с библейски фигури по големите европейски музеи — апокалиптични сцени по сводовете на катедралите щяха да го изобразяват като титан, раздаващ възмездие на умиращите в краката му тълпи.

Обърна се с гръб към огледалата и погледна черните лакирани лавици с бурканите. Понеже бе оставил нощната лампа да свети, оброчните очи го бяха наблюдавали в божествения му сън. И сега продължаваха да го наблюдават с обожание.

Спомни си удоволствието, което изпита от сините очи, притиснати между дланите и тялото му, нежната, влажна интимност на любовния им допир.

Черният халат лежеше под лавиците, където го бе хвърлил. Взе го, навлече го и върза колана.

През цялото време наблюдаваше реакцията на очите, но нито едно не го гледаше презрително или осъдително.

Не за пръв път Брайън изпита желание да притежава очите на майка си в колекцията. Да Можеше само да ги има, щеше да ѝ позволи да почувства всяка изпъкналост и вдлъбнатина на добре сложеното му тяло. Така майка му щеше да усети красотата му, която никога не бе виждала и да разбере, че страхът ѝ от някакъв отвратителен мутант е бил безсмислен и е било пълна глупост да пожертвува зрението си.

Ако притежаваше очите ѝ, щеше леко да сложи едното в устата си и да го подържи на езика. После щеше да го глътне цяло, за да ѝ покаже, че съвършенството му е не само външно, но и вътрешно. След това тя щеше горко да се разкае за грешката да се ослепи в нощта на раждането му и последвалите години на отчуждение щяха да изчезнат, сякаш никога не са били. Майката на новия бог щеше енергично и убедено да застане на негова страна, процесът на Ставането му щеше да се улесни и ускори по пътя към въздигането на трона и началото на Апокалипсиса.

Но болничният персонал отдавна бе изхвърлил повредените ѝ очи както изхвърлят всякаква мъртва и непотребна тъкан от съсирената кръв до изрязания апендикс.

Той въздъхна със съжаление.

* * *

Застанал в преддверието, Хари се мъчеше да не гледа към светлината от откритата кухненска врата, за да привикне по-бързо към мрака. Беше време да действат. Трябваше обаче да изберат начин.

Обикновено двамата с Кони заедно претърсваха стаите една по една, но понякога се разделяха. Добрият екип си има изпитан и утвърден метод за всяка типична ситуация, но проявява и гъвкавост.

Гъвкавостта имаше голямо значение, защото някои ситуации не са типични. Например като сегашната.

Не му допаднаше идеята да вървят заедно, защото срещу тях имаше враг, чиито оръжия бяха много по-ефикасни от пистолети, автомати или дори взривни вещества. Ордегард едва не ги уби с граната, но този бандит можеше да ги унищожи с кълбовидна мълния, полетяла от пръстите му или с някаква друга магия, която все още не бяха виждали.

Добре дошли в деветдесетте години.

Ако се разделяха в различни посоки — примерно ако единият обиколезе първия етаж, а другият — стаите на втория, щяха не само да спечелят време, което имаше съдбоносно значение, но и щяха да удвоят шансовете си да го сварят неподготвен.

Хари се приближи до Кони, докосна я по рамото, притисна устни до ухото ѝ и прошепна едва доловимо:

— Аз горе, ти долу.

От начина, по който тя се вцепени, Хари разбра, че разделението на труда не ѝ допада и знаеше защо. Вече бяха погледнали през прозореца на първия етаж и бяха видели, че няма никой. Единствената друга светлина в къщата беше на горния етаж, затова най-вероятно Тик-так се намираше там. Не че Кони се съмняваше дали Хари ще си свърши работата както трябва. Просто мразеше Тик-так толкова, че искаше и тя да има възможност да пусне един куршум в главата му.

Нямаше обаче време и условия за обсъждане и тя разбираше това. Този път не можеха да планират действията си. Трябваше да се пуснат по гребена на вълната. Хари тръгна към стълбището. Кони не го спря.

* * *

Брайън се обърна с гръб към оброчните очи. Прекоси стаята и тръгна към отворената врата. Коприненият халат меко шумолеше около краката му.

Винаги знаеше точно колко е часът до секундата и затова сега му беше ясно, че до изгрева има още няколко часа. Нямаше нужда да бърза, за да удържи обещанието си пред фукльото-полицай, но искаше да открие къде се намира и да погледне до какви дълбини на отчаянието е стигнал след спирането на времето, когато светът замръзна за тяхната криеница. Оня глупак вече разбираше, че се е сблъскал с неизмеримо могъща сила и няма никакви шансове да избяга. Страхът му и преклонението пред способностите на преследвача щяха да донесат на Брайън голямо удовлетворение и си заслужаваше да им се порадва известно време.

Преди всичко обаче трябваше да задоволи физическия си глад. Сънят го възстановяваше само частично. Брайън знаеше, че през последното творческо упражнение е отслабнал с два-три килограма. Винаги плащаше за използването на Най-великата и Най-Тайната си Сила. Беше прегладнял, имаше нужда от сладкиши и солени храни.

Излезе от спалнята, заби надясно, с гръб към предната част на къщата и забърза по коридора към задните стълби, които водеха право до кухнята.

От отворената врата на спалнята се процеждаше достатъчно светлина, за да вижда отражението си в огледалата от двете страни на коридора — млад бог, който е в процес на Ставане, засиял от мощта и величието си, закрачил смело към безкрайността във вълни от кралско червено, кралско червено, червено, само червено, червено.

* * *

Кони не искаше да се отделя от Хари. Тревожеше се за него.

В стаята на старата жена в клиниката Хари приличаше на изваден от гроба мъртвец, олицетворение на смъртта, притоплена и поднесена на картонена чинийка. Беше уморен до краен предел, целият бе натъртен и охлузен. Светът му се беше разпаднал за по-малко от дванайсет часа. Бе загубил не само вещи, а и съкровени убеждения и самочувствие.

Разбира се, ако не се брои загубата на вещите, почти същото можеше да се каже и за Кони. Още една причина за нежеланието ѝ да претърсят къщата поотделно. И двамата не бяха в добра форма, а като знаеше какво може престъпникът, знаеше, че ще трябва да се потрудят с удвоени усилия.

Докато Хари вървеше към стълбите, Кони неохотно се запъти към вратата вдясно след преддверието. Имаше брава. Кони я натисна с лявата ръка. В дясната държеше готов за стрелба револвер. Лекичко изщракване. Вратата се отвори навътре и надясно.

Оставаше само да прекрачи прага и да се дръпне от вратата колкото е възможно по-бързо, защото там е най-опасното място. Влезе и пристъпи наляво. Вече държеше револвера с двете си изпънати ръце. Притисна гръб до стената. Напегна очи да види нещо в мрака, защото не можеше да намери ключа и да светне лампите, без да се издаде.

Имаше изненадващо много прозорци по северната, източната и западната стена — „отвън не бяха толкова много, нали?“. Ала от това в стаята не ставаше по-светло.

По стъклата се притискаше малко по-бледата мъгла, която ѝ заприлича на мътна сива вода. Изведнъж Кони изпита усещането, че се намира на дъното на океана с батискаф.

Нещо в стаята не беше наред. Нещо беше сбъркано. Кони не знаеше какво точно, но го усещаше.

Стената зад гърба ѝ също беше особена. Прекалено гладка и студена.

Пусна револвера с лявата ръка и опипа зад себе си. Стъкло. Стената беше стъклена, но не беше прозорец, защото точно тя разделяше стаята от преддверието.

За миг Кони се обърка и трескаво се замисли, защото всяко необяснимо нещо представляваше заплаха при сегашните обстоятелства. После се сети, че това е огледало. Пръстите ѝ се плъзнаха по вертикален ръб, после по още едно стъкло. Огледала. От пода до тавана. Също като южната стена на преддверието.

Погледна зад себе си към стената, покрай която се прокрадваше и видя отраженията на северните прозорци и мъглата зад тях. Нищо чудно, че прозорците ѝ се сториха повече от обикновеното. Южната и западната стена бяха огледални и затова половината от прозорците бяха всъщност само отражения.

Разбра също какво я притесни отначало. Непрекъснато се движеше наляво, заставахе под различен ъгъл и въпреки всичко досега не бе забелязала силуета на никакви мебели между себе си и сивкавите правоъгълни стъкла. Не се бе сблъскала и с никакви мебели покрай южната стена.

Пак хвана револвера с две ръце и тръгна към средата на стаята, като внимавахе да не събори нещо и да вдигне шум. Сантиметър по сантиметър, стъпка по стъпка се убеди, че по пътя ѝ няма нищо.

Стаята беше празна. Цялата в огледала и празна.

Вече в средата на стаята успя да различи в мрака неясното си отражение от лявата страна. Призрак с нейната форма се движеше през отражението на посивелия от мъглата източен прозорец.

Тик-так го нямаше.

* * *

Безброй отражения на Хари се движеха по стълбите нагоре — с оръжия в ръце, с мръсни и измачкани костюми, с небръснати лица, с набола тъмна четина по брадата, напрегнати и намръщени. Стотици, хиляди, безчислена армия, те вървяха в една леко изкривена линия, чиито краища вляво и вдясно се губеха. Математическата им симетрия и съвършената съгласуваност на движенията при други обстоятелства биха прозвучали като апотеоз на реда. Но макар и в периферното полезрение, те объркваха Хари. Не можеше да погледне надясно или наляво, без да му се завие свят.

По двете стени имаше огледала от пода до тавана. Също и по вратите на стаите. Създаваше се илюзия за безкрайност, отраженията му се мяркаха от всички страни, отразяваха се отражения на отраженията.

Хари знаеше, че трябва да провери всички стаи една по една, за да не оставя неизследвана територия зад себе си, откъдето Тик-так можеше да го изненада. Но единствената светлина на втория етаж беше пред него. Тя струеше от единствената отворена врата. Онова копеле, което уби Рики Естефан, не можеше да бъде другаде.

Хари беше толкова уморен, че полицейският му инстинкт бе притъпен и в същото време приливът на адреналин му пречеше да реагира спокойно и премерено. Затова реши да прати по дяволите традиционната процедура и да тръгне по течението, да се понесе по гребена на вълната и да остави стаите зад гърба си непроверени. Запъти се право към вратата на осветената стая вдясно.

На огледалната стена срещу вратата успя да види част от стаята, още преди да застане на прага и да се изложи на опасност. Спря до вратата с гръб към огледалната стена и хвърли кос поглед към вътрешността на стаята, отразена под ъгъл в друго огледало.

Виждаха се само разхвърляни черни плоскости и ъгли, различни черни материи на светлината на лампата, черни форми на черен фон — кубистични и странни. Никакъв друг цвят. Никакъв Тик-так.

Изведнъж осъзна, че вижда само част от стаята и ако някой стои в скритата ѝ част, но гледа към вратата, има възможност да види неговите безкрайни отражения между двете стени.

Изправи се на прага и го прекрачи. Снишаваше се и се движеше бързо. Държеше револвера пред себе си с две ръце. Килимът в коридора не продължаваше към спалнята. Там подът бе покрит с черни

керамични плочки. Обувките му скърцаха и дращеха по тях. Само след три крачки Хари замръзна на място. Молеше се никой да не го е чул.

* * *

Още една тъмна стая, много по-голяма от първата. Сигурно беше дневната в дъното на коридора на първия етаж. Още прозорци с перлено проблясваща мъгла зад тях и още отражения на прозорци.

Кони вече бе свикнала с тази особеност и не изгуби толкова време, колкото в първата стая до преддверието. Трите стени без прозорци бяха покрити с огледала и нямаше никакви мебели.

Многобройните отражения на силуета ѝ се движеха в абсолютен синхрон с нея по тъмните огледални повърхности като призраци, още Конита от други вселени, които за миг се мярваха и припокриваха.

Тик-так очевидно обичаше да съзерцава образа си.

Кони също искаше да го зърне, но на живо.

Мълчаливо се върна в коридора на първия етаж и продължи по-нататък.

* * *

Големият килер до кухнята беше пълен с бисквити, бонбони, карамели, всякакви шоколади, сладкиши, близалки, сладки бисквити, екзотични торти от всички кътчета на земята, пакети със солени пуканки, карамелизирани пуканки, пържени картофи, царевични пръчици, питки със и без сирене, солени хрупкави бисквити, кутии с кашу, бадеми, фъстъци, смесени ядки и милиони долари в брой в стегнати пачки от дваисет и стодоларови банкноти.

Докато разглеждаше сладките и солените лакомства и се чудеше какво да избере, какво най-малко ще прилича на ястията, одобрявани от баба Дракман, Брайън лениво посегна към пачка стодоларови банкноти и опипа шумолящата им повърхност с палец.

Беше се сдобил с парите веднага след като уби баба си. Спря света със своята Най-Велика и Най-Тайна Сила и най-спокойно се разходи из всички места, където се намираха големи количества пари

зад стоманени врати, заключени порти, алармени инсталации и въоръжена охрана. Взе каквото си поиска и се изсмя на униформените глупаци с оръжията и сериозните физиономии, които изобщо не го забелязаха.

Твърде скоро разбра, че всъщност пари почти не му трябват. Можеше да използва силата си, за да получава *всичко*, не само пари. Можеше да подправя всякакви документи и да се осигури в случай на съмнения за законността на състоянието му. Освен това, ако *изобщо* някога се появяха съмнения, можеше без проблеми да премахне глупаците, дръзнали да се съмняват в него и да промени *техните* документи, за да спре всякакво разследване.

Вече не трупаше пари в килера, но му беше приятно да опипва шумолящите банкноти, да усеща дъха им и понякога да си играе с тях. Беше му много приятно да усеща, че и в това отношение се различава от останалите хора — стоеше над парите, над грижите за материалното. Забавляваше го мисълта, че стига да поискаше, можеше да се превърне в най-богатия човек на света, по-богат от Рокфелеровци и семейство Кенеди. Можеше да наблъска всички стаи с пари, можеше да ги напълни с изумруди, ако пожелаеше изумруди или диаманти, рубини, какво ли не — също като едновременните пирати в скривалищата си, заобиколени от несметни богатства.

Подхвърли пачката обратно на полицата, откъдето я взе преди малко. От провизиите избра две кутии фъстъчено масло и голям пакет пържени картофи по хавайски, което означаваше много по-мазни от обикновено. Баба Дракман би получила удар при самата мисъл за подобна храна.

* * *

Сърцето на Хари биеше така силно и бързо, че ушите му забучаха. Имаше опасност да не чуе звука от приближаващи стъпки.

В черната спалня на черни полици десетки очи плуваха в бистра течност и леко проблясваха от кехлибарената светлина на нощната лампа. Някои бяха животински, не можеше да бъде иначе, защото изглеждаха много особени, но други несъмнено бяха човешки — кафяви, черни, сини, зелени, лешникови. Без клепащи и мигли, очите

изглеждаха уплашени, вечно разширени от страх. На Хари му хрумна налудничавата мисъл да се приближи и да погледне отблизо, за да види отражението на Тик-так в лещите на мъртвите очи — последното нещо, което жертвите са видели на този свят, но той знаеше, че е невъзможно, пък и нямаше желание да се приближава чак толкова.

Трябваше да продължи по-нататък. Побърканият мръсник беше тук. В къщата. Някъде. Чарлс Мансън с необикновени психични способности, Господи!

Не беше в леглото, чаршафите бяха разхвърляни и омачкани. Трябваше да е някъде тук.

Кръстоска на Джефри Дамър и супермен, Джон Уейн Гейс и магьосник с невероятни възможности.

Ако пък не е в леглото, значи е буден, Боже Господи, буден и затова по-опасен, по-недостижим.

Килер. Провери го. Само дрехи, не много, главно джинси и червени халати. Върви, върви.

Това гадно копеле беше Ед Гейн, Ричард Рамирес, Ранди Крафт, Ричард Спек, Чарлс Уитман, Джак Изкормвача, всички легендарни убийци, събрани в едно и надарени с извънмерни паранормални способности.

Банята в съседство. Влез, тъмно е, няма лампа, намери ключа, само огледала, още огледала по всички стени и тавана.

Хари се върна в черната спалня и се запъти към вратата. Стараеше се да стъпва колкото е възможно по-тихо по керамичните плочки. Не му се искаше да поглежда пак към бурканите с очите, но не успя да се удържи. Хвърли поглед към тях и се сети, че сигурно очите на Рики Естефан бяха между тях, макар и да не можеше да ги разпознае при сегашните обстоятелства, дори не помнеше какъв цвят бяха очите на Рики.

Стигна до вратата, прекрачи прага и излезе в коридора. Зави му се свят от безбройните огледални изображения. С крайчеца на окото забеляза отляво някакво движение. Не някой от образите на Хари Лайън. Нещо вървеше право срещу него и то не от огледалата. Движеше се ниско. Хари рязко се извърна, насочи револвера с пръст върху спусъка и непрекъснато си повтаряше, че трябва да стреля в главата, в главата, само изстрел в главата ще спре този мръсник.

Беше кучето. Махаше с опашка. Вървеше с наострени уши.

Хари едва не го уби, едва не предупреди Тик-так, че в къщата му има някой. Отпусна пръста на спусъка миг преди да стреля. За малко не допусна и още една грешка — да изпсува кучето, но гласът му се задави.

* * *

Кони се заслушваше за стрелба на втория етаж. Надяваше се Хари да е намерил Тик-так заспал и да му пръсне мозъка с няколко изстрела. Продължителната тишина вече я тревожеше.

След като набързо провери още една огледална стая срещу дневната, Кони се озова в помещение, което в нормална къща би било трапезария. Тук проверката беше по-лесна, защото от съседната кухня идваше сноп флуоресцентна светлина, който разпръскваше донякъде мрака.

Една стена с прозорци и още три с огледала. Никакви мебели, нито конец. Кони предположи, че Тик-так никога не се храни в трапезарията, пък и явно не беше от общителните хора, които често канят гости.

Тръгна обратно под свода към коридора, но после реши да мине в кухнята направо от трапезарията. Бяха погледнали в кухненския прозорец отвън и Кони знаеше, че Тик-так не е там, но трябваше да провери пак, за всеки случай, преди да отиде при Хари на горния етаж.

* * *

Брайън изнесе двете кутии фъстъчено масло и пакета пържени картофи, без да угаси лампата в килера и отиде в кухнята. Погледна масата. Не му се ядеше на нея. Гъста мъгла закриваше гледката през прозорците. Значи нямаше да вижда вълнолома, ако излезеше на терасата, а именно заради това Брайън се хранеше точно там.

Във всички случаи се чувстваше най-щастлив, когато го наблюдаваха очите. Реша да се качи горе и да яде в спалнята. Чистите и лъскави бели плочки на пода отразяваха червения му халат и

създаваха впечатлението, че Брайън върви през тънък слой кръв, като прекосява кухнята и отива към задното стълбище.

* * *

След като спря, за да помахна с опашка на Хари, кучето пак забърза към края на коридора. Спря и надникна надолу по задното стълбище. Стоеше нащрек с неотслабващо внимание.

Ако Тик-так беше някъде по непроверените стаи на горния етаж, кучето непременно щеше да прояви интерес към някоя от затворените врати. Но то ги отмина и затова Хари се присъедини към него в края на коридора.

Тясното стълбище беше спираловидно. Виеше се като в кулата на морски фар. Вдлъбнатата стена отдясно бе покрита с тесни високи огледала, които отразяваха най-горните стъпала. Понеже всяко огледало бе поставено под ъгъл, то отразяваше отчасти отражението в предишното. Ефектът беше особен, като в стая с криви огледала. Хари се виждаше изцяло в първите няколко огледала вдясно, после образът намаляваше във всяко следващо, докато най-накрая изчезваше при първия завой на стълбите.

Тъкмо се канеше да тръгне надолу, когато кучето замръзна на място и го захапа за крачола, за да го спре. Хари вече бе разбрал, че кучето действа така, когато има някаква опасност.

Но в края на краищата Хари търсеше опасността и трябваше да я намери, преди тя да го е намерила. Единствената им надежда бе изненадата. Помъчи се да се освободи от кучето, без да вдига шум или да го разлае, но то го държеше здраво за крачола.

Проклятие!

* * *

На Кони ѝ се стори, че дочу нещо точно преди да влезе в кухнята, затова спря до вратата откъм трапезарията и се заслуша напрегнато. Нищо. Нищо.

Не можеше да чака вечно. Вратата беше летяща. Кони предпазливо дръпна дръжката към себе си и се промуши, вместо да я блъсне и да закрие част от полезрението си.

Кухнята изглеждаше празна.

* * *

Хари пак се задърпа, но също толкова безуспешно — кучето държеше здраво.

Погледна нервно надолу по огледалното стълбище. Имаше ужасното чувство, че Тик-так е долу и ще се измъкне или по-вероятно ще се натъкне на Кони и ще я убие, само защото кучето не му позволява да се спусне надолу и да издебне престъпника в гръб. Затова го удари няколко пъти лекичко с дръжката на револвера по главата с риска кучето да изскимти в знак на протест.

Сепнато, кучето го пусна и за радост не излая. Хари застана на първото стъпало. Тъкмо щеше да почне да слиза, когато забеляза нещо червено да проблясва в огледалото при най-далечния завой на първата спирала, после още един червен проблясък от развят плат.

Преди още Хари да осмисли видяното, кучето се стрелна покрай него, едва не го събори и се спусна по стълбите. После Хари видя още нещо червено като пола, червен ръкав и част от гола китка и ръка, мъжка ръка, която държеше нещо. Някой се изкачваше нагоре, може би Тик-так. Кучето тичаше срещу него.

* * *

Брайън чу нещо, вдигна поглед от кутиите, които носеше, и забеляза глутница озъбени кучета, хукнали към него надолу по стълбите. Всички бяха свършено еднакви. Разбира се, не беше глутница, имаше само едно куче, което се отразяваше многократно в поставените под ъгъл огледала. Беше се разкрило още преди да нападне, дори не се виждаше още на живо. Брайън обаче има време само да поеме дъх, преди кучето да профучи на завоя пред него. Така се беше залетяло, че прескачаше стъпалата и се отблъсна от

вдлъбнатата външна стена. Брайън изпусна пакетите, а кучето се закрепил на стъпалото, засили се право срещу него и го блъсна в лицето и гърдите. Двата паднаха назад, кучето продължи да щрака челюсти и да се зъби, докато се търкаляха надолу.

* * *

Ръмжене, сепнат вик, глухо падане на тела накараха Кони да обърне гръб на отворената врата на килера, където лавиците бяха натъпкани с пачки. Хукна към свода, зад който задното стълбище се губеше от погледа.

Кучето и Тик-так се проснаха на пода в кухнята. Тик-так падна по гръб, кучето беше върху него. За миг й се стори, че кучето ще разкъса гърлото на момчето. После то изквича и отхвъркна от момчето. Нито беше блъснато, нито изритано, а *отпратено* със слаб изблик на телекинетична енергия в другия край на помещението.

Ето дойде мигът, Боже Господи, точно тук и сега, но не както трябва. Кони не беше достатъчно близо, че да натика дулото на револвера до черепа му и да натисне спусъка. Беше на около осем стъпки от него и все пак стреля — веднъж докато кучето беше във въздуха и още веднъж, когато то се плъсна пред хладилника. Улучи и двата пъти, защото престъпникът дори не усети присъствието й в кухнята, докато тя не стреля първия път може би в гърдите, втория път в крака. Той се изтъркаля по корем. Кони пак стреля, куршумът отскочи от една плочка, разлетяха се керамични отломъци. От легнало положение Тик-так протегна ръка към нея с разтворена длан. Кони усети същия особен проблясък като при кучето, озова се във въздуха и се удари във вратата. Стъклото се пръсна, болка прониза гръбнака й. Револверът падна от ръката й и изведнъж кадифеното й сако се подпали.

* * *

Щом побеснялото куче се стрелна и изчезна къде стичане, къде с блъскане на първия завой, Хари го последва. Вземаше по две стъпала

наведнџ. Падна още преди завоя, счупи с глава едно от огледалата, но не се свлече чак до долу, а се спря по средата на стълбището с подбит под себе си крак.

Замаян, трескаво потърси оръжието си и откри, че е още в ръката му. Тежко се изправи и продължи надолу. Виеше му се свят и с една ръка се подпираше на огледалата.

Кучето изквича, отекнаха изстрели и Хари се спусна към последния завой към долната площадка, точно когато Кони изхвърча като от катапулт, блъсна се във вратата и се запали. Тик-так лежеше по корем право срещу стълбището, с лице към кухнята. Хари прескочи последното стъпало, метна се върху червената коприна, обгърнала гърба на момчето и натисна дулото в основата на черепа му. Видя как металът изведнџ проблясва в зелено и усети бързо, ужасно сгорещяване в ръката си, но успя да натисне спусъка. Изстрелът беше приглушен, сякаш стреля във възглавница. Зеленият блясък изчезна в същия миг. Хари пак натисна спусъка. И двата куршума попаднаха в мозъка на злобното джудже. Два изстрела бяха достатъчни, трябваше да бъдат достатъчни, но можеше ли човек да е сигурен в нещо от този парад на лудостта в края на хилядолетието, в лудостта на деветдесетте години. Хари пак натисна спусъка. Черепът се разчупваше като презрял пъпеш, но Хари не отпускате пръста си, след петия изстрел по пода се разстилаше ужасна кървава маса, а в револвера нямаше повече патрони, само изщракваше глухо „щрак, щрак, щрак, щрак, щрак“.

Кони вече беше съблякла горящото сако и бе стъпкала огъня, когато Хари най-накрая разбра, че револверът му е празен, прескочи мъртвото зло джудже и стигна до нея. Беше невероятно как бе успяла да действа бързо, за да не пламне като факел, защото със счупената си лява китка събличането беше доста трудно. Освен това лявата ѝ ръка беше малко обгоряла, но нямаше нищо сериозно.

— Мъртъв е — каза Хари, сякаш имаше нужда да ѝ го съобщава, прегърна я и я притисна, като внимаваше да не докосва наранените места.

Тя отвърна пламенно на прегръдката, макар и само с една ръка. Двамата постояха неподвижни, докато кучето не се приближи да души около тях. То куцаше, държеше десния си заден крак над пода, но иначе май му нямаше нищо.

Хари разбра, че Рошльо в края на краищата не беше направил нищо лошо. Всъщност ако не се беше хвърлил по стълбите и не беше блъснал Тик-так с всички сили, за да отложи изненадващото откритие, че Хари и Кони са в къщата, с няколко скъпоценни секунди, двамата щяха сега да лежат мъртви на пода, а майсторът на голема щеше да се хили жив над тях.

Суеверен страх разтърси Хари. Той пусна Кони и се върна до тялото, за да го погледне отново, да не би Тик-так да се е съживил, да се увери, че е мъртъв.

През четиридесетте години са строели по-солидно, с дебели стени и здрава изолация. Може би затова никой от съседите не реагира на стрелбата и не последваха виещи сирени в нощната мъгла.

Изведнъж обаче Кони се уплаши да не би в последния миг от живота си Тик-так да е хвърлил света в нова Пауза и да е извадил от нея само собствената си къща, като си е представял, че ще ги обезвреди и после ще ги убие с наслаждение. Но ако бе умрял, докато времето е спряло, можеше ли пак да потече? Или тя, Хари и кучето ще бродят самотни сред милиони манекени, които някога са били живи?

Кони се втурна към кухненската врата и рязко я отвори. Хладен бриз разроши косата и. Мъглата се движеше, вече не висеше като снежинки в прозрачно пластмасово кълбо. Вълните се удряха във вълнолома. Красивите, прекрасните звуци на живия свят.

Двамата бяха полицаи с чувство за дълг и справедливост, но не бяха толкова глупави, че да спазят всички изисквания на процедурата в този случай. Беше невъзможно да се обадят в местната полиция и да обяснят истината. Мъртвият Брайън Дракман беше само двадесетгодишен младеж, без никакви следи от необикновените си способности. Искреният разказ само щеше да им осигури запазено място в психиатрията.

Обаче бурканите с очите, които сляпо плуваха на полиците в спалнята на Тик-так и странните огледала из цялата къща бяха достатъчни доказателства, за да твърдят, че са попаднали на убиец-психопат, дори и трупове да бяха изчезнали без следа. Пък и имаше един труп като доказателство на обвинението в жестоко убийство — Рики Естефан в Дана Пойнт с извадени очи, заобиколен от змии и паяци.

— Трябва да измислим някаква убедителна история, за да прикрием всички слаби места и да обясним защо сме нарушили правилата — каза Кони, когато двамата стояха в килера пред претъпканите с пачки лавици. — Не можем просто да затворим вратата и да си идем, защото прекалено много хора в клиниката знаят, че дойдохме тук. Нали разговаряхме с майка му и търсехме адреса му.

— История ли? — повтори Хари разсеяно. — Боже, каква история?

— Не зная — отвърна Кони и присви очи от болка в китката. — Това е по твоята част.

— Така ли? Защо?

— Винаги си обичал приказките. Измисли сега една. Тя трябва да обясни пожара в дома ти, Рики Естефан и случката тук. Поне това.

Хари я зяпаше глупаво, а тя му посочи парите.

— Това само излишно ще усложни историята. Най-добре да я опростим, като изнесем пачките оттук.

— Не искам парите му — възрази Хари.

— Нито пък аз. Нито долар. Но така или иначе няма да узнаем откъде ги е откраднал и затова ще ги прибере държавата, проклетата

държава, която ни устройва този парад. Не мога да понеса мисълта, че всичко това ще отиде на вятъра. Още повече, познаваме хора, на които парите биха им свършили работа, нали?

— Господи, те още чакат в колата — сети се Хари.

— Да приберем парите и да отидем при тях. После Джанет може да ги откара заедно с кучето, за да не се забъркват и те. Междувременно ще измислиш някаква история и когато те изчезнат, ще сме готови да докладваме.

— Кони, не мога...

— Я по-добре мисли — сръза го тя и измъкна пластмасов чувал за отпадъци от един кашон.

— Но това е по-шантаво от...

— Нямаме време — предупреди го Кони и отвори чувала със здравата си ръка.

— Добре, де, добре — предаде се Хари.

— Изгарям от нетърпение да я чуя — каза Кони и загреба от парите. Хари пълнеше друг чувал. — Сигурно ще е много забавна.

Хубав ден, хубав ден, хубав. Слънцето сияе, вятърът роши козината му, интересни бръмбари щъкат из тревата, интересни миризми от обувки на хора, които идват от далечни интересни места и никакви котки.

Всички са тук, заедно. Още от рано сутринта. Джанет приготвя храна с вкусна миризма в стаята за храната в мястото, където живеят хора, всъщност не, в мястото, където живеят хора и *кучета*, тяхното място. Сами е в градината. Къса домати от стълбата и издърпва моркови от земята. Интересно, сигурно ги е заровил като кокали. После ги носи в стаята за храната на Джанет, та да приготвя вкусни неща. После Сами мие камъните, които хората обичат да слагат върху тревата зад мястото, където живеят. Мие ги с маркуч, да, да, да, да, да, с маркуч. Водата се разплисква, студена и вкусна. Всички се смеят и бягат от пръските, да, да, да, да. И Дани е тук, помага да сложат покривка върху масата, която стои на камъните. Носи столове, чинии и разни други работи. Джанет, Дани, Сами. Сега вече знае имената им, защото от доста време живеят заедно и се познават. Всички са заедно в мястото на Джанет, Дани, Сами и Рошльо.

Помни, че някога беше Принс и Макс, както и котката, която пикаеше в паничката му. Помни, че много дълго всички му викаха „приятелче“. Но сега отговаря само на името Рошльо.

Идват и другите. Пристигат с кола. Знае имената им почти също толкова добре, защото идват много често.

Хари, Кони и Ели. Ели е колкото Дани на ръст и те всички идват от мястото, където живеят Хари, Кони, Ели и Тото.

Тото. Добро куче, добро куче, добро. Приятел.

Води Тото право в градината, където не им дават да рият — само лошите кучета рият, а те не са такива. Искане да му покаже къде морковите бяха заровени като кокали. Души, души, души, души. Има още заровени моркови. Интересно. Но не бива да рие.

Играе с Тото, Дани и Ели, тичат, гонят се, търкалят се в тревата, търкалят се.

Хубав ден. Най-хубавият. Най-хубавият.

После идва храната. Храната! Носят я от стаята, където хората я приготвят и я трупат на масата върху камъните под сянката на дърветата. Души, души, души, души — шунка, пиле, картофена салата, горчица, сирене, сиренето е хубаво, полепва по зъбите, но е хубаво и още, още много храна има на масата.

Не скачай. Бъди добър. Бъди добро куче. Добрите кучета получават повече парченца — не просто остатъци, а големи, хубави порции, да, да, да, да, да.

Подскача щурец. Щурец! Гони го, гони го, хвани го, хвани го, хвани го, трябва да го хванеш, Тото също скача и се мята насам, натам, щурец...

О, чакай, ами да, храната. Обратно към масата. Сядай. Изпъчи гърди. Изправи глава. Махай с опашка. Те обичат това. Оближи се, намекни им.

Ето пристига. Какво, какво, какво, какво? Шунка. Парче шунка за начало. Добре, добре, добре, изядена е. Вкусно начало, много добро начало.

Такъв хубав ден. Той си знаеше, че този ден ще дойде. Един от многото хубави дни, които от толкова време се редят един след друг, защото то се случи, наистина се случи. Зави зад ъгъла, погледна непознатото ново място и намери прекрасното нещо, прекрасното нещо, за което си знаеше, че го чака. Прекрасното нещо, прекрасното нещо — това място и тези хора. Ето, идва парче пилешко, голямо и сочно!

БЕЛЕЖКА ЗА МОИТЕ ЧИТАТЕЛИ

В нервните диалози между Кони и Хари се споменават зверски злодеяния, които за съжаление съществуват в действителните криминални хроники от „безумния парад в края на века“. Съпоставени с тях ужасните творения на Тик-так изглеждат като невинни фантасмагории.

Дийн Кунц

Издание:

Дийн Кунц. Драконови сълзи

„Плеяда 7“, 1993

Художник: Петър Станимиров

ISBN 954-526-020-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.